

JULIA QUINN

Tisztességes ajánlat

GABO

Julia Quinn: Tisztességes ajánlat

A mű eredeti címe:

An Offer From a Gentleman

Fordította: Bozai Ágota

Könyvterv: Malum Stúdió

Copyright © 2001 by Julie Cotler Pottinger

Hungarian translation © Bozai Ágota, 2010

Hungarian edition copyright © GABO Kiadó, 2010

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó

1054 Budapest, Vadász u. 29.

www.gabo.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-312-5

Javában tart az 1815-ös szezon, és hát az ember azt hinné, hogy mindenki Wellingtonról és Waterloóról beszél, az igazság az, hogy társalgás tekintetében kevés változás van 1814-hez képest, ami a legváltozatlanabb, mondhatni örök társasági téma, a házasság körül forgott.

Az elsőbálozók házassági vágyai természetesen most is a Bridgerton családra irányulnak, legfőképpen a legidősebb még nőtlen fiúra, Benedictre. Lehet, sőt annyi biztos, hogy neki nincs nemesi címe, de szép arca, fess alakja, és vastag pénztárcája bőven pótolja ezt a hiányosságot. E sorok írója nemegyszer hallott már ambiciózus anyákat lányukról nyilatkozni: „Herceghez megy feleségül... vagy egy Bridgertonhoz.”

Mr. Bridgerton a maga részéről, úgy tűnik, a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatja a társasági eseményeket látogató fiatal hölgyek iránt. Jelen van szinte minden estélyen, de csak az ajtót nézi; valószínűleg vár valakire, egy különleges személyre.

Talán...

Menyasszonyjelöltre?

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. július 12.

Cheyenne-nek és egy frappudnói nyár emlékére.

És Paulnak, annak ellenére, hogy nem lát semmi kivétnivalót abban, hogy nyitott szívmitéteket néz a tévében, miközben spagettit eszünk.

Prológus

Mindenki tudta, hogy Sophie Beckett apja nem az anyja férje.

A személyzet minden tagja tudta. De szerették a kis Sophie-t, attól a pillanattól fogva, hogy hároméves korában Penwood Parkba érkezett; kis csomag, túl nagy kabátba tekerve. Ott hagyták az ajtóban egy esős júliusi éjszakán. És mert szerették, úgy tettek, mintha az lenne, akinek Penwood hatodik grófja mondta: egy régi barát árván maradt lánya. Mintha észre sem vették volna, hogy Sophie mohazöld szeme és sötétszöke haja pontosan olyan volt, mint a grófé. Mintha észre sem vették volna, hogy arcformája éppen olyan volt, mint a gróf nemrég elhunyt édesanyjáé, mosolya a gróf húgáénak pontos mása. Senki nem akarta megsérteni Sophie érzéseit – és azonnali elbocsáttatását kockáztatni – azzal, hogy erre akár csak célzást is tesz.

A gróf, bizonyos Richard Gunningworth sosem beszélt Sophie-ról és származásáról, de minden bizonnal pontosan tudta, hogy az ő törvénytelen születésű lánya. Senki sem ismerte a levél tartalmát, amelyet a házvezetőnő vett ki Sophie zsebéből, amikor azon az esős éjszakán megtalálta a kislányt; a gróf néhány pillanattal elolvasása után elégette az üzenetet. Nézte, ahogy a papír összezsugorodik és felpöndörödik a lángok közt. Aztán utasítást adott, hogy a gyereklakosztály közelében rendezzenek be neki szobát. Azóta ott él. A gróf Sophiának szólította, Sophia a gróft „uram”-nak, és évente néhányszor találkoztak is, amikor a gróf úr hazalátogatott Londonból.

De talán ennél is fontosabb, hogy Sophie tudta magáról, törvénytelen gyermek. Nem volt egészen biztos benne, hogy honnan tudta, de valószínűleg egész életében tudta. Kevés emléke volt azelőttről, hogy Penwood Parkba érkezett, de emlékezett a hosszú kocsútra, keresztül egész Anglián, és emlékezett köhögő, ziháló, nagyon soványnak tűnő nagyanyjára, aki azt mondta neki, hogy mostantól az apjával fog lakni. És legfőképp emlékezett arra, hogy ott állt a küszöbön az esőben, tudta, hogy nagyanyja a bokrok között rejtőzik, figyel, hogy a kis Sophie-t beviszik-e a házba.

A gróf megérintette a kislány állát, arcát a fény felé fordította, és abban a pillanatban mind a ketten tudták az igazat.

Mindenki tudta, hogy Sophie balkézről született gyerek, de erről senki nem beszélt, és ez mindenkinek nagyon jó is volt így.

Aztán egy napon a gróf elhatározta, hogy megnősül.

Sophie nagyon megörült a hír hallatán. A házvezetőnő mesélte, hogy a főkomornyik azt mondta, a gróf titkárától hallotta, hogy a gróf úr több időt szeretne Penwood Parkban tölteni azután, hogy már nő ember lesz. És bár nem mondhatni, hogy Sophie hiányolta a grófot, amikor távol volt – nehéz hiányolni valakit, aki nemigen figyel rá akkor sem, ha a közelében van, inkább arra gondolt, hogy hiányozhatna neki, ha jobban ismernék egymást, és nem lenne olyan gyakran távol. A szobalány azt mesélte, hogy a házvezetőnő azt mondta, hogy a szomszéd főkomornyikja azt súgta, a gróf úr választottjának van már két lánya, akik körülbelül Sophie-val egykorúak.

Miután hét évet töltött egyedül a gyerekszobában, Sophie nagyon örült. A környék összes gyerekét meg szokták hívni zsúrokra és egyéb társasági eseményekre, kivéve őt. Senki nem nevezte nyíltan fattyúnak; ez egyenlő lett volna azzal, hogy hazugnak kiáltják ki a grófot, aki egyszer kijelente, hogy Sophie a gyámleánya, aztán soha többé nem érintette ezt a témát.

Ugyanakkor a gróf soha nem tett különösebb erőfeszítést, hogy Sophie-val elfogadtassa magát. Ezért tízéves korában Sophie legjobb barátai szobalányok és inasok voltak, akár a házvezetőnő és a főkomornyik is lehettek volna a szülei.

De most végre igazi nővérei lesznek.

Ő, persze tudta, hogy nem nevezheti őket a nővéreinek. Tudta, hogy úgy mutatják majd be, hogy ő Sophia Maria Beckett, a gróf gyámleánya, de akkor is testvéreknek fogják érezni magukat. És csak ez számít, semmi más.

Aztán egy februári délutánon Sophie ott találta magát a nagy előcsarnokban, az összegyűlt személyzettel együtt várt, az ablakon át figyelték, ahogy a gróf kocsija felér a kocsifelhajtón, benne az új grófné és két lánya. És persze maga a gróf is.

- Mit gondol, kedvelni fog engem? - kérdezte Sophie sűgva Mrs. Gibbonst, a házvezetőnőt. - Úgy értem, a gróf úr felesége.

- Hát persze, hogy kedvelni fog, kicsim - sűgta vissza Mrs. Gibbons. De tekintetében nem volt meg az a határozottság, ami hangjából kihallatszott. Meglehet, hogy az új grófné nem lesz kedves férje balkézről való gyerekével.

- És a lányaival együtt tanulhatok?

- Nem sok értelme lenne, hogy külön tanulj.

Sophie elgondolkodva bólíntott, aztán izgalmában megrezzent, amint a kocsi megállt a bejárat előtt.

- Itt vannak! - suttogta.

Mrs. Gibbons kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a kislány fejét, de Sophie már az ablak felé iramodott, arcát az üveghez nyomta.

Elsőként a gróf szállt ki, aztán lesegítette a két fiatal lányt.

Egyforma fekete úti ruhában voltak. Egyikük hajában rózsaszín szalag, a másikéban sárga. Aztán, ahogy a két lány odébb lépett, a gróf újra a kezét nyújtotta, hogy lesegítse az utolsó utast. Sophie szíve a torkában dobogott, úgy várta, hogy meglássa az új grófnőt. Kicsi ujjait keresztbe fonta, ajkán egyetlen sűgott szó: „Istenem!” Istenem, add, hogy szeressen engem!

Talán, ha a grófnő szerette volna a kicsi Sophie-t, a gróf is megszerette volna; ha nem is nevezte lányának, akként bánt volna vele, és igazi család lehettek volna.

Sophie nézte, ahogy az új grófnő méltóságosan kiszáll a hintóból; minden mozdulata olyan kecses és tiszta volt, hogy Sophie-nak a szép pacsirta jutott eszébe róla, amelyik a kerti madárfürdő tálkában szokott megmártózni. A grófné kalapját madártoll díszítette, a türkizkék ékességen megcsillant a téli napfény.

– Szép nő! – suttogta Sophie. Hátranézett, röpké pillantást vetett Mrs. Gibbonsra, hogy lássa, mit gondol, de a házvezetőnő szigorú vigyázzban állt, előrenézett, várta, hogy a gróf bevezesse új családját a házba és bemutassa nekik a személyzetet.

Sophie feszengett, nem volt egészen biztos benne, hol a helye, hol kéne állnia. Úgy tűnt, rajta kívül mindenkinek kijelölt helye van. A személyzet rangsor szerint sorakozott fel, a főkomornyiktól egészen a konyhalányig. Még a kutyák is kötelességtudóan ültek a sarokban, gondozó vigyázott rájuk.

De Sophie-nak nem volt helye. Ha valóban a házhoz tartozó lány lett volna, nevelőnője mellett állva fogadta volna az új grófnét. Ha valóban a gróf gyámleánya lenne, akkor is ott állna. De Miss Timmons nagyon csúnya náthát kapott, nem volt hajlandó elhagyni a gyereklakosztályt és lemenni fogadásra. A személyzet egyetlen tagja sem hitte, egy pillanatig sem, hogy a nevelőnő valóban beteg. Előző este még nagyon is jól volt, de senki sem hibáztatta ezért a hazugságért. Hiszen Sophie a gróf balkézről született gyereke, és senki sem szeretné magára haragítani a gróf új feleségét azzal, hogy ő mutatja be neki férje ballépésének gyümölcsét.

A grófnőnek pedig vaknak, ostobának vagy vaknak és ostobának kéne lennie, ha nem venné észre a legelső pillanatban, hogy Sophie több mint a gróf gyámleánya.

Sophie-n erőt vett a félnétség, egy sarokba húzódott, ahogy két inas nagy lendülettel kitárta az ajtót. A két lány lépett be előbb, aztán félreálltak, és a gróf bevezette a grófnét. A gróf ezután bemutatta a grófnét és a lányokat a főkomornyiknak, és a főkomornyik bemutatta nekik a személyzetet.

És Sophie várt.

A főkomornyik bemutatta a lakájokat, inasokat, a házvezetőnőt, a lovászokat.

És Sophie csak várt.

A főkomornyik pedig bemutatta a konyhalányokat, a szobalányokat, a kézilányokat.

És Sophie még mindig csak várt.

Rumsey – így hívták a főkomornyikot – a legalacsonyabb rangú, legalantasabb munkát végző lányhoz, az alig egy hete a háznál dolgozó Dulcie-hoz ért a

bemutatással. A gróf bólintott, köszönetet mondott, és Sophie még mindig csak várt, fogalma sem volt, mit tegyen.

Aztán köhécselt egy kicsit, majd arcán feszült mosollyal előrelépett. Nem sok időt töltött a gróffal, de megmutatták neki, valahányszor Penwood Parkba látogatott, és a gróf mindig szánt rá néhány percet az idejéből; tanulmányairól kérdezte, aztán kurtán visszaküldte a gyereklakosztályba.

Attól, hogy megnősült, biztosan még mindig érdekli, hogy halad a tanulmányaiban. Biztosan örül, ha megtudja, hogy megtanult törtekkel szorozni, és hogy Miss Timmons nemrégiben kijelentette, a francia kiejtése egyenesen tökéletes.

De a gróf el volt foglalva, éppen a grófné lányainak mondott valamit, és nem hallotta Sophie hangját.

Sophie megint köhécselt, ezúttal kissé hangosabban szólította: – Uram!

Hangja egy kissé élesebb, könnyörgőbb volt, mint szándékolta.

A gróf megfordult.

– Ó, Sophia! – mormogta. – Nem vettem észre, hogy itt vagy.

Sophie valósággal ragyogott. Szóval mégsem szándékosan nem vett tudomást róla.

– Ez kicsoda? – kérdezte a grófné, és egy lépést előrébb lépett, hogy jobban lássa.

– Gyámleányom – felelte a gróf – Miss Sophia Beckett.

A grófné alaposan megnézte magának Sophie-t; szeme összeszűkül.

Egyre szűkebb lett.

Majd még szűkebb.

Aztán azt mondta: – Értem.

És a jelenlévők kivétel nélkül pontosan tudták, mit ért.

– Rosamund, Posy – mondta a grófné lányaihoz fordulva. – Gyertek velem!

A két lány rögtön anyjuk mellé lépett. Sophie puhatolózó mosolyt küldött feléjük. A kisebbik visszamosolygott, de az idősebb, akinek fonott aranyszínű haja volt, anyja példáját követte, felszegte az állát, és határozottan nem nézett rá.

Sophie nagyot nyelt és ismét rámosolygott a barátságos lányra, aki azonban határozatlanságában alsó ajkába harapott és tekintetét a földre szegezte.

A grófné hátat fordított Sophie-nak és a grófhhoz szólt:

– Gondolom gondoskodott arról, hogy készítsenek elő szobát Rosamundnak és Posynak.

A gróf bólintott.

– A gyereklakosztályban. Sophie szobája mellett.

Hosszú csend következett, melynek ideje alatt a grófné nyilván megfontolta a dolgot és úgy határozott, hogy bizonyos csatákat nem a személyzet előtt kell megvívni, mert csak annyit mondott: – Most szeretnék felmenni.

Azzal felment, és magával vitte lányait és a grófot is.

Sophie nézte, ahogy az új család felfelé megy a lépcsőn, aztán amint eltűntek a lépcsőfordulóban, odafordult Mrs. Gibbonshoz és megkérdezte: – Gondolja, hogy fel kéne mennem segíteni? Megmutathatnám a lányoknak a gyereklakosztályt.

Mrs. Gibbons tagadón ingatta a fejét.

– Fáradtnak tűnnek – hazudta. – Biztos vagyok benne, hogy szeretnének aludni egy kicsit.

Sophie elfintorodott. Azt mondták neki, hogy Rosamund tizenegy éves, Posy pedig tíz. Elég furcsa, ha délután szunyókálni akarnak.

Mrs. Gibbons megveregette Sophie hátát.

– Miért nem jössz velem? Jót tenne nekem egy kis társaság, és a szakács azt mondta, süttött egy kis omlós teasüteményt. Szerintem még meleg.

Sophie bólintott és elindult vele ki az előcsarnokból. Este még bőven lesz ideje megismerni a lányokat. Megmutatja nekik a gyereklakosztályt, összebarátkoznak, és nemsokára testvérekként szeretik majd egymást.

Am úgy történt, hogy Sophie nem találkozott Rosamunddal és Posyval – ami azt illeti, a gróffal és a grófnéval sem – egészen másnapig. Amikor aznap este Sophie belépett a gyereklakosztályba vacsorázni, észrevette, hogy az asztalt nem négy, hanem két személyre terítették, és Miss Timmons (aki csodálatos módon felépült betegségéből) közölte, hogy az új grófné szólt, Rosamund és Posy túl fáradtak az utazástól ahhoz, hogy vacsorázzanak.

De a lányoknak tanulniuk kellett, és másnap reggel, egy lépéssel a grófné után haladva megjelentek a tanulószobában. Sophie, aki már egy órája dolgozott a

kiadott feladaton, nagy érdeklődéssel nézett fel az aritmetikai példából. Ezúttal nem mosolygott a lányokra. Valahogy úgy tűnt a legjobbnak, ha nem teszi.

– Miss Timmons – szólalt meg a grófné.

Miss Timmons pukedlizett, alázatos halkán felelt: – Asszonyom!

– A gróf úr azt mondta, ön fogja tanítani a lányaimat.

– Legjobb tudásom szerint, asszonyom.

A grófné az idősebb, aranyhajú, búzavirágkék szemű lány felé intett. Sophie arra gondolt, olyan szép, mint az a porcelánbaba, amit a gróf Londonból küldött neki a hetedik születésnapjára.

– Akkor bemutatom Rosamundot. Tizenegy éves. Ő pedig – mutatott a másik lányra – Posy. Tízéves.

Sophie nagy érdeklődéssel nézett Posyra. Anyjával és nővérével ellentétben haja és szeme meglehetősen sötét volt, arca kissé pufók.

– Sophie is tízéves – felelte Miss Timmons.

A grófné ajka elkeskenyedett.

– Szeretném, ha körbevezetné a lányokat a házban és a kertben.

Miss Timmons bólintott.

– Rendben. Sophie, tedd le a palatábládat. Az aritmetikai feladatot majd később...

– Csak az én lányaimat – vágott a szavába a grófné.

Hangja egyszerre volt heves és jéghideg. – Négyszemközt akarok beszélni Sophie-val.

Sophie feszengett, és próbált a grófné szemébe nézni, de csak az álláig volt képes emelni tekintetét. Ahogy Miss Timmons kikísérte Rosamundot és Posyt a tanulószobából, felállt. Utasítást várt apja új feleségétől.

– Tudom, kicsoda vagy – mondta a grófné, abban a pillanatban, amint becsukódott az ajtó.

– A...asszonyom!

– A fattya vagy, és ne is próbáld tagadni!

Sophie egy szót sem szólt. Természetesen ez volt az igazság, de még soha senki nem mondta ki hangosan. Legalábbis nem a szemébe.

A grófné megragadta a kislány állát, erősen szorította, addig emelte, míg Sophie kénytelen volt a szemébe nézni.

– Hát ide figyelj! – mondta fenyegető hangon. – Itt lakhatsz Penwood Parkban, és együtt tanulhatsz a lányaimmal, de akkor sem vagy több egy fattyúnál, és mindig is az maradsz. Soha, de soha ne kövesd el azt a hibát, hogy velünk egyenlőnek gondolod magadat.

Sophie halkán felnyögött. A grófné körme álla bőrébe mélyedt.

– A férjem – folytatta a grófné – valamiféle szerencsétlen kötelességérzettel viseltetik irántad. Tiszteletre méltó, hogy gondoskodik ballépése következményéről, de számomra sértés, hogy el kell tűrjelek az otthonomban, hogy úgy kell etetni, öltöztetni, taníttatni téged, mintha az igazi lánya lennél.

Pedig hát az igazi lánya. És régebben otthona ez a ház, mint a grófnénak.

A grófné hirtelen elengedte Sophie állát.

– Nem akarlak látni – sziszegte. – Soha ne szólj hozzám, és sose próbálj a társaságomban lenni. Ezenkívül nem beszélhetsz Rosamunddal és Posyval sem, kivéve a tanórák ideje alatt. Most ők a ház lányai, és nem szabad a magadfajtaival érintkezniük. Van valami kérdésed? Sophie tagadón ingatta a fejét. – Akkor jó. – Azzal kiviharzott a szobából. Sophie pedig ott maradt. Lába, ajka remegett. És sok-sok könnye volt.

Sophie idővel többet is megtudott a házban betöltött bizonytalan helyzetéről. A személyzet mindig mindent tudott, és ez a minden végül Sophie fülébe is eljutott.

A grófné, akinek keresztnéve Araminta volt, már a legelső napon kifejezte óhaját, hogy Sophie-t azonnal távolítsák el a házból. A gróf erre nem volt hajlandó. Aramintának nem kötelező szeretnie Sophie-t, közölte hűvösen. Még csak kedvelnie sem kell. De el kell viselnie a házban. Hét éve tesz már eleget a kislány iránti kötelességének, és erről most sem akar lemondani.

Rosamund és Posy szófogadóan követték Araminta utasításait; megvetően és ellenségesen bántak Sophie-val, bár Posy nyilvánvalóan nem volt olyan kegyetlen, mint Rosamund, aki semmit nem szeretett jobban annál, minthogy megcsípje és jól megcsavarja Sophie kézfejének bőrét, amikor Miss Timmons nem figyelt oda. Sophie

soha egy szót sem szólt; nem hitte, hogy Miss Timmonsnek lenne elég bátorsága ahhoz, hogy megdorgálja Rosamundot (aki minden bizonnyal valami hazugsággal rohanna Aramintának árulkodni), és ha valaki észre is vette, hogy Sophie keze folyamatosan kék-zöld, senki nem tette szóvá.

Posy időnként kedves volt vele, bár gyakran felsóhajtott: – Anya azt mondja, ne legyek kedves veled.

A gróf sosem avatkozott közbe.

Sophie élete négy évig így folyt, egészen addig, míg a gróf egyszer a rózsakertben teázgatás közben hirtelen a szívéhez kapott, és arccal a kockakőre bukott.

Nem nyerte vissza az eszméletét. Mindenki nagyon megdöbbsent. A gróf csak negyvenéves volt. Ki gondolta volna, hogy szíve ilyen fiatalon megadja magát?! A legnagyobb meglepetés azonban Aramintát érte, aki a nászéjszaka óta elkecseregetten próbált férjének örökösét foganni.

– Lehet, hogy áldott állapotban vagyok! – sietett közölni a gróf ügyvédekkel.
– Nem adhatják a címet valami távoli unokatestvérnek. Nagyon is lehetséges, hogy gyermekem lesz!

De nem volt várandós, és amikor egy hónappal később felolvasták a végrendeletet (mert az ügyvédek szándékoltan elég időt hagytak a grófnénak, hogy meggyőződjön róla, állapotos-e vagy sem). Araminta kénytelen volt az új gróf, egy meglehetősen léha férfiú mellett ülni, aki többet volt részeg, mint józan.

A gróf végrendeletének nagy része szokványos végintézkedés volt. Hűséges személyzete örökölt tőle ezt-azt. Rosamundra, Posyra, sőt Sophie-ra is pénzalapot hagyott, hogy mind a három lánynak méltó hozománya legyen.

Aztán az ügyvéd Araminta nevét olvasta.

Feleségemre, Araminta Gunningworth-ra, Penwood grófnéjára évi kétezer font járadékot hagyok...

– Csak ennyit? – kiáltott fel Araminta.

...kivéve, ha vállalja, hogy otthont és gondoskodást ad gyámleányomnak, Miss Sophia Maria Beckettnek, míg huszadik életévét be nem tölti, mely esetben feleségem évjáradéka megháromszorozódik, évi hatezer font lesz.

– Nem akarom azt a lányt! – suttogta Araminta.

– Nem muszáj magához vennie – emlékeztette az ügyvéd. – Megteheti, hogy...

– Hogy nyomorúságos évi kétezer fontból éljek? – csattant fel. – Nem hiszem.

Az ügyvéd, aki nyilvánvalóan kevesebb, mint nyomorúságos évi kétezer fontból élt, egy szót sem szólt.

Az új gróf, aki egész idő alatt öntötte magába az italt, csak vállat vont.

Araminta felállt.

– Mi a döntése? – kérdezte az ügyvéd.

– Magamhoz veszem – felelte az özvegy halkán.

– Megkeressem Miss Beckettet és megmondjam neki?

Araminta tagadón ingatta a fejét.

– Majd én megmondom neki.

De amikor Araminta megtalálta Sophie-t, és beszélt vele, kihagyott néhány fontos tény...

Első

rész

1. fejezet

Az évad legjobban óhajtott meghívója kétségkívül a Brid-gerton álarcosbálra szól, mely nevezetes társas eseményt jövő hétfőn rendezik. Az ember nem tehet két lépést anélkül, hogy ne lenne kénytelen végighallgatni társaságbeli anyákat, akik azon spekulálnak, hogy ki lesz ott és ki nem, és talán ennél is fontosabb, hogy aki ott lesz, mit fog viselni.

A fent említett témák azonban megközelítőleg sem olyan érdekesek, mint a két nőtlen Bridgerton fiú, Benedict és Colin. (Mielőtt bárki rámutatna, hogy van egy harmadik nőtlen Bridgerton fivér is, e sorok írója biztosítja olvasóit, hogy teljesen tudatában van Gregory Bridgerton létezésének. A fiatalúr azonban csak tizennégy éves, ezért nem alanya e társasági lapnak, melynek cikkei jellemzően a legszentebb sporttal, a férjvadászattal foglalkoznak.)

Bár a két Mister Bridgerton csak mister, nemesi cím nélkül is ők számítanak a szezon legnagyobb fogásainak. Közismert tény, hogy mindketten elég szép vagyonnal bírnak, és nem kell tökéletes látás ahhoz, hogy ezenkívül mijük van... Ami mind a nyolc Bridgerton sarjnak: bridgertoni szépségük.

Vajon valamely fiatal hölgy kihasználja az álarcosbál titokzatosságát, hogy a szerelem kelepcéjébe csalja az egyik vagy a másik Bridgerton aggregényt?

E sorok írója meg sem kísérli, hogy találgasson.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. május 31.

– Sophie! Sophieeeeeeeeeeeeeeeee!

Olyan visítás volt, hogy üveget lehetett volna repeszteni vele. De legalább dobhártyát.

– Jövök, Rosamund! Jövök már! – Sophie felkapta durva gyapjúszoknyájának szegélyét, szaladt felfelé a lépcsőn, de a negyedik lépcsőfokon megcsúszott, és alig sikerült elkapnia a korlátot, hogy ne essen az alsó felére.

Tudhatta volna, hogy csúszós lehet a lépcső; hiszen reggel segített a lenti szobalánynak viaszolni.

Rosamund hálósobájának ajtajában állt meg, a sietségtől zihálva, levegő után kapkodva.

– Itt vagyok.

– Hideg a teám!

Sophie azt akarta mondani: „Meleg volt egy órája, amikor felhoztam, te lusta szörnyeteg!”

De ehelyett azt mondta: – Hozok másikat.

Rosamund felcsattant: – Ajánlom is!

Sophie ajkának két széle eltávolodott egymástól, de ezt csak a majdnem vakok nézhették mosolyának. Felemelte a teáskészletet.

– Itt hagyjam a teasüteményt? – kérdezte.

Rosamund megrázta szép fejét.

– Frisset akarok!

Sophie válla kissé meggörnyedt a nehéz teáskészlet súlyától; kiment a szobából. Ügyelt rá, hogy csak akkor morgolódjon, amikor már biztonságban az előcsarnoka ért. Rosamund folyton teát rendelt, de egy óráig hozzá sem nyúlt. Akkor meg persze már hideg volt.

Ez azt jelentette, hogy Sophie folyton fel-le rohangált. Néha úgy érezte, egész életében mást se csinált.

Fel, le, fel, le.

És persze foltozott, vasalt, frizurát fésült, bodorított, cipőt pucolt, varrt és ágyazott...

– Sophie!

Sophie megfordult. Posy tartott felé.

– Sophie, meg akartalak kérdezni, szerinted ez a szín jól áll nekem?

Sophie megnézte Posy habléányjelmezét. A szabása nem állt éppen jól Posynak, aki még nem nőtte ki teljesen baba-háját, de a szín valóban a lehető legjobban állt haja, szeme színéhez.

- Gyönyörű zöld – felelte Sophie őszintén. – Olyan rózsásnak látszik tőle az arcod!

- Ó, az jó. Nagyon örülök, hogy tetszik neked. Olyan ügyesen, érzékkel választasz nekem ruhát!

Posy mosolygott, aztán kinyújtotta a kezét és felkapott egy cukros süteményt a tálcáról.

- Anya egész héten olyan morcos volt, folyton a maszkabál járt az eszében, és tudom, hogy egyfolytában ezt hallgathatom, ha nem nézek ki a lehető legjobban. Vagy – Posy arca itt grimaszba rándult – ha szerinte nem a legjobban nézek ki. Tudod, eltökélt szándéka, hogy valamelyikünk fogja meg magának az egyik partiképes Bridgerton fiút.

- Tudom.

- És az is nehezíti a dolgot, hogy az a Whistledown nőszemély megint írt róluk. Ez... – Posy befejezte a sütemény-rágcsálást és egy pillanatra elhallgatott, mert le kellett nyelnie a falatot. – Ez csak tovább szítja az érdeklődését.

- A mai cikk is nagyon jó volt? – kérdezte Sophie, miközben megmozdította a tálcát és a csípőjén támasztotta meg a szélét, hogy könnyebb legyen tartani. – Még nem volt alkalmam elolvasni.

- Ó, a szokásos – mondta Posy legyintve. – Tudod, időnként elég unalmas tud lenni.

Sophie mosolyogni próbált, de nem sikerült. Semmit sem szeretett volna jobban, minthogy egy napra, csak egyetlen napra olyan unalmas életet éljen, mint Posy. Lehet, nem szeretné, hogy Araminta legyen az anyja, de nem bánná, ha társaságba, bállokba, zenedélutánokra járhatna.

- Mi is volt benne? – tünődött Posy. – Beszámoló Lady Worth legutóbbi báljáról, írt egy kicsit Guelph vikomtról, aki, úgy tűnik, nagyon beleszerelmesedett valami skóciai lányba, aztán volt egy hosszabb írás a közelgő Bridgerton-maszkabálról.

Sophie felsóhajtott. Már hetek óta olvasott a közlegő maszkabálról, és bár csak komorna (és időnként, amikor Araminta úgy ítélte meg, hogy nem dolgozik elég keményen, szobalányi teendőket is el kellett látnia), önkéntelenül és folyton arra gondolt, hogy ő is ott lehetne azon a bálon.

- A magam részéről nagyon örülnék, ha Guelph vikomt eljegyezné magát - jegyezte meg Posy és újabb süteményért nyúlt. - Ez azt jelenti, hogy eggyel kevesebb partiképes fiatalember lesz, akit anya potenciális férjjelöltünként számításba vehet. Nem mintha bármi reményem lehetne, hogy magamra vonjam a figyelmét. - Egy harapást befalt a süteményből; hangosan roppant a szájában. - Remélem, hogy Lady Whistledownnak igaza van vele kapcsolatban.

- Valószínűleg igaza van - felelte Sophie. Az első szám megjelenése, 1813 óta olvasta Lady Whistledown társasági lapja című valóban társasági lapját, és a pletykarovat szerzőjének a házassági piac vonatkozásában szinte mindig igaza volt.

Nem mintha Sophie-nak valaha is esélye lett volna személyesen látni a házassági piacot. De ha az ember elég gyakran olvassa Whistledownt, szinte a londoni Társaság részének érzi magát, anélkül, hogy részt venne a társasági eseményeken, bálokon.

Ami azt illeti, a Whistledown olvasása volt Sophie egyetlen igazi szórakozása. Már az összes regényt kiolvasta, ami csak a könyvtárban volt, és mivel sem Araminta, sem Rosamund, sem Posy nem volt különösebben híve az olvasásnak, Sophie nem várhatta, hogy új könyv érkezzen a házba.

De a Whistledown nagyon élvezetes volt. Senki nem tudta, kicsoda a szerző, a Whistledown név nyilvánvalóan és természetesen álnév. Amikor az egylapos újság két évvel korábban először megjelent, óriási spekulációk voltak. Még most is, valahányszor Lady Whistledown valami különösen szaftos pletykáról számolt be, az emberek újra felhozzák ezt a témát, találgatják, hogy kicsoda képes ilyen gyorsan, pontosan és bennfentesen írni ezekről az eseményekről.

Sophie számára a Whistledown szívfájdító bepillantás volt egy olyan világba, ami az övé is lehetne, ha szülei törvényesítették volna kapcsolatukat. Gróflány lenne, nem gróf fattya; és Gunningworth, nem pedig Beckett.

Csak egyszer szeretne hintóba szállni, bálba menni.

De neki csak az jutott, hogy felöltöztessen másokat, akik a városba mentek mulatni, hogy meghúzza Posy fűzőjét, Rosamund haját fésülje frizurába vagy kipucolja Araminta cipőjét.

De nem tudott – vagy legalábbis nem volt szabad – panaszkodni. Lehet, hogy komornaként kell szolgálnia Aramintát és lányait, de legalább van tető a feje felett. És ez több volt, mint amit az ő helyzetében lévő lányok többsége elmondhatott magáról.

Amikor apja meghalt, semmit nem hagyott rá. Vagyis semmit, csak azt, hogy legyen tető a feje fölött. Végredeletében biztosította, hogy nem tehetik ki a házból húszéves koráig. Araminta semmiképpen nem mond le évi négyezer fontról, ezért nem fogja kipenderíteni.

De az a négyezer font Aramintáé, nem Sophie-é, és Sophie soha egy pennyt sem látott belőle. Ruhatárából eltűntek a szép ruhák, a szolgák durva ruháit kellett hordania. És azt ette, amit a többi szobalány: amit Araminta, Rosamund és Posy meghagyott nekik.

Elérkezett és el is múlt Sophie huszadik születésnapja, már majdnem egy éve, és még mindig ott lakott Penwood-házban, még mindig Araminta szolgálatában állt. Valami ismeretlen okból – talán mert nem akart új szobalányt betanítani (és fizetni) – Araminta megengedte, hogy Sophie a háznál maradjon.

És Sophie maradt. Ha Araminta olyan ördög volt, akit ismert, a világ többi része olyan, akiket nem ismert. És Sophie-nak fogalma sem volt, melyik lenne rosszabb.

– Nem nehéz az a tálca?

Sophie pislogva riadt fel révedő gondolataiból és Posyt nézte, aki az utolsó süteményt vette el éppen. Kár. Sophie azt magának remélte.

– De nehéz – mormogta. – Elég nehéz. Most már tényleg a konyhába kéne vinnem.

Posy mosolygott.

– Nem tartalak fel tovább, de ha végeztél, kivasálnád a rózsaszín ruhámat? Azt akarom felvenni ma este. Ó, és a hozzá illő cipőt is elő kéne készítened. Amikor legutóbb rajtam volt, azt hiszem, egy kicsit összesároztam, és tudod, milyen érzékeny anyám a cipőkre. Mindegy, hogy nem is lehet látni, mert eltakarja a

szoknyám. Rögtön észreveszi a legkisebb pizsokfoltot is, amint felemelem a szoknya szegélyét lépcsőn felfelé menet.

Sophie bólintott, gondolatban hozzáadta Posy kérését a napi feladatokhoz.

– Akkor később találkozunk! – mondta Posy, és az utolsó süteményt befalva megfordult és eltűnt a hálósobájában.

Sophie levánszorgott a konyhába.

Néhány nap múlva Sophie térdelve, ajka közt gombostűkkel igazításokat végzett Araminta álarcosbáli jelmezén. Az Erzsébet királynő-kosztümöt a szabó tökéletesre varrta, de Araminta kitartott azon meglátása mellett, hogy derékban egy félujjnyival bővebb a kelleténél.

– Így milyen? – kérdezte Sophie, tompán szólva, hogy ne essenek ki a gombostűk ajkai közül.

– Túl szoros.

Sophie javított, beszúrt néhány gombostűt.

– És így?

– Túl bő.

Sophie kihúzott egy tűt, aztán pontosan ugyanoda szúrta vissza.

– És így?

Araminta jobbra-balra fordult, aztán végül kijelentette:

– Így jó lesz.

Sophie magában mosolygott, ahogy felállt, hogy segítsen Aramintának levenni a ruhát.

– Egy órán belül készen kell lennie, hogy időben odaérjünk a bálba – mondta Araminta.

– Természetesen – dűnnyögte Sophie. Úgy találta, az a legkönnyebb, amikor Aramintával beszél, rendszeresen a „természetesen” szót használja válaszul.

– Ez a bál nagyon fontos – jelentette ki Araminta élesen.

– Rosamundnak még ebben az évben előnyös házasságot kell kötnie. Az új gróf... – megborzongott az utálattól; még mindig betolakodónak tekintette az új grófot – ...azt mondta, hogy ez az utolsó év, amikor a londoni Penwood-házat

használhatjuk. Micsoda alak! Hiszen én vagyok a gróf özvegye, Rosamund és Posy pedig a lányai.

Mostohalányai, javította ki Sophie magában.

– Minden jogunk megvan, hogy a társasági szezonban Penwood-házban lakjunk. Fogalmam sincs, mit akar kezdeni a házzal.

– Talán ő is a Társaságba akar járni és feleséget keresni magának – vélekedett Sophie. – Biztos vagyok benne, hogy ő is örökösre vágyik.

Araminta elfintorodott.

– Ha Rosamund nem talál magának gazdag férjet, nem tudom, mihez kezdünk. Nagyon nehéz megfelelő bérelhető házat találni. Ráadásul elég drága is.

Sophie türtőztette magát a megjegyzéstől, hogy Aramintának legalább komornát nem kellett fizetni. Sophie húszéves koráig évi négyezer fonttal többet kapott, és közben ingyen komornája volt.

Araminta csettintett.

– Ne feledd, hogy Rosamund haját be kell rizsporozni!

Rosamund a maszkabálra Marie Antoinette-nek öltözött.

Sophie megkérdezte, fessen-e hamis vércsíkot körbe a nyakán. Rosamund ettől nem volt elragadtatva.

Araminta magára vette pongyoláját, gyors, feszes mozdulatokkal kötötte meg a széles selyemövet.

– És Posy – orra ráncos lett a fintorgástól –, nos, biztos vagyok benne, hogy így vagy úgy, de Posynak is segítened kell.

– Mindig örömmel segítek Posynak – felelte Sophie.

Araminta szeme összeszűkült, igyekezett kideríteni, vajon

Sophie szemtelen megjegyzést tett-e.

– Csak tedd a dolgodat – mondta végül hetykén, azzal kivonult.

Sophie szalutált, amikor az ajtó becsukódott mögötte.

– Á, szóval itt vagy, Sophie! – mondta Rosamund, ahogy benyomult a szobába. – Azonnal segítened kell!

– Attól tartok, vámod kell, amíg anyád...

– Azt mondtam, azonnal! – csattant fel Rosamund.

Sophie kihúzta magát, acélos pillantással nézett Rosa-mundra.

- Anyád azt mondta, a ruháját mindenképpen be kell vennem.
- Csak húzd ki a gombostűket és mondd azt, hogy bevetted. Úgysem fogja észrevenni a különbséget.

Sophie is éppen ezt fontolgatta, de ha azt teszi, amit Rosamund kért, Rosamund már másnap elárulja anyjának, és akkor Araminta legalább egy hétig tombol. Mindenképpen el kell végeznie a feladatot.

- Mit kéne tennem, Rosamund?
- Szakadás van a kosztümöm szegélyén. Fogalmam sincs, hogyan történhetett.

- Talán akkor, amikor felpróbáltad.
- Ne szemtelenkedj!

Sophie rögtön becsukta a száját. Sokkal nehezebb volt Rosamund parancsait teljesíteni, mint Aramintának engedelmeskedni; talán azért, mert volt idő, amikor egyenlők voltak, együtt, ugyanabban a tanulószobában, egy nevelőnőtől tanultak.

- Azonnal meg kell varrni! – mondta Rosamund affektált szipogással.

Sophie felsóhajtott.

- Hozd ide. Megcsinálom, amint végeztem anyád ruhájával. Megígérem, hogy még bőven időben felveheted.

- Nem akarok elkésni a bálból – figyelmeztetett Rosamund. – Ha miattad elkések, búcsúzz el a fejedtől!

- Nem késel el – ígérte Sophie.

Rosamund meglehetősen sértődött hangot hallatott, aztán kisietett.

- Aúúúúú!

Sophie felnézett, és azt látta, hogy Rosamund összeütközött Posyval, aki éppen akkor nyomakodott be az ajtón.

- Előre nézz, ha mész valahová, Posy! – csattant fel Rosamund.
- Te is figyelhetnél, ha már itt tartunk – mutatott rá Posy.
- Én figyeltem. De lehetetlen téged kikerülni, te dagadt!

Posy mélyen elpirult és félreállt.

- Segíthetek valamit, Posy? – kérdezte Sophie, amint Rosamund eltűnt.

Posy bólintott.

- Tudnál időt szakítani, hogy frizurát fésülj nekem? Találtam egy kis zöld szalagot, ami tengeri hínár lehetne a hajamban.

Sophie nagyot sóhajtott. A sötétzöld szalag nem mutat túl jól a kislány sötét hajában, de nem volt szíve ezt kimondani.

- Igyekszem, Posy, de meg kell varnom Rosamund ruhájának szegélyét, és be kell vennem anyád ruháját is.

- Ó! – Posy nagyon elszontyolodott. Sophie szíve majdnem megszakadt. A személyzetten kívül Posy volt az egyetlen, aki egy kicsit is kedves volt hozzá Araminta háztartásában.

- Ne aggódj! – biztatta. – Gondoskodom róla, hogy nagyon szép legyen a hajad, nem számít, milyen kevés időnk van rá.

- Ó, köszönöm, Sophie! Én...

- Még nem is kezdted el bevenni a ruhámat? – mennydörgött Araminta, amint visszaért a szobába.

Sophie nagyot nyelt.

- Rosamunddal és Posyval beszéltem. Rosamund ruhája elszakadt, és...

- Csak láss munkához!

- Rögtön – Sophie leült egy kanapéra, és kifordította a ruhát, hogy nekiláthasson a műveletnek. – A lehetetlent azonnal megcsinálom, a csodára egy kicsit várni kell – dünnyögte. – Gyorsabban, mint a kolibri szárnya. Gyorsabban, mint...

- Mit motyogsz magadban? – mordult rá Araminta.

- Semmit, semmit.

- Hallgass el, de azonnal! Sérti a fülemet a hangod!

Sophie összeszorította a fogát.

- Mama! Sophie ma este úgy fésüli a hajamat, hogy...

- Persze hogy megfésüli a hajadat! De most azonnal vess véget a pizsmogásnak, menj és tegyél borogatást a szemedre, hogy ne látsszon olyan dagadtnak!

Posy megint elszontyolodott.

- Dagadt a szemem?

Sophie a fejét ingatta, hátha Posy mégis úgy érzi, le kell néznie rá.

- Neked mindig dagadt a szemed - felelte Araminta. - Szerinted is, Rosamund?

Posy és Sophie az ajtó felé fordult. Éppen akkor lépett be Rosamund, a Marie Antoinette-jelmezben.

- Hmmm... mindig - fejezte ki egyetértését. - De biztos vagyok benne, hogy a borogatás használ neki.

- Nagyon szép vagy ma este - mondta Araminta. - S még csak neki sem fogtál a készülődésnek. A ruha aranszíne illik a hajad színéhez.

Sophie együttérző pillantást vetett a sötét hajú Posyra, aki sosem kapott ilyen dicséretet anyjától.

- Így megszerzed magadnak az egyik Bridgerton fivért - folytatta Araminta. - Ebben egészen biztos vagyok.

Rosamund higgadtan nézett le rá. Tökélyre vitte ezt a nézést, és Sophie-nak el kellett ismernie, hogy remekül állt neki a ruha. Persze Rosamundnak szinte minden nagyon jól állt. Aranyszín haja és kék szeme miatt rajongtak érte a szezonban, és a néhai gróftól örökölt bőkezű hozomány miatt mindenki biztosra vette, hogy még abban az évben kitűnő házasságot köt.

Sophie hátranézett Posyra, aki szomorú pillantással nézett anyjára.

- Te is nagyon szép vagy, Posy - mondta hirtelen, komolyan, vigasztalón.

Posy szeme felcsillant.

- Tényleg így gondolod?

- Teljes mértékben. És a kosztümöd rendkívül eredeti. Biztos vagyok abban, hogy rajtad kívül senki nem öltözik habléányoknak.

- Honnan tudod, Sophie? - kérdezte Rosamund felnevetve. - Hiszen nem is jársz társaságba!

- Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól fogod érezni magadat, Posy - folytatta Sophie, Rosamund rosszindulatú megjegyzését figyelmen kívül hagyva. - Szörnyen irigyellek. Bárcsak én is ott lehetnék!

Sophie halvány sóhaját és kívánságát néma csend fogadta... aztán Araminta és Rosamund harsány, rekedtes nevetése hallatszott. Még Posy is kuncogott egy kicsit.

– Hát, ez jó! – mondta Araminta, és úgy nevetett, hogy alig kapott levegőt. – A kis Sophie a Bridgerton-bálban! Tudod, fattyúkat nem engednek a Társaságba.

– Nem azt mondtam, hogy szeretnék elmenni – mondta Sophie védekezően –, hanem azt, hogy bárcsak ott lehetnék.

– Hát, azzal sem kéne törnöd magadat – jegyezte meg Rosamund vigyorogva. – Ha olyasmit kívánsz, amit nyilván nem is remélhetsz, csak csalódott leszel.

De Sophie nem hallotta, mit mondott Rosamund, mert ebben a pillanatban a lehető legfurcsább dolog történt. Éppen Rosamund felé fordult, amikor meglátta, hogy a házvezetőnő áll az ajtóban. Mrs. Gibbons feljött Londonba Penwood Parkból, mert itt az előző házvezetőnő meghalt. És amikor tekintetük találkozott, Mrs. Gibbons rákacsintott.

Kacsintott!

Sophie elgondolkodott és arra a következtetésre jutott, hogy még soha nem látta, hogy Mrs. Gibbons kacsintott volna.

– Sophie! Sophie! Hallottad, mit mondtam?

Sophie szórakozottan nézett Aramintára.

– Elnézést – dünnyögte. – Nem hallottam.

– Azt mondtam – mondta Araminta kellemetlen hangon –, hogy jobb lenne, ha ebben a minutumban elkezdenél dolgozni a ruhámon. Ha miattad elkésünk a bálból, holnap megfizetsz!

– Természetesen – felelte Sophie. Beleszúrta a tűt az anyagba, szorgalmasan öltögetett, de közben folyton Mrs. Gibbonra gondolt. Kacsintott?

Mi a csudáért kacsintott volna?

Három órával később Sophie ott állt a Penwood-ház lépcsőjén, és nézte, ahogy előbb Araminta, aztán Rosamund, majd Posy fogadja el a lakáj felé nyújtott kezét és száll be a hintóba. Sophie integetett Posynak, aki visszaintegetett, aztán figyelte, hogy a hintó elindul és befordul, eltűnik az utcasarkon. Alig hat háztömbnyire volt a Bridgerton-ház, ahol az álarcosbált tartották, de Araminta akkor is ragaszkodott volna hozzá, hogy hintóval menjenek, ha szomszédok lettek volna.

Hiszen fontos, hogy szép belépőjük legyen.

Sophie sóhajtva fordult meg, és elindult felfelé a lépcsőn. A nagy izgalomban Araminta elfelejtett feladatlistát hagyni neki, hogy mit kell elvégeznie a távollétében. Egy szabad este valóságos luxus. Talán újraolvas egy regényt. Vagy megkereshetné a Whistledown mai számát. Mintha látta volna, hogy Rosamund délután a hálósobájába vitte.

De amint átlépte a Penwood-ház küszöbét, Mrs. Gibbons jelent meg szinte a semmiből, és karon ragadta.

– Nincs vesztegetni való időnk! – mondta a házvezetőnő.

Sophie úgy nézett rá, mintha a derék asszony elvesztette volna a józan eszét.

– Tessék?

Mrs. Gibbons a könyökénél fogva rángatta.

– Gyere velem!

Sophie engedelmeskedett, ment felfelé, háromemeletnyit, a padlástérben kialakított kis szobájáig. Mrs. Gibbons nagyon furcsán viselkedett, de Sophie kedvelte, ezért követte. A házvezetőnő mindig kivételes kedvességgel volt iránta, akkor is, amikor nyilvánvaló volt, hogy ezt Araminta nem nézi jó szemmel.

– Le kell vetköznöd – mondta Mrs. Gibbons, amint a kilincsre tette a kezét.

– Tessék?

– Nagyon kell sietnünk.

– Mrs. Gibbons, ön... – Sophie szája tátva maradt, szava elhalt, amint meglátta, mi van a hálósobájában. Középen gőzölgő kád víz, mind a három szobalány körülötte sürgölődött. Egyik egy kancsó vizet öntött a kádba, a másik egy titokzatosnak látszó láda lakatjával játszott, a harmadik törülközőt tartott és azt mondta: – Siess! Siess!

Sophie igen zavartan nézett rájuk.

– Mi folyik itt?

Mrs. Gibbons ragyogó mosollyal fordult oda hozzá.

– Ön, Miss Sophia Maria Beckett, a maszkabálba megy!

Egy óra múlva Sophie teljesen átalakult. A ládában a néhai gróf édesanyjának holmija volt. Ötven éve kiment a divatból mind, na de ez nem számított. Hiszen

maszkabál volt; senki nem várta el, hogy a vendégek a legújabb divat szerint öltözzenek.

A láda legalján gyönyörű, csillogó ezüstszállal hímzett, gyönggyel díszített szűk ingvállat, és hozzá illő harangszoknyát pillantott meg, ami az előző században volt divatos. Sophie igazi hercegnőnek érezte magát már attól, hogy megérintette ezt a holmit. Kissé nyirkos volt a ládában töltött sok időtől. Az egyik szobalány kivette, rózsavízzel hintette be és kiszellőztette az anyagot.

Sophie-t megfürdették, beparfümözték, haját megfésülték, az egyik szobalány még egy kis rúzszt is tett az ajkára.

- Ne mondd meg Miss Rosamundnak - suttogta a szobalány. - Az ő kollekciójából csentem.

- Ó, nézzétek! - kiáltott fel Mrs. Gibbons. - Megtaláltam a hozzávaló kesztyűt!

Sophie felnézett. A házvezetőnő egy pár hosszú, könyékig érő kesztyűt mutatott.

- Nahát! - szólt Sophie és elvette Mrs. Gibbons-tól az egyiket. - A Penwood-címer. A szélénél monogram van.

Mrs. Gibbons megfordította a nála lévőket.

- SLG. Sarah Louisa Gunningworth. A nagyanyád.

Sophie meglepődve nézett rá. Mrs. Gibbons sosem nevezte a néhai grófot az apjának. Ahogy Penwood Parkban senki sem ismerte el kimondott szóval, hogy Sophie-t vérségi kötelék fűzi a Gunningworth családhoz.

- Igen, a nagyanyád - jelentette ki Mrs. Gibbons határozottan. - Eleget kerülgettük már ezt a témát. Bűn, hogy Rosamunddal és Posyval úgy bánnak, mintha családtagok lennének, te pedig, aki a gróf vére vagy, kénytelen vagy cselédlányként dolgozni, padlót seperni, alantas munkákat végezni!

A három szobalány egyetértően bólintott.

- Azt akarom, hogy legalább egyszer, csak egyetlen éjszakára te legyél a bál szépe - mondta Mrs. Gibbons, azzal mosolyogva, lassan a tükör felé fordította Sophie-t.

Sophie-nak a lélegzete is elállt.

- Ez én vagyok?

Mrs. Gibbons bólintott, szeme gyanúsan csillogott.

– Gyönyörű vagy, drágám – suttogta.

Sophie lassan a hajához emelte kezét.

– Ne kuszáld össze! – kiáltott fel az egyik szobalány.

– Nem fogom – ígérte Sophie, és mosolya megremegett kicsit, könnyeivel küszködött. Egy leheletnyi csillámport hintettek a hajára, hogy úgy ragyogjon, mint egy tündér; mint egy hercegnő. Sötétszöke, göndör tincseit laza kontyba rendezték a feje tetején, egy szándékosan kihagyott tincs a nyakáig ért. Mohazöld szeme most smaragdként csillogott, bár Sophie gyanította, hogy ez inkább kicsordulni készülő könnyei miatt van, mint valami mástól.

– Itt az álarcod – mondta Mrs. Gibbons gyorsan. Félmaszk volt, amit hátul kellett megkötni, hogy Sophie-nak ne kelljen az egyik kezével tartani. – Már csak cipő kell.

Sophie bánatosan lenézett tartós, de ronda munkacipőjére, amit vetkőzéskor a sarokba tett.

– Attól tartok, nincs alkalmas cipóm ilyen szép ruhához.

A szobalány, aki Sophie ajkát berúzsosza, egy pár fehér báli cipellőt mutatott fel.

– Rosamund ruhatárából van – közölte.

Sophie felpróbálta a jobblábast, de alighogy beledugta a lábát, már húzta is vissza.

– Túl nagy – mondta, Mrs. Gibbonsra pillantva. – Nem tudnék benne menni.

Mrs. Gibbons a szobalányhoz fordult.

– Hozz egy párat Posy szekrényéből.

– Neki még nagyobb lába van – mondta Sophie. – Tudom. Elég sárfoltot keféltem ki a cipőikből.

Mrs. Gibbons nagyot sóhajtott.

– Akkor nincs mit tenni. Kénytelenek vagyunk felkutatni Araminta gardróbját.

Sophie megborzongott. A gondolat, hogy Araminta cipőjében kell bárhová mennie, igen félelmetesnek tűnt. De nem volt más választása, azon kívül, hogy mezítláb megy, és úgy vélte, a mezítlábasság nem elfogadott az elegáns londoni maszkabálok.

Néhány perccel később a szobalány egy másik pár fehér báli cipővel tért vissza. Különleges, ezüsttel hímzett, strasszokkal díszített darab volt.

Sophie még mindig vonakodott felvenni Araminta cipőjét, de azért belelépett. Tökéletesen illett a lábára.

– És a ruhához is megy – mondta az egyik szobalány az ezüsthímzésre mutatva. – Mintha a ruhához készült volna.

– Nincs időnk a cipőt csodálni – mondta Mrs. Gibbons hirtelen. – Most jól figyelj arra, amit mondok. A kocsis visszajött, letette a grófnét és a lányokat, elvisz téged a Bridgerton-házba. De kint kell várakoznia, hogy ha menni akarnak, bármikor megtehessek. Vagyis éjfélkor el kell jönnöd onnan, egy perccel sem később. Értetted?

Sophie bólintott és a faliórára nézett. Nem sokkal múlt kilenc, ami azt jelenti, hogy több mint két órája lesz a maszkabálban.

– Köszönöm – suttogta. – Nagyon, nagyon köszönöm.

Mrs. Gibbons zsebkendővel törölgette a szemét.

– Csak érezd jól magad, drágám! Ennél nagyobb köszönet nem is kell.

Sophie megint az órára nézett. Két óra.

Két óra, aminek élethosszig kell tartania.

2. fejezet

A Bridgerton család igazán páratlan. Nem akad ember London városában, aki ne tudná, hogy feltűnően hasonlítanak egymáshoz, és a nyolc gyereknek ábécé sorrend szerint adtak nevet: Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory és Hyacinth.

Az ember elgondolkodik, hogy a néhai vikomt és a (még mindig nagyon élénk) özvegy vikomtessz milyen nevet adott volna a kilencedik gyereknek: Imogen? Inigo?

Talán jobb is, hogy nyolcnál megálltak.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. június 2.

Benedict Bridgerton a nyolc gyerek közül a második volt, de néha úgy érezte, százan vannak testvérek.

A bál, aminek megrendezését anyja erőltette, maszkabálnak volt meghirdetve, és Benedict kötelességtudóan fekete félálarcot vett magára, de mindenki tudta, kicsoda. Illetve majdnem mindenki.

- Egy Bridgerton! - kiáltottak fel, és nagy vidáman összeütötték a tenyerüket. - Ön biztosan egy Bridgerton!

- Egy Bridgerton! Bárhol felismerek egy Bridgertont!

Benedict valóban Bridgerton volt, és bár nem vágyott más családba, néha azt kívánta, bárcsak kevésbé Bridgerton és inkább önmaga lehetne.

Ekkor egy meghatározhatatlan korú, pásztorlánynak öltözött nő lépett oda hozzá.

- Nahát, egy Bridgerton! - csicssergett. - Megismerem a gesztenyeszín haját. Ön melyik? Ne, ne is mondja! Hadd találjam ki! Nem a vikomt, mert őt az imént láttam. Tehát biztosan a második vagy a harmadik.

Benedict hűvösen nézett rá.

- Melyik? A második vagy a harmadik?

- A második... - vetette oda.

A nő összecsapta a kezét.

- Rögtön gondoltam! Ó, meg kell találnom Portiát. Én mondtam neki, hogy ön a második...

Benedict. Kis híján felmordult.

- ... de ő azt mondta, hogy a fiatalabbik, de én...

Benedictnek hirtelen el kellett mennie. Vagy elmegy, vagy felülkerekedik az inger, hogy ott helyben megölje a bárgyú, nyájas nőszemélyt, és nem hitte, hogy ennyi tanú előtt ezt büntetlenül megtehetné.

- Ha megbocsát - mondta udvariasan. - Megláttam valakit, akivel feltétlenül beszélnem kell.

Hazugság volt, de nem igazán törődött vele. Kurtán bólintott a túlkoros pásztorlányka felé, aztán egyenesen a bálterem oldalajtaja felé indult. El akart menekülni a tömegetől, kisonni bátyja dolgozószobájába, ahol áldott nyugalomban lehet része, és talán egy pohár finom brandyt is elkortyolhat.

– Benedict!

A fenébe! Majdnem sikerült kiosonnia. Felnézett, látta, hogy anyja siet felé. Erzsébet királyné korabeli kosztümöt viselt. Talán valamelyik Shakespeare-dráma szereplőjének öltözött, gondolta Benedict, de ha agyoncsapják sem tudta volna megmondani, hogy melyiknek.

– Miben lehetek szolgálatodra, anya? – kérdezte. – Csak azt ne mondd, hogy táncoljak Hermione Smythe-Smith kisasszonnyal. Amikor legutóbb ezt tettem, majdnem elvesztettem néhány lábujjamat.

– Semmi ilyesmit nem akartam kémi – felelte Violet. – Szeretném, ha megtáncoltatnád Prudence Featheringtont.

– Könyörülj rajtam, anyám! – nyögött fel Benedict. – Ő még rosszabb.

– Nem arra kérek, hogy vedd feleségül azt a lányt. Csak táncolj vele!

Benedict küszködött, hogy fel ne nyögjön. Prudence Featherington, bár tulajdonképpen kedves lány volt, esze borsónyi, nevetése pedig olyan éles, hogy látott már ettől a nevetéstől felnőtt embereket fülüket befogva menekülni.

– Kössünk alkut – hízelgett. – Táncolok Penelope Feathe-ringtonnal, ha távol tartod tőlem Prudence-t.

– Megegyeztünk – mondta az anyja elégedett mosollyal, és Benedictnek az a furcsa érzése támadt, hogy a lelegejétől Penelope megtáncoltatása volt a cél.

– Ott van a limonádés asztalnál – közölte Violet. – Szegény lány koboldnak öltözött. A szín jól áll neki, de legközelebb valakinek kézen kéne fognia már az anyját, hogy végre jó szabót válasszon neki. Ennél szerencsétlenebb kosztümöt el sem tudnék képzelni.

– Akkor még nem láttad a habléányt – dűnnyögte Benedict.

Violet diszkréten belecsípett fia karjába.

– Ne gúnyolódj a vendégeken!

– De hiszen éppen ők adnak rá okot!

Violet figyelmeztetőn nézett rá: – Megyek, megkeresem a húgodat.

– Melyiket?

– Mindegy, valamelyiket, amelyik még nincs férjnél – mondta élénken. – Guelph vikomt lehet, hogy a skót lány iránt érdeklődik, de még nincsenek eljegyezve.

Benedict magában sok szerencsét kívánt Guelph vi-komtnak. Szegény férfúnak szüksége is lesz rá.

– És köszönöm, hogy táncolsz Penelope-val – mondta Violet nyomatékkal.

Benedict ironikus fél mosollyal nézett rá. Mind a ketten tudták, hogy ez nem köszönetnyilvánítás, inkább emlékeztető volt.

Karba font kézzel, vészjósló tartással állt, nézte, ahogy anyja távolodik, aztán nagy levegőt vett és megfordult, hogy elinduljon a limonádés asztal felé. Végtelenül szerette az anyját, de Violet néha elég toladó tudott lenni, ha gyermekei társasági életéről volt szó. És mintha Benedict nőtlenségénél is jobban aggasztotta volna, ha egy fiatal hölgy arca azért szomorú, mert senki nem kéri fel táncolni. Ezért Benedict sok időt töltött a táncparketten; néha olyan lányokkal, akiket anyja neki szánt feleségül, ám gyakrabban a petrezselymet árulókkal.

Violet mindig különösen kedvelte Penelope Featheringtont, aki éppen... Benedict elkomorult. A harmadik szezonját töltötte eladósorban? Igen, a harmadikat. És sehol egy reménybeli vőlegényjelölt. Hát igen. Penelope elég kedves lány, szellemes, jó humorú, kellemes személyiség. Egy napon majd talál magának férjet. De természetesen nem ő lesz az, és minden valószínűség szerint nem is olyan férfi, akit ő ismer, de valakit biztosan talál magának.

Benedict felsóhajtott és elindult a limonádés asztal felé. Már szinte érezte a brandy lágy ízét az ínyén, de most úgy gondolta, néhány percig egy pohár limonádéval is ellesz.

– Miss Featherington! – szólította meg, és nagyon erőt kellett vennie magán, amikor három Miss Featherington fordult felé. A lehető leghalványabb mosollyal tette hozzá: – Penelope.

Penelope tíz lépésről ragyogott rá, és Benedict érezte, hogy valójában kedveli Penelope Featheringtont. Igazán nem is tűnne olyan ellenszenvesnek, ha nem lenne mindig szerencsétlen nővérei társaságában, akik olyan hatással voltak meglelt férfiakra, hogy az ember inkább szeretett volna egy Ausztráliába tartó hajó fedélzetén lenni, mint a közelükben.

Már majdnem odalépett hozzá, amikor a háta mögül halk morajlást hallott a bálteremben. Tudta, hogy be kéne fejeznie, amit elkezdett, túl kellene esni a

kötelességtáncon, de Isten bocsássa meg neki, kíváncsisága erősebb volt. Megfordult.

Aztán azon kapta magát, hogy csak nézi a lélegzetelállító nőt, amelyet még sosem látott. Azt sem tudta volna megmondani, hogy szép-e. Haja meglehetősen szokványos sötétszőke, álarca gondosan megkötve, arca felét sem lehetett látni. De volt benne valami, ami megbűvölte. A mosolya. A szeme formája, a tartása, ahogy körülnézett a bálteremben, mintha sosem tárult volna dicsőbb látvány a szeme elé, mint a Társaság idétlen kosztümökbe öltözött tagjai.

Szépsége belülről fakadt.

Ragyogott. Sugárzott.

Végtelenül tündöklő jelenség volt, és Benedict hirtelen rájött, azért, mert olyan nagyon boldognak látszott. Boldog volt, hogy ott lehet, ahol van, boldog, hogy az lehet, aki.

Olyan boldog, amilyen boldogságra Benedict alig emlékezett. Neki jó élete van, az igaz, sőt, talán nagyszerű élete. Van hét csodálatos testvére, szerető anyja, rengeteg barátja. De ez a nő...

Ez a nő ismeri az igazi örömet.

És Benedictnek meg kell ismerkednie vele.

El is feledkezett Penelope-ról. Átnyomakodott a tömegben, már alig pár lépésnyire volt tőle. Három másik férfi előzte meg, bókokkal halmozták el éppen. Benedict érdeklődéssel figyelte; nem úgy viselkedett, mint azok a nők, akiket ismert.

Nem játszotta a félénk, tartózkodó szendét. Nem is viselkedett úgy, mintha jogos jussaként számítana a férfiak bókjára. Nem volt sem félénk, sem csacsogó, sem pajkos, sem ironikus; semmi olyan viselkedést nem mutatott, amit az ember nőtől elvárna.

Csak mosolygott. Pontosabban ragyogó mosollyal mosolygott. Benedict arra gondolt, hogy a bókok eleve arra vannak szánva, hogy akinek bókolnak, örüljön, de sosem látta még, hogy egy nő ilyen tiszta, igazi örömmel reagáljon.

Előrelépett. Magának akarta ezt az örömet.

– Elnézést, uraim, de a hölgy már nekem ígérte ezt a táncot – hazudta.

A maszk szemnyílása kissé nagyra volt vágva és Benedict látta, hogy a hölgy szeme tágra nyílik, aztán ráncba húzódik a csodálkozástól. Kezét nyújtotta felé és magában imádkozott, hogy ne leplezze le ezt a blöfföt.

De a hölgy csak mosolygott rá, széles, ragyogó mosollyal, ami áthatolt Benedict bőrén, egyenesen a lelkét melengette. A hölgy kezét nyújtotta, és Benedict csak ekkor vette észre, hogy lélegezni is elfelejtett.

– Szabad keringőt táncolnia? – kérdezte suttogva, amikor elérték a táncparkett szélét.

A hölgy tagadón ingatta a fejét.

– Nem táncolok.

– Ugye tréfál?

– Attól tartok, nem. Az az igazság, hogy... – közelebb hajolt, gyönyörűséges mosollyal fejezte be a mondatot: – ...szóval én nem tudok táncolni.

Benedict csodálkozóan nézett rá. Ösztönös eleganciával mozgott; és milyen nemes hölgy az, aki felnőtt korára nem tud táncolni?

– Akkor csak egy lehetőség maradt – súgta. – Megtanítom önt.

A hölgy szeme tágra nyílt, és ajkát meglepett nevetés hagyta el.

– Mi olyan mulatságos ebben? – kérdezte Benedict, és nagyon igyekezett, hogy hangja komolynak hallatsszon.

A hölgy rámosolygott, olyan mosollyal, amelyet régi iskolatárstól vár az ember, nem elsőbálozótól, és így válaszolt: – Annyit még én is tudok, hogy nem bálon szoktak táncórákat adni.

– Mit jelentsen az, hogy annyit még ön is tud? – kérdezte Benedict halkán, tűnődve.

A hölgy nem válaszok.

– Akkor nekem kell kézbe venni az irányítást – mondta Benedict és erővel veszem rá, hogy teljesítse a kérésemet.

– Erővel vesz rá? – De közben mosolygott, és Benedict tudta, hogy nem vette sértésnek.

– Nem lennék méltó az úriember névre, ha hagynám, hogy ez a sajnálatos állapot tovább tartson.

– Azt mondta, sajnálatos állapot?

Benedict vállat vont.

- Egy szép hölgy, aki nem tud táncolni. Bűn a természet ellen.
- Ha megengedem, hogy tanítson...
- Ha megengedi, hogy tanítsam...
- Ha megengedem, hogy tanítson, hol szeretné az oktatást megejteni?

Benedict felnézett, végigpásztázta a helyiséget. Nem volt nehéz átlátnia a fejek fölött, hiszen a legmagasabbak közé tartozott.

- Ki kell mennünk a teraszra - felelte végre.

- A teraszra? - visszhangozta a hölgy. - Nem lesz túl zsúfolt a hely? Hiszen langyos az éjszaka.

Benedict közelebb hajolt.

- A magán teraszon nem.

- Azt mondta, magánterasz? - kérdezte meglepetten. - És könyörgöm, honnan tudja, hogy van magánterasz?

Benedict döbbsen nézett rá. Lehet, hogy a hölgy nem ismeri? Nem mintha olyan sokat gondolt volna magáról, hogy elvárta volna, mindenki ismerje Londonban. Csakhogy Bridgerton volt, és ha valaki találkozott egy Bridgertonnal, az általában azt jelenti, hogy a többit már felismeri. És mivel senki nem volt a londoni Társaságban, akinek útjai ne találkoztak volna egyik vagy másik Bridgertonnal, Benedictet szinte mindenhol felismerték. Még akkor is, ha ez a felismerés egyszerűen „a kettes számú” Bridgerton fivért jelentette is.

- Nem válaszolt a kérdésekre - emlékeztette a titokzatos hölgy.

- A magánteraszról? - Benedict ajkához emelte a hölgy kezét és megcsókolta kesztyűje finom selymét. - Maradjunk annyiban, hogy megvannak a magam módszerei.

A hölgy mintha tétovázott volna, így Benedict megszorította ujjait és közelebb húzta magához, csak egy ujjnyival, de valahogy úgy tűnt számára, csak egy csóknyi távolságra vannak egymástól.

- Jöjjön - mondta. - Kérem, táncoljon velem!

A hölgy egy lépést tett előre és Benedict tudta, hogy az élete örökre megváltozott.

Sophie nem látta a férfit, amikor belépett a bálterembe, de varázslatot érzett, mintha valami bűvös térbe lépett volna, vibrált a levegő, és amikor megjelent előtte, mint valami mesebeli királyfi, tudta, ezért, miatta lopakodott el a bálba.

Magas férfi volt, és annak alapján, ami az arcából látszott, nagyon jóképű; ajkán irónia és mosoly játszott, bőrén alig serkent a szakáll. Haja sötét, dús gesztenyebarna, a remegő gyertyalángtól halvány vöröses árnyalatot kapott.

Úgy tűnt, a Társaságban mindenki ismeri. Sophie észrevette, hogy amikor elindult valamerre, utat engedtek neki. És amikor olyan nyíltan hazudott, és táncra kérte, a többi férfi lemondott róla és félreállt.

Szép férfi, erős férfi, és erre az éjszakára az övé.

Ha éjfél üt az óra, visszatér megszokott munkás életéhez, mos, varr, és teljesíti Araminta minden szeszélyét. Olyan megátalkodott gonoszság lenne, ha akarja ezt az egy, féktelen éjszakát, ezt a varázslatot, szerelmet?

Úgy érezte magát, mint egy hercegnő – vakmerő hercegnő –, és amikor a férfi táncra kérte, kezet nyújtott neki. És bár tudta, hogy az egész este hazugság, hogy ő csak egy nemesember fattya, egy grófné komornája, hogy kölcsönruha van rajta, a cipője tulajdonképpen lopott, semmi, semmi nem számított, amikor ujjai összefonódtak.

Sophie legalább néhány órára elhitethette magával, hogy ez az úr hozzá tartozik és ettől a pillanattól kezdve élete örökre megváltozik.

Álom, csak álom, de olyan szörnyű régen nem engedte át magát ilyen álomnak! Minden óvintézkedésről megfeledkezve hagyta, hogy a férfi kivezesse a bálteremből. Gyors léptekkel haladt, annak ellenére, hogy a hullámzó tömegben kellett átvágniuk, és Sophie azon kapta magát, hogy nevetve követi, megy a nyomában.

– Miért van az – kérdezte a férfi egy pillanatra megállva, amikor kiértek az előcsarnokba –, hogy mintha mindig nevetne rajtam?

Sophie újra nevetett; önkéntelenül.

– Boldog vagyok – felelte gyámoltalan mosollyal. – Csak boldog vagyok, hogy itt lehetek.

– És miért? Egy ilyen bál nem lehet különleges egy önhöz hasonló hölgynek.

Sophie szélesen mosolygott. Ha a férfi azt gondolja róla, hogy az előkelő Társaság tagja, aki rengeteg bálba és társasági eseményre jár, akkor biztosan nagyon jól játssza a szerepét.

A férfi megérintette ajka sarkát.

- És most is mosolyog – mormolta.

- Szeretek mosolyogni.

A férfi keze megtalálta a hölgy derekát, maga felé húzta. Testük között még így is tisztes távolság maradt, de az egyre növekvő közelség miatt Sophie alig kapott levegőt.

- Én pedig szeretem nézni, ahogy mosolyog – felelte a férfi. Hangja mély, halk, csábító, de volt benne valami furcsa érdesség, és Sophie szinte hagyta, szinte beleringatta magát, hogy elhiggye, komolyan mondja, hogy nem csak az aznapi hódításnak tekinti.

De mielőtt válaszolhatott volna, hirtelen vádló hang csattant feléjük az előcsarnokból.

- Szóval itt vagy!

Sophie gyomra a torkában remegett. Rájöttek. Most kipenderítik az utcára, és holnap ilyenkor talán már a börtönben ül, mert ellopta Araminta cipőjét, és...

A férfi, aki rájuk kiáltott, odaért mellé, és azt mondta a titokzatos idegennek:

- Anya mindenütt téged keresett. Elszabotáltad Penelope megtáncoltatását és nekem kellett helyettesítenem téged.

- Nagyon sajnálom – mormogta a leendő táncoktató.

Ezt az újonnan jött férfi nem igazán fogadta el bocsánatkérésnek, mert komor ábrázatot vágott és szigorúan folytatta: - Ha elszöksz a bálból és nekem kell helyetted a fúria elsőbálozókkal foglalkoznom, esküszöm, hogy megtorlom!

- Ezt a következményt vállalom – mondta a férfi, aki táncba akarta vinni.

- Hát, Penelope-nél helytálltam helyetted – morogta a másik. - Szerencséd volt, hogy éppen a közelben voltam. Szegény lánynak majdnem összetört a szíve, amikor elfordultál tőle.

Sophie táncra kérőjében volt annyi jellem, hogy elpirult.

- Attól tartok, vannak elkerülhetetlen dolgok.

Sophie egyik férfiről a másikra nézett. Álarcuk ellenére is nyilvánvaló volt, hogy testvérek, és egy pillanat alatt rájött, hogy biztosan a Bridgerton fivérek, és ez az ő házuk, és...

Ó, szent Isten, vajon teljes és jóvátehetetlen hibát követett el, amikor megkérdezte, honnan tud a magánteraszról?

De vajon melyik fivér? Benedict. Biztosan Benedict. Sophie magában köszönetet mondott Lady Whistledownnak, aki egyszer egy egész cikket szentelt annak, hogyan lehet megkülönböztetni egymástól a Bridgerton fivéreket. Eszébe jutott, azt olvasta, hogy Benedict a legmagasabb közülük.

A férfi, aki úgy megdobogtatta a szívét, hogy a szokásosnál háromszor gyorsabban vert, jó kétujjnyival magasabb volt testvérénél... és ez a testvér elég áthatón nézi őt, észlelte Sophie.

- Most már értem, miért távoztál olyan hirtelen - mondta Colin. (Nyilván nem lehetett Gregory, aki csak tizennégy éves, és nem lehetett Anthony, aki már nő, így számára közömbös, hogy Benedict eltűnik a bálból és helyette is neki kell törődni az elsőbálozókkal.) Benedictre nézett: - Kérhetném, hogy mutass be a hölgynek?

Benedict összehúzta a szemöldökét.

- Próbálkozhatsz, de nem hiszem, hogy sikerrel járnál. Még én sem tudtam meg a nevét.

- Nem is kérdezte - felelte Sophie, mert nem tudta megállni, hogy reagáljon.

- És ha kérdezném, megmondaná?

- Mondanék valamit.

- De nem az igazat.

Sophie tagadón ingatta fejét.

- Ez nem az igazság éjszakája.

- Ilyen a kedvenc éjszakám - jegyezte meg Colin könnyedén.

- Nem kéne valahol máshol lenned? - kérdezte Benedict.

Colin nemet intett.

- Biztos vagyok benne, hogy anya inkább a bálteremben látna szívesen, de ezt nem fejezte ki elvárásként.

- Én várom el tőled - felelte Benedict.

Sophie érezte, hogy gyöngyöző nevetés csiklandozza a torkát.

- Hát jó – sóhajtott Colin. – Akkor most a távozás mezejére lépek.
- Remek – jegyezte meg Benedict.
- Egyedül vetem magamat a kiéhezett farkasok közé...
- Farkasok? – kérdezte Sophie.
- Férjhez menni óhajtó fiatal hölgyek – tisztázta a fogalmat Colin. – Egy csapat vérszomjas nőstény farkas. A jelenlévők természetesen mindig kivételek.

Sophie úgy gondolta, jobb nem rámutatni, hogy ő egyáltalán nem „férjhez menni óhajtó fiatal hölgy”.

- Anyám – folytatta Colin, mire Benedict felmordult – semmit sem szeretne jobban, mint az én drága bátyámat a házasság szent jármában látni. – Elhallgatott, szavain gondolkodott. – Illetve talán azt, hogy engem lásson a házasság szent jármába fogva.

- Ha másért nem, azért, hogy végre elkerülj a háztól – közölte Benedict nyersen.

Sophie ezúttal felnevetett.

- De persze ő sokkal idősebb nálam – folytatta Colin bátyjára mutatva –, szóval talán előbb neki kéne a kőpadra... akarom mondani az oltártérdeplőhöz állni.

- És te példát mutatsz ehhez? – mordult Benedict.

- Nem – ismerte el Colin. – Ilyesmi ritkán fordul elő velem.

Benedict odafordult Sophie-hoz.

- Igazat szól.

- Tehát, hölgyem – szólt Colin széles, elegáns karmozdulattal –, megszánna szegény, régóta szenvedő anyámat és megtenné azt a szívességet neki, hogy a padosorok közt az oltár elé űzi az én kedves bátyámat?

- Ami azt illeti, erre nem kaptam felkérést – felelte Sophie, a pillanat humorához alkalmazkodva.

- Mennyit ittál? – mordult Benedict.

- Én? – kérdezte Sophie hitetlenkedve.

- Nem. Az öcsém.

- Egy kortyot sem – felelte Colin vidáman –, de éppen komolyan elgondolkodtam azon, hogy ezt a hiányosságot sürgősen pótolnom kell. Ami azt illeti, csak az ital teheti elviselhetővé ezt az estét.

– Ha az italszerzés miatt lemondasz a társaságomról – szolt Benedict –, az nyilván számomra is az egyetlen dolog, ami elviselhetővé teszi az estét.

Colin vigyorgott, vidáman intett, és már ott sem volt.

– Jó dolog két testvért látni, akik így szeretik egymást – dűnnyögte Sophie.

Benedict, aki kissé vészjóslóan nézte az ajtót, ahol öccse az imént eltűnt, újra rá figyelt.

– Ön ezt szeretetnek látja?

Sophie-nak eszébe jutott Rosamund és Posy, akik egyfolytában rosszindulatú megjegyzésekkel piszkálták egymást, de nem tréfából.

– Igen – felelte határozottan. – Nyilvánvaló, hogy az életét is önre bízna és viszont.

– Azt hiszem, igaza van – mondta Benedict megadó sóhajjal, aztán elrontotta a hatást azzal, hogy elmosolyodott. – Bár nagyon nehezemre esik beismerni. – A falnak dőlt, kezét karba fonta; nagyon kifinomultnak és figyelmesnek tűnt. – Önnek vannak testvérei?

Sophie egy pillanatig gondolkodott a kérdésen, aztán határozottan felelt: – Nincsenek.

Benedict egyik szemöldöke furcsa ívbe görbült. Nagyon kicsit oldalra hajtotta a fejét és azt mondta: – Nagyon kíváncsi vagyok, miért tartott olyan sokáig, hogy eldöntse, mit válaszoljon erre a kérdésre. Az ember azt hinné, erre igen könnyű válaszolni.

Sophie egy pillanatra félrenézett; nem akarta, hogy Benedict lássa a fájdalmat a tekintetében, mert biztos volt benne, hogy látszik. Mindig is szeretett volna családban élni. Pontosabban, nem volt semmi az életben, amire ennél jobban vágyott volna. Apja sosem ismerte el lányaként, még akkor sem, amikor kettesben voltak. Anyja behalt a szülésbe. Araminta úgy bánik vele, mintha valami sorscsapás lenne, Rosamund és Posy nyilvánvalóan sosem voltak a testvérei. Posy néha barátkozott vele, de még ő is azzal töltötte a nap nagy részét, hogy arra kérte, javítson meg neki valamit, fésülje meg a haját, vagy tisztítsa ki a cipőjét. És igazság szerint, bár Posy inkább kérte, mint parancsolta, nem úgy, mint nővére és anyja, Sophie-nak nem igazán volt lehetősége nemet mondani.

– Egyke vagyok – felelte végül.

– És ennél többet nem szeretne a témáról mondani – mormogta Benedict.
– És ennél többet nem szeretnék a témáról mondani – ismerte el Sophie.
– Hát jó. – Benedict mosolygott. – Akkor mit szabad kérdezniem öntől?
– Igazából semmit.
– Egyáltalán semmit?
– Azt hiszem, erős késztetést érzek, hogy közöljem, a kedvenc színem a zöld, de ezen túlmenően nem adok semmi támpontot személyazonosságomat illetően.

– Miért van ennyi titka?
– Ha erre a kérdésre válaszolnék – felelte Sophie titokzatos mosollyal akkor már nem lennének titkaim.

Kezdte nagyon élvezni a titokzatos idegen szerepét.

Benedict kissé előrehajolt.

– Mindig teremthet magának új titkokat.

– Ez az éjszaka a titok.

– Akkor kérdezzen engem – mondta Benedict. – Nekem nincsenek titkaim.

Sophie szeme tágra nyílt.

– Egy sem? Valóban? Titkai mindenkinek vannak, nem?

– Nem. Az én életem reménytelenül hétköznapi.

– Ezt valahogy nehezen tudom elhinni.

– Pedig igaz – felelte vállat vonva. – Sosem csábítottam el ártatlan lányt, de férjes asszonyt sem, nincsenek kártyaadósságaim, és a szüleim hűségesek voltak egymáshoz.

Ez azt jelenti, hogy nem törvénytelen származású. A gondolatra Sophie torka elszorult a fájdalomtól. Természetesen nem azért, mert Benedict Bridgerton törvényes házasságból született, hanem mert tudta, hogy ez a férfi sosem udvarolna neki, legalábbis tisztességes keretek közt nem, ha tudná, hogy ő balkézről született lány.

– Még nem kérdezett tőlem semmit – emlékeztette a férfi.

Sophie meglepetten pislogott. Nem gondolta, hogy komolyan gondolja.

– Hát jó – mondta, szinte dadogva, mert váratlanul érte a kérdés. – Mi a kedvenc színe?

Benedict elmosolyodott.

– Ilyesmire vesztegeti a kérdését?

– Csak egyet kérdezhetek?

– Ez abszolút fair, hiszen ön egy kérdésemre sem válaszol – mondta Benedict, és közelebb hajolt; sötét szeme csillogott. – A válasz: kék.

– Miért?

– Miért? – visszhangozta.

– Igen. Miért? Mert az óceán színét kedveli? Vagy az ég színét? Vagy egyszerűen csak kedveli?

Benedict kíváncsian nézte. Nagyon furcsa kérdésnek tűnt... miért éppen a kék a kedvenc színe? Mindenki más elfogadta és annyiban hagyta volna a választ. De ez a nő – akinek a nevét sem tudja – ennél mélyebbre hatol, a mi mögé, a miértekig.

– Ön szokott festeni? – érdeklődött.

Sophie tagadón ingatta a fejét.

– Csak kíváncsi vagyok.

– És önnek miért a zöld a kedvenc színe?

Sophie felsóhajtott.

– Azt hiszem a fű és talán a levelek színe miatt. De főleg a fű miatt. Olyan jó érzés, amikor az ember nyáron mezítláb szaladhat a pázsiton! Az illata, miután a kertészek egyenletesre kaszálták!

– Mi köze a fű tapintásának és illatának a zöld színhez?

– Talán semmi. De lehet, hogy minden. Tudja, régebben vidéken éltem... – elhallgatott. Ennyit sem akart mondani magáról.

– És ott boldogabb volt? – kérdezte halkán.

Sophie bólintott, a felismerés halvány pírja színezte arcát. Lady Whistledown minden bizonytal sosem beszélt Benedict Bridgertonnal, legfeljebb felületes témákról, mert nem írta, hogy ő a legfigyelmesebb férfi egész Londonban. Amikor a szemébe nézett, Sophie-nak az a nagyon furcsa érzése támadt, hogy egészen a lelkéig lát.

– Akkor biztosan szeret a parkban sétálni – mondta Benedict.

– Igen – hazudott Sophie. Sosem volt ideje kimenni a parkba. Araminta neki egyetlen nap kimenőt sem adott, míg a személyzet többi tagja heti egy napot házon kívül tölthetett.

– Mindenképpen sétálnunk kell együtt – mondta Benedict.

Sophie elkerülte a választ.

– Még nem felelt arra, miért a kék a kedvenc színe – emlékeztette.

– Nem tudom. Talán azért, amiért önnek a zöld, mert olyasmire emlékeztet, ami hiányzik. Van egy tó Aubrey Hallban, ahol felnöttem. Kent grófságban, de annak a színe inkább szürke, mint kék.

– Valószínűleg visszatükröződik benne az ég – jegyezte meg Sophie.

– Ami többnyire szintén szürke, nem kék – felelte Benedict nevetve. – Talán ezért hiányzik annyira a kék ég és a napsütés.

– Eső nélkül Anglia nem lenne Anglia – mondta Sophie mosolyogva.

– Egyszer jártam Itáliában. Ott mindig sütött a nap.

– Valóságos mennyországnak tűnik.

– Igen, az ember azt hinné. De egy idő után hiányzott az eső.

– Ezt nem tudom elhinni – szólt Sophie nevetve. – Úgy érzem, a fél életemet azzal töltöm, hogy az ablakon nézek kifelé és morcos vagyok, mert már megint, még mindig esik az eső.

– Ha nem esne, hiányolná.

Sophie elgondolkodott. Vannak olyan dolgok az életében, amik ha nem lennének, hiányoznának? Aramintát biztosan nem hiányolná, és Rosamundot sem. Valószínűleg hiányolná Posyt; a padlásszobája ablakán reggelente beragyogó napfényt biztosan. Hiányozna a személyzet nevetése, ahogy tréfálkoznak egymással és néha őt is bevonják a mulatsága, akkor is, ha tudják, a néhai gróf balkézőről született lánya.

De nem fog hiányozni mindez, mert sosem lesz lehetősége, hogy hiányozzanak, mivel nem megy sehová. Ez után az este után, ez után a hihetetlen, csodálatos, varázslatos este után visszatér megszokott életéhez.

Arra gondolt, hogy ha erősebb, bátrabb lenne, már évekkorábban elhagyta volna a Penwood-házat. De mennyiben változott volna meg az élete? Lehet, hogy nem szeret Aramintával és lányával élni, de ha elmegy, akkor sem lenne más élete.

Talán elmehetne nevelőnőnek, és ilyen állásra elég képzett is volt, de nehezen kap alkalmazást az, akinek nincs ajánlólevele, és Araminta nyilván nem ad neki ilyet.

- Nagyon elcsendesedett – jegyezte Benedict halkan.
- Csak elgondolkodtam.
- Miről?
- Arról, hogy mi hiányozna nekem, ha az életem gyökeresen megváltozna.

Benedict áthatón nézte a lányt.

- Arra számít, hogy az élete gyökeresen megváltozik?

Sophia tagadón ingatta a fejét és próbálta kirekeszteni hangjából a szomorúságot, amikor válaszolt: – Nem.

Benedict olyan halkán szólt, hogy az szinte már suttogás volt.

- És szeretné, ha megváltozna?

- Igen – sóhajtott fel Sophie. Kifakadt belőle a válasz, képtelen volt elfojtani.

- Ó, igen.

Benedict megfogta a kezét, ajkához emelte, gyengéden megcsókolta előbb az egyiket, aztán a másikat.

- Akkor most nekilátunk – szólt, mintha fogadalmat mondana. – És holnapra átalakul.

- Ma éjszaka alakultam át – suttogta. – Holnapra eltűnök.

Benedict magához vonta és lágyan megcsókolta a homlokát.

- Akkor egy egész életet kell belesűrítünk ebbe az éjszakába!

3. fejezet

E sorok írója lélegzet- visszafojtva várja, milyen kosztümöket választ a Társaság a Bridgerton-álarcosbálra. Azt csiripelik a madarak, hogy Eloise Bridgerton azt tervezi, Jan d'Arc jelmezben jelenik meg, és Penelope Featherington, aki már a harmadik szezonzát tölti, és nemrégiben tért vissza írországi unokatestvéreinél lett látogatásából, koboldkosztümöt ölt magára. Miss Posy Reiling, a néhai Penwood gróf nevelt lánya habléány lesz, amit e sorok írója különös izgalommal szeretne mielőbb látni, de nővére, Miss Rosamund Reiling nagyon titoktartó volt saját kosztümjével kapcsolatban.

Ami a férfiakat illeti, ha az előző maszkabálok bármilyen támpontot nyújtanak, a pocakosak VIII. Henriknek öltöznek, a fessebbek Nagy Sándornak vagy talán ördögnek, azok pedig, akiket hidegen hagy az ilyen beöltözösdi, köztük minden bizonnyal a házasulandó Bridgerton fivérek is, fekete estélyi öltözetben jelennek meg és az alkalomnak csak azzal hódolnak, hogy álarcot vesznek fel.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. június 5.

- Kérem, táncoljon velem! - szólalt meg Sophie hirtelen. Benedict mosolygott, ujjait a lány ujjai közé fonta és azt súgta: - Azt hittem, nem tud táncolni. - Azt mondta, megtanít.

Benedict egy hosszú pillanatig csak nézte, tekintete a lány tekintetébe kapcsolódott, aztán finoman maga felé húzta a kezét.

- Jöjjön velem!

Kézen fogva vezette maga mögött; folyosón suhantak végig, lépcsőn fel, aztán befordultak egy sarkon és ott álltak egy erkélyajtó előtt. Benedict meghúzta a kovácsoltvas fogantyút és kinyitotta az ajtót. Cserepes virágokkal díszített, kis terasz tárult eléjük, két kerevettel.

- Hol vagyunk? - kérdezte Sophie körülnézve.

- Pontosan a bálterem terasza fölött - felelte és becsukta maguk mögött az ajtót. - Nem hallja a zenét?

Sophie többnyire a végtelen beszélgetések halk moraját hallotta, de ha jobban odafigyelt, a zene ütemét, dallamát is.

- Händel - mondta elragadtatott mosollyal. - A nevelőnőnek volt egy zenedoboza, ami éppen ezt a zenét játszotta.

- Nagyon szerethette a nevelőnőjét - mondta Benedict halkán.

Sophie szemét behunyva a dallamot dúdolta, de amikor a férfi ezt mondta, csodálkozva ránézett: - Honnan tudja?

- Ugyanonnan, ahonnan azt, hogy boldogabb volt vidéken - felelte Benedict, azzal kinyújtotta a kezét, megérintette a lány arcát, kesztyűs keze egy ujjával lassan simította a bőrét, míg az áll vonaláig nem ért. - Látom az arcán.

Sophie néhány pillanatig nem szólt, aztán elhúzódott és azt mondta: - Igen. Több időt töltöttem vele, mint bárki mással a házban.

- Ez magányos gyerekkorra utal - mondta Benedict halkán.

- Néha az volt. - Az erkély korlátjához lépett, a baluszt-rádon pihentette a kezét és felnézett a tintafekete égre. - Néha nem. - Aztán arcán ragyogó mosollyal megfordult, és Benedict tudta, hogy többet nem árul el a gyerekkoráról.

~ Az ön gyerekkora az enyémnek teljes ellentéte lehetett. A bátyja, az öccsei, a húgai...

- Ezek szerint tudja, ki vagyok.

Sophie bólintott.

- Nem tudtam még, amikor beszélgetni kezdtünk.

Benedict a balusztrádhhoz lépett, csípőjét nekitámasztotta, kezét karba fonta.

- Mi árult el?

- Nem mi, hanem ki. Az öccse. Annyira hasonlítanak...

- Még álarcban is?

- Még álarcban is - felelte elnéző mosollyal. - Lady Whistledown meglehetősen gyakran ír önökről, és soha nem hagyja ki az alkalmat, hogy megjegyyezze, mennyire hasonlítanak.

- És tudja, melyik vagyok az említett fivérek közül?

- Benedict - felelte. - Amennyiben Lady Whistledown megállapítása valóban pontos, miszerint ön a legmagasabb közülük.

- Nagyon jó nyomozó lenne önből.

Sophie kissé zavarban volt.

– Ugyan! Csak pletykalapot olvasok. Ettől még nem különbözöm a jelenlévőktől.

Benedict egy pillanatig csak nézte, és azon tűnődött, vajon a lány észrevette-e, hogy újabb elemet mutatott kilétének kirakós játékából. Ha a Whistledown leírásaiból ismerte fel, az azt jelenti, hogy csak nemrégiben van a Társaságban, illetve talán egyáltalán nem vezették be. Akárhogy is, biztosan olyan fiatal hölgy, akit anyja nem mutatott be neki.

– És mit tud még rólam a Whistledownból? – kérdezte várakozó mosollyal.

– Bókokat akar hallani? – kérdezett vissza Sophie, a férfi mosolyát ajka halvány rezzenésével viszonzozva. – Mert tudnia kell, hogy amikor a Bridgerton családról ír, soha nem vitriolba mártja a tollát, pedig másokkal nem kíméletes. Lady Whistledown szinte mindig dicsérően ír az ön családjáról.

– Igen, ez elég sok spekulációnak adott alapot a kilétét illetően – ismerte el Benedict. – Egyesek úgy hiszik, a Bridgerton családhoz tartozik.

– És valóban?

Benedict vállat vont.

– Én nem tudok róla. De nem válaszolt a kérdésemre.

– Melyikre?

– Arra, hogy még mit tud rólam a Whistledownból.

Sophie meglepettnek tűnt.

– Komolyan érdeklí?

– Ha semmit nem tudhatok meg önről, legalább magamról tudjak meg valamit.

A lány mosolygott, mutatóujjával alsó ajkát érintette; gyengéd, szórakozott gesztus.

– Lássuk csak. Múlt hónapban nyert valami idétlen lóversenyt a Hyde Parkban.

– Egyáltalán nem volt ostoba verseny – felelte széles mosollyal. – És száz fonttal gyarapította a vagyonomat.

Sophie pajkos pillantást vetett rá.

– A lóverseny szinte mindig ostobaság.

– Tipikus női gondolkodás – mormolta.

- Nos...
- Ne olyasmit mondjon, ami nyilvánvaló – vágott a szavába.

Sophie erre elmosolyodott.

- Mit tud még rólam?
- A Whistledownból?

Sophie ujjával az arcát ütögette.

- Egyszer levágta a húga babájának fejét.
- Még most is próbálom kideríteni, ki tudhatott erről – mormolta Benedict.
- Lehet, hogy Lady Whistledown mégiscsak a Bridgerton családhoz tartozik.
- Az lehetetlen. Nem! – tette hozzá meglehetősen erélyesen. – Mi nem

vagyunk elég agyafúrtak ahhoz, hogy ilyesmit megússzunk. Ráadásul a család többi tagja, ha másból nem, ebből rájönne.

Sophie hangosan felnevetett. Benedict azon tűnődött, vajon tudatában van-e, hogy újabb apró részletet árult el magáról. Két éve már, hogy Lady Whistledown megírta a baba szerencsétlen esetét a guillotine-nal, ez a cikk az egyik első számban jelent meg. Ma már sokan kapják a lapot vidéken is, de akkoriban a Whistledownt csak Londonban terjesztették. Ami azt jelenti, hogy ez a titokzatos hölgy már majdnem két éve van Londonban. És mégsem tudta, kicsoda, amíg Colin meg nem jelent.

Londonban élt, de nem járt a Társaságba. Talán egy család legfiatalabb lánya, és a Whistledownból tájékozódott, miközben nővérei a szezon társasági eseményeit élvezték.

Ez nem elég ahhoz, hogy kiderítse a nevét, de legalább van miből kiindulni.

- Mit tud még rólam? – kérdezte; kíváncsi volt, hogy elárul-e még valamit.

Sophie kuncogott, nyilvánvalóan élvezte a helyzetet.

- Az ön nevét nem kapcsolták össze komolyan egyetlen fiatal hölgygel sem, és az édesanyja aggódik, vajon megéri-e még, hogy megnősül.

- A nyomás enyhült egy kicsit most, hogy a bátyám nős ember lett.
- A vikomt?

Benedict bólintott.

- Lady Whistledown erről is írt.

– Nagyon részletesen. Bár... – felé hajolt, suttogva folytatta – ami azt illeti, minden részletről azért nem szerzett tudomást.

– Valóban? – kérdezte élénk érdeklődéssel. – Mit hagyott ki?

Benedict mosolyogva ingatta fejét.

– Nem árulom el bátyám udvarlásának titkait, miközben ön még a nevét sem mondta meg nekem.

Sophie felszisszent.

– Az udvarlás elég erős szó lehet erre az esetre. Hiszen Lady Whistledown azt írta, hogy...

– Lady Whistledown – vágott a szavába bizonytalan, gúnyos félmosollyal – nem tud mindenről, ami Londonban történik.

– Mindenről lehet, hogy nem, de elég sok mindenről.

– Gondolja? – tűnődött. – Afelé hajlok, hogy ne értsek ezzel egyet. Például gyanítom, hogy ha Lady Whistledown itt lenne ezen a teraszon, nem ismerné fel önt.

Sophie szeme tágra nyílt az álarc alatt. Benedict furcsa elégedettséget érzett. Karba fonta a kezét.

– Igaz?

Sophie bólintott.

– De olyan jó az álcám, hogy senki sem ismerne fel.

Benedict összehúzta a szemöldökét.

– És ha levenné az álarcát? Akkor felismerné?

Sophie ellökte magát a korláttól és néhány lépést tett a terasz közepe felé.

– Erre a kérdésre nem válaszolok.

Benedict utánament.

– Nem is gondoltam, hogy válaszol. De azért fel akartam tenni a kérdést.

Sophie megfordult, és a lélegzete is elállt, amikor látta, hogy a férfi alig tenyérnyi távolságra van tőle. Hallotta, hogy utánament, de nem gondolta, hogy ilyen közel van. Ajkát szóra nyitotta, de legnagyobb meglepetésére nem tudott megszólalni. Mintha csak arra lett volna képes, hogy nézze az álarc mögül áthatón rá tekintő éjsötét szempárt.

Megszólalni lehetetlen volt. A levegővétel is nehezebbé esett.

– Még nem táncolt velem – mondta Benedict.

Sophie nem mozdult, csak állt ott, és a férfi nagy tenyere a derekára simult. Bőre megbizsergett az érintés alatt, a levegő felforrósodott, megsűrűsödött.

Ez a vágy, ismerte fel Sophie. Ez az, amiről a szobalányok suttoztak, amiről néha ő is hallhatott. Ez az, amiről finom neveltetésű hölgyeknek tudniuk sem szabad.

De ő nem is finom neveltetésű úri hölgy, gondolta dacosan. Fattyú, egy nemesember balkézről született lánya. Nem tagja a Társaságnak, és soha nem is lesz az. Miért kéne betartani a szabályait?

Megesküdött, hogy sosem lesz senkinek a szeretője, és nem hoz gyermeket erre a világra, hogy az a gyermek is a fattyak sanyarú sorsát szenvedje meg. De nem is tervezett ilyen merészséget. Egy tánc, egy este, talán egy csók. Ennyi.

Ez elég ahhoz, hogy lerombolja a jó hírnevét. De ugyan, milyen hírneve is lenne? Nem tagja a Társaságnak, kívül áll a hatókörükön. És egyetlen éjszakányi álmra vágyott.

Felnézett.

– Ezek szerint nem fog elszaladni – mormolta Benedict, sötét szeme izzón, izgatottan csillogott.

Sophie a fejét ingatta: ez a férfi megint kitalálta a gondolatait. Meg kellett volna ijednie, de az éjszaka sötét csábításában, ahogy a szél játszott elszabadult hajtincseivel, és a zene édesen áradt odalentről, ez inkább izgalmas élménynek tűnt.

– Hova tegyem a kezemet? – kérdezte. – Táncolni akarok.

– A vállamra – szólt az első instrukció. – Nem, egy kicsit lejjebb. Pontosan oda.

– Biztosan azt gondolja, hogy nagyon buta és nevetlen vagyok, hogy nem tudok táncolni.

– Szerintem nagyon bátor, hogy bevallotta. – Szabad keze megtalálta Sophie kezét és lassan felemelte. – Az ismeretségi körömbé tartozó hölgyek valami sérülést hazudtak volna, vagy azt, hogy nincs hozzá kedvük.

Sophie felnézett a férfi szemébe, bár jól tudta, hogy elakad a lélegzete tőle.

– Én nem tudok olyan jól játszani, hogy érdektelenséget színleljek – ismerte el.

Derekát szorosabban fogta a kéz.

– Hallgassa a zenét – mondta Benedict furcsán rekedtes hangon. – Érti, hogy emelkedik-süllyed?

Sophie a fejét ingatta.

– Hallgassa figyelmesebben – suttogta, miközben ajka egyre közelebb került a lány füléhez. – Egy-két-há...; egy-két-há...

Sophie behunyta a szemét, valahogy sikerült kiszűrnie a vendégek végtelen locsogását és már csak a zene lágy dallamát, ritmusát hallotta. Lélegzése lelassult, önkéntelenül ringott a zenével, feje előre-hátra billent, Benedict lágyan elsuttogott ütemszámolásának ritmusára.

– Egy-két-há...; egy-két-há...

– Érzem – suttogta.

A férfi mosolyog. Sophie nem tudta, honnan tudja, mert szemét nem nyitotta ki. De érezte a mosolyt, lélegzésének rebbenéséből hallotta.

– Jó. Most figyelje a lépést és hagyja, hogy vezessem.

Sophie kinyitotta a szemét, lenézett.

– Egy-két-há...; egy-két-há...

Tétován követte a lépést... és a férfi lábára lépett.

– Ó, bocsásson meg!

– A húgaim sokkal rosszabbul kezdték – nyugtatta. – Ne adja fel!

Sophie újra próbálkozott, és lába hirtelen tudta, mit kell tenni.

– Ó! – sóhajtott fel a meglepetéstől. – Ez csodálatos!

– Nézzen fel! – utasította szelíden.

– De elvétem a lépést!

– Nem véti el – biztatta. – Vigyázok önre. Nézzen a szemembe!

Sophie eleget tett a kérésnek, és abban a pillanatban, ahogy tekintetük egymásba fonódott, valami mintha a helyére talált volna, és már képtelen volt másfelé nézni. A férfi körbeforgatta a teraszon, először lassan, aztán egyre gyorsabban, míg Sophie már pihegett.

És tekintetük véges-végig összekapcsolódott.

– Mit érez? – kérdezte Benedict.

– Mindent – felelte Sophie nevetve.

– Mit hall?

– A zenét. – Szeme tágra nyílt az izgalomtól. – Hallom... a zenét úgy, ahogy még soha nem hallottam.

A férfi keze egyre szorosabban simult a derekára, a köztük lévő távolság jelentősen csökkent.

– Mit lát?

Sophie megbotlott, de nem vette le tekintetét a férfiről.

– A lelkeket – suttogta alig hallhatóan. – A lelke mélyét látom.

A férfi megállt.

– Mit mondott? – kérdezte sűgva.

Sophie elhallgatott. A pillanat túl vibráló volt, túl sok jelentés feszült benne, és attól tartott, hogy mindent elront.

Nem, ez nem volt igaz. Attól tartott, hogy még jobbá teszi, és így sokkal jobban fáj majd, ha éjféltkor vissza kell térnie a valóságba.

Hogyan lesz képes ezek után Araminta cipőit pucolni?

– Tudom, mit mondott – szűlt Benedict érdes hangon. – Hallottam, és...

– Kérem, ne mondjon semmit! – vágott a szavába Sophie. Nem akarta, hogy a férfi azt mondja, ő is ugyanígy érez, nem akart olyasmit hallani, amitől örökké sóvárogna ez után a férfi után.

De ezzel valószínűleg elkésett már.

A férfi egy kínzóan hosszú pillanatig nézte, aztán halkán megszűlalt.

– Jó. Nem beszélek. Egy szűt sem szűlok.

És aztán, mielőtt Sophie-nak szűsszanni lett volna ideje, a férfi ajka az ajkára tapadt, nagyon gyengéden, fájóan puhán.

Előre megfontolt lassúsággal súrolta ajkát Sophie ajkán, a súrlódás puszta sejtésére is finom remegés, édes bizsergés járta át a testét.

Ajkát érintette, és lábujján érezte a gyönyörűséget. Rendkívűl furcsa és gyönyörűséges érzés volt.

Aztán a férfi keze – amely a derekát támasztotta és oly könnyeden vezette a keringű alatt – egyre erősebben nyomódott testéhez, kezdte közelebb vonni magához. A nyomás lassű volt, de ellenállhatatlan. Sophie felhevűlt, ahogy testűk egyre közelebb került egymáshoz, és mintha lángra lobbant volna, amikor hirtelen érezte, hogy a férfi teljesen hozzá simul.

Nagyon nagyoknak, nagyon erősnek tűnt, és úgy érezte magát a karjában, mintha ő lenne a legszebb nő a világon.

Hirtelen minden lehetségesnek tűnt, még a szolgasors és megbélyegzettség nélküli élet is.

A férfi ajka követelőzőbb lett, nyelve előrecsusszant, Sophie ajkának sarkát csiklandozta. Keze lecsusszant a karján, aztán fel a hátán, egészen tarkóig, ujjai a pihe haját babrálták.

– Olyan a haja, mint a selyem – suttogta, és Sophie felnevetett, mert a férfi kesztyűt viselt.

Elhúzódott.

– Jól hallom? – kérdezte csodálkozóan. – Ön kinevet engem?

– Hogyan érezhetné, milyen a hajam tapintása? Hiszen kesztyűt visel.

Benedict mosolygott, olyan kisfiús, sejtelmes mosollyal, hogy Sophie úgy érezte, gyomrát pillangószárnyak csiklandozzák, és szíve menten elolvad.

– Nem tudom, honnan tudom. De tudom. – Mosolya félszegebb, hamiskásabb lett, és hozzátette: – De hogy megbizonyosodjam érzésem helyességéről, azt hiszem jobb, ha pusztán tapintással meggyőződök róla.

Kezét Sophie elé tartotta.

– Lenne szíves?

Sophie pár pillanatig csak nézte a kesztyűs kezet, aztán rájött, mi a kérés. Remegő izgalommal egy lépést hátr lépett és felemelte a kezét. Lassan, egyenként megfogta a kesztyű ujjait és óvatosan meglazította a finom anyagot, míg le nem tudta húzni Benedict kezéről.

Még a kezében himbálózott a kesztyű, amikor felnézett. Benedict nagyon furcsán nézett rá. Vágy volt benne... és valami más. Valami szinte spirituális.

– Meg akarom érinteni – suttogta, és ekkor kesztyűtlen kezével megérintette, két tenyere közé fogta Sophie arcát, ujjával lágyan simogatta a finom bőrt, egyre feljebb csusszant, füle mellett ért a hajához. Gyengéden kiszabadított egy tincset. A kontyból kibontva a tincs enyhe, ruganyos lokniban lengett, és Sophie nem tudta levenni róla a szemét, ahogy az arany színű fürtöt a férfi a mutatóujja köré tekeri.

– Tévedtem – suttogta. – Lágyabb, mint a selyem.

Sophie-nak hirtelen erős vágya támadt, hogy ugyanezt tegye a férfival, ugyanígy érintse meg, és kezét nyújtotta.

– Most rajtam a sor – szólta halkán.

Benedict szeme felcsillant, kézbe vette Sophie kezét és elkezdte meglazítani a kesztyűt, éppen úgy, ahogy a lány az imént tette. De nem húzta le, hanem a hosszú kesztyű szárát ajkához emelte, és megcsókolta a kar puha bőrét.

– Itt is lágyabb a selyemnél – suttogta.

Sophie szabad kezével a férfi vállába kapaszkodott, mert már nem volt biztos benne, hogy meg tud állni a lábán.

Benedict pedig gyötrő lassúsággal húzta le kezéről a kesztyűt, ajka követte a szár haladását, míg a könyökhajlatba nem ért. A csókot alig megszakítva felnézett és megszólalt: – Ugye nem bánja, ha itt időzök egy kicsit?

Sophie tehetetlenül ingatta a fejét.

És Benedict erre nyelvével simította végig a könyökhajlatát.

– Ó... – nyöszörgött Sophie a gyönyörűségtől.

– Tudtam, hogy ez jólesik – mondta, szavai forrón suhantak el a bőr felett.

Sophie bólintott. Illetve talán bólintani akart. Nem volt biztos benne, hogy valóban megtette.

A férfi ajka továbbcsusszant, érzéken, le, még lejjebb, az alkaron át egészen a csukló hajlatáig. Ott időzött egy kicsit, aztán a tenyér közepében állt meg.

– Ki vagy? – kérdezte fejét felemelve, de a lány kezét nem engedve el.

Sophie csak ingatta a fejét.

– Tudnom kell.

– Nem mondhatom meg. – És mivel látta, hogy Benedict ezt nem fogadja el válaszul, hazudott. – Még nem.

Benedict megfogta egyik ujját és finoman ajkához dörzsölte.

– Holnap meg akarlak látogatni – mondta gyengéden. – Vízitába akarok menni hozzátok, látni akarom, hogyan élsz.

Sophie nem mondott semmit, erősen tartotta magát, próbált nem sírva fakadni.

– Találkozni akarok a szüleiddel és meg akarom simogatni az elkényeztetett ölebedet is – folytatta némiképp bizonytalanul. – Érted, mire gondolok?

Még felhallatszott odalentről a zene és a beszélgetés, de ők ott a teraszon csak egymás ziháló lélegzését hallották.

– Azt akarom... – hangja suttogássá halkult, szemében csodálkozó kifejezés csillant, mintha maga sem hinné, hogy azt mondja, amit mond. – A jövődet akarom. Minden porcikádat a magaménak akarom.

– Ne mondjon semmit – könyörgött. – Kérem. Egy szót se többet!

– Akkor mondd meg a nevedet! Mondd meg, hogyan találalak meg holnap!

– Én... – ekkor furcsa, egzotikus, csengő-bongó hangot hallott. – Mi volt ez?

– Gong – felelte Benedict. – A jel. Le kell venni az álarcokat.

Pánik vett erőt rajta.

– Tessék?

– Biztosan éjfél van.

– Éjfél? – zihálta Sophie.

Benedict bólintott.

– Itt az idő, hogy levedd az álarcodat.

Sophie egyik kezével a halántékához kapott, erősen szorította álarcát, mintha pusztá akaraterővel a bőréhez ragaszthatná.

– Jól vagy? – kérdezte Benedict.

– Mennem kell – fakadt ki Sophie, azzal se szó, se beszéd felcsippentette szoknyáját és kiszaladt a teraszról.

– Várj!

Hallotta, hogy Benedict kiált, érezte, ahogy a férfi utánakapott, eredménytelen kísérletet téve, hogy ruháját megragadva visszatartsa.

De Sophie gyorsan szaladt, és még gyorsabbá tette lépteit, hogy rettentő pánik vett rajta erőt, mintha a pokol tüze lenne a sarkában.

A bálterembe toppant, mert tudta, hogy Benedict kitartóan üldözi és a legjobb esélye akkor van a menekülésre, ha elkeveredik a nagy tömegben. Csak annyit kell tennie, hogy keresztülmegy a termen, kilép az oldalajtón és a házat megkerülve beszáll a várakozó kocsiba.

A bálozók még mindig az álarcok levételével voltak elfoglalva, a Társaság harsányan nevetett.

Sophie utat tört magának, mindent megtett, hogy mielőbb átjusson a bálterem másik végébe. Kétségbeesetten hátranézett. Benedict éppen akkor lépett be, feszülten pásztázta végig a tömeget. Úgy tűnt, nem vette észre, de Sophie tudta, hogy ez csak idő kérdése, ezüst ruhája könnyű célpont volt.

Csak ment előre, ha kellett, könyökkel csinált magának utat. A Társaság fele észre sem vette; talán túl ittasak voltak.

- Elnézést – szólt egy Julius Caesar oldalába könyökölve.
- Kérjen bocsánatot – mordult rá valaki.
- Bocsásson meg, én... – szólalt meg, és szó szerint elakadt a szava, mert Araminta állt előtte.

Illetve álarc arccal szemben. Sophie még álarcban volt. De ha valaki felismerheti ebben a társaságban, az éppen Araminta. És...

- Nézzen a lába elé! – szólt rá Araminta dölyfösen.

Sophie csak állt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, de Araminta nagy suhogással megfordult, és Erzsébet királynőjelmezében ellibeggett mellőle.

Araminta nem ismerte fel! Ha nem sietett volna annyira, felnevetett volna az örömtől.

Sophie kétségbeesetten hátranézett. Benedict észrevette és felé nyomakodott a tömegben át, lényegesen gyorsabban, mint amilyen sebességgel ő képes volt haladni. Sophie torka elszorult, szíve erősen kalapált, újult energiával nyomult előre, kis híján feldöntve kér görög istennőt. De elérte az ajtót.

Hátranézett, de csak annyira, míg meglátta, hogy Benedictet egy öreg hölgy tartóztatja fel sétatálcával, aztán kirohant a házból, és az utcán előreszaladt, a várakozó Penwood-hintóhoz, pontosan úgy, ahogy Mrs. Gibbons utasította.

- Hajts, hajts, hajts! – kiáltotta kétségbeesetten a kocsisnak.

És már ott sem volt.

4. fejezet

E sorok írójának az álarcosbál több vendége is megerősítette, hogy Benedict Bridgertont egy ezüstruhás, ismeretlen hölgy társaságában látták.

E sorok írójának minden igyekezete ellenére sem sikerült kideríteni az ismeretlen hölgy személyét. És ha e sorok írója képtelen kideríteni az igazságot, a nyájas olvasó biztos lehet benne, hogy a kisasszony kiléte jól óvott titok.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. június 7.

Elment.

Benedict ott állt a járdán a Bridgerton-ház előtt, az utcát kémlelte. A Grosvenor Square tele volt hintókkal, kocsikkal. Bármelyikben lehet. Csak ül és várja, hogy csillapodjon a forgalom. Vagy annak a három kocsinak valamelyikében utazik, amelyek éppen most szabadultak ki a tömegeből és fordultak be a sarkon.

Akárhogy is, eltűnt.

Kedve lett volna megfojtani Lady Danburyt, aki botjával a földhöz szegezte lábujját és kényszerítette, hogy mondja meg, mi a véleménye a vendégek kosztümjeiről. Mire el tudott szabadulni tőle, a titokzatos hölgy kijutott a bálterem oldalajtaján.

És Benedict tudta, hogy a hölgynek nincs szándékában újra találkozni vele.

Halk, de meglehetősen cifra káromkodás hagyta el ajkát. Anyja sok fiatal hölgyet mutatott be neki, de egyikükkel sem érezte soha azt a lélekperzselő vonzalmat, amit ezzel az ezüst ruhás hölgygel átélt. Attól a pillanattól fogva, hogy meglátta .. nem, még előbb, attól a pillanattól fogva, amikor még meg sem látta, de megérezte jelenlétét, vibrálni kezdett a levegő, feszültséggel és izgalommal telítődött. És Benedict felélénkült, élt, érezte eleven önmagát úgy, ahogy már évek óta nem, mintha hirtelen minden megújult, megpezsdült volna, mintha az élet szenvedéllyel és álmokkal itatódott volna át.

És mégis...

Benedict megint káromkodott, ezúttal némi sajnálkozással.

És még a szeme színét sem látta.

Az biztos, hogy nem sötétbarna. Erre akár meg is esküdött volna. De a gyertyafényes éjszakában nem látta, kék vagy zöld. Vagy mogyorószínű. Vagy szürke.

És valamiért ezt nagyon nyugtalanítónak találta. Gyomra legmélyén égő, sajnó érzést mart a bánat.

Azt mondják, a szem a lélek tükre. Ha valóban megtalálta álmai asszonyát, azt, akivel végre családot és jövőt képes elképzelni, az istenért, legalább a szeme színét kéne tudnia!

Nem lesz könnyű megtalálni. Sosem könnyű megtalálni valakit, aki nem akarja, hogy megtalálják, és ez a hölgy nyilvánvalóvá tette, hogy kilétét titokban akarja tartani.

Legjobb esetben is hiányosnak lehet nevezni, amit róla megtudott. Néhány apró tény csupán. Pár elejtett megjegyzés Lady Whistledown lapjával kapcsolatban és...

Benedict ekkor vette észre, hogy még mindig a kezében tartja az egyik kesztyűt. El is felejtette, hogy nála maradt, és végig a kezében volt, ahogy a bálteremben a tömegben nyomakodott át. Arcához emelte, beszívta illatát, de legnagyobb meglepetésére nem rózsavíz és szappan illata volt, mint a titokzatos hölgynek. Inkább kissé dohszagú volt, mintha éveken a padláson, ládában állt volna.

Furcsa. Miért viselne régi kesztyűt?

Megfordította a kezében, mintha a mozdulat visszahozhatná a hölgyet. Ekkor vette észre a szélén az apró hímzést.

SLG. Monogram.

Vajon az övé?

És családi címer. Nem ismerte.

De anyja biztosan ismeri. Anyja az ilyesmiben nagyon járatos. És megvan az esélye, ha felismeri a címert, azt is tudja, kié az SLG monogram.

Benedict érezte, hogy ujjában vibrál a remény. Meg fogja találni.

Megtalálja, és az övé lesz. Ilyen egyszerű.

Alig fél órába telt, hogy Sophie visszaváltozzon szokásos egyszerűségébe. Eltették a ruhát, a csillogó ezüst fülöngyöket, kifésülték a szép frizurát.

A díszes báli cipellőt gondosan visszatették Araminta szekrényébe, és az ajkát színező rúzs újra ott állt Rosamund öltözőasztalán. Öt percet szánt arra is, hogy megmasszírozza arc bőrét, eltüntesse az álarc nyomait.

Sophie úgy nézett ki, mint mindig. Külseje egyszerű, semmi különös, szerény; haja laza fonatba kötve, lábán meleg harisnya az este hidege ellen.

Újra úgy nézett ki, mint aki valójában volt: csak egy fehérchseléd, szobalány. A tündérr királynőség minden nyoma eltűnt róla. Csak egy éjszaka volt szépség.

És a legszomorúbb, hogy eltűnt a herceg is.

Benedict Bridgerton éppen olyan volt, ahogy a Whistle-down írta. Szép, erős, vidám, magabiztos. Ifjú úrilányok álma, de ő még csak nem is álmodhat róla, gondolta szomorúan. Az ilyen férfi nem veszi feleségül egy gróf balkézről született leányát. Szobalányt pedig végképp nem.

De egy éjszakára az övé volt, és Sophie arra gondolt, ennyivel meg kell elégednie.

Felkapta a kis kutyababát, ami kislánykora óta a játékszere volt. Annyi éven át megtartotta, hogy emlékeztesse a boldogabb időkre. Az öltözőasztalon volt a helye, de most valahogy úgy érezte, közelebb kell vennie magához. Ágyba bújt, karjába vette a játék kutyát és magára húzta a takarót.

Lehunyta a szemét, ajkába harapott, könnyei némán ita-tódtak a párna vásznába.

Hosszú éjszaka volt.

– Felismered ezt?

Benedict Bridgerton anyja mellett ült a nagyon nőies, rózsaszín és krémszínű szalonban, kezében az egyetlen emlékekkel az ezüstruhás hölgytől. Violet Bridgerton átvette a kesztyűt és alaposan megszemlélte a címet. Alig egy másodperc telt el, míg kijelentette: – Ez a Penwood-címer.

– A grófi?

Violet bólintott.

– A G pedig Gunningworth. A grófi cím nemrégiben kikerült a családból, ha jól emlékszem. A gróf örökös nélkül halt meg... ennek már hat vagy hét éve. A címet egy távoli unokaöcs örökölte. És – folytatta rosszallón, fejét ingatva – tegnap este elfelejtettél táncolni Penelope Featheringtonnal. Szerencséd, hogy az öcséd éppen ott volt, hogy megtáncoltassa helyetted.

Benedict küszködött, hogy fel ne morduljon, próbált tudomást sem venni a dorgálásról.

– Akkor kinek a monogramja az SLG?

Violet kék szeme összeszűkült.

– Miért érdekel téged ez annyira?

Benedict felnyögött.

– Az isten szerelmére, nem tudsz úgy válaszolni egy kérdésre, hogy ne tegyél fel egy másikat?

Violet nagyot szusszant.

– Hiszen ismersz.

Benedict alig tudta türtőztetni magát, hogy grimaszt ne vágjon.

– Kié ez a kesztyű, Benedict? – kérdezte Violet, és mivel a fiatalúr az ő ízléséhez képest késve válaszolt volna, hozzátette: – Legjobb, ha mindent elmondasz nekem. Tudod, hogy előbb-utóbb úgyis rájövök és sokkal kevésbé kínos, ha nem kell kérdéseket feltennem neked.

Benedict felsóhajtott. Mindent el kell mondania. Illetve majdnem mindent. Kevés dolog volt ennél jobban ellenére, minthogy a legapróbb részletekig beszámoljon anyjának ilyesmiről; mert Violet a legkisebb reményt is megragadta, hogy fia végre megházasodhat és minden ilyen reményhez szinte tíz körömmel kapaszkodott. De nem volt más választása. Ha meg akarta találni az ezüstruhás hölgyet, el kellett mondania.

– Tegnap este találkoztam valakivel a maszkabálban – mondta ki végül.

Violet örömeiben összecsapta a tenyerét.

– Valóban?

– Miatta felejtettem el megtáncoltatni Penelope-t.

Violet szinte repdesett az örömtől.

– Ki az? Az egyik Penwood lány? – Elfintorodott. – Nem, az lehetetlen. Nem is voltak lányai. Csak két nevelt lánya. – Újra homlokát ráncolta. – Bár meg kell mondanom, én ismerem azt a két lányt... szóval...

– Szóval mi?

Violet elkomorult, erősen kereste a megfelelő, udvarias szavakat.

– Szóval egyszerűen nem hittem volna, hogy bármelyikük felkelti az érdeklődésedet. De ha mégis... – tette hozzá lényegesen jobb kedvre derülve –, akkor meghívom az özvegy grófnét teára. Ez a legkevesebb, amit megtehetek.

Benedict mondani akart valamit, de nem szólalt meg, mert észrevette, hogy anyja megint elkomorul.

– Mi az? – kérdezte.

– Ó, semmi – felelte Violet. – Csak az ... hogy...

– Mondd már végre, anya!

Violet halványan mosolygott.

– Arról van szó, hogy nem kedvelem különösebben az özvegy grófnét. Mindig meglehetősen ridegnek és számítónak, de legalábbis ambiciózusnak tartottam.

– Vannak, akik téged is ambiciózusnak tartanak, anya – mutatott rá Benedict.

Violet furcsa fintorra húzta ajkát.

– Persze, hogy nagy ambícióim vannak, ha arról van szó, hogy a gyermekeim jó házasságot kössenek és boldogok legyenek, de én nem vagyok olyan, hogy férjhez adjam a lányomat egy hetvenéves férfihez csak azért, mert az illető herceg!

– Az özvegy grófné ezt tette? – Benedict nem emlékezett rá, hogy a közelmúltban bárkit is hetvenéves herceg vezetett volna oltár elé.

– Nem – ismerte el Violet. – De ő megtenné. Én ellenben... – Benedict alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon, amikor anyja szélesen gesztikulálva magára mutatott – ...én ellenben inkább megengedném, hogy a fiaim szegény nőt vegyenek feleségül, a lányaim szegény férfihoz menjenek, ha ez jelenti nekik a boldogságot.

Benedict összehúzta a szemöldökét.

– Persze csak ha az illető jó erkölcsű, dolgos szegény – magyarázta Violet. – Hazárdjátékosokat és léha személyeket nem fogadnék a családba.

Benedict nem akarta kinevetni anyját, de a kikívánkozó hangot elfojtani nem, csak megmásítani tudta: diszkrétan zsebkendőjébe köhögött.

– Miattam nem kell aggódnod – mondta Violet, és kissé féloldalvást nézett fiára.

– Dehogynem kell aggódnom – felelte Benedict.

Violet derűsen mosolygott.

– Félreteszem az özvegy grófnő iránti érzéseimet, ha valamelyik lánya tetszik neked... – mondta reménykedően felpillantva. – Tetszik neked valamelyik lánya?

– Fogalmam sincs – ismerte el Benedict. – A nevét sem tudom. Csak a kesztyűje maradt nálam.

Violet szigorúan nézett.

– Nem kérdezem meg, hogyan került hozzád.

– Biztosíthatlak, hogy nagyon ártatlanul.

Violet kételkedően pillantott rá.

– Túl sok fiam van ahhoz, hogy ezt elhiggyem neked – mormolta.

– A monogram – emlékeztette Benedict.

Violet újra megszemlélte a kesztyűt.

– Elég régi – jelentette ki.

Benedict bólintott.

– Én is így gondoltam. Kissé dohszagú volt, mintha hosszú ideig ládában tárolták volna.

– A varrások arra utalnak, hogy ezt a darabot sokat viselték – jegyezte meg.

– Nem tudom, mit jelent az L, de az S lehet Sarah. A néhai gróf anyja, aki szintén elhunyt. A kesztyű korából ítélve ez nagyon is valószínű.

Benedict nézte anyja kezében a kesztyűt, aztán megszólalt: – Elég biztos vagyok benne, hogy nem kísértettel beszélgettem tegnap éjjel. Szerinted kié ez a kesztyű?

– Fogalmam sincs. Úgy sejtem, a Gunningworth család valamelyik hölgy tagjái lehet.

– Tudod, hol laknak?

– A Penwood-házban – felelte Violet. – Az új gróf még nem rakta ki őket. Nem tudom, miért. Talán mert attól tart, vele akarnak lakni, ha beköltözik. Nem hiszem, hogy Londonba jött a szezonra. Én sosem találkoztam vele.

– Esetleg nem tudod, hogy...

– Hol van a Penwood-ház? – vágott a szavába Violet. – Természetesen tudom. Nincs messze, csak pár utcányira.

Elmagyarázta pontosan merre is van a ház, és Benedict annyira sietett, hogy félúton volt az ajtó felé, mire anyja befejezte az útbaigazítást.

– Benedict! – szólt utána Violet elmélázó mosollyal.

A második Bridgerton fiú megfordult.

– Tessék!

– A grófné lányai Rosamund és Posy. Csak ha érdekel.

Rosamund és Posy. Egyik név sem illett az ezüstruhás hölgyhöz. De ki tudja? Lehet, hogy őt sem tartják igazi Benedictnek azok, akikkel megismerkedett. Sarkon fordult, újra elindult az ajtó felé, de anyja ismét megállította.

– Benedict!

Visszafordult.

– Mit akarsz mondani, anya? – kérdezte szándékosan türelmetlen hangon.

– Ugye elmeséled nekem?

– Természetesen, anya.

– Hazudsz – mondta mosolyogva. – De megbocsátok neked. Olyan szép, hogy szerelmesnek látlak.

– Nem vagyok...

– Mondj, amit akarsz – legyintett.

Benedict úgy ítélte meg, erre nincs sok értelme válaszolni, így szó nélkül kilépett a szobából és elhagyta a házat.

– Sophieeeeeeeeeeeeeeeee!

Sophie felkapta a fejét. Araminta hangja a szokásosnál is dühösebben csattant, ha ez egyáltalán lehetséges. Araminta mindig dühös volt rá.

– Sophie! A fenébe is, hol az a pokolra való leány?!

– A pokolra való leány itt van – mormogta Sophie és letette az ezüstkannalat, amit éppen fényesített. Araminta, Rosamund és Posy komornójaként nem tartozott volna a feladatai közé az ezüstnemű fényesítése, de Araminta élvezetét lelte abban, hogy végkimerülésig dolgoztassa.

– Itt vagyok! – mondta hangosan, azzal felállt és kilépett a hallba. Csak az úristen tudja, most éppen miért dühös Araminta. Körülnézett. – Asszonyom?

Araminta tombolva bukkant elő a folyosón.

– Mit jelentsen ez?! – csattant fel, valamit lengetve jobb kezében.

Sophie megnézte mi az, és elakadt a lélegzete. Araminta kezében az a báli cipő volt, amit Sophie előző este kölcsönvett.

– Nem tudom, mire gondol – hebegte.

– Ez a cipő vadonatúj! Vadonatúj!

– És mi a baj vele?

– Ezt nézd meg! – visított Araminta, és az egyik sarokra mutatott. – Le van horzsolva! Hogy történhetett ilyesmi?

– Nem tudom, asszonyom – felelte Sophie. – Talán...

– Nincs ebben semmi talán – förmedt rá Araminta. – Valaki viselte a cipőmet.

– Biztosíthatom, hogy senki nem viselte az ön cipőjét – felelte Sophie, és maga is elcsodálkozott, hogy sikerült dadogás nélkül felelnie. – Mindenki tudja, hogy ön milyen kényes a cipőire.

Araminta gyanakvón összehúzta a szemöldökét.

– Te gúnyolódsz velem?

Sophie arra gondolt, hogy ha erre Aramintának rá kell kérdeznie, akkor nagyon jól játszott a gúnnyal, de hazudott neki: – Nem. Természetesen nem. Egyszerűen csak arra utaltam, hogy ön nagyon vigyáz a cipőire. Így tovább tartanak. – Araminta egy szót sem szólt, úgyhogy hozzátette: – Ezért nem kell nagyon sok cipőt vennie.

Ez természetesen nevetséges volt, mert Aramintának így is több cipője volt, mint amennyit más egy életen át el tudott hordani.

– Ez a te hibád! – mordult Araminta.

Araminta szerint mindig minden Sophie hibája volt, de ezúttal tulajdonképpen igaza volt, és Sophie nagyot nyelt, majd azt mondta: – Mit szeretne, asszonyom, mi a teendőm?

– Azt akarom, hogy derítsd ki, kinek a lábán volt a cipőm.

– Lehet, hogy a szekrényben sérült meg – próbálkozott Sophie. – Talán amikor legutóbb keresett valamit, véletlenül lerúgta.

– Soha semmit nem teszek véletlenül! – csattant fel Araminta.

Sophie magában igazat adott neki. Araminta mindent szándékosan tett.

– Megkérdezhetem a szobalányokat – mondta Sophie. – Talán valamelyikük tud valamit.

– A szobalányok mind, egytől egyig idioták – felelte Araminta. – Annyi eszük sincs, amennyi a kisujjam körme alatt elférne.

Sophie várta, hogy Araminta azt mondja: – A jelenlévők mindig kivételek de természetesen nem mondta ezt.

Végül Sophie szólalt meg: – Megpróbálhatom kitisztítani. Talán el lehet tüntetni azt a foltot.

– Ha nem látnád, a cipő sarka szaténborítású – jegyezte meg Araminta gúnyosan. – Ha ebből ki tudod venni a foltot, akkor méltó helyed van a Királyi Akadémia Kelmetudományi Kollégiumában.

Sophie meg akarta kérdezni, hogy valóban van-e a Királyi Akadémiának Kelmetudományi Kollégiuma, de Aramintának akkor sem volt humorérzéke, amikor éppen nem volt tombolón dühös. Ha most tréfálkozna vele, azzal kihívná maga ellen a sorsot, és annak katasztrofális következményei lennének.

– Megpróbálhatnám kidörzsölni – javasolta Sophie. – Vagy kikefélni.

– Tedd azt – mondta Araminta. – De ha már egyszer nekilátsz...

Ó, a fenébe! Minden rossz úgy kezdődik nála, hogy „ha már egyszer nekilátsz...”

– ...kipucolhatnád az összes cipómet.

– Az összeset? – hebegett Sophie.

Araminta cipőkollekciója legalább nyolcvan párból állt.

– Az összeset. De ha már egyszer nekilátsz...

Már megint! Jaj ne!

– Lady Penwood?

Araminta szerencsére a mondat közepén elhallgatott és megfordult, hogy megtudja, mit akar a főkomornyik.

– Egy úr van itt. Önnel szeretne beszélni, asszonyom – közölte, és hófehér névjegykártyát adott át neki.

Araminta átvette, elolvasta a nevet. Szeme tágra nyílt, csodálkozó kiáltás fakadt ajkán, aztán visszafordult a főkomornyik felé és kiadta a parancsot: – Teát! És süteményt! A legjobb ezüstneműt! Azonnal!

A főkomornyik kisietett. Sophie leplezetlen csodálkozással nézett Aramintára.
– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

Araminta kettőt pislogott, úgy bámult Sophie-ra, mintha el is feledkezett volna róla, hogy ott van.

– Nem – vakkantott. – Túl sok dolgom van ahhoz, hogy veled foglalkozzak. Azonnal menj fel! – mondta, aztán kis szünet után hozzátette: – Különben is mit keresel idelent?

Sophie az ebédlő felé mutatott, ahonnan nem sokkal korábban kilépett.

– Ön kérte, hogy tisztítsam...

– Azt kértem, hogy a cipőimet pucold ki! – üvöltött Araminta.

– Jó, jó – felelte Sophie halkán. Araminta nagyon furcsán viselkedett, még magához képest is különösen. – Csak elteszem a...

– Azt mondtam, most azonnal!

Sophie a lépcsőhöz sietett.

– Várj!

Sophie megfordult.

– Igen, asszonyom – felelte tétován.

Araminta ajka csúnya grimaszba rándult.

– Gondoskodj róla, hogy Rosamund és Posy rendesen fel legyen öltözve.

– Igenis.

– Aztán mondd meg Rosamundnak, hogy zárjon be téged a gardróbba.

Sophie csak nézett rá. Tényleg azt akarja, hogy ő kérje, zárják be?

– Értetted, amit mondtam?

Sophie nem tudta rávenni magát, hogy bólintson.

Vannak dolgok, amik egyszerűen túl megalázók ahhoz, hogy el lehessen viselni. Araminta odalépdelt hozzá, arcuk nagyon közel volt.

– Nem válaszoltál – sziszegte. – Értetted, amit mondtam? Sophie bólintott, de alig láthatóan. Úgy látszik, minden nap újabb bizonyítékát kapja Araminta iránta érzett gyűlöletének.

– Miért tart itt a háznál? – suttogta önkéntelenül.

– Mert hasznodat veszem – felelte Araminta egyszerűen. Sophie nézte, ahogy Araminta kivonul a hallból, aztán felsietett a lépcsőn. Rosamund és Posy haja

elfogadhatónak látszott, így felsóhajtott, Posyhoz fordult és azt mondta: – Zárj be anyád gardrójába, ha akarsz. Posy meglepetten pislogott.

– Tessék?

– Azt az utasítást kaptam, hogy Rosamundot kérjem meg erre, de nem igazán tudom rávenni magamat.

Posy nagy érdeklődéssel nézett be a gardróbba.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

– Ki kell pucolnom anyád cipőit. Posy feszengett.

– Nagyon sajnálom.

– Én is – mondta Sophie sóhajtva. – Én is.

5. fejezet

A maszkabállal kapcsolatban még azt kell elmondani, hogy Miss Posy Reiling habléánykosztümje némiképp szerencsétlen választásnak mondható, de e sorok írójának megítélése szerint korántsem volt olyan szörnyű, mint Mrs. Featherington és két lánya öltözete, akik gyümölcsöknek öltöztek: Philippa narancs volt, Prudence alma, Mrs. Featherington pedig egy fürt szőlő.

Sajnálatos módon egyikük sem tűnt túl kívánatosnak.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1815. június 7.

Mivé lett az élete, gondolta Benedict, hogy ennyire leköti a gondolatait egy fél pár kesztyű! Már vagy tucatszorra tapogatta meg zakója zsebét azóta, hogy helyet foglalt Lady Penwood szalonjában. Meg akart győződni róla, hogy még mindig ott van. Rá egyáltalán nem jellemző módon nagyon izgatott volt, és nem volt biztos abban, mit is fog mondani az özvegy grófnénak, ha megjelenik, de általában hamar feltalálta magát; közben biztosan kitalál majd valamit.

Lábával topogott a padlón, a kandallópárkányon álló órára nézett. Már vagy tizenöt perc eltelt azóta, hogy névjegyét átadta a főkomornyiknak, ami azt jelenti, hogy Lady Penwood minden bizonnyal hamarosan belép. A Társaság íratlan szabálya volt, hogy a hölgyeknek nem szabad tizenöt percnél tovább várakoztatniuk látogatóikat, akkor is legfeljebb csak húsz percig, ha nagyon félénkek vagy nyugösek.

Átkozott ostoba szabály, gondolta Benedict ingerülten. Fel nem foghatta, miért nem értékeli a világ a pontosságot úgy, mint ő.

– Mr. Bridgerton!

Felnézett. Meglehetősen vonzó, rendkívül divatosan öltözött, negyvenes éveiben járó szőke nő lebbent a szalonba. Kissé ismerősnek tűnt, de ez teljesen rendben is volt. Nyilván sok társasági eseményen voltak jelen, láthatták egymást akkor is, ha nem mutatták be őket egymásnak.

– Ön bizonyára Lady Penwood – szólalt meg halkán, azzal felállt és meghajolt a hölgy előtt.

– Így van – felelte a nő kecses főhajtással. – Nagyon örvendek, hogy megtisztel minket a látogatásával. Természetesen értesítettem lányaimat a jelenlétéről. Nemsokára lejönnek.

Benedict elmosolyodott. Éppen ezt remélte. Ezt minden anya kötelességének tekintené. Meglepődött volna, ha Lady Penwood nem követi ezt a szokást. Nincs olyan lányos szülő, aki ignorálna egy Bridgerton fiút.

– Alig várom, hogy megismerjem őket – felelte.

Lady Penwood elkomorult.

– Ezek szerint még nem találkozott velük?

A fenébe! Most nem tudja mire vélni a látogatását.

– Olyan sok jót hallottam róluk! – improvizált, és nagyon erőt kellett vennie magán, hogy fel ne sóhajtson. Ha Lady Whistledown ezt megtudja (és úgy tűnt. Lady Whistledown mindent megtud), elterjed a városban, hogy feleséget keres magának, és nyilvánvalóan gróflányok között. Mi másért látogatna meg két nőt, akiknek még be sincs mutatva?

Lady Penwood ragyogó mosollyal nézett rá.

– Az én Rosamund lányomat a szezon legszebb lányának tartják.

– És Posy lánya? – kérdezte Benedict kissé feszengve.

Lady Penwood ajka megfeszült.

– Posy... Posy kedves.

Benedict ragyogón mosolygott.

– Alig várom, hogy megismerhessem Posyt.

Lady Penwood pislogott, aztán kissé feszült mosoly mögé rejtette csodálkozását.

– Biztos vagyok benne, Posy nagyon fog örülni, hogy megismerheti önt.

Szobalány lépett be díszes ezüst teáskészlettel; Lady Penwood bólintására letette a közeli asztalra. Mielőtt azonban a szobalány távozhatott volna, a lady (Benedict megítélése szerint kissé élesen) kérdőre vonta: – Hol vannak a Penwood-címeres kanalak?

A szobalány ijedten pukedlizett, és így válaszolt: – Sophie éppen azokat tisztította az ebédlőben, asszonyom, de fel kellett mennie, amikor ön azt parancsolta, hogy...

– Hallgass! – vágott a szavába Lady Penwood, bár éppen ő kérdezett rá, hol vannak a kanalak. – Biztos vagyok benne, hogy Mr. Bridgerton nem sértődik meg, ha nem címeres kanál van a teáscsésze mellett.

– Természetesen nem – felelte Benedict visszafogottan, és arra gondolt, hogy Lady Penwood eléggé fenn hordja az orrát, ha egyáltalán eszébe jutott címeres kanalat követelni.

– Menj! Menj! – parancsolt a grófné a szobalánynak, gyors legyintéssel küldve el. – Ki innen!

A szobalány kisietett.

A grófné a vendéghez fordulva magyarázkodott: – A jobb ezüstünkbe a Penwood-címer van belevésbe.

Benedict előrehajolt.

– Valóban? – kérdezte nyilvánvaló érdeklődéssel. Ez remek alkalom lenne, hogy megtudja, a Penwood család címere van-e azon a kesztyűn. – Nálunk, a Bridgerton-házban nincs ilyesmi – mondta, és remélte, hogy ezzel nem hazudik. Ami azt illeti, otthon sosem figyelte meg az ezüstmű mintázatát. – Szeretném látni, ha lehetséges.

– Valóban? – Lady Penwood tekintete felcsillant. – Tudtam, hogy ön kiváló ízlésű, kifinomult úriember.

Benedict mosolygott, hogy fel ne hördüljön.

– Elküldök valakit az ebédlőbe, hogy hozzon egyet. Feltéve, persze, hogy az a pokolra való lány elvégezte a munkát, amit rábíztam. – Ajka két sarka igen kellemetlenül lefelé fittyedt, és Benedict észrevette, hogy mély ráncai vannak.

– Valami baj van? – kérdezte udvariasan.

Lady Penwood a fejét ingatta, lemondón legyintett.

– Semmi, semmi, csak olyan nehéz megfelelő személyzetet találni. Emiatt az ön édesanyja is biztosan panaszkodik.

Lady Bridgerton sosem mondott ilyesmit, de ez talán azért volt, mert a Bridgerton-ház személyzetével mindig nagyon jól bántak, ezért is rajongtak a családjáért. Benedict mindenesetre bólintott.

– Hamarosan kénytelen leszek kiadni Sophie útját – közölte a grófné fintorogva. – Soha semmit nem képes jól elvégezni.

Benedict némi sajnálatot érzett a szegény Sophie iránt. De legkevesbé a személyzetről szeretett volna társalogni Lady Penwooddal, ezért témát váltott. A teáskannára mutatott.

– Azt hiszem, már eleget ázott a tea.

– Ó, persze, persze! – nézett fel Lady Penwood mosolyogva. – Hogyan szereti?

– Tejjel, cukor nélkül.

A lady a tea szervírozásával volt elfoglalva. Benedict láb-dobogást hallott, mintha a lépcsőn jött volna le valaki; szíve az izgalomtól egyre hevesebben vert. A

grófné lányai bármelyik pillanatban megjelenhetnek az ajtóban, és egyikük biztosan az a fiatal hölgy, akivel előző este a bálban találkozott. Igaz, hogy arca nagy részét nem látta, de tudta, milyen magas és milyen karcsú. És elég biztos volt benne, hogy haja hosszú, sötétszőke vagy világosbarna.

Biztosan felismeri, ha meglátja. Az nem lehet, hogy ne ismerné fel.

Ám amikor a két fiatal hölgy belépett a szobába, rögtön tudta, hogy egyikük sem az, aki minden gondolatát betölti. Egyikük túl szőke, ráadásul finomkodó, mesterkéltséggel teli. Nem volt benne öröm, mosolya nem pajkos. A másik elég barátságosnak tűnt, de túl pufók, haja túl sötét.

Benedict igyekezett türtőztetni magát, hogy ne látsszon rajta a csalódottság. Mosolygott a bemutatáskor és gálánsán kezelt csókolta a hölgyeknek, sőt, olyasmint is hebegett, hogy nagyon örül az ismeretségnek. Inkább a kövérkésebbnek bókolta, ha másért nem, azért, mert anyja olyan nyilvánvalóan a másikkal kedvezett.

Az ilyen anya nem érdemli meg, hogy anya legyen, gondolta.

– Csak két gyermeke van? – tette fel Lady Penwoodnak a kérdést Benedict a bemutatások után.

A lady furcsán nézett rá.

– Természetesen.

– Azt hittem, vannak kisebb, még tanuló gyermekei – puhatolózott. – A gróf úrral való házasságából.

A lady tagadón ingatta a fejét.

– Lord Penwood és én nem részesültünk a gyermekáldás örömében. Kár, hogy emiatt a grófi cím kikerült a Gunningworth családból.

Benedictnek feltűnt, hogy a grófné ingerültnek és komornak tűnt a Penwood-vérvonal kiszáradása miatt.

– A férjének voltak testvérei? – kérdezte. A titokzatos hölgy talán egy Gunningworth unokahúg.

A grófné gyanakvón nézett rá, ami, Benedict kénytelen volt magában elismerni, teljesen jogos volt, hiszen az ilyen kérdések nem szokványosak délutáni tisztelgő látogatásokon.

- Természetesen nem voltak fivérei - felelte. - Ha lettek volna, a grófi cím a családban maradt volna.

Benedict tudta, hogy csendben kéne maradnia, de volt valami nagyon irritáló ebben a nőben, ami arra készítette, hogy tovább vigye a témát.

- Lehetett bátyja, aki korábban meghalt.
- Nem volt.

Rosamund és Posy nagy érdeklődéssel figyelték a szócsatát, jobbra-balra néztek, mindig a megszólalóra, mintha teniszjátékot figyeltek volna.

- Nővére, húga sem volt? - érdeklődött Benedict. - Csak azért kérdezem, mert a mi családnk olyan népes. - Rosamund és Posy felé mutatott. - El sem tudom képzelni, milyen lenne, ha csak egy testvérem lenne. Arra gondoltam, a lányainak talán vannak unokatestvéreik, akik társaságot jelenthetnek számukra.

Maga is érezte, hogy ez elég gyenge magyarázat, de nem volt más.

- Volt egy húga - felelte a grófné megvető szusszanással.
- De hajadonként élt és halt meg. Nagy hitű kisasszony volt - magyarázta. -

Úgy határozott, hogy életét jótékony munkára szánja.

Ennyit az elméletekről.

- Nagyon élveztem a maszkabálját tegnap éjjel - szólalt meg Rosamund hirtelen.

Benedict meglepetten nézett rá. A két lány olyan csendben volt, el is felejtette, hogy egyáltalán tudnak beszélni.

- Valójában anyám rendezte a bált - felelte. - Semmi szerepem nem volt a tervezésen. De átadom neki a dicséretet.

- És ön élvezte a bált, Mr. Bridgerton? - szólalt meg Rosamund.

Benedict egy pillanatig nézett rá, csak aztán válaszolt. A lánynak kifejezetten éles nézése volt, mintha valami konkrétumra lenne kíváncsi.

- Igen.
- Észrevettem, hogy különösen egy hölgygel töltött sok időt - jegyezte meg Rosamund.

Lady Penwood éles pillantást vetett felé, de nem szólt semmit.

- Valóban? - kérdezett vissza Benedict tünődően.
- Ezüstsínű ruhában volt a hölgy - mondta Rosamund. -Ki az?

- Egy titokzatos hölgy – felelte titokzatos mosollyal. Nem kell tudniuk, hogy kiléte számára is titok.

- Biztosan nem titok, megoszthatja velünk a nevét – szólalt meg Lady Penwood.

Benedict csak mosolygott és felállt. Itt úgysem kap több információt.

- Hölgyeim, attól tartok, mennem kell – mondta udvariasan elegáns meghajlással.

- Még nem is látta a kanalakat! – emlékeztette Lady Penwood.

- Kénytelen vagyok ezt máskorra halasztani – közölte Benedict. Igen valószínűtlen, hogy anyja tévesen azonosította volna a Penwood-címet, ráadásul úgy érezte, ha még egy kis időt tölt az erőszakos és rideg Penwood grófné társaságában, hánynia kell.

- Nagyon kellemes volt önöknél – hazudta.

- Örülünk, hogy ellátogatott hozzánk – mondta Lady Penwood, azzal felállt, hogy kikísérje. – Rövid látogatás volt, de kellemes.

Benedict nem vette a fáradságot, hogy mosolyogjon rá.

- Szerintetek ezt mire véljük? – kérdezte Araminta, amikor meghallotta, hogy a bejárati ajtó becsukódik Benedict Bridgerton mögött.

Posy szólalt meg először.

- Hát, lehet hogy...

- Nem téged kérdeztelek – hallgattatta el Araminta.

- Akkor kit kérdeztél? – tette fel a kérdést Posy rá nem jellemző feleselően.

- Lehet, hogy távolról látott engem – mondta Rosamund –, és...

- Távolról sem látott téged – csattant Araminta hangja. Fel-alá járkált a szalonban.

Rosamund meglepetten hátrahőkölt. Anyja ritkán beszélt vele ilyen türelmetlen hangon.

- Te magad mondtad, hogy egy ezüstruhás nővel volt elfoglalva – közölte Araminta.

- Nem azt mondtam, hogy elfoglalva...

– Ne vitatkozz velem ilyen semmiségeken! Akárhogy is, nem miattatok jött ide – mondta leplezetlen gúnyjal. – Nem tudom, mit kerestek. De...

Az ablakhoz lépett, hangja elhalt. Félrehúzta a függönyt. Láta, hogy Mr. Bridgerton ott áll a járdán, valamit kivesz a zsebéből.

– Mit csinál? – suttogta.

– Azt hiszem, egy kesztyű van a kezében – közölte Posy segítőkészen.

– Nem is... – kezdte Araminta önkéntelenül; megszokta már, hogy kapásból megcáfoljon mindent, amit Posy mond. – De tényleg egy kesztyű!

– Azt hiszem, képes vagyok felismerni egy kesztyűt az alakjáról – mondta Posy.

– Mit néz? – kérdezte Rosamund odébb lökve hűgát, hogy jobban lásson.

– Van valami azon a kesztyűn – mondta Posy. – Talán valami hímzés. Van néhány kesztyűnk, amibe a Penwood-címer van hímezve. Lehet, hogy ezen a kesztyűn is az van.

Araminta elsápadt.

– Jól vagy, anya? – kérdezte Posy. – Egészen elfehéredtél.

– Őt kereste – suttogta Araminta.

– Kit? – kérdezte Rosamund.

– Azt az ezüstruhás nőt.

– Hát, itt nem fogja megtalálni – felelte Posy. – Én habléányvoltam, Rosamund jelmeze Marie Antoinette, a tiéd Erzsébet királynő.

– A cipő! – kapkodott levegő után Araminta. – A cipő!

– Milyen cipő? – kérdezte Rosamund ingerülten.

– Le volt horzsolva a sarka. Valaki az én cipőmet viselte.

Araminta arca már addig is lehetetlenül sápadt volt, de erre a gondolatra még fehérebb lett.

– Ő volt az. Hogy csinálta? Biztosan ő volt!

– Kicsoda? – sürgette Rosamund a választ.

– Anya, biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Posy újra. – Nagyon furcsán viselkedsz.

De Araminta ekkorra már kirohant a szalonból.

- Ó, az az átkozott cipő! – dűnnyögte Sophie, miközben Araminta régebbi cipőit tisztogatta. – Már évek óta nem volt a lábán.

Befejezte az orr-rész fényesítését és visszatette a helyére, a szépen elrendezett sorba. De mielőtt a következő párat kézbe vehette volna, nyílt az ajtó és olyan erővel csapódott a falnak, hogy Sophie majdnem felsikoltott a döbbenettől.

- Istenem, de megijesztett! Ne hallottam, hogy jön, és...

- Szedd össze a cókmókodat! – mondta Araminta halk, kegyetlen hangon. – Azt akarom, hogy holnap hajnalban már ne legyél a házban.

Sophie kezéből kiesett a fényesítő rongy.

- Tessék? – kapkodott levegő után. – Miért?

- Tényleg meg kell indokolnom? Mind a ketten tudjuk, hogy már majdnem egy éve nem kapok az ellátásodért semmi pénzt. Elég annyi, hogy nem akarlak többet a házban látni.

- De hova menjek?

Araminta szeme résnyre szűkült. Gonoszul nézett rá.

- Ez már nem az én gondom.

- Na de...

- Elmúltál húszéves. Elég idős vagy hozzá, hogy megtaláld a helyedet a világban. Én nem kényeztetlek többet.

- Sosem kényeztetett – felelte Sophie halkan.

- Ne merészelj feleselni velem!

- Miért ne? – vágott vissza Sophie. Hangja egyre élesebb lett. – Mi vesztenivalóm van? Úgyis elkerget a háztól!

- Egy kis tiszteletet mutathatnál irántam – sziszegte Araminta. Azzal rálépett Sophie szoknyájára, hogy térdeltéből fel ne tudjon állni. – Figyelembe vehetnéd, hogy az elmúlt egy évben pusztán kegyelemből és szívjóságból ruháztalak, etettelek és adtam fedelet a fejed fölé.

- Maga semmit nem tesz szívjóságból – mondta Sophie, és igyekezett szoknyáját kirángatni a grófné talpa alól, de hiába, mert szilárdan állt rajta. – Miért is tartott itt tulajdonképpen?

Araminta felnevetett.

– Olcsóbb vagy, mint egy cseléd lány és örömet okoz, hogy parancsolok neked.

Sophie gyűlölte, hogy Araminta rabszolgájává kellett lennie, de a Penwood-ház az otthona volt. Mrs. Gibbons a barátja, Posy általában jóindulatúan viselkedett vele, a külső világ... hát... a külső világ eléggé félelmetes. Hova menjen? Mitévő tegyen? Miből tartsa el magát?

– Miért éppen most? – tette fel a kérdést Sophie.

Araminta vállat vont.

– Mert már nem vagy hasznomra.

Sophie végignézett a már kipucolt cipők hosszú során.

– Valóban?

Araminta hegyes sarkú cipőjével megfordult Sophie szoknyáján, kiszakítva az anyagot.

– Tegnap este elmentél a bálba, ugye?

Sophie úgy érezte, minden csepp vér kiszökik arcából, és tudta, hogy Araminta kiolvassa az igazat a szeméből.

– N...nem – hazudott. – Hogy is...

– Nem tudom, hogyan csináltad, csak azt tudom, hogy ott voltál – mondta Araminta és egy pár cipőt rúgott felé. – Vedd fel ezt!

Sophie rémülten nézett a cipőre. Ezüsttel hímzett fehér szatén báli cipő volt. Amit előző este viselt.

– Vedd fel azonnal! – rikoltott rá Araminta. – Tudom, hogy Rosamund és Posy lába túl nagy. Te vagy az egyetlen, akinek tegnap este a cipőm a lábán lehetett.

– És ebből gondolja, hogy elmentem a bálba? – kérdezte Sophie a rémülettől remegő hangon.

– Húzd fel azt a cipőt, Sophie!

Sophie engedelmeskedett. Természetesen tökéletesen illett a lábára.

– Átlépted a neked szabott határt – mondta Araminta halkán, vészjóslón. – Évekkel ezelőtt figyelmeztettelek, soha ne feledd el, hogy hol a helyed a világban. Fattyú vagy, balkézről született...

– Tudom, mit jelent a fattyú! – csattant fel Sophie.

Araminta dölyfösen összevonta szemöldökét, szavak nélkül gúnyolta Sophie kifakadását.

- Nem vagy alkalmas arra, hogy a Társasággal vegyülj – folytatta. – És mégis elmentél a maszkabálba, azt merted színlelni, hogy velünk egyenrangú lennél!

- Igen, merészelttem! – kiáltott fel Sophie; már nem is érdekelte, hogy Araminta valahogy felfedezte a titkát. – Merészelttem, és újra merészelem. Az én vérem éppolyan kék, mint a maguké, a szívem sokkal lágyabb és...

Sophie az egyik pillanatban talpon volt, és Aramintával kiabált, a másik pillanatban már a padlón hevert. Araminta tenyerétől vöröslő arcát fogva.

- Ne merészed hozzám hasonlítani magadat! – figyelmeztette Araminta.

Sophie a padlón maradt. Hogy tehette ezt vele az apja?! Hogyan hagyhatta egy olyan nő gondjaira, aki nyilvánvalóan megveti, gyűlöli? Ilyen kevésbé érdekelte? Vagy egyszerűen vak volt?

- Reggelre eltűnsz a házból – szólt Araminta fojtott hangon. – Soha többé nem akarom látni a képedet.

Sophie az ajtó felé indult.

- De nem most – állította meg Araminta. – Csak miután végeztél a feladatoddal.

- Hiszen ez eltart reggelig is! – tiltakozott Sophie.

- Ez a te bajod, nem az enyém.

Azzal kiment, becsapta maga mögött az ajtót, és hangos csattanással elfordította a zárban a kulcsot.

Sophie lenézett a pislogó gyertyára, amit azért vitt be magával, hogy némi fényt adjon a mély, sötét gardróbban. Semmiképpen, nem tart ki a csonk reggelig.

És semmiképpen – a pokolba is, semmiképpen – nem fogja kipucolni Araminta többi cipőjét.

Sophie leült a földre, kezét karba fonta, lábát keresztbe tette és addig nézte a gyertyalángot, míg a szeme is keresztbe állt. Napkeltekor az élete örökre megváltozik. A Penwood-házban nem látták szívesen, de legalább biztonságban volt.

Szinte semmi pénze nem volt. Az elmúlt néhány évben egy pennyt sem kapott Aramintától. Szerencsére maradt egy kis zsebpénze abból az időből, amikor apja még élt, és az ő gyámleányaként bántak vele, amikor még nem volt feleségének

rabszolgája. Sok alkalma lett volna elkölteni, de Sophie mindig tudta, hogy egyszer eljön ez a nap, és vigyázott arra a kevésre, amije volt.

De azzal a néhány fonttal nem jut túl messzire. Ki kell jutnia Londonból, és az nincs ingyen. Megtakarított pénzének talán a fele is rámegy. Úgy gondolta, egy ideig Londonban is meghúzhatja magát, de a londoni nyomornegyedek mocskosak és veszélyesek, és Sophie tudta, hogy abból a kevés pénzből nemigen találhat magának helyet a jobb negyedekben. Ráadásul, ha egyedül van, akár vissza is térhet vidékre, amit szeret.

Nem is szólva arról, hogy Benedict Bridgerton is itt van. London nagyváros, és Sophie tudta, hogy akár évekig sikerülhet elkerülnie, de rettegett attól, hogy nem akarja elkerülni, hogy a férfi meglátja őt, ahogy a házukat bámulja, remélve, hogy ha egy pillantás erejéig is, de meglátja, ahogy kilép a főbejáraton.

És ha meglátja... Sophie nem tudta, mi történne akkor. Lehet, hogy nagyon dühös lenne rá, amiért megtévesztette. Talán a szeretőjévé akarná tenni. De az is lehet, hogy fel sem ismerné.

Csak abban volt biztos, hogy Benedict Bridgerton nem vetné magát a lábai elé, nem vallana örök szerelmet és nem kérné könnyek közt feleségül.

Vikomtók fiai nem szoktak balkézről született senkiket feleségül venni. Még a romantikus regényekben sem.

Nem. El kell hagynia Londont. Távol kell tartania magát ettől a kísértéstől. De több pénzre van szüksége, annyira, amiből megél, amíg munkát nem talál. Eleget ahhoz, hogy...

Sophie szeme megakadt valamin... valami csillant. Egy pár cipő a sarokban. Alig egy órával korábban tisztította meg, és tudta, hogy nem a cipő csillant, hanem az ékköves csat. Könnyen le lehet szedni és elfér a zsebében.

Volt hozzá bátorsága?

Arra a sok pénzre gondolt, amit Araminta az ő gondozásáért kapott, arra a pénzre, amit Araminta mindig kevesellt.

A hosszú évekre gondolt, amikor komornaként kellett dolgoznia, ingyen.

Megszólalt a lelkiismerete, de hamar elhallgattatta. Ilyen időkben nincs helye lelkiismeretnek.

Elvette a cipőcsatot.

Órákkal később, miután (anyja tilalma ellenére) Posy kiengedte, összepakolta a holmiját és elment.

Legnagyobb meglepetésére nem is akart visszanézni.

Második fejezet

6. fejezet

Már három éve, hogy Bridgerton-esküvő volt, és többen, többször is hallották, hogy Lady Bridgerton kijelentette, fel nem foghatja, miért késik a következő. Benedict nem nősült meg (e sorok írójának az a véleménye, hogy mivel betöltötte a harmincadik évét, ennek éppen ideje lenne), és Colin sem talált magának feleséget, bár neki ez még elnézhető, hiszen alig huszonhat éves.

Az özvegy vikomtessznek két lány miatt is főhet a feje. Eloise már majdnem huszonegy, és bár számos ajánlatot kapott, eddig semmi jelét nem mutatta, hogy férjhez akarna menni. Francesca lassan betölti a húszat (a lányok teljesen véletlenül egy napon születtek), és őt is inkább a társasági élet, mint a házasság érdekli.

E sorok írójának az a személyes véleménye, hogy Lady Bridgertonnak nincs oka aggodalomra. Elképzelhetetlen, hogy egy Bridgerton végül ne kötne megfelelő házasságot, ráadásul egy nő és egy férjezett gyermekétől már összesen öt unokája született és nyilvánvalóan az unoka áldás volt a szíve vágya.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. április 30.

Alkohol és manillaszivar. Kártyajátékok és rengeteg örömlány. Az ilyen partikat Benedict Bridgerton nagyon élvezte, amikor frissen kikerült az egyetemről. Most már untatták.

Nem egészen tudta, miért is fogadta el a meghívást. Unaloműzésül, talán. Az 1817-es londoni szezon mintha az előző pontos ismétlése lett volna, és már az 1816-os idényt sem találta elég sziporkázónak. Igen banálisnak tűnt az egész elölről kezdeni. Nem is igazán ismerte vendéglátóját, bizonyos Phillip Cavendert. Egy barát barátjának barátja helyzet volt, és Benedict már nagyon bánta, hogy nem maradt Londonban. Éppen kigyógyult egy szörnyű megfázásból, és ezt ürügyül hozhatta volna fel, hogy távol maradjon a mulatságtól, de barátja addig noszogatta és hízelgett neki, míg Benedict elfogadta a meghívást.

Már szívből sajnálta.

Végiment Cavender szülei házában folyosóján. Balra nézett, a nyitott ajtón át nagy tétekben játszó kártyásokat látott. Egyikük úgy izzadt, hogy szinte szakadt róla a víz. Féleszű idióta – mormolta Benedict. Szegény ördög talán csak egy lapnyira van attól, hogy elveszítse családját ősi otthonát.

A jobbra nyíló ajtó csukva volt, de női kacajt hallott, aztán harsány férfinevetést, majd meglehetősen gusztustalan röffenéseket, sikkantásokat.

Ez örület. Nem akar itt lenni. Gyűlölte az olyan kártya partikat, ahol a játékosok nagyobb tétekben játszanak, mint amit megengedhetnek maguknak, és sosem izgatta, hogy ilyen nyilvános módon közösjön. Fogalma sem volt, hová lett a barátja, aki ide hozta, és nem kedvelte a vendégeket sem.

– Távozom – mondta, bár senki nem volt az előcsarnokban, aki meghallotta volna. Volt egy kis birtoka nem túl messzire, lóháton egy óra. Nem nagy, csak egy

kis ház, de az övé, és a jelenlegi körülményekhez képest valóságos mennyországnak tűnt.

De a jó modor azt követelte, hogy megkeresse a házigazdát és tájékoztassa távozási szándékáról akkor is, ha

Mr. Cavendernak annyira fejébe szállt már az ital, hogy beszélgetésükből másnap már egy szóra sem emlékszik.

Körülbelül tízpercnyi hiábavaló keresés után Benedict azt kívánta, bárcsak ne lett volna olyan eltökélt az anyja, hogy minden gyerekét megtanítsa a jó modorra. Sokkal könnyebb lett volna, ha meg tudta volna tenni, hogy búcsú nélkül távozik. Még három perc – mondta magában. – Ha nem találom meg azt az átkozott idiótát három perc alatt, szó nélkül elmegyek.

Ekkor két fiatalember botorkált el mellette, megbotlottak a saját lábukban, mire harsány nevetésben törtek ki. Alkoholbúz terjengett a levegőben és Benedict diszkréten hátralépett, óvatosságból, ha egyikük késztetést érezne gyomortartalmának azonnali kiürítésére.

Benedict mindig nagyon vigyázott a lábbelijére.

– Bridgerton! – kiáltott fel egyikük.

Benedict kurtán biccentett feléjük. Körülbelül öt évvel voltak fiatalabbak nála és nem ismerte jól őket.

– Ez nem egy Bridgerton – böfögte a másik. – De jé, hiszen ez dényleg egy Bridgerton. Ládok a Bridgerton-hajád meg az orrad. Na de melyik Bridgerton?

Benedict mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Látták a házigazdánkat?

– Van nekünk házigazdánk?

– Bersze, hogy van házigazdánk – felelte az első alak. – Valami Cavender. Naggyon finom ember, dudod, használjuk ki a házad!

– A szüleji házad! – javította ki a másik. – Szegény ördög, hád még nem örökölt?

– Bondosan. A szüleji házája. De aggor is rendes dőle.

– Láttá valamelyikük Cavendert? – mordult rájuk Bene-dict.

– Odagind van – felelte az egyik, aki előzőleg nem emlékezett rá, hogy lenne házigazdájuk. – Elöl.

– Köszönöm – szólta Benedict kurtán, aztán ellépett mellettük, a főbejárat felé indult.

Lemegy a lépcsőn, elbúcsúzik Cavendertől, aztán egyenesen az istállóba, a csézájáért megy. Útba esik, alig kell meglassítania lépteit.

Sophie Beckett arra gondolt, éppen ideje más munkát keresnie.

Két éve hagyta el Londont, két éve nem Araminta rabszolgája, két éve a maga ura.

Miután elhagyta a Penwood-házat, zálogba akarta csapni Araminta cipőcsatját, de kiderült, hogy a gyémántok, amikkel Araminta mindig úgy dicsekedett, nem is gyémántok, hanem egyszerű strassz, és nem kapott sok pénzt a csatokért. Próbált nevelőnként elhelyezkedni, több munkaközvetítő ügynökséget is felkeresett, de egyiknél sem találtak neki alkalmazást. Nyilvánvalóan jól képzett volt, de nem voltak ajánlólevelei, ráadásul a feleségek nem akartak a házban ilyen fiatal és szép teremtetést látni.

Sophie végül jegyet váltott egy Wiltshire-be tartó postakocsira, mert csak ennyire volt pénze, ha nagy szükség esetére tartalékolni akarta maradék vagyona nagyobbik részét. Szerencsére hamar talált magának állást. Mr. és Mrs. John Cavender komornája lett. Rendes emberek voltak, jó munkát vártak el alkalmazottaiktól, de nem kívántak tőlük lehetetlent. Miután oly sok évig szenvedett Araminta szeszélyeitől, Sophie valósággal kellemesnek érezte a Cavender családnál való szolgálatot.

De aztán a fiuk visszatért európai utazásából és minden megváltozott. Phillip folyton sarokba szorította a hallban, és ha megjegyzéseit, célzásait visszautasította, annál agresszívebb lett. Sophie kezdett elgondolkodni azon, hogy máshol kéne állást vállalnia, amikor Mr. és Mrs. Cavender elutazott egy hétre Brightonba, hogy meglátogassák Mrs. Cavender húgát. Phillip pedig úgy döntött, mulatságot rendez és meghívja egy tucat közeli barátját.

Nem volt könnyű elhárítani Phillip közeledését, de Sophie legalább viszonylagos biztonságban érezhette magát. Phillip sosem merné megtámadni, míg anyja otthon van.

De most, hogy Mr. és Mrs. Cavender elutazott, Phillipnek mintha az járt volna a fejében, hogy bármit megtehet, és bármit megkaphat, és ebben barátai sem voltak jobbak nála.

Sophie tudta, hogy azonnal távoznia kéne, de Mrs. Cavender nagyon jól bánt vele, és úgy gondolta, udvariatlanság úgy elmenni, hogy nem tölti ki a kéthetes felmondási időt. Miután azonban már két órája folyamatos menekülésre kényszerült a ház körül, úgy döntött, hogy a jó modor nem erőssége, ezért közölte a (szerencsére megértő) házvezetőnővel, hogy nem maradhat tovább. Kis batyuba pakolta össze kevés holmiját, lelopakodott a cselédlépcsőn és kilépett a házból. A falu kétföldnyire volt, de az út még éjnek évadján, gyalog és egyedül is biztonságosabbnak tűnt, mint a Cavender-házban maradni. És ismert egy kis fogadót, ahol méltányos áron kaphat szállást és meleg ételt.

Már megkerülte a házat és kiért a főbejárat előtti kocsifelhajtóra, amikor rekedtes kiáltást hallott.

Felnézett. Ó, a fenébe! Phillip Cavender. A szokásosnál is részegebbnek és rosszabb szándékúnak látszott.

Sophie futásnak eredt. Remélte, hogy az alkohol sokat ront Phillip mozdulatainak összehangoltságán, de tudta, hogy előbb-utóbb utoléri.

De azzal, hogy elfutott előle, csak még jobban felizgatta, mert hallotta, hogy a férfi vidáman felkiáltott, aztán közeledő futó lépések zaját, aztán érezte, hogy egy nagy kéz ragadja meg a gallérjánál fogva és megállásra kényszeríti.

Phillip diadalittasan felnevetett, és Sophie még soha ennyire nem félt életében.

– Nahát, mit fogtam! – röhögött. – A kis Miss Sophie-nk. Be kell mutassalak a barátaimnak.

Sophie szája kiszáradt, szíve vadul kalimpált.

– Engedjen el, Mr. Cavender – mondta a legszigorúbb hangján. Tudta, hogy a férfi örömét lelte volna abban, ha gyámoltalanul könyörög neki, és nem volt hajlandó megadni neki ezt az örömet.

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges – felelte Phillip, azzal maga felé fordította, és Sophie kénytelen volt végignézni, ahogy ajka kéjes vigyorra húzódik. Fejét oldalra fordította és felkiáltott: – Heasley! Fletcher! Nézzétek, mit fogtam!

Sophie rémulten nézte, hogy két másik férfi lép ki az árnyékból. Legalább olyan részegnek, ha nem részegebbnek tündek, mint Phillip.

– Mindig te rendezed a legjobb partikat – mondta egyikük behízeltő hangon.

Phillip valósággal dagadt a büszkeségtől.

– Engedjen el! – ismételte meg Sophie.

Phillip vigyorgott.

– Mit gondoltok fiúk? Teljesítsem a hölgy óhaját?

– A pokolba is, dehogy! – felelte a fiatalabb férfi.

– Még hogy hölgy! – kapcsolódott be a másik, aki az imént azt mondta, hogy Phillip rendezi a legjobb partikat.

– Úgy vélem, nem ez a helyes kifejezés rá.

– Így van! – felelte Phillip. – Ez csak egy szobalány és mindannyian tudjuk, hogy az ő fajtája arra született, hogy szolgáljon – mondta, azzal egyik barátja felé lökte Sophie-t.

– Tessék! Mustráld meg az árut.

Sophie felkiáltott, szorosán magához fogta kis csomagját.

Meg akarják erőszakolni, ez teljesen egyértelmű. De rémületében is igyekezett megőrizni méltóságának utolsó foszlányait, és nem akarta hagyni, hogy ezek az emberek a földre szórják szegényes holmiját.

A férfi, aki elkapta, durván megtapogatta a testét, aztán odalökte a harmadiknak. Az éppen a dereka köré fonta a karját, amikor Sophie kiáltást hallott.

– Cavender!

Sophie rémületében behunyta a szemét. Még egy férfi. A negyedik. Szentséges úristen, hát három nem elég?

– Bridgerton! – kiáltott fel Phillip. – Gyere, csatlakozz hozzánk!

Sophie szeme tágra nyílt. Bridgerton?

Magas, erős testalkatú férfi lépett ki az árnyékból. Könnyed, magabiztos léptekkel közeledett.

– Mi folyik itt?!

Szent isten, ezt a hangot bárhol megismerné. Elég gyakran hallotta álmaiban.

Benedict Bridgerton. A mesebeli királyfi.

Hűvös volt az éjszaka, de Benedict frissítőnek találta a csípős levegőt a bent belélegezni kényszerült alkoholgőz és dohányfüst után. Majdnem telihold volt, enyhe szellő rezgette a fák leveleit. Mindent összevetve kellemes idő ahhoz, hogy otthagyjon egy unalmas partit és hazakocsizzon.

De mindent a maga idejében. Előbb meg kell találnia a házigazdát, a társasági jó modor szabályai szerint megköszönni a szíves vendéglátást és távozási szándékát közölni.

Ahogy lelépett az utolsó lépcsőről, felkiáltott: – Cavender!

– Itt vagyok! – jött a válasz, és Benedict a hang irányába, jobbra fordította a fejét. Cavender magas, öreg szilfa alatt állt, két másik úriemberrel. Úgy tűnt, egy szobalánnyal szórakoznak, egyik a másikhoz lökdösi.

Benedict felhördült. Túl messze volt ahhoz, hogy megítélje, vajon a szobalány élvezi-e a férfiak ilyen figyelmisségét. Ha igen, az ő dolguk. Ha nem, kötelessége megmenteni a lányt, annak ellenére, hogy ilyesmit nem tervezett aznap estére. Sosem volt különösen elragadtatva attól, ha hőst kellett játszania, de négy húga volt, elég sok ahhoz, hogy ne tudja figyelmen kívül hagyni, ha nőt sérelem ér.

– Hahó! – kiáltott, és feléjük tartott, szándékosan lassan. Mindig jobb, ha az ember nem ugrik bele semmibe hirtelen, ha lassan, megfontoltan halad, így van ideje felmérni a helyzetet.

– Bridgerton! – kiáltott Cavender. – Gyere, csatlakozz hozzánk!

Benedict éppen akkor ért melléjük, amikor az egyik férfi átfogta a fiatal nő derekát és magához szorította. Másik kezével tomporát gyúrta, markolászta.

Benedict a szobalányra nézett. A lány szeme tágra nyílt, rémület vibrált benne, és úgy nézett rá, mintha az égből hullt volna alá.

– Mi folyik itt? – kérdezte Benedict.

– Egy kicsit szórakozunk – vihogott Cavender. – A szüleim voltak oly kedvesek, és ezt a remek darabot alkalmazták komornának.

– Úgy tűnik, ő nem élvezi kitüntető figyelmeteket – jegyezte meg Benedict nyugodt, halk hangon.

– Eléggé tetszik neki – felelte Cavender széles vigyorral. – Nekem legalábbis eléggé tetszik.

– De nekem ez egyáltalán nem tetszik – mondta Benedict és előrelépett.

– Te is húzhatsz vele egy numerát – közölte Cavender kedélyesen. – De előbb mi megyünk át rajta.

– Félreérted.

Volt valami él Benedict hangjában, amire mindhárom férfi megdermedt, óvatos kíváncsisággal méregették.

– Engedd el azt a lányt! – mondta Benedict.

A lányt magához szorító férfi megdöbbsent a hirtelen hangnembváltásától, talán az alkohol is tompította a reflexeit. Nem mozdult.

– Nem akarok tettelegességhez folyamodni – közölte Benedict karját keresztbe fonva –, de megteszem, ha kell. És biztosíthatlak benneteket, hogy a három az egy ellen felállástól sem ijedek meg.

– Nahát ilyet! – kiáltott fel Cavender dühösen. – Nincs jogod megmondani nekem, hogy mit tehetek a tulajdonommal és mit nem.

– A szüleid tulajdona – mutatott rá Benedict, emlékeztetve, hogy Cavender még meglehetősen zöldfülű.

– Ez az én otthonom – vágott vissza Cavender –, és ez az én szobalányom. Azt teszi, amit parancsolok neki.

– Nem hiszem, hogy a rabszolgaság legálisnak számít ebben az országban – mordult Benedict.

– Azt kell tennie, amit én mondok neki!

– Valóban?

– Kirúgom, ha nem teszi meg, amit parancsolok.

– Hát jó – mondta Benedict gúnyos mosollyal. – Akkor kérdezd meg. Kérdezd meg a lányt, hogy akarja-e, hogy mind a hárman átmenjete rajta. Mert erre készültök, ugye?

Cavender a megfelelő szavakat kereste.

– Kérdezd meg! – ismételte Benedict, ezúttal szélesen mosolyogva, mert tudta, hogy gúnyos mosolya feldühíti a fiatalembert. – És ha nemet mond, most rögtön kirúghatod.

– Nem kérdezem meg – vonyított Cavender.

– Hát, akkor nem igazán várhatod el tőle, hogy megtegye, ugye?

Benedict a lányra nézett. Bájos jelenség volt, haja rövid, világosbarna, göndör tincsű, szeme mintha túl nagy lenne az arcához viszonyítva.

– Így is jó – mondta kurta pillantást vetve Cavenderre. – Akkor majd én megkérdézem.

A lány ajka kissé megnyílt, és Benedictnek az a furcsa érzése támadt, hogy találkoztak már valahol. De ez lehetetlen, hacsak nem dolgozott korábban valamelyik ismerős arisztokrata családnál. De még akkor is csak futólag láthatta. A szobalányok sosem tartoztak az ideáljai közé, és többnyire észre sem vette őket.

– Miss... bocsánat, mi a neve?

– Sophie Beckett – nyögte ki nagy nehezen a lány. Olyan volt a hangja, mintha egy béka akadt volna meg a torkán.

– Miss Beckett – folytatta Benedict lenne olyan kedves válaszolni a következő kérdésre?

– Nem! – kiáltotta Sophie.

– Nem válaszol? – kérdezte felvidulva a válasz furcsaságán.

– Nem. Hanem nem akarom, hogy ez a három férfi megerőszakoljon! – szakadt ki a lányból.

– Hát, úgy tűnik, ez elég egyértelmű válasz – mondta Benedict. A Sophie derekát még mindig szorosán tartó férfira nézett. – Javaslom, engedd el, hogy Cavender elbocsáthassa a szolgálatából.

– És vajon hova menne? – szölt Cavender csúfondárosan. – Garantálom, hogy itt a környéken senki nem ad neki munkát.

Sophie is Benedictre nézett, ugyanez járt a fejében.

Benedict vállat vont.

– Találok neki munkát anyám háztartásában. – A lányra nézett, összevonta szemöldökét. – Kisasszony, remélem, ezt elfogadhatónak találja.

Sophie állá leesett a csodálkozástól. Haza akarja vinni magával?

– Nem éppen ilyen reakcióra számítottam – mondta Benedict kimérten. – Biztosíthatom, hogy jobb helye lesz, mint jelenlegi alkalmazásában. Garantálom, hogy ott senki nem akarja megerőszakolni. Mi a válasza?

Sophie dühödtt pillantást vetett a három férfira, akik meg akarták erőszakolni. Nem volt más választása. Benedict Bridgerton volt az egyetlen esélye, hogy

elhagyhassa a Cavender-birtokot. Tudta, hogy nem dolgozhat Benedict anyjának; olyan közel lenni hozzá, de szolgáskorban túl sok ahhoz, hogy képes legyen elviselni. De később megtalálhatja a módját, hogy ezt elkerülje. Egyelőre az a legfontosabb, hogy megmeneküljön Phillip szándékaitól.

Benedicthez fordult, bólintott. Még nem merte használni a hangját. Úgy érezte, valami belülről fojtogatja, de nem volt biztos benne, hogy a félelem vagy a megkönnyebbülés.

– Remek – mondta Benedict. – Akkor mehetünk?

Sophie kétségbeesetten nézett. A férfi keze még mindig szorosan tartotta.

– Ó, az isten szerelmére! – szólalt meg Benedict igen dühösen. – Elengednéd végre, vagy szét kell lőnöm a válladat, hogy elengedd?

Benedict nem is fogott rá pisztolyt, de hangjában olyan fenyegetés volt, hogy a fiatalember menten elengedte Miss Sophie Beckett derekát.

– Remek – mondta Benedict és karját nyújtotta a szobalánynak, aki egyet lépett előre és remegő kézzel belékarolt.

– Nem viheted el csak így! – kiáltott fel Phillip.

Benedict fölényesen tekintett rá.

– De igen.

– Ezt még megbánod! – fenyegette Phillip.

– Nem hiszem. Most tűnj el a szemem elől!

Phillip sértődötten felhorkant, aztán barátaihoz fordult és azt mondta: – Menjünk innen!

Aztán Benedicthez szólt: – Ne reméld, hogy valaha is meghívjalak bármelyik partimra.

– Vérzik a szívem! – mondta Benedict gúnyosan, vontatottan.

Phillip újabb dühös felhorkanással reagált, és két barátjával visszabotorkált a házba.

Sophie nézte, ahogy távolodnak, aztán lassan újra Benedicthez emelte tekintetét. Amikor Phillip és kéjsóvár barátai csapdába szorították, tudta, mit akarnak tenni vele és legszívesebben meghalt volna. Aztán hirtelen ott termett Benedict Bridgerton, úgy állt előtte, mint álmai hőse, és azt hitte, tényleg meghalt, különben hogy lenne itt Benedict, ha nem a mennyszágba került.

Annyira meglepődött, hogy majdnem elfeledkezett arról, hogy Phillip barátja még mindig magához szorítja és a legmegalázóbb módon markolja tomporát. Egy röpké pillanatra a világ elolvadt és nem látott mást, csak Benedict Bridgertont.

Tökéletes pillanat volt.

De aztán a valóság nagy roppanással újra visszatért és Sophie csak arra tudott gondolni, hogy mit keres ott Benedict Bridgerton. Ez egy gusztustalan parti, dől az ital, rengeteg a szajha. Amikor két évvel korábban megismerkedtek, nem olyan embernek tűnt, aki ilyen összejövetelekre jár. De csak néhány rövid óráig ismerte. Lehet, hogy rosszul ítélte meg. Behunyta szemét. Az utóbbi két évben Benedict Bridgerton emléke volt a legragyogóbb fény szürke és kietlen életében. Ha rosszul ítélte meg, ha semmivel sem jobb, mint Phillip és a barátai, akkor semmi nem marad már neki. Még a szerelem emléke sem.

De megmentette őt. Ez vitathatatlan. Tény. Talán mind-egy, miért jött el Phillip multságára, csak hogy eljött és megmentette őt.

– Jól van, kisasszony? – kérdezte Benedict hirtelen. Sophie bólintott, egyenesen a szemébe nézett, várta, hogy felismeri.

– Biztosan?

Ismét bólintott, és még mindig várt. Nemsokára, már nemsokára.

– Rendben. Elég durván bántak önnel.

– Nem esett bajom – felelte Sophie és alsó ajkába harapott. Fogalma sem volt, hogyan reagál Benedict Bridgerton, ha felismeri őt. Vajon örül? Vagy dühös lesz? A várakozás bizonytalansága emésztette.

– Mennyi időbe telik, hogy összepakolja a holmiját? Sophie meglehetősen értetlenül pislogott, aztán rájött, hogy még mindig magához szorítja a batyut.

– Már összecsomagoltam. Mindenem itt van. Éppen el akartam menni, amikor elkaptak.

– Okos lány.

Sophie nézte, képtelen volt elhinni, hogy Benedict nem ismeri fel.

– Akkor menjünk – mondta a férfi. – Rosszul vagyok a Cavender-házban.

Sophie egy szót sem szólt, de állt egy kicsit előre, feje oldalra billent, úgy nézte a férfi arcát.

– Biztos, hogy jól van? – kérdezte ismét Benedict. Sophie elgondolkodott.

Két éve, amikor megismerkedtek, arcát félig álarc fedte. Haja kissé rizsporozva világosabbnak tűnt valódi színénél. Ráadásul hosszabb is volt, mert azóta le kellett vágatnia a tincseket; a parókakészítő pénzt adott érte. Hosszú, hullámos haja helyett már csak kurta, félhosszú fürtjei voltak. Mrs. Gibbons kosztja nélkül sokat fogyott.

És ha az ember jobban belegondol, alig másfél órát töltöttek együtt.

Sophie egyenesen a férfi szemébe nézett. És akkor már tudta.

Benedict nem fogja felismerni őt.

Fogalma sincs, hogy ki ő.

Sophie nem is tudta, hogy sírjon vagy nevéssen.

7. fejezet

Minden vendég, aki csak részt vett múlt csütörtökön a Mottram-bálon, meggyőződhetett róla, hogy Miss Rosamund Reiling kivetette a hálóját Mr. Phillip Cavenderre.

E sorok írójának véleménye szerint egyik a másiknak méltó párja.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. április 30.

Tíz perccel később Sophie már Benedict Bridgerton mellett ült a csézában.

– Valami a szemébe ment? – kérdezte a férfi udvariasan.

– Tessék?

– Folyton pislog – magyarázta. – Azt hittem, talán valami a szemébe ment.

Sophie feszengett, megfeszítette izmait, nehogy ideges nevetésben törjön ki.

Vajon mit kéne mondania neki? Az igazat? Hogy azért pislog, mert felkészült rá, hogy bármelyik pillanatban felébredhet ebből az álomból? Vagy rémálomból?

– Biztos, hogy jól van? – kérdezte Benedict.

Sophie bólintott.

– Azt hiszem, csak a sok utóhatása – jegyezte meg a férfi.

Sophie megint bólintott, meghagyta abban a hitében, hogy csak ez bántja, semmi más.

Hogy lehet, hogy nem ismerte fel? Évekig álmodott erről a pillanatról. A mesebeli herceg végül eljött megmentésére, de azt sem tudja, kicsoda.

– Hogy is hívják? – kérdezte. – Nagyon sajnálom. Mindig legalább kétszer kell hallanom egy nevet, mire megjegyzem.

– Miss Sophia Beckett.

Semmi értelme nem volt hazudni; a maszkabálon minden könnyörgés hiábavaló volt, nem mondta meg a nevét.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Beckett – mondta, de nem nézett rá, a sötét utat figyelte. – Mr. Benedict Bridgerton.

Sophie bólintással fogadta a bemutatkozást, akkor is, ha a férfi nem nézett rá. Egy pillanatig nem szólalt meg, aminek fő oka az volt, hogy nem tudta, mit mondjon ilyen hihetetlen szituációban. Aztán rájött, hogy azért érzi olyan furcsán magát, mert most történt meg a két évvel korábban elmaradt bemutatkozás. Végül azt mondta: – Nagyon bátor dolog volt, amit értem tett.

A férfi vállat vont.

– Ők hárman voltak, maga meg egyedül. Szinte minden férfi közbeavatkozott volna – mondta, és ezúttal Sophie-ra nézett. – Utálok az arrogáns alakokat.

Sophie megint csak bólintott.

– Megerőszakoltak volna.

– Tudom – felelte. Aztán hozzátette: – Négy húgom van.

Sophie kis híján megjegyezte: – Tudom –, de még idejében sikerült leállítani magát. Ugyan honnan tudná ezt egy wiltshire-i szobalány? Ezért inkább azt mondta: – Gondolom ezért volt olyan érzékeny szorult helyzetemre.

– Szeretném azt gondolni, hogy ha az én húgaim kerülnének hasonló helyzetbe, akadna férfi, aki a segítségükre siet.

– Imádkozom, sose kelljen kiderülnie, helyes-e az elgondolása.

Benedict komoran bólintott.

– Én is.

Haladtak tovább. Csendbe burkolózott az éjszaka. Sophie-nak eszébe jutott a maszkabál, amikor beszélgettek, és egy pillanatra sem maradt abba a társalgás. Most minden más. Ő most szobalány, nem a Társaság sugárzóan szép hölgye. Semmi közös nincs bennük.

Mégis arra várt, azt remélte, hogy a férfi felismeri, hogy hirtelen megállítja a csézárt, magához szorítja és megvallja, hogy két éve csak őt kereste. De hamar rájött, hogy ez nem fog így történni. Nem ismeri fel a hölgyet egy szobalányban, és az igazat megvallva, miért is tenné?

Az ember azt látja, amit látni akar. És Benedict Bridgerton nyilván nem számított arra, hogy a Társaság szép hölgyét egyszerű szobalány álruhájában lássa.

Egyetlen nap sem telt el úgy, hogy ne gondolt volna rá, ne idézte volna fel, milyen volt, amikor ajkuk egymásra talált, ne élte volna át újra annak az édes, varázslatos éjnek az emlékét. Benedict lett fantáziáinak központi alakja, és ilyenkor Sophie más volt, szülei is mások. Álmaiban bálban találkoztak, talán otthon náluk, szeretett anyja és apja rendezte családi bálon. Benedict illatos virágokkal, lopott csókokkal édesen udvarolt neki. Aztán egy lány, madárdalos, enyhe szellős tavaszi napon féltérdre ereszkedett előtte, megvallotta örök, olthatatlan szerelmét és megkérte, legyen a felesége.

Szép ábránd volt, és csak az volt ennél jobb, hogy ezután boldogan éltek, míg meg nem haltak, három-négy gyönyörű gyerekük lett, akik biztonságban, a házasság szentségében születtek.

De mindezen ábrándok és fantáziák ellenére nem hitte volna, hogy valaha viszontlátja a férfit, és még kevésbé hitte volna azt, hogy kéjsóvár, erőszakos alakoktól menti meg.

Azon tűnődött, vajon Benedict gondol-e a titokzatos, ezüstruhás hölgyre, akivel szenvedélyes csókot váltott. Jó volt arra gondolni, hogy ez így van, de erősen kételkedett abban, hogy ez olyan sokat jelent a férfinak, mint neki. Hiszen férfi, és valószínűleg több tucat hölgyet csókol meg már. Neki az a báli éjszaka csak egy volt a sok közül. Sophie még mindig olvasta a Whistledownt, valahányszor csak alkalma nyílt rá. Tudta, hogy Benedict Bridgerton számos bálon vett részt azóta is. Miért emlékezne egy maszkabálra?

Sophie felsóhajtott, lenézett a kezére. Még mindig erősen szorította batyuját. Azt kívánta, bárcsak lenne kesztyűje, de az egyetlen darab, amije volt, nem sokkal korábban tönkrement, és nem sikerült annyit spórolnia, hogy újat vegyen magának. Keze durvának, kicserepesedettnek látszott, ujjai fáztak.

– Ez minden, amije van? – kérdezte Benedict a batyura mutatva.

Sophie bólintott.

– Nincs sok holmim. Csak egy váltás ruha és néhány személyes emléktárgy.

A férfi egy pillanatig hallgatott, aztán megjegyezte: – Szobalányhoz képest elég választékos a beszéde.

Nem ő volt az első, aki ezt észrevette, Sophie erre azt felelte, amit ilyen kérdésre felelni szokott: – Anyám házvezetőnő volt egy nagyon kedves és nagylelkű családnál. Megengedték, hogy én is részt vegyek a lányaik tanóráin.

– Miért nem ott dolgozik? Gondolom, nem a Cavender családnál dolgozott az édesanyja.

– Nem – felelte Sophie, és erősen igyekezett valami megfelelőnek tűnő választ kitalálni. Még senki nem próbált mélyebben belekérdezni, mindenki megelégedett az adott válasszal. – Anyám meghalt, és nem igazán tudtam együttműködni az új házvezetőnővel.

Úgy tűnt, a férfi ezt elfogadja. Haladtak tovább. Szinte néma volt az éjszaka, csak a szél susogását és a lovak patáinak ütemes dobogását lehetett hallani. Végül Sophie nem tudta tovább türtőztetni kíváncsiságát és megkérdezte: – Hová megyünk?

– Van egy kis házam, nem messze innen. Ott maradunk egy-két éjszakára, aztán elviszem magát anyám házába. Biztos vagyok benne, hogy alkalmazza magát a háztartásában.

Sophie szíve egyre hevesebben vert.

– A ház az öné...

– Megfelelő gardedámot kap. Van személyzet és biztosíthatom, hogy Mr. és Mrs. Crabtree nem hagyja, hogy bármi kellemetlenség vagy illetlenség történjen a házukban.

– Azt hittem, az ön háza.

Benedict még szélesebben elmosolyodott.

– Évekig igyekeztem rábírní őket, hogy ezt ők is így gondolják, de ebben nem értem el sikert.

Sophie érezte, hogy ajka széle megrándul.

– Szavaiból úgy érzem, nagyon szimpatikusnak fogom találni őket.

– Remélem, így lesz.

Megint csend lett. Sophie mereven előrenézett. Az az érzése támadt, hogy ha tekintetük találkozna, a férfi felismerné. De ez csak a képzelet játéka volt. Hiszen már nem is egyszer a szemébe nézett, és még mindig szobalánynak hiszi.

Néhány perc elteltével azonban bizsergést érzett arcán, és ahogy abba az irányába fordította fejét, látta, hogy a férfi nagyon furcsa arckifejezéssel nézi.

– Ismerjük egymást? – mondta ki végre.

– Nem – felelte Sophie. Hangja egy árnyalatnyit elfojtottabb volt, mint szerette volna. – Nem hiszem.

– Nyilván igaza van – mormogta Benedict. – De akkor is nagyon ismerősnek tűnik.

– Minden szobalány ugyanolyan – felelte fanyar mosollyal a lány.

– Én is így gondoltam – motyogta a férfi.

Sophie visszafordult, újra előrenézett. Miért mondta ezt? Hát nem azt akarta, hogy Benedict felismerje? Hát nem azzal telt az utóbbi fél óra, hogy remélte és kívánta és arról álmodozott, hogy...

Éppen ez volt a gond. Álmodozott. És álmaiban a férfi szerette őt. Álmaiban feleségül kérte. A valóságban azonban legfeljebb arra kérheti, hogy legyen a szeretője, és ez olyasmi volt, ami, megesküdött, vele soha, de soha nem fog megtörténni. A valóságban Benedict Bridgerton kötelességének érezheti, hogy visszavigye Aramintának, aki nyilván rögtön átadja a rendőrbíróknak a cipőcsat ellopásának vádjával (mert Sophie egy pillanatig sem gondolta, Araminta nem vette észre az eltűnését).

Nem. Jobb, ha Benedict nem ismeri fel. Ez csak komplikálná az életét és figyelembe véve, hogy semmi jövedelme, és a batyuba kötött kevés holmiján kívül szinte semmije nincs, életének ebben a szakaszában nem volt szüksége újabb komplikációkra.

Mégis megmagyarázhatatlanul csalódottságot érzett, hogy a férfi nem ismerte fel azonnal.

– Ez egy esőcsepp volt? – kérdezte Sophie, mert nagyon szerette volna közömbösebb témákra visszaterelni a beszélgetést.

Benedict felnézett. Felhők takarták el a holdat.

– Amikor elindultunk, nem állt esőre az idő – mondta. Súlyos esőcsepp hullt combjára. – De azt hiszem, igaza van.

Sophie felnézett az égre.

– Felerősödött a szél is. Remélem, nem lesz vihar.

– De biztosan vihar lesz – felelte a férfi fanyarul – mert nyitott kocsi választottam. Ha hintóval jöttem volna, egyetlen felhő sem lenne az égen.

– Milyen messze vagyunk a házától?

– Azt hiszem, úgy félóránnyira – mondta elkomorulva. – Feltéve, ha nem lassítja haladásunkat eső.

– Én nem bánom, ha esik egy kicsit – szólt Sophie vidáman. – Vannak sokkal rosszabb dolgok is annál, mint ha elázik az ember.

Mindketten pontosan tudták, miről beszél.

– Azt hiszem, még meg sem köszöntem önnek, amit értem tett – tette hozzá halkán.

Benedict hirtelen felé fordult. Mindenre, ami szent, volt valami átkozottul ismerős a hangjában. De amikor tekintetével a lány arcát pásztázta, csak egy egyszerű szobalányt látott. Meg kell hagyni, nagyon szép szobalányt, de akkor is csak szobalányt. Nyilván nem találkozhattak korábban.

– Semmiség volt – mondta végül.

– Önnek talán. Nekem minden.

Benedict kényelmetlenül érezte magát az ilyen dicsérettől; csak bólintott és mordult egyet, ami a férfiaknál annak a jele, hogy nem is tudják, mit mondjanak.

– Nagyon bátor dolog volt, amit tett.

A férfi megint mordult egyet.

Aztán megnyíltak az ég csatornái.

Nem tartott egy percig, hogy Benedict ruhái teljesen átázzanak.

– Sietek, amilyen gyorsan csak menni tudunk – kiáltott, próbálta túlharsogni a szelet.

– Miattam ne aggódjon – kiáltott vissza Sophie.

De amikor Benedict ránézett, látta, hogy karját szorosan összefonta melle előtt, fázik, próbálja megőrizni teste melegét.

– Hadd adjam magára a kabátomat!

Sophie a fejét rázta és végre felnevetett.

– Attól csak nedvesebb leszek, hiszen már teljesen átázott!

Benedict gyorsabb haladásra ösztökélte a lovakat, de az út egyre sárosabb lett, és a szél mindenfelé fújta az esőcseppeket, tovább csökkentve ezzel az amúgy is csekély látótávolságot.

A ménköves pokolba! Már csak ez hiányzott. Alig lábalt ki a megfázásból, egész héten feküdt, talán még meg sem gyógyult teljesen. A hideg esőben kocsikázástól valószínűleg kiújul a betegség, és egy hónapig folyni fog az orra, könnyezni a szeme... az a rengeteg utálatos tünet!

Az érem másik oldala azonban...

Benedict nem igazán tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. Az érem másik oldala viszont az, hogy ha megint beteg lesz, az anyja semmilyen édesgetéssel nem tudja rávenni, hogy részt vegyen a város minden társasági eseményén, abban a reményben, hogy talál magának alkalmas fiatal hölgyet, akit feleségül vehet, akivel boldog házasságban élhet.

Javára szóljon, hogy nyitott szemmel járt a világban, mindig, mindenhol kereste leendő menyasszonyát. Nyilván nem elvből ellenezte a házasságot. Nős bátyja, Anthony és férjes asszony húga, Daphne nagyon boldogan élnek.

De Anthony és Daphne házassága azért olyan boldog, mert elég okosak voltak ahhoz, hogy jó feleséget, jó férjet válasszanak maguknak, és Benedict egészen biztos volt benne, hogy még nem találkozott az igazival.

Nem, gondolta visszatekintve az elmúlt néhány évre, ez nem egészen igaz. Egyszer találkozott valakivel...

Az ezüstruhás nővel.

Amikor a karjában tartotta és első keringőjüket táncolták a teraszon, valami egészen mást érzett legbelül; rebbenő, csiklandó érzés volt. Pokoli félelmet kellett volna éreznie.

De nem ilyesmit érzett. A lélegzete is elállt, izgató volt, izgalmas... és elhatározta, hogy övé lesz az ezüstruhás hölgy.

Aztán eltűnt. Mintha lapos lenne a Föld, és lebillent volna a szélén. Hiába ment el Lady Penwoodhoz, semmit nem tudott meg azon a nagyon kínos

látogatáson, és hiába kérdezgette barátait és családtagjaikat, senki semmit nem tudott az ezüstruhás fiatal hölgyről.

Egyedül érkezett és egyedül távozott. Semmi jel nem utalt arra, hogy létezett egyáltalán.

Kereste minden bálon, minden társasági eseményen, minden zeneesten, ahol csak jelen volt. A pokolba is, a szokásosnál sokkal több időt töltött a Társaságban, kétszer annyi meghívást fogadott el, remélve, hogy megpillanthatja valahol.

De mindig csalódottan tért haza.

Már arra gondolt, hogy egyszer feladja a keresést. Gyakorlatias ember volt, és feltételezte, hogy nem keresheti a végtelenségig, egyszer feladja. És a maga módján fel is adta. Néhány hónap után már újra kevesebb meghívást fogadott el, mint amennyit udvariasan lemondott. Újabb hónapok múltán rájött, hogy képes úgy találkozni nőkkel, hogy nem hasonlítja őket a titokzatos ezüstruhás hölgyhöz.

De nem tudta megállni, hogy ne keresse. Talán nem érzett ugyanolyan sürgető késztetést, de valahányszor bálba vagy zeneestre ment, azon kapta magát, hogy végigpásztazza a tömeget, és nagyon figyel, hátha meghallja azt a gyöngyöző, szép nevetést.

Léteznie kell. Már régen belenyugodott, hogy valószínűleg sosem találja meg, és már egy éve nem kereste tevőlegesen, de...

Szomorkásán mosolygott. Egyszerűen képtelen volt nem keresni. Furcsamód ez a keresés személyiségének részévé vált. Ő, Benedict Bridgerton, nyolc gyermek közül a második, aki jártas volt a kardforgatás és a rajz művészetében, mindig, mindenhol azt a nőt kereste, aki megérintette a lelkét.

Remélt... és vágyakozott... és figyelt. És bár azt mondogatta magának, hogy talán ideje megnősülni, egyszerűen nem tudott elég lelkesedést összeszedni magában, hogy erre ténylegesen rászánja magát.

Mert mi van akkor, ha eljegyez egy nőt, és másnap meglátja az ezüst ruhás hölgyet?

Ebbe beleszakadna a szíve.

Nem, annál súlyosabb következménye lenne. Ez apró szilánkokra törné a lelkét.

Benedict megkönnyebbülten sóhajtott fel, amint megpillantották Rosemeade települést. Ez azt jelentette, hogy a háza már csak alig ötpercnnyire van, de alig várta, hogy egy kád gőzölgő meleg vízbe csobbanhasson.

Miss Beckettre pillantott. Ő is vacogott, de Benedict csodálattal jegyezte meg, egy zokszó nem sok, annyit sem hallatott. Igyekezett felidézni, van-e még valaki az ismeretségi körében, aki ilyen lelkierevével állta volna a vihart, de senkit nem tudott megnevezni. Mostanra még húga, Daphne is, aki nagyon jól bírta minden hasonló megpróbáltatást, még ő is zokogna a hideg eső miatt.

– Már majdnem ott vagyunk – nyugtatta.

– Én jól... Ó! Jól van?

Benedict köhögött, görcsös, mélyről jövő köhögéssel, ami az ember mellkasát mintha egészben akarná kiszakítani a helyéből. Tüdejét akárha a pokol tüze perzselte, torkát ezer borotvapengével bélelték volna ki.

– Jól vagyok – kapkodott levegő után, és enyhén megrántotta a kantárt, amit a köhögésroham alatt önkéntelenül lazábbra engedett.

– Nem úgy hangzik.

– Múlt héten még náthás voltam – mondta, és megvonaglott a fájdalomtól. A fenébe is, a tüdeje nagyon fáj.

– Hát, a hang alapján nem a fejével van a nagyobb gond.

– Biztosan továbbterjedt.

– Nem akarom, hogy miattam beteg legyen.

Benedict mosolyogni próbált.

– Akkor is elkapott volna az eső, ha nem hozom magammal.

– Mégis...

Bármit akart mondani Sophie, nem lehetett volna érteni a férfi mély, szaggató köhögésétől.

– Sajnálom – mondta Benedict.

– Hadd hajtsak én – nyúlt a lány a kantárért.

A férfi hitetlenkedve fordult felé.

– Ez nem egylovas fogat, hanem egy cséza!

Sophie ellenállt a készítésnek, hogy beléfojtsa a szót. Benedict orra folyt, szeme vöröslött, egyfolytában köhögött, mégis volt benne annyi erő, hogy arrogáns kakasként viselkedjen.

– Biztosíthatom, hogy tudok fogatot hajtani – mondta lassan, meggyőzőn.

– És hol tett szert erre a jártasságra, ha szabad kérdezni?

– Annál a családnál, akinek lányaival együtt tanulhattam – hazudta Sophie. – A lányok megtanultak fogatot hajtani, így én is.

– A ház asszonya nagyon kedvelhette önt.

– Valóban – felelte Sophie, és minden erejét bevetette, hogy fel ne nevéssen. Araminta volt a ház asszonya, és foggal-körömmel küzdött, valahányszor apja kiállt az érdekében, hogy ugyanazt tanulja, mint Rosamund és Posy. A gróf halála előtti évben tanultak meg fogatot hajtani.

– Köszönöm, de én majd hajtok – mondta Benedict élesen. Aztán egy újabb súlyos köhögő rohammal lerombolta az egész hatást.

Sophie a kantérért nyúlt.

– Az ég szerelmére...

– Tessék – mondta a férfi, azzal a kezébe nyomta a szíjakat, és megtörölte a szemét. – Fogja. De figyelni fogom.

– Nem is várnék mást – jegyezte meg Sophie durcásan. Az eső miatt nem voltak éppen ideálisak az útviszonyok, és már évek óta nem volt kantár a kezében, de úgy érezte, egészen jól bánik a fogattal. Vannak dolgok, amiket nem felejt el az ember, gondolta.

Ami azt illeti, nagyon jó érzés volt olyasmit csinálni, amit legutoljára előző életében tett, amikor még – legalábbis hivatalosan – a gróf gyámleánya volt. Akkor voltak szép ruhái, jól táplálták, érdekes tanórái voltak, és...

Felsóhajtott. Nem volt tökéletes élet, de sokkal jobb volt, mint ami utána jött.

– Mi a gond? – kérdezte Benedict.

– Semmi. Miből gondolja, hogy valami gond lenne?

– Felsóhajtott.

– Meghallotta a széltől? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nagyon figyelem. Elég beteg vagyok így is – köhögés, újabb köhögés –, nem hiányzik, hogy a kocsit az árokba hajtsa.

Sophie úgy határozott, hogy válasza sem méltatja ezt a megjegyzést.

– Forduljon jobbra – irányította. – így egyenesen a házamhoz jutunk.

Sophie végrehajtotta az utasítást.

– Neve is van a házának?

– Van. Az én házam.

– Tudhattam volna – dűnnyögte Sophie.

Benedict somolygott. Ez elég nagy teljesítmény tőle, gondolta Sophie, mert nagyon betegnek látszik.

– Nem bolondozásból mondom. Tényleg így van.

És valóban, alig egy perc múlva megálltak egy elegáns villa előtt. Falán kicsi, szerény felirat: AZ ÉN HÁZAM.

– Az előző tulajdonos adta neki ezt a nevet – mondta Benedict, miközben mutatta az utat az istállókhöz. – De nekem is jó. Ezért nem változtattam meg.

Sophie alaposabban megnézte a házat, ami bár kicsi volt, szerény laknak egyáltalán nem mondható.

– Ezt nevezi egyszerűen csak háznak?

– Nem én. Az előző tulajdonos. Látnia kellett volna a másik házat.

Még egy perc, és már nem verte őket az eső. Beértek a kocsiszínbe. Benedict leugrott, és kezdte kifogni a lovakat. Kesztyűt viselt, de az teljesen átázott, csúszott a kantáron, ezért lehámozta a kezéről és elhajította. Ujjai ráncosak voltak, mint az aszalt szilva és remegtek a hidegtől.

– Hadd segítsek! – mondta Sophie, és közelebb lépett.

– Meg tudom csinálni.

– Persze, hogy meg tudja csinálni, de hamarabb végez, ha segíték.

Benedict megfordult, talán azért, hogy újra elutasítsa, aztán kétrét görnyedt a fájdalmas, szaggató köhögéstől.

Sophie odaugrott mellé, a közeli padhoz vezette.

– Kérem, üljön le – könyörgött neki. – Majd én befejezem.

Azt hitte, tiltakozni fog, de ezúttal beleegyezett.

– Sajnálom – mondta rekedtes hangon. – Én...

- Nincs semmi, ami miatt sajnálkoznia kéne – nyugtatta meg, és gyorsan munkálkodni kezdett. Illetve igyekezett gyors lenni; ujjai még érzéketlenek voltak.

- Ez nem túl... férfias dolog tőlem – megint köhögött, ezúttal mélyebben, halkabban.

- Ó, azt hiszem, most az egyszer képes vagyok megbocsátani, tekintve, hogy ma este éppen megmentett – jegyezte meg Sophie, és nagyon igyekezett mindezt pajkos mosollyal mondani, de hangja valahogy megbicsaklott és megmagyarázhatatlan módon sírás fojtogatta. Gyorsan elfordult, nem akarta, hogy a férfi lássa az arcát.

De biztosan meglátott valamit, vagy talán csak megérezte, hogy valami nincs rendben, mert felkiáltott: – Jól van?

- Köszönöm, jól vagyok – felelte Sophie, de hangja feszült volt, és elcsuklott, és a férfi egy szempillantás alatt mellette termett, átölelte.

- Nincs semmi baj – mondta nyugtatón. – Most már biztonságban van.

Sírva fakadt. Sírt azért, hogy milyen sorsra juthatott volna az este, aztán sírt, milyen sorsa volt az elmúlt kilenc évben. Sírt, mert eszébe jutott, milyen volt, amikor Benedict a maszkabálban ölelte, és sírt, mert most a karjába vette. Sírt, mert a férfi olyan jó hozzá, annak ellenére, hogy nagyon beteg, annak ellenére, hogy az ő szemében nem más, csak egy egyszerű cselédlány, mégis törődik vele, mégis megmentette.

Sírt, mert már nem is emlékezett, mikor adta meg magának legutóbb azt a luxust, hogy sírjon, és sírt, mert olyan magányosnak érezte magát.

És sírt, mert olyan régen álmodott a férfiről, de a férfi nem ismerte őt fel. Talán így a legjobb, hogy nem ismeri fel, de attól még belesajdult a szíve ebbe a fájdalomba.

Aztán elapadtak a könnyei, a férfi hátrébb lépett, megérintette az állát és azt mondta: – Már jobban érzi magát?

Sophie bólintott. Maga is meglepődött, hogy valóban így volt.

- Jó. Nagy ijedtségen ment át, és... – elhúzódott tőle, kétrét görnyedt a kínzó köhögéstől.

- Most már tényleg be kéne mennie – mondta Sophie, arcáról az utolsó könnyecskéket törölgetve. – Be a háza.

Benedict bólintott.

– Fussunk versenyt az ajtóig!

Sophie szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Alig tudta elhinni, hogy a férfinak volt lelkiereje tréfára, amikor láthatóan olyan rosszul van. De keze köré tekerte batyuja madzagját, felkapta szoknyája szegélyét és szaladt a ház főbejárata felé. Mire a lépcsőhöz ért, nevetett.

Nem meglepő, hogy Benedict megelőzte, már a kis tornácon állt. Lehet, hogy beteg volt, de lába sokkal hosszabb és erősebb. Amikor Sophie mellé toppant, már az ajtón dörömbölt.

– Nincs kulcsa? – kiáltott Sophie. Vadul süvített a szél, nehéz lehetett meghallani.

Benedict tagadón ingatta a fejét.

– Nem terveztem, hogy megszállok itt.

– Gondolja, hogy meghallják?

– Felettébb reménykedem, hogy így lesz.

Sophie kitörölte a szeméből a homlokán lecsorgó esőcseppeket, és benézett a közeli ablakon.

– Sötét van odabent – közölte. – Lehet, hogy nincsenek itthon?

– Fogalmam sincs, hol máshol lehetnének.

– Nem kéne legalább egy szobalánynak vagy inasnak itt lennie?

Benedict megint csak ingatta a fejét.

– Olyan ritkán vagyok itt, hogy pazarlás lenne teljes személyzetet fenntartani. A cselédlányok csak nappalra jönnek.

Sophie elkomorult.

– Szerintem keresnünk kéne egy nyitott ablakot, bár nem valószínű, hogy ebben az esőben találunk.

– Nem reménytelen bejutni – közölte Benedict letörten. – Tudom, hol van eldugva a pótkulcs.

Sophie meglepetten nézett rá.

– Miért mondja ezt ilyen gyászosan?

Benedict többször is köhögött, mielőtt válaszolni tudott volna.

– Azért, mert ez azt jelenti, hogy vissza kell mennem abba a ménkű viharba.

Sophie érezte, hogy a férfi türelme és ereje fogytán van. Már kétszer káromkodott a jelenlétében, márpedig nem úgy nézett ki, mint aki átkozódni szokott nő jelenlétében, még ha a nő csak egy egyszerű szobalány is.

- Várjon itt! – rendelkezett, aztán mielőtt Sophie bármit mondhatott volna, kilépett a tornác védelméből és elrohant.

Néhány perc múlva kulcszörgést hallott belülről, nyílt az ajtó és ott állt Benedict, hajából, ruhájából csöpögött a víz; kezében égő gyertya.

- Fogalmam sincs, hol lehet Mr. és Mrs. Crabtree – közölte a köhögéstől reszelős hangon. – Csak annyi biztos, hogy nincsenek itt.

Sophie nagyot nyelt.

- Ez azt jelenti, hogy csak mi vagyunk itt?

Benedict bólintott.

- Igen.

Sophie a lépcső felé indult.

- Azt hiszem, jobb, ha megkeresem a személyzet szállását.

- Nem – mondta Benedict és karon ragadta a lányt.

- Nem?

Benedict tiltón-tagadón ingatta a fejét.

- Ön, drága leányzó, nem megy sehová.

8. fejezet

Úgy tűnik, az ember manapság két lépést sem tehet meg londoni bálokon anélkül, hogy valamely társasági matróna ne lamentálna azon, milyen nehéz a mai időkben jó alkalmazottakat kapni. E sorok írójának valóban az volt az érzése, hogy Mrs. Featherington és Lady Penwood öltre mennek múlt héten a Smythe-Smith zeneesten. A dolgok állása szerint körülbelül egy hónapja Lady Penwood elcsábíthatta Mrs. Featherington komornáját utóbbi hölgy orra előtt, magasabb fizetést és elegáns levetett ruhákat ígérve neki. (Meg kell jegyezni, hogy Mrs. Featherington is odaadta a szegény lánynak a család levetett ruháit, de aki már látta, hogyan öltözködnek a Featherington lányok, megérthette, hogy a komorna ezt valószínűleg nem tekinthette hasznos juttatásnak.)

A budoárdráma cselekménye azonban tovább bonyolódott, amikor a szóban forgó komorna visszamenekült Mrs. Featheringtonhoz, és könyörgött, fogadja újra szolgálatába. Minden jel arra mutat, hogy Lady Penwoodnak sajátos elképzelései vannak a komorna munkaköréről: beleérti a mosogatólány, a szobalány és a szakács feladatait is.

Valaki közölhetné már a hölgygel, hogy egy lány nem tud három helyett dolgozni.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 2.

Tüzet rakunk – közölte Benedict és megmelegsünk, mielőtt ágyba bújunk. Nem azért mentettem meg magát Cavendertől, hogy influenzában haljon meg.

Sophie nézte, ahogy köhög; a görcsök egész testében rázkódtatták, kétrét görnyedt a kintől.

– Bocsásson meg, Mr. Bridgerton, de kettőnk közül önt fenyegeti jobban az influenzában való meghalás veszélye – mondta, mert képtelen volt megállni megjegyzés nélkül.

– Valóban – kapkodott levegő után. – És biztosíthatom, én sem vágyom rá. Tehát... – megint elkapta a kínzó köhögésroham.

– Mr. Bridgerton? – szólította Sophie aggódón.

A férfi görcsösen nyeldekelt, levegő után kapkodott, alig tudott megszólalni: – Csak segítsen nekem tüzet rakni, mielőtt kiköhögöm a lelkemet!

Sophie homloka ráncba szaladt. A köhögésrohamok egyre súlyosabbak lettek és egyre sűrűbben követték egymást, egyre mélyebb, egyre fojtogatóbbak voltak, mintha mellkasa legmélyéről jönnének.

Nem volt nehéz tüzet rakni; eleget gyakorolta ezt a feladatot szobalányként, és kisvártatva mindketten lobogó tűznél melengethették a kezüket.

– Nem hiszem, hogy a váltás ruhája száraz maradt – jegyezte meg Benedict az átázott batyura mutatva.

– Gyanítom, hogy nem – szóit bánatosan. – De nem baj. Ha még egy kicsit álldogálok itt, megszáradok.

– Ne butáskodjon! – mordult a férfi, és megfordult, hogy a hátát érje a meleg. – Biztosan találok magának váltóruhát.

– Tart itt női ruházatot? – kérdezte kételkedően.

– Ugye maga nem olyan kényeskedő, hogy egy estére ne viselne férfinadrágot és inget?

Sophie egészen addig a pillanatig valószínűleg nagyon is volt olyan kényeskedő, de ezek után már kissé furcsán vette volna ki magát az ilyen női szeszély.

– Azt hiszem, nem.

A száraz ruha nagyon csábítóan hangzott.

– Remek – vágta rá. – Gyűjtsen tüzet odafent két hálósobában, addig én keresek magunknak valami ruhát.

– Jó nekem a személyzet szállása.

– Nem szükséges ott aludnia – zárta le a vitát Benedict, azzal kiment a szobából, és intett a lánynak, hogy kövesse. – Szobának bővében vagyunk, és maga itt nem szolgáló.

– De szolgáló vagyok – mutatott rá utána sietve.

– Akkor tegyen, amit akar. – Azzal elindult felfelé a lépcsőn, de félúton meg kellett állnia köhögni. – Kereshet magának egy kis szobát a személyzet szállásán, alhat kemény szalmazsákon, vagy használhatja az egyik vendégszobát; biztosíthatom, hogy ott jobb matracot és pehelydunnát talál.

Sophie tudta, hogy nem szabad elfelejtenie, hol a helye a világban, és fel kéne mennie a lépcsőn egészen a padlásig, de a tollmatrac és a pehelypaplan menyeyi kényelemnek tűnt. Évek óta nem aludt ilyen kényelemben.

– Akkor keresek egy kis vendégszobát – egyezett bele. – A legkisebbet.

Benedict ajka mosolyra húzódott.

– Válassza, amelyiket csak akarja. Kivéve ezt – mondta, a bal oldali második ajtóra mutatva. – Ez az enyém.

– Rögtön begyűjtök ott – mondta Sophie. Benedict Bridgertonnak nagyobb szüksége van a melegre, mint neki. Mérhetetlenül kíváncsi volt, milyen lehet a szoba, ahol alszik. Sokat elárul az emberről, milyen a hálósobája berendezése, díszítése. Feltéve persze, hogy van elég pénze úgy berendezni és díszíteni, ahogy szeretné,

gondolta, és arca keserű grimaszba rándult. Sophie erősen kételkedett abban, hogy bárki érdemi következtetéseket vonhatna le az ő személyiségére vonatkozóan a kis padlás-toronyszoba berendezése láttán, amiben a Cavender családnál lakik, kivéve azt, hogy szegény, mint a templom egere.

Sophie letette batyuját a hallban és belépett Benedict hálósobájába. Szép szoba volt, barátságos, férfias és nagyon kényelmes. Bár azt mondta, hogy csak ritkán van itt, volt néhány személyes tárgy az íróasztalon: miniatúrák, talán fivérei és nővérei képei, bőrkötésű könyvek, és egy kis üvegváza, benne...

Kövek?

– Milyen furcsa! – dünnyögte Sophie, és közelebb hajolt, bár tudta, hogy szörnyen tolakodó és kíváncsi.

– Mindegyik jelent valamit nekem – szólt egy mély hang a háta mögül. – Gyűjtöm... – köhögnie kellett – ... gyerekkorom óta.

Sophie elpirult, hogy ilyen szégyentelen kíváncsiskodáson érték, de maga elé tartott egy követ. Rózsaszínes árnyalatú volt, közepén szaggatott szürke ér.

– Ez honnan való?

– Egy kirándulásról – felelte Benedict halkán. – Amikor ezt felvettem, még nem tudtam, hogy aznap meghal az apám.

– Ó! – Sophie úgy ejtette vissza a követ, mintha égetné a kezét. – Nagyon sajnálom.

– Már régen történt.

– Akkor is sajnálom.

Benedict szomorúan mosolygott,

– Én is. – És megint köhögött, olyan erősen, hogy a falnak kellett támaszkodnia.

– Melegben kell lennie! Hadd gyújtsak tüzet!

Benedict pár ruhadarabot dobott az ágyra.

– Ez a magáé.

– Köszönöm – mondta Sophie, de nem vette le tekintetét a kis kályháról. Veszélyes Benedict Bridgertonnal egy szobában tartózkodnia. Nem azért, mintha azt gondolta volna, hogy a férfi tolakodó lehet; túlságosan úriember volt ahhoz, hogy ráerőltesse magát egy nőre, akit alig ismer.

Nem. Sophie attól rettegett, hogy ha túl sok időt tölt a társaságában, menthetetlenül beleszeret.

És mire lenne az jó?

Összetörne a szíve.

Sophie lekuporodott a kis vaskályha elé, percekig élesztgette a gyújtós alatt a lángot, őrizte, míg biztos nem volt benne, hogy nem fog kialudni.

– Tessék! – jelentette be, amikor már elégedett volt az eredménnyel. – Így már jó lesz. ... Ó, istenem!

Benedict Bridgerton határozottan zöldnek látszott.

– Jól van, uram? – kérdezte, és odasietett hozzá.

– Nem érzem túl jól magam – hebegte az ágy oszlopának támaszkodva. Olyan hangja volt, mintha kissé kaptos lett volna, de Sophie már legalább két órája vele volt, és pontosan tudta, hogy nem ivott.

– Mielőbb ágyba kell kerülnie! – mondta, és görnyedezett a férfi súlya alatt, amikor Benedict úgy határozott, hogy inkább rá támaszkodik, mint az ágy oszlopára.

– Maga is jön? – kérdezte szélesen mosollyal.

Sophie hátrahőkölt.

– Látom, nagyon lázas.

Benedict emelte a kezét, homlokára akart csapni, de csak az orrát találta el.

– Ól – kiáltott fel fájdalmasan.

Sophie együttérzőn felszisszent.

Benedict nagy nehezen a homlokára csúsztatta kezét.

– Hm. Lehet, hogy egy kicsit forrófejű vagyok.

– Meg kell szabadulnia ettől a nedves ruházattól. – Ez szörnyű bizalmaskodás volt részéről, de egy ember egészsége forgott kockán. Sophie megérintette Benedict Bridgerton homlokát. Nem volt tűzforró, de hűvös sem. – Le kell vetkőznie. Most azonnal!

Benedict lenézett és pislogott, mintha meglepődne, mintha csak akkor vette volna észre, hogy elázott.

– Igen – mormolta elgondolkodva. – Igen, azt hiszem, ezt fogom tenni.

Ingét igyekezett kigombolni, de ujjai dermedtek, ügyetlenek voltak, folyton lecsúsztak a gombról. Végül csak vállat vont és gyámoltalanul azt mondta: – Nem megy.

– Jaj, istenem! Akkor majd én... – Sophie kezét emelte, hogy kigombolja az első gombot; zavartan vissza is húzta rögtön, de aztán mégis meggondolta magát, összeszorította a fogát és újra nekilátott. Gyorsan dolgozott, igyekezett nem odanézni, minden gomb átbújtatása egyre többet fedett fel a férfi testéből.

– Már majdnem készen vagyok... Csak egy pillanat...

A férfi egy szót sem szólt válaszul, a lány felnézett. Benedict szeme csukva volt, egész testében enyhén rázkódott. Ha nem állt volna, Sophie megesküdött volna, hogy alszik.

– Mr. Bridgerton! – szólította halkán. – Mr. Bridgerton!

Benedict feje hirtelen megrándult.

– Mi az? Mi az?

– Elaludt uram.

Zavartan pislogott.

– És az olyan nagy baj?

– Nem alhat ruhástól.

Lenézett.

– Hogyan gombolódott ki az ingem?

Sophie tudomást sem vett a kérdésről. Gyengéden leültette a matracra.

– Maradjon nyugton ülve – utasította.

Elég ellentmondást nem tűrő lehetett a hangja, mert a férfi engedelmeskedett.

– Van valami száraz ruhája, amibe átöltözhet?

A férfi lerángatta magáról az inget, a padlóra dobta. Kusza, nedves halom.

– Sosem alszom ruhában.

Sophie érezte, hogy gyomra összerándul.

– Hát, attól tartok, ma éjszaka ezt kell tenni, és... Mit csinál?!

Benedict úgy nézett rá, mintha a világ legbárgyúbb kérdésére tette volna fel.

– Természetesen leveszem a nadrágomat.

– Nem várhatna legalább addig, amíg elfordulok?

A férfi értetlenül bámult.

A lány ugyanígy nézett vissza rá.

A férfi tovább bámulta. Végül megszólalt: – Nos?

– Ezt hogy érti?

– Nem fordít hátat?

– Ó! – kiáltott fel, és olyan hirtelen fordult meg, mintha valaki tüzet gyújtott volna a talpa alatt.

Benedict fáradtan ingatta a fejét, és lehúzta magáról a nadrágot.

Az isten mentsen meg a prúd kisasszonyoktól! Az ég szeremére, hiszen szobalány! Még ha nem is szűz (bár viselkedéséből ítélve gyanította, hogy az), biztosan látott már meztelen férfit. A szobalányok minden házban ki-be járkálnak kopogás nélkül; törülközőt, lepedőt, miegymást hoznak-visznek. Elképzelhetetlen hogy sosem látott még meztelen férfitestet.

Lehámozta magáról a nadrágot, ami nem volt könnyű feladat, mert még mindig nagyon nedves volt és szó szerint le kellett nyúznia a bőréről. Amikor már ott ült anyaszült meztelenül, kaján pillantással nézett Sophie háta felé. A lány mereven állt, keze teste mellett ökölbe szorítva.

Benedict meglepetten nyugtázta, hogy erre a látványra önkénytelenül elmosolyodott.

Kezdte kissé gyengének érezni magát, és csak két próbálkozás után sikerült eléggé felemelnie a lábát ahhoz, hogy be tudjon mászni az ágyba. Nagy erőfeszítésbe telt előrehajolnia és megragadnia a takaró szélét, hogy testére húzza. Aztán teljesen kimerülten a párnára hanyatlott és felnyögött.

– Jól van? – kérdezte Sophie.

Benedict megpróbált válaszolni, de nem jött ki hang a torkán.

Hallotta, hogy Sophie mozdul, és amikor sikerült annyi erőt összeszednie, hogy egyik szemhéját félig felemelje, látta, hogy az ágy szélére ült. Aggódónak tűnt.

Valami okból ez tetszett neki. Elég régen volt, hogy egy nő, aki nem tartozott a rokonságába, aggódott az egészsége miatt.

– Jól bagyog – mormogta, és igyekezett megnyugtató mosollyal nézni rá. De olyan volt a hangja, mintha hosszú, keskeny alagútból jönne. Felemelte a kezét,

meghúzta fülcimpáját. A szája mintha rendesen működne; biztosan a fülével van probléma.

– Mr. Bridgerton! Mr. Bridgerton!

Újra kinyitotta az egyik szemét.

– Bennyen ágyba – mordult. – Záríccsabegbagát!

– Biztosan nincs szüksége rám, uram?

Benedict bólintott. Egyre nehezebb volt beszélnie.

– Hát jó. De résnyire nyitva hagyom az ajtót. Ha szüksége van rám éjjel, csak kiáltson.

Benedict megint csak bólintott. Vagy legalábbis megpróbálta. Aztán elaludt.

Alig negyed órába telt, míg Sophie ágyba került. Az izgalom és aggodalom elég erőt adott neki, hogy száraz ruhába öltözzön és begyújtson a szobájában, de amint letette a fejét a párnára, érezte, hogy megadja magát a kimerültségnek; a fáradtság ellenállhatatlan erővel tört rá.

Hosszú nap volt, gondolta. Szédült. Elvégezte a délelőtti munkát, sokat járkált a házban, menekült Cavender és barátai elől... Szempillája lecsukódott. Nagyon, nagyon hosszú nap volt, és...

Sophie hirtelen felült, szíve erősen vert. A kályhában leégett a tűz, biztosan nagyon mélyen elaludt. Halálosan fáradt volt, magától nem ébredt volna fel, valami biztosan felébresztette. Vajon Mr. Bridgerton? Szólította? Nem volt valami jó színen, amikor otthagya, de nem úgy nézett ki, mint aki a halál kapujába érkezett.

Kiugrott az ágyból, gyertyát ragadott, szobája ajtajához sietett, közben kézzel kellett tartania a Benedictről kölcsönkapott nadrág derekát, hogy le ne csússzon. Amikor kiért a folyosóra, meghallotta a hangot, amire felébredt.

Mély sóhaj volt, majd csapkodás, és valami, amit csak nyöszörgésnek lehetett hallani.

Sophie berohant Benedict szobájába, csak annyi időre állt meg a kályhánál, hogy meggyújtsa a gyertyát. A férfi az ágyban feküdt, szinte természetfölötti mozdulatlanságban. Sophie elindult felé, mellkasát figyelte. Tudta, hogy nem lehet halott, de sokkal jobb érzése lenne, ha látná, hogy mellkasa emelkedik, süllyed.

– Mr. Bridgerton? – suttogta. – Mr. Bridgerton!

Semmi válasz.

Közelebb ment, az ágy pereménél előrehajolt.

– Mr. Bridgerton?

A férfi keze hirtelen kinyúlt, megragadta a vállánál fogva, és Sophie elvesztette az egyensúlyát, az ágyra esett.

– Mr. Bridgerton! – sikított. – Engedjen el!

De Benedict vakon csapkodott és nyöszörgött, és elég forró volt a teste, hogy Sophie tudja, lázrohama van.

Valahogy sikerült kiszabadítania a kezét, lekászálódott az ágyról, miközben a férfi továbbra is hánykolódott, forgolódott és értelmetlen szavakat mormogott.

Sophie megvárta, hogy egy kicsit elcsendesedjen, aztán tenyerét a homlokára szorította. Valósággal lángolt.

Alsó ajkát harapdálta, próbálta eldönteni, mit tegyen, mit lehet tenni. Nem volt tapasztalata lázas betegek ápolásában, de logikusnak tűnt, hogy hűteni kéne a testet. Másrészt a betegszobák ajtaja mindig csukva volt, a betegek párás melegben lábadoztak, szóval lehet, hogy...

Benedict megint vergődött, aztán minden előzmény nélkül felnyögött: – Csókolj meg!

Sophie ijedtében elengedte a nadrág derekát. Az a földre esett. Meglepetésében felsikoltott, lehajolt, hogy gyorsan felhúzza. Jobb kézzel biztonságosan fogta a ruhadarabot, baljával meg akarta simogatni a férfi kezét, de aztán meggondolta magát.

– Álmodik, Mr. Bridgerton!

– Csókolj meg! – ismételte Benedict, de nem nyitotta ki a szemét.

Sophie közelebb hajolt. Egy szál gyertya fényénél is jól látszott, hogy szeme gyorsan mozgott szemhéja alatt. Milyen furcsa valakit álmodni látni, gondolta.

– Az ég szerelmére, csókolj meg! – kiáltott fel Benedict hirtelen. – Csókolj meg!

Sophie meglepetten visszahökölt, a gyertyát az éjjeliszekrényre tette.

– Mr. Bridgerton, én... – szólalt meg, meg akarta magyarázni, miért nem is gondolna arra, hogy megcsókolja, aztán hirtelen mást gondolt: miért is ne?

Szíve vadul kalapált, lehajolt, és a lehető leghalványabb, legkönnyebb, leggyengédebb csókot lehelte ajkára.

– Szeretlek – súgta Benedictnek. – Mindig szerettelek.

Sophie legnagyobb megkönnyebbülésére a férfi nem mozdult. Nem olyan pillanat volt ez, amire emlékeznie kéne reggel. De éppen akkor, amikor már azt hitte, hogy a beteg újra mély álomba szenderült, feje újra jobbra-balra fordult, mély horpadást hagyva a pehelytollal töltött párnán.

– Hova ment? – mordult rekedten. – Hova ment?

– Itt vagyok – felelte Sophie.

Benedict felnyitotta a szemét, egy pillanatra felcsillant a tekintete, aztán azt mondta: – Nem maga.

Újra lecsukódott a szeme és feje oldalra ingott.

– Hát, csak én vagyok itt – mondta Sophie. – Ne menjen sehová – szólt idegesen felnevetve. – Mindjárt visszajövök.

Azzal a félelemtől és idegességtől kalapáló szívvel kisietett a szobából.

Ha van valami, amit Sophie szobalányként megtanult, az az volt, hogy a legtöbb háztartás nagyon hasonló módon működik. Ezért nem jelentett nehézséget megtalálnia a tiszta ágyneműt, hogy kicserélje Benedict izzadságtól átizzadt lepedőjét. Magához vett egy kancsó hideg vizet és néhány kis törülközőt, amit a beteg homlokára tehet.

Amikor visszament a szobába, Benedict még ugyanúgy feküdt, de lélegzése felszínes és gyors volt. Sophie újra megérintette a homlokát. Nem lehetett biztos benne, de mintha egyre forróbb lett volna.

Ó, szent ég! Ez nem jó. Ez egyáltalán nem jó. És nincs tapasztalata lázas betegek kezelésében. Araminta, Rosamund és Posy egyszer sem volt beteg, és a Cavender család is szokatlanul egészséges volt. Az ápoláshoz hasonlító egyetlen munka az volt, amikor segített Mrs. Cavender édesanyjának, aki nem tudott járni. De lázas betegről még sosem gondoskodott.

Az egyik kis törülközőt belenyomta a kancsóba, aztán kicsavarta annyira, hogy ne csöpögjön a víz a sarkokon.

– Ettől egy kicsit jobban lesz – suttogta, gyengéden a beteg homlokára simítva. Aztán meglehetősen bizonytalan hangon hozzátette még: – Legalábbis remélem.

Benedict meg sem rezdült, amikor a homlokához ért a hűvösség. Sophie ezt kitűnő jelként értelmezte, és újabb borogatást készített. Bár fogalma sem volt, hova tegye. A mellkas valahogy nem tűnt helyénvalónak, és az biztos, hogy nem hagyja a takarót a derék vonala alá csúszni, hacsak szegény ember nem ér a halál kapujába (de még akkor is, ugyan mit tehetne az alsó régiókban, amivel visszahozhatná az életbe?). Így aztán csak megtörölgette a füle mögött és egy kicsit tarkótájt.

– Jobban érzi magát? – kérdezte. Nem várt választ, de érezte, hogy folytatnia kell az egyoldalú társalgást. – Nem sokat tudok a betegápolásról, de jóleshet a hűvösség a homlokán. Tudom, ha én lennék ilyen beteg, így éreznék.

Benedict nyugtalanul mozdult, összefüggéstelen hangokat adott ki.

– Valóban? – felelt Sophie, és mosolyogni próbált, de ebben csúfosan kudarcot vallott. – Örülök, hogy így érez.

Újabb mormogás.

– Nem – mondta Sophie, és a fülét érintette a hűvös anyaggal. – inkább azzal értenék egyet, amit az előbb mondott.

A beteg most mozdulatlanul feküdt.

– Örülnék, ha meggondolná magát – mondta Sophie aggodalmasan. – Kérem, ne vegye sértésnek!

Benedict nem mozdult.

Sophie felsóhajtott. Az ember nem társalognak sokáig egy eszméletlen emberrel anélkül, hogy nagyon ostobának ne érezze magát. Felemelte a homlokra tett borogatást, megérintette a bőrét. Kissé nedvesnek érződött. Nedvesnek, és még mindig melegnek; ezt a kombinációt addig nem tartotta lehetségesnek.

Úgy határozott, hogy egyelőre leveszi róla a borogatást, a korsó szájára tette. Úgy érezte, nem sokat tehet a betegért az adott pillanatban, ezért kinyújtóztatta a lábát, sétált egy kicsit a szobában. Szégyentelenül megvizsgált minden tárgyat, ami nem volt leszögelve, és ilyenből volt kevesebb.

Előbb a miniatúragyűjteményt. Kilenc kis kép volt az íróasztalon; Sophie feltételezte, hogy Benedict szülei és hét testvére. Próbálta születési sorrendbe állítani a képecskéket, de úgy tűnt, nem egy időben festették őket, a bátyja lehetett tizennégy éves, az öccse húsz a képen.

Nagyon elcsodálkozott, mennyire hasonlítanak egymásra: ugyanaz a sötét gesztenyeszín haj, széles ajak, elegáns csontozat. Közelebb hajolt, hogy a szemek színét összehasonlítsa, de a halvány gyertyafényben ezt lehetetlennek találta, ráadásul a szem színét miniatúrákon gyakran nem is lehet megállapítani.

A képek mellett volt a váza, benne Benedict kőgyűjteménye. Sophie kivett néhányat, gyengéden görgette a tenyerében. Ezekhez vajon milyen emléked fűződik? – suttogta, azzal gondosan visszatette a köveket oda, ahonnan elvette. Neki csak köveknek tűnnek, de feltételezte, hogy Benedictnek érdekesebbek és egyedibbek, ha különleges emlékei vannak róluk.

Talált egy kis fadobozt, amit nem tudott kinyitni; biztosan valami ördögdoboz. Hallotta, hogy Keleten készítenek ilyeneket. De a legérdekesebb az íróasztal mellé állított nagy mappa volt, tele ceruzarajzokkal; többnyire tájképek, de néhány portré is. Vajon Benedict rajzolta őket? Sophie megnézte a rajzok alsó sarkát. A kis vonalak határozottan két B-nek tűntek.

Sophie lélegzet- visszafojtva nézte, önkéntelenül elmosolyodott. Sosem álmodta volna, hogy Benedictnek művészi hajlama van. Erről a Whistledown egy szót sem írt soha, pedig ez olyasmi volt, amit a pletykalap firkásza, ha kifürkészett volna, biztosan kiterget az évek folyamán.

Sophie közelebb vitte a mappát a gyertyához és belelapozott. Legalább tíz percet akart szánni mindegyik rajzra, de túlságos tolakodásnak tekintette, hogy ilyen részletességgel megnézze őket. Talán csak a kíváncsiságát akarja kielégíteni, de valahogy nem talált benne kivetnivalót, hogy futólag át ne nézze őket.

A tájképek vegyesek voltak. Volt néhány a házról (Az én házam; vagy inkább az ő háza lenne a helyes kifejezés?), mások egy nagyobb házat ábrázoltak, amit Sophie a Bridgerton család vidéki rezidenciájának gondolt. A tájképek többsége egyáltalán nem ábrázolt épületeket, csak gyöngyöző patakot, szélfútta fát, vagy esőtől nedves mezőt. Lenyűgöző volt, milyen pontosan ábrázolta a pillanat varázsát. Sophie megesküdött volna, hogy szinte hallja a patak csobogását vagy a falevelek susogását a szélben.

Portréból kevesebb volt, de Sophie sokkal, de sokkal érdekesebbnek találta őket. Több rajz ábrázolta a legfiatalabb hűgát, néhány talán az anyját. Sophie egyik kedvence egy életkép volt, amin a szereplők valami játékot játszottak. Legalább öt

Bridgerton testvér kezében hosszú ütő, az egyik lány az előtérben, nagyon eltökélt arckifejezéssel koncentrált, hogy átüsse a labdát a kapun.

Volt valami a képben, amitől Sophie majdnem felnevetett. Úgy érezte, átéli a nap vidámságát, és ettől szomorkás vágy fogta el, hogy egyszer saját családja legyen.

Visszanézett Benedictre. Nyugodtan feküdt az ágyban. Vajon tudja, milyen szerencsés, hogy ilyen nagy és szerető családba született?

Sophie sóhajtva lapozott át még néhány oldalt, míg a mappa végére nem ért. Az utolsó rajz más volt, mint a többi, már csak azért is, mert éjszakai volt a háttér. Nőt ábrázolt, ahogy szoknyáit felcsippentve fut.,.

Szentséges isten! Sophie szíve is megállt egy pillanatra. De hiszen ez ő!

Közelebb vitte szeméhez a rajzot. Pontosan ábrázolta a ruha apró részleteit... azt a gyönyörű, varázslatos ezüstsínű öltözéket, ami egyetlen éjszakára volt az övé. Emlékezett a könyékig érő kesztyű szabására is. Arca kissé kevésbé volt felismerhető, de ez betudható annak, hogy sosem látta álarc nélkül.

Egészen mostanáig.

Benedict hirtelen felnyögött, és amikor Sophie odanézett, látta, hogy nyugtalanul hánykolódik az ágyban. Becsukta a vázlatfüzetet és visszatette a helyére, aztán sietett a beteg mellé.

– Mr. Bridgerton? – suttogta. Erős vágyat érzett, hogy Benedictnak nevezze. Így gondolt rá; két hosszú éven át így szólította álmaiban. De ez megbocsáthatatlan bizalmaskodás lenne, és nyilván összeférhetetlen szobalányi helyzetével.

– Mr. Bridgerton? – suttogta megint. – Jól van?

A beteg szeme felnyílt.

– Szüksége van valamire?

Benedict pislogott, és Sophie nem volt benne biztos, vajon hallotta-e a kérdést. Olyan zavartnak tűnt, hogy Sophie azt sem tudta, valóban látja-e őt.

– Mr. Bridgerton?

Hunyorított.

– Sophie – szólalt meg rekedtesen. A hangja alapján ítélve torka borzasztóan száraz és ég. – A szobalány.

Sophie bólintott.

- Itt vagyok. Mire van szüksége?
- Víz – szólt érdesen.
- Máris hozom.

Bár a kancsóban törülközőket áztatott a borogatáshoz, úgy ítélte meg, nincs idő a kényeskedésre, fogta a konyhából felhozott poharat és vizet töltött bele.

- Tessék! – azzal odanyújtotta neki.

Benedict ujjai remegtek, ezért Sophie nem engedte el a poharat, ahogy az ajkához emelte. Ivott néhány kortyot, és visszahanyatlott a párnára.

- Köszönöm – suttogta.

Sophie megérintette a homlokát. Még mindig elég meleg volt, de mintha újra tudatánál lett volna, és Sophie ebből azt a következtetést vont le, hogy a láz csillapodott.

- Azt hiszem, reggelre sokkal jobban lesz.

Benedict felnevetett. Nem hangosan, nem élénken, de nevetett.

- Nem valószínű – mondta.

- Hát, nem azt mondtam, hogy meggyógyul, de azt hiszem, a mostani állapotánál jobban lesz.

- Az biztos, hogy nehéz lenne ennél rosszabbul éreznem magamat.

Sophie rámosolygott.

- Gondolja, hogy az ágy szélére tudna gördülni, hogy kicserélhessem az átázott lepedőt?

Benedict bólintott és eleget tett a kérésnek. Szemét becsukta, miközben Sophie áthúzta az ágyat körülötte.

- Ügyes, nagyon ügyes – mondta, amikor újra az ágy egész szélességében feketett.

- Mrs. Cavender édesanyja gyakran volt látogatóban – magyarázta Sophie. – Ágyhoz kötött beteg volt, ezért meg kellett tanulnom, hogyan kell áthúzni az ágyat úgy, hogy ne kelljen felkelnie. Nem túl nehéz.

Benedict bólintott.

- Most visszaalszom egy kicsit.

Sophie biztatón megérintette a vállát. Nem tudta megállni, hogy ne tegye.

- Reggelre jobban lesz – súgta. – A szavamat adom.

9. fejezet

Gyakran mondják, hogy az orvosok a legrosszabb páciensek. De e sorok írójának véleménye szerint minden férfi rendkívül rossz páciens. Lehet mondani, hogy a gyógyuláshoz türelem kell, és a jó ég a tanú, a mi fajunk hímjeinek igen kevés türelem adatott.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 2.

Másnap reggel Sophie első cselekedete az volt, hogy torkaszakadtából sikított.

Benedict ágya mellett, a karosszékekben ülve aludt el; végtagjai elgémberedtek, feje kényelmetlenül oldalra billent. Először csak felületesen aludt, felkapta a fejét minden zajra, ami a betegágy felől jött. De úgy egy óra teljes, áldott csend után erőt vett rajta a kimerültség és mélyebb álomba szenderült, amelyből az ember kipihenten, könnyed mosollyal szokott ébredni.

Ezért történhetett, hogy amikor kinyitotta a szemét, és meglátta, hogy két idegen bámul rá, úgy megijedt, hogy öt percig is eltartott, mire szívverése nyugodtabb ritmusra lassított.

– Önök kicsodák? – szakadt ki belőle a szó, mielőtt rájött, kik lehetnek: Mr. és Mrs. Crabtree, a ház gondnokai.

– Ön kicsoda? – kérdezte a férfi, nem is kevésbé ellenségesen.

– Sophie Beckett – mondta, és elszorult a torka. – Én... – kétségbeesetten mutatott Benedict felé. – Az úr...

– Nyögd már ki, te lány!

– Ne kínozzák! – szólt egy nyöszörgő hang az ágy felől.

Három pár tekintet fordult Benedict felé.

– Hát ébren van! – kiáltott fel Sophie.

– Bárcsak ne lennék! – morogta. – A torkom mintha lángban állna.

– Kívánja, hogy hozzak egy kis vizet? – kérdezte Sophie féltő gonddal.

A beteg tagadón ingatta a fejét.

– Teát kérek.

– Majd én hozom – mondta Mrs. Crabtree határozottan.

– Segíthetek? – kérdezte Sophie félénken. Volt valami ebben a házaspárban, amitől úgy érezte magát, mintha tízéves lenne. Alacsonyak voltak és zömökek, de határozott tekintéllyel viselkedtek mind a ketten.

Mrs. Crabtree a fejét ingatta.

– Szép kis házvezetőnő lennék, ha nem tudnék egy ibrik teát egyedül elkészíteni.

Sophie nagyot nyelt. Nem tudta eldönteni, hogy Mrs. Crabtree dühös vagy viccel.

– Nem úgy értettem, hogy...

Mrs. Crabtree egy legyintéssel félbeszakította a mentegetőzést.

– Hozhatok magának is egy csészével?

– Nekem ne hozzon semmi, kérem – mondta Sophie. –Én csak szoba...

– Hozzon neki is egy csészével – rendelkezett Benedict.

– De...

Benedict ujjal mutatott rá és felmordult: – Hallgasson? – azzal Mrs. Crabtree-hez fordult, olyan mosollyal, amitől egy jéghegy is megolvadt volna. – Lenne olyan kedves, és tenne a tálcára egy csészét Miss Beckett számára is?

– Természetesen, Mr. Bridgerton – felelte. – De elmondhatnám, hogy...

– Bármit elmondhat, ha visszajött a teával.

A hölgy szigorú arckifejezéssel nézett rá.

– Sok mondanivalóm van.

– Szemernyi kétségem sincs efelől.

Benedict, Sophie és Mr. Crabtree csendben váraoztak, miután Mrs. Crabtree elhagyta a szobát, aztán, amikor biztos volt benne, hogy felesége nem hallhatja, Mr. Crabtree felnevetett, és megjegyezte: – Lyukat beszél majd a hasába, Mr. Bridgerton!

Benedict halványan elmosolyodott.

Mr. Crabtree odafordult Sophie-hoz és megmagyarázta: – Ha Mrs. Crabtree azt mondja, hogy sok mondanivalója van, akkor valóban nagyon sok mondanivalója van.

– Ó! – mondta Sophie. Szeretett volna artikuláltabban hangot adni véleményének, de ez volt a legjobb válasz, amit ilyen rövid időn belül ki tudott találni.

– És amikor sok mondanivalója van – folytatta Mr. Crabtree széles, ravasz, mosollyal –, akkor nagyon élénken szeret mesélni.

– Szerencsére – jegyezte meg Benedict reszelős hangon – elfoglalhatjuk magunkat a teával.

Sophie gyomra hangosan megkordult.

– És... – folytatta Benedict érdeklődő pillantást vetve rá – a tea mellé egészen kiadós reggelit is kapunk, ha jól ismerem Mrs. Crabtree-t.

Mr. Crabtree bólintott.

– Már elkészült, Mr. Bridgerton. Láttuk a lovait az istállóban, amikor ma reggel hazajöttünk a lányoméktől, és Mrs.

Crabtree rögtön nekilátott a reggeli készítésnek. Tudja, mennyire szereti a tojást, ahogy ő készíti.

Benedict odafordult Sophie-hoz, cinkos mosollyal szólt:

– Tényleg nagyon szeretem a tojást.

Sophie gyomra újra megkordult.

– Nem tudtuk, hogy ketten vannak – mondta Mr. Crabtree.

Benedict nevetett, aztán nyüszített a fájdalomtól.

– El nem tudom képzelni, hogy Mrs. Crabtree nem annyit készített, amennyivel egy kisebb hadsereget is élelmezni lehetne.

– Hát, nem volt ideje arra, hogy igazi reggelit készítsen, marhapástétommal és hallal – mondta Mr. Crabtree de azt hiszem, sült sonkás-szalonnás tojást és pirítóst.

Sophie gyomra határozottan morajlott. Hasához kapott, alig tudta megállni, hogy szóval csitítsa.

– Értesítenie kellett volna minket, hogy jön – tette hozzá Mr. Crabtree, ujjával figyelmeztetőn megintve Benedictet. – Nem mentünk volna látogatóba, ha tudjuk, hogy számíthatunk önre.

– Hirtelen elhatározás volt – közölte Benedict nyakát nyújtóztatva jobbra-balra. – Nem igazán tetszett a Társaság a partin, ezért úgy döntöttem, inkább távozom.

Mr. Crabtree állával Sophie felé intett.

– És ő honnan van?

– Ő is a partin volt.

– Nem meghívott vendégként – javította ki Sophie. – Csak éppen ott voltam.

Mr. Crabtree gyanakvón hunyorgott rá.

– Mi a különbség?

– Nem a partin voltam. Szolgálóként alkalmaztak a háznál.

– Maga szobalány?

Sophie bólintott.

– Ezt akartam mondani az előbb is.

– Nem tűnik szobalánynak – jelentette ki Mr. Crabtree és Benedicthez fordult. – Úgy néz ki, mint egy szobalány?

Benedict tanácstalanul vállat vont.

– Nem tudom, hogy néz ki.

Sophie komor pillantással nézte. Nem volt ez sértés, de nyilvánvalóan bók sem.

– Ha valaki másnak a szolgálója – tartott ki az érdeklődés mellett Mr. Crabtree –, akkor mit keres itt?

– Várhatnék a válasszal, amíg Mrs. Crabtree visszajön? – kérdezte Benedict. – Biztos vagyok benne, hogy megismétel minden elhangzott kérdést.

Mr. Crabtree egy pillanatig nézte, hunyorgott, aztán bólintott és újra Sophie-hoz fordult: – Miért ebben az öltözékben van?

Sophie lenézett és legnagyobb rémületére észrevette, teljesen elfelejtette, hogy férfiruha van rajta. Olyan nagyméretű, hogy alig tudta a nadrágot magához szorítani, hogy a lábáig ne csússzon.

– Elázott a ruhám – magyarázta. – Esett, amikor megérkeztünk.

Mr. Crabtree együttérzőn bólintott.

– Hát, elég nagy vihar volt tegnap este. Ezért maradtunk a lányoméknál. Tudja, különben haza akartunk jönni éjszakára.

Benedict és Sophie bólintott.

– Nem laknak nagyon messze – folytatta Mr. Crabtree. – Csak a falu másik végén. – Benedictre nézett, aki jóváhagyólag bólintott. – Most született unokánk. Kislány.

– Gratulálok – mondta Benedict, és Sophie látta rajta, hogy nem pusztán udvariasságból mondja.

Hangos csörömpölés hallatszott a lépcsőházból; nyilván Mrs. Crabtree hozza a reggelit.

– Azt hiszem, segítenem kell – mondta Sophie, azzal felugrott és az ajtó felé indult.

– Aki egyszer szolgáló, az mindig szolgáló – jegyezte meg Mr. Crabtree bölcsen.

Benedict ebben nem volt olyan biztos, de Sophie mintha összerezett volna.

Egy perccel később Mrs. Crabtree lépett be, kezében tálca, rajta gyönyörű ezüst teáskészlet.

– Hol van Sophie? – kérdezte Benedict.

– Leküldtem a többiért – felelte Mrs. Crabtree. – Mindjárt itt kell lennie. Kedves lány – tette hozzá tárgyilagosan. – De kell neki egy öv, hogy felkösse azt a nadrágot.

Benedict érezte, hogy valami nagyon gyanúsán bizserog a mellkasában arra a gondolatra, hogy Sophie, a szobalány nadrágja bokáig lecsúszik. Kényelmetlenül nyeldekelt, amikor rájött, hogy ez a szorító, bizsergető érzés vágy lehet.

Aztán felhördült és torkához kapott, mert a nyeldekülés nagyon fájt az egész ékszakai köhögés után.

– Az én erősítőszereimtől majd helyrejön! – jelentette ki Mrs. Crabtree.

Benedict igen hevesen rázta a fejét. Megkóstolta már azt az erősítőszert egyszer; utána három óráig öklendezett.

– Nálam nincs olyan, hogy nem – figyelmeztette a beteget.

– Olyan nincs, hogy valaki nemet mondhat neki – tette hozzá Mr. Crabtree.

– A tea csodákat tesz – jegyezte meg Benedict sürgősen. – Biztos vagyok benne, hogy a teától is helyrejövek.

De Mrs. Crabtree figyelme már másfelé fordult.

– Hol az a lány? – dünnyögte, aztán visszalépdelt az ajtóhoz. – Sophie! Sophie!

– Ha meg tudja akadályozni, hogy belém erőszakolja a híres erősítőszerét – súgta Benedict kétségbeesetten Mr. Crabtree fülébe –, egy ötös üti a markát.

Mr. Crabtree ragyogó mosolyra húzta a száját.

– Vegye úgy, hogy el van intézve.

– Már itt is van – jelentette be Mrs. Crabtree. – Ó, szentséges mennyország!

– Mi az, drágám? – kérdezte Mr. Crabtree, az ajtó felé poroszkálva.

– Szegény lány nem tudja egyszerre a tálcát és a nadrágját is tartani – felelte kuncogva.

– Nem segítene neki? – szólt Benedict az ágyból.

– Ó, persze, persze! – felelt a házvezetőnő és kisietett.

– Rögtön visszajövök – szólt hátra Mr. Crabtree a válla fölött. – Ezt nem akarom elszalasztani.

– Valaki szerezzen már annak a lánynak egy átkozott nadrágszíjat! – mordult Benedict dühösen. Nem tűnt túl igazságosnak, hogy mindenki kimegy a folyosóra bámészkodni, miközben ő kénytelen ágyban maradni.

Márpedig semmiképpen sem kelhet fel az ágyból. A felkelés gondolatára is forgott vele a világ.

Este betegebb lehetett, mint gondolta. Már nem érzett pár másodpercenként erős köhögési ingert, de teste teljesen kimerült. Izmai fájtak, toroka átkozottul hasogatott. Mintha a fogai sem lettek volna rendben.

Halványan emlékezett rá, hogy Sophie ápolta. Borogatást tett a homlokára, vigyázott rá, még altatódalt is énekelt neki. De nem látta az arcát. Többnyire arra sem volt energiája, hogy kinyissa a szemét, és ha meg is tette, sötét volt a szobában és a lány mindig árnyékban volt, pedig hasonlít valakire... valakire...

Benedict a lélegzetét is visszatartotta, szíve vadul kalapált mellkasában, ahogy hirtelen éleslátással eszébe jutott az álma.

Róla álmodott. Álmában ő jelent meg neki.

Nem új álom volt, hanem visszatérő, bár már hónapok óta nem álmodta ezt. Nem is ártatlan fantáziálás. Benedict korántsem volt szent, és amikor a maszkabál asszonyáról álmodott, nem volt rajta az ezüstös ruha.

Sőt, gondolta Benedict pajzán mosollyal, egyáltalán semmi nem volt rajta.

Azon csodálkozott, hónapok után miért éppen most tért vissza ez az álom. Talán Sophie-val kapcsolatos, hogy a hosszú lappangásból előjött? Arra gondolt, remélte, hogy az álom eltűnése azt jelenti, hogy lezártnak tekintheti a történetet.

Ezek szerint nyilván nem.

Sophie nem hasonlított arra a hölgyre, akit két éve a maszkabálon csókolt, táncoltatott. A haja sem olyan volt, és hozzá képest túl sovány. Halványan emlékezett az álarcos hölgy testének buja, homorú-domború íveire. A hangjuk egy kicsit hasonlít, de be kellett ismernie magának, hogy az idő múltával annak az éjszakának az emléke egyre kevésbé élénken élt emlékezetében, és már nem emlékezett tökéletesen a titokzatos hölgy hangja csengésére. Ráadásul Sophie akcentusa, bár szobalánybeszédhez rendkívül kifinomult volt, nem olyan előkelő, mint azé a hölgyé.

Benedict zavartan felhorkant. Nagyon kínos volt, hogy még a keresztnévét sem tudja. Ez a legkegyetlenebb a hölgy minden titka közül. Még a nevét sem árulta el. Bárcsak hazudott volna valamit! Akkor legalább konkrét személyként tudna gondolni rá.

Lenne egy szó, ami csak őt jelenti, amit suttoghat az éjszakában, amikor kifele bámul az ablakon, és azon tűnődik, hol a csodában lehet.

Benedict megmenekült a további tűnődéstől. Zörgés, botladozó motoszkalás hangjai hallatszottak be a folyosóról. Mr. Crabtree lépett elsőként a szobába, meggörnyedve a reggeliző tálca súlya alatt.

– És a többiek? – kérdezte Benedict gyanakodva, az ajtót figyelve.

– Mrs. Crabtree keres valami rendes ruhát Sophie-nak – felelte Mr. Crabtree, azzal letette a tálcát Benedict íróasztalára. – Sonkást vagy szalonnást?

– Mind a kettőt. Farkaséhes vagyok. És mi az ördögöt ért „rendes ruha” alatt?

– Rendes ruhát, Mr. Bridgerton. Női ruhát.

Benedict komolyan fontolgatta, hogy megdobja egy gyertyacsonkkal.

– Úgy értem – mondta olyan szelíden, amit szenthez méltó türelemnek tartott –, hol talál neki női ruhát?

Mr. Crabtree odalépett az ágyhoz, egy tányér ételt tett Benedict ölébe.

– Mrs. Crabtree-nek sok ruhája van. Örömmel ad Sophie-nak kölcsön.

Benedict a nagy darab sonkás tojást majszolta.

– Mrs. Crabtree és Sophie mérete elég eltérő.

– Ahogy az ön és Sophie mérete is – mutatott rá Mr. Crabtree –, az ön ruháit azonban mégis elég rendesen tudta hordani.

– Mintha azt mondta volna, hogy a nadrág leesett róla a folyosón.

– Hát, ha rendes ruhát visel, ilyesmi miatt nem kell aggódnunk, ugyebár. Nem hiszem, hogy a nyakkivágáson kibújna a válla.

Benedict úgy döntött, egészsége szempontjából jobb, ha a saját dolgával törődik és teljes figyelmét reggelijére fordította. A harmadik tányér omlettet ette, amikor Mrs. Crabtree benyomult a szobába.

– Itt vagyunk! – jelentette be.

Mögötte Sophie, aki jóformán elveszett Mrs. Crabtree terjedelmes ruhájában. Csak a bokája látszott ki, de az jócskán, mert a házvezetőnő vagy két tenyérnyivel alacsonyabb volt Sophie-nál.

Mrs. Crabtree ragyogó mosollyal nézett körül.

– Hát nem gyönyörű?

– De igen – felelte Benedict. Ajka megrándult. Sophie-t nézte. – Nyugodtan reggelizhet, ez a ruha biztosan nem akadályozza a gyomor tágulását.

– Csak addig kell ezt viselnie, amíg ki nem mosom a ruháját – magyarázta Mrs. Crabtree. – De ez legalább rendes női ruha. – Az ágyhoz lépett. – Milyen a reggeli, Mr. Bridgerton?

– Nagyon ízletes – felelte. – Hónapok óta nem ettem ilyen jót.

Mrs. Crabtree előrehajolt, suttogva szólt.

– Tetszik nekem ez a Sophie lány. Megtarthatjuk?

Benedict kis híján félrenyelt. Hogy miért kapta el a nevetés, nem tudta, de majdnem félrenyelt.

– Tessék?

– Mr. Crabtree és én már nem vagyunk fiatalok. Elkelve egy dolgos segítség a ház körül.

– Hát., nos... – torkát köszörülte. – Gondolkodom rajta.

– Remek – mondta Mrs. Crabtree, azzal a szoba másik felébe ment, és megragadta Sophie karját. – Gyere velem, lányom. Már vagy egy órája korog a gyomrod. Mikor ettél utoljára?

– Hát, valamikor tegnap, azt hiszem.

– Tegnap mikor? – érdeklődött tovább a házvezetőnő.

Benedict szalvétája mögé rejtette mosolyát. Sophie igen zavartnak tűnt. Mrs. Crabtree már csak ilyen.

– Hát... ami azt illeti...

Mrs. Crabtree csípőre tette a kezét. Benedict szélesen elvigyorodott. Sophie most már nem menekülhet.

– Azt akarod mondani, hogy tegnap nem is ettél? – mennydörgött Mrs. Crabtree.

Sophie kétségbeesett pillantással nézett Benedicetre, aki nagy élvezettel figyelte, hogy Mrs. Crabtree a lány körül sürgölődik. Fogadni mert volna, hogy szegény lánnyal évekig senki nem törődött így.

– Tegnap nagyon sok dolgom volt – kertelt Sophie.

Benedict elkomorult. Valószínűleg az volt a dolga, hogy meneküljön Phillip Cavender és a barátainak nevezett csapat idióta elől.

Mrs. Crabtree az íróasztalnál álló székre ültette Sophie-t.

– Egyél! – rendelkezett.

Benedict nézte, ahogy Sophie nekilát az ételnek. Nyilvánvaló volt, hogy igyekszik fenntartani a jó modort, eleinte csak csipegetett, de az éhség végül győzedelmeskedett, mert egy perc múltán már szinte tömte magába az ételt.

És Benedict csak akkor vette észre, milyen dühös, amikor a csikorgatásba belefájdult a foga. Hogy kire olyan dühös, nem tudta pontosan. De nem volt jó érzés, hogy Sophie-t ilyen éhesen lássa...

Furcsa kötődés alakult ki közte és a szobalány között. Kölcsönösen megmentették egymást. Persze nem gondolta, hogy az éjszakai láz halálos kimenetelű lehetett volna; ha nagyon súlyos lett volna, még mindig küszködne vele.

De Sophie ápolta és mindent megtett a kényelméért, és ez talán meggyorsította a gyógyulást.

– Kérem, gondoskodjon róla, hogy egyen legalább még egy tányérral – kérte a ház urát Mrs. Crabtree. – Megyek, előkészítek neki egy szobát.

– Személyzeti szobát – jegyezte meg Sophie gyorsan.

– Ne butáskodj! Amíg nem veszünk fel, itt nem vagy alkalmazott.

– Na de...

– Egy szót se többet erről! – vágott a szavába Mrs. Crabtree.

– Segítsek, drágám? – kérdezte Mr. Crabtree. Mrs. Crabtree bólintott, és a házaspár egy perc múlva már ott sem volt.

Sophie kis szünetet tartott tevékenységében, hogy annyit egyen, amennyi belefér, és az ajtót bámulta, amin a házvezetőnő és férje kiment. Addig azt hitte, maguk közül valónak tekintik, de ezek szerint mégsem. Mert ha csak szolgáló lenne, sosem hagyták volna egyedül Benedicctel. Ennél sokkal kevesebért is ment már tönkre lányok hírneve.

– Tegnap egész nap nem evett, ugye? – kérdezte Benedict halkán.

Sophie a fejét ingatta.

– Ha legközelebb találkozom ezzel a Cavenderrel – mordult –, péppé verem.

Ha Sophie jobb ember lett volna, elszörnyedt volna a gondolatra, de csak mosolygott, hogy Benedict tovább védi az ő becsületét.

– Szedjen még egy tányérral! – mondta Benedict. – Az én kedvemért. Biztosíthatom, hogy Mrs. Crabtree megjegyezte, hány szalonnacsík és mennyi tojás volt a tányéron, amikor kiment, és a fejemet veszi, ha a mennyiség nem csökken, mire visszajön.

– Nagyon kedves hölgy – mondta Sophie, miközben eleget tett a felszólításnak és újra megtöltötte tányérját. Az első tányér étellel alig csillapította éhségét; nem volt szükség további biztatásra.

– Ő a legjobb.

Sophie nagy ügyességgel egyensúlyozott egy szelet sonkát a villa és kanál közt, tányérjára emelte.

– Hogy érzi magát Mr. Bridgerton?

– Köszönöm, remekül. Illetve ha nem is nagyon jól, legalábbis sokkal jobban, mint az éjjel voltam.

– Nagyon aggódtam önért – mondta, azzal beleszúrta a villát a sonkaszelet szélébe és jó darabot vágott le a késsel.

– Nagyon kedves volt magától, hogy ápolt.

Sophie megrágta a falatot, lenyelte és csak azután válaszolt.

– Igazán szóra sem érdemes. Bárki megtette volna.

– Lehet. De nem ilyen kellemmel és jó humorral.

Sophie villája megállt a levegőben.

– Köszönöm – mondta halkán. – Ez nagyon szép bók volt. Jólesett.

– Én nem... szóval... – köhécselt.

Sophie kíváncsian nézett rá, várta, hogy befejezze, amit mondani akart.

– Semmi, semmi – hebegte Benedict.

A lány csalódottan újabb falatot vett magához.

– Semmi olyasmit nem tettem, amiért bocsánatot kéne kérnem, ugye? – bökte ki végül a beteg.

Sophie félrenyelte, a szalvétába köpte a sonkát.

– Ezt igenlő válasznak veszem – mormogta Benedict.

– Nem! – mondta Sophie gyorsan. – Egyáltalán nem. Csak nézett engem, uram.

Benedict szeme összeszűkül.

– Ugye nem hazudna nekem ezzel kapcsolatban?

Sophie tagadón ingatta a fejét és eszébe jutott az egyetlen, tökéletes csók, amit egykor váltottak. Benedict semmi olyat nem tett, amiért bocsánatot kéne kérnie, de ez nem jelenti azt, hogy ő sem tett semmi ilyesmit.

– Elpirult! – szólt a beteg vádlón.

– Nem!

– De igen.

– Ha elpirultam, az legfeljebb azért lehet, mert csodálkozom, miért gondolta, hogy bármi oka lenne bocsánatot kérni.

– Szobalányhoz képest meglehetősen jól forgatja a szót.

– Sajnálom – mentegetőzött Sophie hirtelen. Nem szabad elfelejteni, hogy hol a helye a világban. De nehéz ezzel a férfival, a Társaság egyetlen tagjával, aki – ha csak néhány órára is –, de magával egyenrangúként kezelte.

– Bóknak szántam – mondta. – Miattam ne fogja vissza magát.

Sophie egy szót sem szólt.

– Én magát nagyon... – Benedict elhallgatott, a megfelelő szavakat kereste – ... üdítőnek találom.

– Ó! – letette a villát. – Köszönöm.

– Van valami terve, mit fog tenni a nap hátralévő részében?

Sophie lenézett rettentő bő ruhájára, elfintorodott és azt mondta: – Arra gondoltam, megvárom, míg megszárad a ruhám, aztán körbekérdezek a közeli birtokokon, nincs-e szükségük szobalányra.

Benedict komor pillantást vetett rá.

– Mondtam, hogy találok magának helyet anyám háztartásában.

– Nagyra becsülöm a szívességét – hadarta. – De inkább vidéken maradnék.

Benedict vállat vont, olyan könnyeden, mint aki elé az élet sosem gördített akadályt.

– Akkor dolgozhat Aubrey Hallban. Kent grófságban.

Sophie alsó ajkába harapott. Nem állhat elő azzal, hogy azt mondja, azért nem akar az anyjának dolgozni, mert akkor gyakran látná.

El nem tudott képzelni ennél nagyobb, ennél elviselhetetlenebb lelki gyötrelmet.

– Nem kéne azt gondolnia, hogy felelősséggel tartozik értem – mondta végül.

Benedict ellentmondást nem tűrő pillantást vetett rá.

– Mondtam, hogy találok magának új állást.

– De...

– Mi van ezen megvitatni való?

– Semmi – mordult. – Abszolút semmi.

Nyilván semmi értelme nem volt az adott pillanatban vitatkozni vele erről.

– Jó. – Elégedetten hátradőlt a párnán. – Örülök, hogy maga is így látja.

Sophie felállt.

- Mennem kéne.
- Mi dolga van?

Sophie igen ostobának érezte magát.

- Nem tudom.

Benedict szélesen elmosolyodott.

- Akkor jó időtöltést!

Keze összeszorult a tálalókanál nyelén.

- Ne tegye! - figyelmeztette.
- Mit?
- Ne dobja el a sulykot, akarom mondani azt a kanalat!
- Álomban sem merészelnék ilyesmit tenni - mondta dacosan.

Benedict felnevetett.

- Dehogynem! Éppen ez jár az eszében. De nem tenné meg.

Sophie olyan keményen markolta a kanalat, hogy rázkódott. Benedict olyan erősen nevetett, hogy remegett az ágy. Sophie csak állt, még mindig a kanalat szorongatta.

Benedict mosolygott.

- Magával akarja vinni?

Ne feledd, hol a helyed, emlékeztette magát Sophie. Ne feledd, hol a helyed!

- Vajon mire gondolhat, hogy ilyen elbűvölően ádáznak látszik? - tűnődött Benedict. - Ne, ne mondja meg. Biztos vagyok benne, hogy idő előtti és fájdalmas elmúlással kapcsolatos.

Sophie lassan, óvatosan megfordult, letette a kanalat az asztalra. Tudta, elég egy rossz mozdulat, hogy a férfi fejéhez vágja.

Benedict helyeslően ráncolta homlokát.

- Ez nagyon bölcs dolog volt magától.

Sophie lassan megfordult.

- Mondja, uram, mindenkivel ilyen kedves, vagy csak velem?
- Csak magával - vigyorgott. - Mindenképpen el kell érnem magánál, hogy elfogadja az ajánlatomat és lépjen alkalmazásba anyámnál. A legjobbat hozza ki belőlem, Miss Sophie Beckett.

- Ez a legjobb, ami öntől kitelik? - kérdezte hitetlenkedve.

– Attól tartok, igen.

Sophie az ajtó felé menet a fejét ingatta. Fárasztó tud lenni a beszélgetés Benedict Bridgertonnal.

– Ó, Sophie! – kiáltott fel a beteg.

Megfordult.

Benedict ravasz-kás mosollyal nézett rá.

– Tudtam, hogy nem hajítja el azt a kanalat.

Ami ez után történt, az nyilván nem Sophie hibája volt. Meg volt győződve róla, hogy abban a pillanatban valami démon szállta meg. Mert egyáltalán nem ismerte fel a kezét, ami hirtelen kinyúlt a mellette álló kis asztalra és felkapta a gyertyacsonkot. Az igaz, hogy a kéz rendkívüli módon hasonlított az ő kezére, de egyáltalán nem tűnt ismerősnek a mozdulat, ahogy hátrahúzta, aztán áthajította a szobán. Egyenesen Benedict Bridgerton fejéhez. Sophie nem is várta meg, hogy eltalálta-e. De amikor kiugrott az ajtón, hallotta, hogy Benedict nevetésben tört ki. Aztán a beteg felkiáltott: – Remek dobás volt, Miss Beckett!

És Sophie rájött, hogy tíz év óta először mosolyog a hamisítatlan tiszta öröm mosolyával.

10. fejezet

Bár a meghívást elfogadta (Lady Covington legalábbis ezt állítja), Benedict Bridgerton nem jelent meg a Covington család éves bálján. Az egész bálteremben

hallani lehetett, hogy fiatal lányok (és kedves mamáik) ezt felettébb nehezményezték.

Lady Bridgerton (az anyja, nem a sógornője) szerint Mr. Bridgerton múlt héten vidékre ment, és azóta sem hallottak felőle. Akik Mr. Bridgerton egészsége miatt aggódnak, megnyugodhatnak; Lady Bridgerton inkább dühösnek, mint aggódónak tűnt. Tavaly nem kevesebb, mint négy pár lelt egymásra a Covington-bálon; azelőtt három.

Lady Bridgerton legnagyobb csalódottságára, ha köttetik házassághoz vezető kapcsolat az idei Covington-bálon, az ő fia, Benedict nem lesz a vőlegények dicső sorában.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 5.

Benedict hamarosan felfedezte, milyen előnyei vannak a hosszú, elnyújtott lábadozásnak.

A legnyilvánvalóbb előny az étel mennyisége és minősége volt, amit Mrs. Crabtree konyhájából felhordtak neki. Mindig jól tartották a házban, de Mrs. Crabtree igazán kitett magáért, amikor lábadozó beteget kellett feltáplálni.

Sőt, ennél is jobb volt, hogy Mr. Crabtree-nek sikerült megszereznie Mrs. Crabtree erősítőszerét, melynek helyébe Benedict kedvenc brandyjét töltötte. Benedict kötelességtudóan kiitta az utolsó cseppig, ám amikor legutóbb kinézett a kertbe, azt látta, hogy három rózsabokor kiszáradt; valószínűleg a tövükre is jutott a Mr. Crabtree kiöntötte csodaszerből.

Szomorú áldozat volt ez, de Benedict hajlandó volt meghozni, a Mrs. Crabtree roborálótonikjával való legutóbbi tapasztalat alapján.

Az ágyban maradás másik oka az volt, hogy évek óta először élvezhetett némi nyugalmat. Olvasott, rajzolgatott, sőt volt, hogy csak behunyta a szemét és álmodozott; mindezt büntudat nélkül, hogy valami más feladatát vagy kötelességét hanyagolná.

Benedict hamarosan úgy érezte, boldogan élné a lassú lábadozók életét.

De a gyógyulás legeslegjobb része Sophie volt. Naponta többször is betoppant a szobába, néha azért, hogy megigazgassa a párnákat, máskor ételt hozott, megint máskor felolvasott neki. Benedictnek olyan érzése volt, ez a szorgalmasság annak köszönhető, hogy hasznosnak akarja érezni magát és így köszöni meg, hogy megmentette Phillip Cavendertől.

De nem igazán kutatta, miért látogatta meg a lány; egyszerűen csak nagyon jólesett neki. Sophie kezdetben csendes és visszafogott volt, láthatóan igyekezett eleget tenni annak az íratlan szabálynak, hogy a személyzet ne legyen látható, se hallható. De Benedict nem akarta ezt a szabályt betartani és szándékosan beszélgetést kezdeményezett a lánnyal, csak hogy ne mehessen el olyan hamar. Vagy szándékosan kötekedett, évődött vele, hogy felbosszantsa, mert sokkal jobban szerette, amikor valósággal tüzet fújt, mint amikor szelíd és alázatos volt.

De főként azt élvezte, hogy egy szobában lehet a lánnyal.

Nem számított, hogy beszélgetnek vagy ott ült egy széken és könyvet lapozgatott, miközben ő az ablakon nézett kifelé. Volt valami Sophie jelenlétében, ami békességgel töltötte el Benedictet.

Hangos kopogás zökkentette ki gondolataiból, türelmetlenül felnézett, kiszólt: – Tessék!

Sophie dugta be a fejét az ajtón, vállig érő göndör fürtjei enyhén rugóztak az ajtó fája mellett a mozdulattól.

- Mrs. Crabtree úgy gondolta, jólesne önnek egy kis tea, uram.
- Tea? Vagy tea és sütemény?

Sophie szélesen elmosolyodott, csípőjével benyomta az ajtót, a tálcát egyensúlyozva belépett.

- Természetesen az utóbbi.
- Kiváló. Csatlakozik hozzám?

Sophie tétovázott. Mindig tétovázott. De aztán bólintott, ahogy mindig. Már régen megtanulta, hogy nincs értelme vitatkozni Benedicttel, ha a férfi valamit elhatározott.

Benedict ezt is nagyon szerette.

– Visszatért a rendes arcszíne – jegyezte meg a lány, ahogy letette a tálcát a közeli asztalra. – És már nem látszik olyan kimerültnek. Azt hiszem, hamarosan elhagyhatja az ágyat.

– Igen, biztos vagyok benne, hogy ez hamar bekövetkezik – mondta, kitérve a konkrét válasz elől.

– Napról napra egészségesebbnek tűnik.

Benedict somolygott.

– Gondolja?

Sophie felemelte a teáskannát, de a mozdulat félbeszakadt.

– Igen – mondta ironikus mosollyal. – Különben nem mondtam volna.

Benedict nézte a lány kezét, ahogy a teával foglalatосkodott. Minden mozdulata természetes kecsességű, mintha erre született volna. Nyilván a délutáni teázás művészetét is anyja jólelkű munkaadóinál tanulta. Vagy más hölgyektől leste el a mozdulatokat. Benedict észrevette, hogy Sophie nagyon tanulékony.

Elég gyakran végigjátszották ezt a rituálét ahhoz, hogy ne kelljen megkérdezni, hogyan issza a teát. Átadta a férfinak a teáscsészét – tejjel, cukor nélkül –, aztán teasüteményt tett a tálcára.

– Töltsön magának is egy csészével – kérte Benedict a süteménybe harapva –, aztán üljön ide mellém.

Sophie megint tétovázott. Benedict tudta, hogy tétovázni fog, bár már eldöntötte, hogy ott marad, teázik vele. Mindegy, türelmes ember volt, és türelmének jutalma halk sóhaj volt, minek utána a lány levett még egy csészét a tálcáról.

Miután magának is töltött – két cukor, egy cseppnyi tej –, leült a bársony kárpitú egyenes támlájú székre az ágy mellé, és ahogy kortyolt, a csésze pereme fölött figyelte a férfit.

– Nem eszik süteményt? – kérdezte Benedict.

Sophie tagadón ingatta a fejét.

– Ettem néhányat, amikor kivettük a sütőből.

– Milyen szerencsés! Akkor a legjobb, amikor meleg. –Eltüntetett még egy süteményt, lesöpört pár morzsát a pizza-maujjáról és újabb harapnivalóért nyúlt. – És hogy telt a napja?

– Azóta, hogy két órája itt voltam önnél?

Benedict olyan pillantást vetett rá, mellyel kifejezte, érzékelte a megjegyzés gúnyos élet, de nem kíván reagálni rá.

– Segítettem Mrs. Crabtree-nek a konyhában – mondta Sophie. – Marharagut főz vacsorára és krumplit kellett pucolni neki. Aztán kölcsönvettem egy könyvet a könyvtárából és elolvastam a kertben.

– Valóban? Mit olvasott?

– Regényt.

– Jó volt?

Sophie vállat vont.

– Csacska, de romantikus. Élveztem.

– És szívesen töltené ilyen szerelmi kalandokkal az idejét?

Sophie elpirult

– Nem gondolja, hogy ez nagyon személyes kérdés?

Benedict vállat vont és valami olyasmit akart mondani, hogy „azért próbálkozni lehet”, de amikor meglátta Sophie bájosan mély rózsaszínné vált arcát és lesütött szemét, a lehető legfurcsább dolog történt.

Rájött, hogy vágyik rá.

Igazán, nagyon vágyik rá.

Nem volt biztos benne, miért lepődött meg ezen annyira. Természetesen kívánta. Ugyanolyan energikus férfi volt, mint sokan, és az ember nem tolthet hosszú időt egy ilyen nyílt és imádnivaló lány mellett, mint Sophie úgy, hogy meg ne kívánja. A fenébe is, hiszen minden második nőt megkívánt, akivel találkozott, de amolyan visszafogott, nem sürgető vággyal.

De ez a nő egy pillanat alatt sürgetővé vált.

Benedict változtatott testhelyzetén. Aztán ölébe gyűrte a takarót. Aztán megint mocorgott.

– Kényelmetlen az ágya? – kérdezte Sophie. – Felciháljam a párnáit?

Benedict első gondolata az volt, hogy igennel felel, aztán megragadja, magára húzza a lányt és csalárdul kedvét leli benne, ha már az ágyban vannak.

De aztán olyan kényelmetlen érzése támadt, hogy ez a terv Sophie esetében egyáltalán nem működne, azért inkább azt mondta: – Köszönöm, jó így.

Aztán megrezzent, amikor rájött, milyen furcsán, már-már fejhangon mondta ezt.

Sophie mosolygott, a tányéron lévő süteményeket nézte.

– Talán mégis eszem egyet.

Benedict elvette a karját, hogy Sophie könnyebben hozzáférhessen a tányérjához, ami, mint később vette észre, az ölében hevert. A látvány, hogy a lány keze az ágyéka felé nyúl – akkor is, ha csak egy tányér kekszért – furcsán hatott rá, pontosabban az ágyékára.

Benedict hirtelen átlátta a helyzetet... megmoccant, gyorsan elkapta a tányért, nehogy leessen.

– Nem bánja, ha elveszem az utolsót?

– Parancsoljon – szólt rekedten.

Sophie levett egy gyömbéres süteményt a tányérról és alaposan megnézte magának a beteget.

– Sokkal jobban néz ki – mondta és beleharapott a süteménybe. – De a hangja még mindig nem jó. Fáj a torka?

Benedict belekortyolt a teába.

– Egyáltalán nem. Biztosan porszem tapadt a torkomra.

– Akkor igyon még egy kis teát. Nemsokára elmúlik. – Letette a teáscsészét.

– Szeretné, hogy felolvassak önnek?

– Igen! – felelte Benedict, megráncolva a takarót dereka körül. Lehet, hogy Sophie el akarja vinni a stratégiailag elhelyezett tányért, és akkor hogyan vágja ki magát a helyzetből?

– Biztosan jól van? – kérdezte. Sokkal inkább gyanakvónak tűnt, mint aggódónak.

Benedict feszengve mosolygott.

– Igen, jól.

– Akkor jó – szólt Sophie és felállt. – Mit szeretne, mit olvassak?

– Ó, bármit – mondta legyintve.

– Verseket?

– Nagyszerű!

Azt is nagyszerűnek tartotta volna, ha a lány a sarkkörü tundra botanikájáról szóló értekezés felolvasását ajánlotta volna.

Sophie odalépett a mély könyvespolchoz és tétován pásztázta tartalmát.

– Blake?

– Legyen Blake – helyeselt határozottan.

Sophie kivette a kis kötetet a többi közül és visszaült a székre, de előbb lesimította kopottas ruháját.

Benedict elkomorult. Eddig észre sem vette, milyen csúnya ruhát hord. Nem olyan rossz, mint amit Mrs. Crabtree adott kölcsön neki, de láthatóan nem olyasmi, ami a legelőnyösebbnek mutat egy nőt.

Új ruhát kell vennie neki. Persze sosem fogadná el, de ha a ruhája valami véletlen folytán elégne...

– Mr. Bridgerton?

De hogyan érhetné el, hogy elégsze a ruháját? Az, hogy ne legyen rajta, önmagában is jelentős kihívás.

– Figyel rám egyáltalán? – szólt rá Sophie dorgálón.

– Hmmm?

– Nem is figyel rám!

– Sajnálom – ismerte el. – Kérem, bocsásson meg! Egy kicsit elkalandoztam.

Kérem, folytassa!

Sophie előlről kezdte, és Benedict abbéli igyekezetében, hogy meggyőzze, mennyire figyel rá, a lány ajkát figyelte, ami, mint kiderült nagy hiba volt.

Mert hirtelen nem látott mást, csak ezt az ajkat, és képtelen volt másra gondolni, minthogy megcsókolja, és tudta, pontosan tudta, hogy ha valamelyikük nem hagyja el a szobát a következő harminc másodpercben, akkor olyasmit tesz, amiért ezer bocsánatkéréssel tartozik a lánynak.

Nem mintha nem akarta volna elcsábítani. Csak inkább egy kicsit finomabban, elegánsabban szeretné megtenni.

– Szentséges ég! – fakadt ki.

Sophie igen furcsán nézett rá. Benedict nem is hibáztatta ezért. Évek óta nem hagyta el ajkát ez a kifejezés, ha egyáltalán valaha kimondta.

A fenébe is, hiszen úgy hangzott, mintha az anyja mondta volna!

- Valami baj van? – kérdezte Sophie.
- Nem, nem, csak eszembe jutott valami – felelte, meglátása szerint eléggé

idétlenül.

A lány kérdően vonta fel szemöldökét.

- Valami, amit már el is felejtettem.
- Az ember általában olyasmire nem emlékszik, amit elfelejtett – jegyezte meg Sophie, és úgy tűnt, rendkívül élvezzi a helyzetet.

- Szeretnék egy kicsit egyedül lenni – kérte Benedict váratlanul.

Sophie azonnal felállt.

- Természetesen.

Benedict alig tudta visszafojtani sóhaját. A fenébe! Sértődöttnek látszik. Nem akarta megbántani az érzéseit. De valahogy muszáj volt eltávolítani maga mellől, hogy ne rántsa be az ágyba!

- Személyes dolog – tette hozzá, hátha ettől egy kicsit jobban érzi magát a lány, de gyanította, hogy ezzel még nagyobb bolondot csinált magából.

- Óóóó, értem! – szólt Sophie sokat tudón. – Hozzak éjjeliedényt?

- Oda tudok menni az éjjeliedényhez – felelte, el is feledkezve arról, hogy nem kellett használnia.

Sophie bólintott, felállt, a közeli asztalra tette a verseskötetet.

- Akkor most magára hagyom. Csak csengessen, ha szüksége van rám.
- Nem fogom csak úgy iderendelni, mint egy szobalányt.
- De hiszen én...

- Nekem nem – szakította félbe. A szavak kissé harsányabbra sikerültek a szükségesnél, de mindig megvetette azokat a férfiakat, akik szabad prédának tekintették a szobalányokat, komornákat. A puszta gondolat, hogy ilyen megvetendő lényé válhat, elég volt ahhoz, hogy elhallgattassa magát.

- Igenis – felelte a lány szolgálai hangon, aztán szoba-lányosan bólintott (Benedict meg volt győződve róla, csak azért tette, hogy őt bosszantsa) és kiment.

Abban a pillanatban, hogy kilépett az ajtón, a lábadozó beteg kiugrott az ágyból és az ablakhoz sietett. Remek. Seholy senki. Levetette köntösét, nadrágot, inget, zakót húzott magára és megint kinézett az ablakon. Remek. Még mindig senki a láthatáron.

Csizma, csizma – mormolta körülnézve a szobában. Hol a pokolban van a csizma? Nem a jó csizma... hanem amelyikben sárban lehet dagonyázni... ó, megvan! Megragadta a csizmát, felhúzta.

Vissza az ablakhoz. Még mindig senki. Pompás. Benedict egyik lábát átvette az alakpárkányon, megragadta a közeli szilfa hosszú, lehajló, vastag ágát és lemászott a földre.

Ahonnán egyenesen a tóhoz juthat. A nagyon hideg tóhoz.

Hogy nagyon hideg fürdőt vegyen.

– Ha az éjjeliedényt kellett használnia – mormolta Sophie magában – egyszerűen megmondhatta volna. Nem mintha nem hordtam volna eddig is éjjeliedényt.

Lebaktatott a lépcsőn a földszintre. Nem volt egészen biztos benne, miért megy le, mert semmi dolga nem volt, csak azért ment arra, mert nem volt jobb ötlete.

Nem értette, Benedict miért tartotta olyan fontosnak, hogy úgy viselkedjen vele, mint ami valójában, vagyis szolgálóként kezelje. Hiszen folyton azt hangoztatta, hogy nem áll alkalmazásban és semmit nem kell tennie a házban való ellátásért, ugyanakkor megígérte, hogy szerez neki állást anyja háztartásában.

Ha szolgaként kezelné, gondolta Sophie, akkor nem lenne nehéz emlékeznie arra, hogy ő csak egy törvénytelen születésű senki, a férfi pedig a Társaság legvagyonosabb, legbefolyásosabb családjai egyikének tagja. Valahányszor emberként bánt vele (és tapasztalata szerint az arisztokraták többsége úgy bánt a személyzettel, mintha nem is emberek lennének), eszébe jutott az álarcosbáli éjszaka, amikor néhány csodálatos órára ragyogó, kecses hölgy volt, akinek joga van álmodni arról, hogy a jövő Benedict Bridgertonnal köti össze.

Hiszen Benedict úgy viselkedett, mintha élvezte volna a társaságát. És lehet, hogy így is volt. De ez a lehető legkegyetlenebb csavar; mert mintha azért tette volna ezt, hogy ő, a szolgasorú Sophie Beckett beleszeressen az előkelő Benedict Bridgertonba és lelkének egy kicsiny része azt gondolja, hogy joga van álmodni róla.

Aztán eszébe jutott a valóság és nagyon fájt.

– Ó, hát itt van, Miss Sophie!

Sophie, aki addig a parketta réseit nézegette elmélázva, most felnézett, és látta, hogy Mrs. Crabtree halad lefelé a lépcsőn mögötte.

– Jó napot, Mrs. Crabtree – köszöntötte. – Milyenek ígérek a marhatokány?

– Remek, remek – felelte Mrs. Crabtree szórakozottan.

– Egy kicsit kevés benne a répa, de azt hiszem, így is egészen jó lesz. Láttad Mr. Bridgertont?

Sophie csodálkozva pislogott a kérdésre.

– Igen. Egy perce a szobájában volt.

– Hát, most nincs ott.

– Azt hiszem, az éjjeliedényt kellett használnia.

Mrs. Crabtree el sem pirult; a személyzet gyakran folytatott ilyen beszélgetéseket munkaadóikról.

– Hát, ha így volt is, nem használta, ha érted, mire gondolok. A szobában olyan friss illat volt, mint a tavaszi mezőn.

Sophie elkomorult.

– És nem volt a szobájában?

– Se híre, se hamva.

– El sem tudom képzelni, hova mehetett.

Mrs. Crabtree kezét természetes csípőjére tette.

– Én átkutatom a földszintet, te nézd meg az emeletet. Valamelyikünk csak megtalálja!

– Nem vagyok biztos benne hogy ez jó ötlet, Mrs. Crabtree. Ha elhagyta a szobáját, arra minden bizonnyal jó oka van. Valószínűleg nem akarja, hogy megtalálják.

– De hiszen beteg! – tiltakozott Mrs. Crabtree.

Sophie ezen elgondolkodott, és visszaemlékezett Benedict arcára: bőre már egészségesen ragyogott, a legkevésbé sem tűnt fáradtnak.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos, Mrs. Crabtree – jelentette ki. – Szerintem szándékosan szimulál.

– Ne beszélj butaságokat! – mordult rá Mrs. Crabtree. –Mr. Bridgerton sosem tenne ilyet.

Sophie vállat vont.

- Nem gondolnám, hogy így van, ha az utóbbi időben nem tünne teljesen egészségesnek. Egyáltalán nincs betegsége.

- Az én házi orvosságomtól van - jelentette ki Mrs. Crabtree magabiztos mosollyal. - Mondtam, hogy felgyorsítja a gyógyulását.

Sophie látta, hogy Mr. Crabtree a rózsabokrok közé öntötte a folyadékot; látta azt is, hogy ez a rózsabokrokra nézve milyen következményekkel járt. Nem volt szép látvány. Sikerült elmosolyodnia és bólintott.

- Hát, én legalábbis szeretném tudni, hova ment - folytatta Mrs. Crabtree. - Még nem lenne szabad felkelnie az ágyból, és ezt ő is tudja.

- Biztos vagyok benne, hogy hamar visszajön - nyugtatta Sophie. - Addig is, segíthetek valamit a konyhában?

Mrs. Crabtree tagadón ingatta a fejét.

- Nem, nem. Azzal a raguval már nincs munka, csak főnie kell. Ráadásul Mr. Bridgerton megszidott, hogy dolgozni engedtelek...

- Na de...

- Semmi de! - vágott a szavába Mrs. Crabtree. - Természetesen igaza van. Vendég vagy itt, és a kisujjadat sem kell mozdítanod.

- Nem vagyok Vendég.

- Hát akkor ki vagy?

Sophie erre elhallgatott.

- Fogalmam sincs - mondta végül. - De az biztos, hogy nem vagyok vendég. Itt vendég... - küszködött, hogy sikerüljön pontosan megfogalmaznia gondolatait, érzéseit. - Itt vendég az lehetne, gondolom, aki Mr. Bridgertonnal egyenlő társadalmi rangban van, vagy legalábbis a közelében. Akinek sosem kellett másokat kiszolgálnia, padlót sikálni, éjjeliedényt ürítenie. A vendég...

- Vendég az, akit a ház ura meghív és vendégül lát - felelte Mrs. Crabtree. - Ezért jó a ház urának lenni. Vendég vagy, azt teszel, amit csak akarsz. És hagyd már abba, hogy folyton lekicsinyeld magad! Ha Mr. Bridgerton a ház vendégének tekint, el kell fogadnod ezt a választását. Érezd jól magad! Mikor volt alkalmad legutóbb kényelemben élni, hogy ne kelljen agyonstrapálni a kezedet?

– Nem hiszem, hogy igazából vendégnek tekinthet – mondta Sophie. – Ha vendégnek tekintene, gondoskodott volna róla, hogy legyen mellettem gardedám, aki vigyáz a jó hírnevemre.

– Mintha én megengednék bármi illetlenséget a házamban! – fakadt ki Mrs. Crabtree.

– Természetesen nem gondolom, hogy bármi illetlenséget megengedne – engesztelte Sophie. – De ahol egy lány jó hírneve a tét, a látszat is ugyanolyan fontos. És a Társaság szemében a házvezetőnő nem egyenlő a gardedámmal, bármennyire szigorú és tiszta erkölcsű.

– Ha ez így igaz, akkor feltétlenül gardedámra van szüksége, Miss Sophie – jelentette ki Mrs. Crabtree.

– Ugyan már! Nincs szükségem gardedámra, mert nem tartozom Mr. Bridgertonnal azonos társadalmi osztályba. Senki sem törődik velem, ha szobalány élek és dolgozik egy nőtlen férfi háztartásában. Attól még senki sem gondol kevesebbet róla, és ha valaki feleségül akarná kérni, emiatt nem gondolná megrontottnak. – Vállat vont. – A világ már csak ilyen. És akár beismeri, akár nem, nyilván Mr. Bridgerton is így gondolkodik, mert egy szóval sem utalt rá, hogy nem helyénvaló, hogy itt vagyok.

– Hát, ez nem tetszik így nekem – jelentette be Mrs. Crabtree. – Egy cseppet sem tetszik.

Sophie csak mosolygott, mert olyan kedves volt, hogy a házvezetőnő így törődik vele.

– Azt hiszem, sétálok egy kicsit – mondta. – Ha biztos, hogy nem kell semmit segíteni a konyhában. És... – tette hozzá huncut mosollyal –, amíg kihasználhatom ezt a furcsa, homályos állapotomat. Lehet, hogy nem vagyok vendég, de évek óta először nem vagyok szolgáló sem, és kiélvezem a szabadidőt, amíg lehet.

Mrs. Crabtree szívélyesen vállon veregette.

– Tedd azt, Miss Sophie. És ha már kint sétálsz, hozhatnál nekem egy virágot.

Sophie szélesen elmosolyodott, a bejárati ajtó felé indult. Szép nap volt, az évszakhoz képest meglehetősen meleg és napos, a levegőben az első tavaszi

virágok illata szállt. Nem emlékezett rá, mikor sétált utoljára csak azért, hogy élvezze a tavaszi levegőt.

Benedict említette, hogy van a közelben egy tó, és arra gondolt, esetleg elsétálgatna arra, talán, ha lesz hozzá elég bátorsága, megmártóztatja a lábát.

Felmosolygott a napra. A levegő lehet, hogy meleg, de a víz biztosan jéghideg még így május elején. Mégis jó érzés lehet. Minden jó érzés, ami szabadidőt és békés, magányos pillanatokot jelent.

Egy pillanatra megállt, elgondolkodva nézte a horizontot. Benedict azt mondta volna, hogy a tó a háztól délre van? A dél felé tartó út sűrű erdős részen vezet keresztül, de egy kis séta nyilván nem árthat.

Sophie az erdőben lépkedett, fagyökereken egyensúlyozott, lehajló ágakat hajlított el az útjából, melyek összezárultak mögötte. A nap alig tört át a fák lombátorán, a föld szintjén inkább alkonyati, mint déli fényviszonyok voltak.

Nem olyan messze tisztást látott, úgy gondolta, ott lehet a tó. Ahogy közelebb ért, meglátta a víz csillanását. Elégedetten felsóhajtott; örült, hogy jó irányba indult.

Ám ahogy közelebb ért, hangot hallott. Valaki pancsolt a vízben. És Sophie rémülettel és ugyanolyan fokú kíváncsisággal észlelte, hogy nincs egyedül.

Alig húsz lépésre állt a parttól, könnyen megláthatta az a valaki, aki a vízben van, gyorsan elbújt hát egy nagy tölgyfa törzse mögé. Ha lett volna egy csepp józan esze, menten sarkon fordul és visszafut a házba, de nem tudta megállni, hogy ne tekintsen ki a fa mögül, hogy megnézzze, ki azt a bolond, aki ilyen hideg vízben fürdik.

Lassú, halk mozdulatokkal kimozdult a fa mögül, igyekezve csak annyit felfedni magából, amennyit feltétlenül muszáj volt, hogy lásson.

És meglátta a férfit.

A meztelen férfit.

A meztelen...

Benedict?

11. fejezet

Dúl a komornaháború Londonban. Lady Penwood alattomos, szemérmetlen tolvajnak nevezte Mrs. Featheringtont nem kevesebb, mint három társaságbeli matróna füle hallatára, kiknek egyike a nagyon népszerű özvegy Bridgerton vikomtessz volt!

Mrs. Featherington erre válaszul Lady Penwood otthonáról kijelentette, hogy az nem jobb egy dologháznál, és sorolta, milyen rossz bánásmódban volt része komornájának (akinek neve, mint e sorok írója megtudta, nem Estella, ahogy azt eredetileg állították, ráadásul egyáltalán nem is francia. A lány neve Bess, és Liverpoolból származik).

Lady Penwood e veszekedés után meglehetősen feldúltan távozott, és követte lánya, Miss Rosamund Reiling is. Lady Penwood másik lánya, Posy (aki nagyon rosszul megválasztott zöld ruhát viselt) még maradt volna, és meglehetősen sajnálkozó pillantással nézett körül egészen addig, amíg anyja meg nem ragadta és ruhaujjánál fogva maga után nem vonszolta.

E sorok írója nyilvánvalóan nem szerepel társaságbeli események meghívottainak listáján, de nehéz elképzelni, hogy a Penwood család ezek után meghívást kapna Mrs. Featherington legközelebbi soirée-jére.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 7.

Helytelen volt ott maradnia.

Nagyon helytelen.

Nagyon, de nagyon helytelen.

Mégsem mozdult egy tapodtat sem.

Talált egy nagy, kopasz sziklát, amit többnyire eltakart egy nagy, tömzsi szikla. Arra leült, és nézte, le sem vette róla a szemét.

Benedict valóban meztelen volt, de félig a vízben.

Illetve, sajnos félig a vízben volt.

Sophie olyan ártatlan volt, mint... mint az ártatlan lányok, de a csodába is, nagyon kíváncsi, és félig már beleszeretett ebbe a férfiba, sőt, talán túl is volt már a

félúton. Olyan nagyon bűnös dolog, hogy azt kívánta, bárcsak jöjjön egy kis szökőár, csak akkora, hogy testéről máshová vigye a vizet? Bárhová?

Hát igen, bűnös gondolat volt. És ő is bűnös volt ezért, de nem bánta.

Egész életében a keskeny ösvényt választotta, az erény útját. Csak egyszer, egyetlenegyszer csábult el és dobott minden óvatosságot félre. Élete legvarázslatosabb, legcsodálatosabb, legizgalmasabb éjszakáján.

Ezért elhatározta, hogy ott marad, ahol van, kitart, meglátja, mit lát. Nem mintha bármi vesztenivalója lett volna. Nem volt állása, semmi kilátása, kivéve Benedict ígéretét, hogy anyja házában talál neki munkát (de az volt az érzése, hogy ez nagyon rossz ötlet lenne).

Így aztán csak ült ott, igyekezett nem mozdulni, és tágra nyílt szemmel nagyon, nagyon figyelt.

Benedict sosem volt babonás ember és nem gondolta magától, hogy hatodik érzéke lenne, de életében egyszer-kétszer már tapasztalt furcsa tudatosságot, titokzatos, bizsergető érzést, ami figyelmeztette, hogy valami fontos fog történni.

Először apja halála napján érezte ezt. Senkinek nem beszélt erről, még bátyjának, Anthonynek sem, akit nagyon lesújtott apjuk halála. De azon a délutánon, amikor ő és Anthony valami ostoba lovaglőversenyen száguldoztak a kenti mezőn, szokatlan zsibbadást érzett karjában, lábában, és szíve dobogása hirtelen igen erősen meglódult. Nem mondhatni, hogy fájt volna, de kiszorította a levegőt tüdejéből és olyan félelem tört rá, amelyet addig elképzelni sem tudott volna.

Természetesen elvesztette a versenyt; nehéz a kantárt fogni, amikor az ember ujja nem engedelmeskedik. És hazaérvén legnagyobb rémületére kiderült, hogy félelme nem volt alaptalan. Apja összeesett és meghalt. Méh csípte meg. Benedict még mindig alig tudta elhinni, hogy egy olyan erős és energikus ember, mint az apja egy méhcsípésbe belehalhat, de nem volt más magyarázat.

Amikor másodszor érzett hasonlót, az teljesen más volt. Az anyja rendezte álarcosbálon történt, közvetlenül azelőtt, hogy meglátta az ezüstruhás nőt. Az érzés akkor is lábában, kezében jelentkezett, de nem bénult zsibbadást, hanem élénk bizsergést érzett, mintha hosszú évekig tartó alvajárásból ébredt volna.

Aztán megfordult és meglátta a nőt, és tudta, csak miatta van jelen azon a bálon akkor este; miatta tért vissza Angliába, a pokolba is, hiszen neki született!

Aztán a nő eltűnt, mintha a föld nyelte volna el, és azóta kiderült, hogy tévedés volt ez az érzés, de akkor és ott hitte, hogy ha az a nő engedte volna, neki is bebizonyította volna.

Most, ahogy ott állt a tóban, és a víz paskolta derekát, újra az a furcsa érzés fogta el; valahogy még élénkebb volt, mint korábban. Jó érzés volt, izgalmas, izgató, lélegzetelállító érzelemkitörés.

Mint régen. Amikor meglátta őt.

Valami történni fog, vagy valaki van a közelben.

Az élete megváltozik.

Ekkor eszébe jutott, hogy anyaszült meztelen. Egy lépést tett a kissé mélyebb víz felé. A tófenék puha iszapja felbuggyant lábujjai közt. A víz néhány ujjnyival feljebb ért már. Igencsak fázott, de legalább nem látni a testét.

A partot pásztázta, a fákat, a bokrok alját. Biztosan van ott valaki. Semmi más nem okozhatja ezt a furcsa, bizsergő érzést, ami valahogy szétterjedt egész testén.

És ha a teste képes volt bizseregni a tó hideg vizében, rémülten gondolt arra, hogy nézhet ki férfiasága (az alacsony hőmérsékleten szegény darab mintha a semmibe zsugorodott volna, amit férfiembernek elképzelni sem kellemes).

– Ki van ott? – kiáltott.

Semmi válasz. Nem igazán számított válaszra, de egy próbát megért.

Újra végignézett a parton, háromszázhatvan fokban elfordult, a mozgás apró jeleit kereste. Semmit nem látott, de valahogy tudta. Megérezte.

– Sophie!

Elakadó lélegzetet hallott, aztán kapkodás, sietség hangjait.

– Sophie Beckett! – kiáltott fel. – Ha most elfutsz tőlem, esküszöm, hogy kimegyek utánad, és nem töltöm az időt felöltözéssel!

A partról jövő hangok lelassultak.

– Utolérlek – folytatta –, mert erősebb és gyorsabb vagyok. És meglehet, erős késztetést érzek, hogy a földre teperjelek, nehogy el tudj menekülni.

A mozgás hangjai megszűntek.

– Jól van – mordult. – Most gyere elő.

Nem jött elő.

– Sophie! – figyelmeztette.

Csend volt, aztán halk, tétova léptek hallatszottak, és meglátta a lányt. Ott állt a parton abban a szörnyű idétlen ruhában, amit szívesebben látott volna a Temzébe süllyedni.

– Mit csinálsz itt? – vont a kérdőre.

– Sétálni indultam. Ön mit csinál itt? – vágott vissza. – Hiszen betegágyban kéne feküdnie. Ez – mutatott a Benedicetre, a mozdulatot kiterjesztve a vízre – biztosan nem tesz jót az egészségének.

Benedict mintha meg sem hallotta volna a megjegyzést.

– Engem követtél?

– Természetesen nem! – felelte, és Benedict hitt neki. Nem hitte, hogy lenne olyan színészi tehetsége, hogy ilyen jogos felháborodást tudjon színlelni. – Sosem követném úszni – jelentette ki. – Illetlenség lenne.

És Sophie arca elvörösödött, mert mindketten tudták, hogy ezt az érvet nem tudja megvédeni. Ha valóban aggódna az illendőség miatt, abban a pillanatban sarkon fordult volna, amint véletlenül vagy nem véletlenül meglátta.

Benedict felemelte egyik kezét, csuklójával forgó mozdulatot tett.

– Fordulj meg és várj! – rendelkezett. – Egy pillanat, rögtön felöltözöm.

– Inkább visszamegyek a házba – ajánlotta fel. – Úgy nyugodtabban, egyedül lehet és...

– Azt mondtam, maradj! – mondta igen határozottan.

– Na de...!

Benedict karba fonta a kezét.

– Úgy nézek ki, mint aki vitatkozó hangulatban van?

Sophie háborgó pillantást vetett rá.

– Ha elfutsz – figyelmeztetette utolérlek.

Sophie felmérte a köztük lévő távolságot, és azt is, milyen messze van a ház. Ha Benedict megáll öltözködni, lehet esélye a menekülésre, de ha nem...

– Sophie, ne fáraszd magad hasztalan távolsághalkalkulációkkal. Tedd, amit mondtam! – Egyik lába megmoccant. Nem tudta, azért-e, mert haza akart futni, vagy csak a fordulásra való felszólításnak akart eleget tenni. – Most azonnal! – parancsolta Benedict.

Sophie nagyot sóhajtott, felmordult és úgy nézte az előtte álló fa odvát, mintha az élete függne tőle. Ez a pokoli férfi nem volt túlságosan csendes, miközben tevékenykedett, és ő önkéntelenül próbált meghatározni minden susogó, csobbanó hangot, amit a háta mögül hallott. Most lép ki a vízből, most nyúl a nadrágjáért, most...

Hasztalan. Szörnyű piszkos a fantáziája, semmit nem tehet ellene.

Benedict jobban tette volna, ha megengedi, hogy visszamenjen a házba. De nem. Itt kell várnia, teljesen megalázottan, miközben ő öltözködik. Bőre mintha tűzen állt volna, és biztos volt benne, hogy arcán legalább nyolc különböző vörös árnyalat volt. Egy úriember hagyta volna, hogy elmeneküljön a kínos helyzetből és legalább három napig elő se jöjjön a szobájából, remélve, hogy a férfi elfelejti az egészet.

De Benedict Bridgerton nyilvánvalóan elszánta magát, hogy ezen a délutánon nem lesz úriember, mert amikor Sophie megmozdította egyik lábát, pusztán a kinyújtóztatás szándékával, merthogy zsibbadni kezdett a cipőben, de tényleg, alig fél pillanat telt el, a férfi máris rákiáltott: – Ne is gondoldj rá!

– Nem arra gondoltam! – tiltakozott. – Elzsibbadt a lábam. És siessen! Nem tarthat olyan sokáig felöltözni.

– Tessék?

– Csak azért teszi ezt, hogy engem kínozzon.

– Ha akarod, bármikor hátrafordulhatsz – felelte, hangjában halk élvezettel. – Biztosíthatlak, azért kértem, hogy fordíts hátat, hogy a te érzékenységed kíméljem. Nekem nincs semmi szégyellnivalóm.

– Jó így, ahogy vagyok – felelte.

Egy órának tűnt az a három perc, míg meghallotta a felmentő mondatot.

– Most már megfordulhat.

Sophie majdnem félt megtenni. Benedict Bridgertonnak olyan perverz humorérzéke van, hogy képes azelőtt megfordulásra felszólítani, hogy rendesen felöltözött volna.

De mégis úgy döntött, megbízik benne, bár kénytelen volt elismerni, hogy ebben nem sok választása volt. Megfordult. Megkönnyebbülésére, és ha teljesen

őszinte akart lenni, egy kicsit csalódottságára is, a férfi teljesen felöltözött, nedves bőré csak néhány foltban áztatta át a ruhát.

- Miért nem engedte, hogy visszafussak a házba?
- Azt akartam, hogy itt maradjon velem – felelte egyszerűen.
- De miért? – suttogta.

A férfi vállat vont.

- Nem tudom. Talán büntetésből, hogy meglesett.
- Én nem is...

Ösztönösen tagadott, de nem fejezte be a mondatot, mert természetesen leselkedett.

- Okos lány – mormogta Benedict.

Sophie komor tekintettel nézte. Valami nagyon frappáns, szellemes mondattal akart válaszolni, de olyan érzése volt, hogy bármit mondana, azzal az adott pillanatban teljesen ellenkező hatást érne el, ezért inkább csendben maradt. Inkább legyen néma bolond, mint beszédes.

- Nagyon csúnya dolog leselkedni a vendéglátó után – mondta Benedict, csípőre tette a kezét, és valahogy sikerült egyszerre határozottnak és nyugodtnak tünnie.

- Baleset volt – mentegetőzött.
- Elhiszem, elhiszem. De ha nem is volt eredetileg szándékodban meglesni, a tény akkor is tény marad: kihasználtad a lehetőséget.

- Engem hibáztat?

Benedict szélesen elmosolyodott.

- Egyáltalán nem. Én is ugyanezt tettem volna.

Sophie-nak leesett az álla.

- Ó, ne tettesd már, hogy meg vagy sértődve!
- Nem tettetem.

Benedict egy kicsit közelebb hajolt.

- Az igazat megvallva, nagyon hízelgőnek találom.
- Biztosíthatom, hogy egyszerűen csak kíváncsiságból történt – nyögte ki.

Benedict mosolya hamiskássá vált.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy minden meztelen férfit meglestél, amikor csak lehetőséged adódott?

– Természetesen nem!

– Mint mondtam – szólt Benedict halkán, vontatottan –, hízelgőnek találok.

– Hát, most, hogy ezt megtárgyaltuk – szusszant Sophie –, visszamegyek a házba.

Csak két lépést tehetett azonban. A férfi keze kinyúlt, megragadta ruhájánál fogva.

– Kétlem.

Sophie elgyötört sóhajjal fordult vissza.

– Már így is a végletekig zavarba hozott. Mi mást akarna?

A férfi lassan magához vonta.

– Ez nagyon érdekes kérdés – súgta.

Sophie próbálta sarkát a talajba mélyíteni, ellenállni, de nem tudta felülmúlni a férfikéz erejét. Megbotlott, aztán alig néhány tenyérnyire volt a férfitől. A levegő hirtelen megforrósodott, megsűrűdött, és Sophie-nak olyan furcsa érzése volt, hogy már nem ő irányítja kezét, lábát. Bőre bizsergett, szíve vadul kalapált, és az a pokoli férfi csak nézte, egy izma sem rezdült, nem húzta magához egészen.

– Benedict? – suttogta, elfeledkezve róla, hogy még mindig Mr. Bridgertonnak szólítja.

A férfi mosolygott. Alig rezdülő, sokat tudó mosoly volt, amitől borzongás futott végig Sophie testén, le a gerincén, és onnan újra fel.

– Szeretem, ha a nevemet mondod.

– Nem akartam; bocsásson meg.

Benedict a lány ajkára illesztette ujját.

– Csss – dorgálta. – Ne mondd ezt. Hát nem tudod, hogy a férfiember nem ezt akarja hallani?

– Nem vagyok nagyon tapasztalt a férfiakkal.

– Ezt akarja a férfiember hallani.

– Valóban? – kérdezte kétkedőn. Tudta, hogy a férfiak ártatlan lányokat akarnak feleségül, de Benedict nem vesz feleségül egy olyan lányt, mint ő.

Benedict megérintette Sophie arcát.

– Ezt akarom hallani tőled.

Finom fuvallat simította Sophie ajkát; sóhajtott. Benedict meg fogja csókolni. Benedict meg fogja csókolni. Ez volt a legcsodálatosabb és legszörnyűbb dolog, ami történhet.

De ó, nagyon, nagyon kívánta.

Tudta, hogy holnap már bánni fogja. Tíz perc sem telik el, már bánni fogja. De az elmúlt két évet azzal töltötte, hogy felidézte, milyen volt Benedict ölelése, és úgy érezte, nem képes kibírni élete hátralévő részét, ha nem lesz legalább még egy ilyen emléke róla.

A férfi ujja a halántékához csusszant, onnan végig a szemöldökén, a finom szálakat borzolva egészen az ornyeregig.

– Milyen szép vagy! – mondta tünődve. – Mint egy mesekönyvből kilépett tündér. Néha arra gondolok, nem is lehetsz valóságos.

Sophie nem válaszolt, légzése felgyorsult.

– Azt hiszem, megcsókollak – suttogta Benedict.

– Azt hiszed?

– Azt hiszem, meg kell csókoljalak. Muszáj – mondta, és úgy nézett, mintha nem hinné el, hogy ő mondja, amit mondott. – Olyan, mint a lélegzés. Az embernek nincs választása.

Benedict csókja fájón gyengéd volt. Ajka pihe könnyedséggel érintette Sophie ajkát, a lehető legkisebb súrlódással. Lélegzetelállító volt, kígyönyörűséges, de volt benne valami más is, valami, amitől Sophie elgyengült és forgott vele a világ. A férfi vállába kapaszkodott, és azon tünődött, miért vesztette egyensúlyát és miért érzi magát olyan furcsán, és akkor hirtelen tudta.

Olyan volt, mint akkor.

Ahogy Benedict ajka az ajkához ért, lágyan, édesen, ahogy enyhe csiklandozással kezdte, nem erőltetve, nem törekedve beljebb... éppen olyan volt, mint az álarcosbálon. Kétévi álmodozás után Sophie végre újraélte élete leggyönyörűbb pillanatát.

– Te sírsz? – kérdezte Benedict, és megérintette az arcát.

Sophie pislogott, aztán felnyúlt, megtörölte a szemét. Észre sem vette, hogy kicsordult a könnye.

– Akarod, hogy abbahagyjam? – suttogta.

A lány tagadón ingatta a fejét. Nem, nem akarta, hogy abbahagyja. Azt akarta, hogy úgy csókolja, mint akkor, a maszkabálban: a gyengéd csók váljék szenvedélyes összetapadássá. És azt akarta, hogy csókolja még, még, nem most nem üt éjfél az óra, és nem kell elfutnia.

És azt akarta, hogy tudja, ő volt az ezüstruhás lány az álarcosbálban. És imádkozott, hogy Benedict soha, de soha ne ismerje fel. És borzasztóan zavart volt, és...

És csókolta.

Igazán csókolta, édes, forró ajakkal, és minden szenvedély benne volt a csókban, amit egy nő kívánhat. Úgy csókolta, hogy Sophie gyönyörűnek érezte magát. Nőnek tekintette, nem szobalánynak, és egészen addig a pillanatig nem is tűnt fel neki, mennyire hiányzott, hogy emberként bánjanak vele. A dzsentrik és arisztokraták átnéztek a személyzeten, igyekeztek nem látni, nem hallani őket, és amikor kénytelenek voltak velük társalogni, a lehető legrövidebben legfelületesebben érintkeztek.

De amikor Benedict csókolta, igazán érzett.

És Benedict egész testével csókolta. Ajkával, mely kezdetben olyan lágyan érintette, és amely most vadul, követelőzőn tapadt ajkához. Nagy, erős kezével fogta, háta felét befedte a két tenyér, szorította magához, hogy levegőt is alig kapott. És testével... szent isten, biztosan tilos így hozzásimulnia, érezni teste hevét a ruhán át, hagyni, hogy ez a hév lelkét perzselje.

És Benedict érintésétől Sophie megborzongott. És ellágyult.

És Sophie úgy érezte, oda akarja adni magát neki egészen, pedig megesküdött, hogy azt soha, senkinek nem teszi meg a házasság szentségén kívül.

– Ó, Sophie! – suttogta fátyolos hangon, ajkától alig távolodva. – Sosem éreztem még...

Sophie megdermedt, mert szinte biztos volt benne, Benedict azt akarja mondani, hogy sosem érzett még így, és fogalma sem volt, mit érezzen ennek hallatán. Egyrészt borzongatóan izgalmas volt, hogy ő az a nő, aki előtt letérdelt, akiért szédült a vágytól.

Másrészt azonban nem ez volt az első csókjuk. Ezek szerint ő nem érzi ugyanazt a kint?

Szentséges ég! Csak nem saját magára féltékeny?

Benedict egyujjnyi távolságra elhúzódott.

– Mi a baj? – kérdezte.

Sophie jobbra-balra mozdította a fejét.

– Semmi.

Benedict az álla csúcsához érintette ujját, felemelte fejét.

– Ne hazudj nekem, Sophie. Mi a baj?

– Én... én csak... olyan furcsa – dadogott. – Csak ennyi.

Benedict szeme gyanakvón összeszűkül.

– Biztos?

– Teljesen biztos. – Kiszabadult szorításából, néhány lépést távolodott, karját összefogta mellén. – Tudja, nem szoktam ilyesmit csinálni.

Benedict nézte, ahogy távolodik, háta karcsú vonalát figyelte.

– Tudom. Nem olyan lány vagy, aki ilyesmit szokott volna csinálni.

Sophie erre kuncogott, és bár Benedict nem látta az arcát, el tudta képzelni, milyen kifejezéssel néz.

– Honnan tudja? – kérdezte Sophie.

– Nyilvánvaló. Látszik minden mozdulatodban.

Sophie nem fordult meg. Egy szót sem szólt.

Aztán, mielőtt meggondolta volna, a lehető legbizarrabb kérdés szakadt ki belőle.

– Ki vagy te, Sophie? Ki vagy te valójában?

Sophie még mindig nem fordult meg, és amikor megszólalt, hangja suttogásnál alig volt hallhatóbb.

– Ezt hogy érti?

– Valami nem passzol. Szobalányhoz képest túl választékosan beszélsz.

A lány idegesen morzsolgatta szoknyája ráncait, aztán megszólalt: – Bűn jól beszélni? Az ember nem viheti sokra ebben az országban, ha hallatszik a kiejtésén, hogy alacsony származású.

– Igazából fel lehetne hozni azt az érvet – mondta szándékosan higgadtan, halkán –, hogy te sem vitted sokra.

Sophie keze merev lett, mint a bot. Göcsörtös bot, mert ujjai ökölbe szorultak. Benedict azt várta, hogy mond valamit, de Sophie elindult.

– Várj! – kiáltott Benedict, három nagy lépéssel utolérte, derékon ragadta és maga felé fordította. – Ne menj!

– Nem szokásom olyanok társaságában időzni, akik megsértenek.

Benedict majdnem összerándult a kintól; tudta, örökre kísérteni fogja Sophie döbbszent tekintete.

– Nem akartalak megsérteni. És te is tudod, hogy az igazat mondtam. Neked nem kéne szobalánynak lenned, Sophie. Ez számomra nyilvánvaló, és ezt neked is pontosan tudnod kell.

Sophie felnevetett. Erős, csengő nevetéssel, ahogy nevetni Benedict még sosem hallotta.

– És mit javasol, Mr. Bridgerton? Mit tegyek? Keressek nevelőnői állást? – Benedict ezt egészen jó ötletnek tartotta, és meg is mondta volna, de Sophie a elébe vágott. – Vajon ki alkalmazna?

– Hát...

– Senki! – csattant fel. – Senki nem alkalmazna. Nincsenek ajánlóleveleim, és túl fiatal vagyok.

– És túl szép – mondta Benedict komoran. Sosem gondolt bele, ki milyen szempontok alapján választ nevelőnőt, de úgy gondolta, az a ház asszonyának feladata. A józan ész azt sugallta, hogy egyeden anyja sem szeretne ilyen szép fiatal lányt a háznál. Hiszen Sophie szépsége miatt elég nagy bonyodalomba keveredett Phillip Cavenderrel is.

– Lehetnél komorna – javasolta. – Akkor nem kéne éjjeliedényt hordanod.

– Azt csak gondolja, uram.

– Idős hölgy társalkodónője?

Sophie felsóhajtott. Szomorú, fáradt volt a hangja, és Benedict szíve majdnem megasadt.

– Nagyon kedves öntől, hogy segíteni próbál nekem. De már próbálkoztam ebben az irányba. Ráadásul nem vagyok az ön felelőssége.

– Lehetnél.

Sophie meglepetten nézett rá.

És Benedict abban a pillanatban tudta, hogy magának akarja. Muszáj, hogy az övé legyen. Volt köztük valami kapcsolat; furcsa, megmagyarázhatatlan kötelék, amit csak egyszer érzett életében, azzal a titokzatos hölgygel a maszkabálon. És bár ő eltűnt, Sophie nagyon is valóságos. Elege volt már a káprázatokból. Olyasvalakire vágyott, akit láthat, akit megérinthet.

És Sophie-nak is szüksége van rá. Lehet, hogy ezt még nem ismeri fel, de szüksége van rá. Benedict megragadta a kezét, mire Sophie kizökkent egyensúlyából, és tehetetlenül omlott a férfi karjába, testéhez simult.

– Mr. Bridgerton! – kiáltott fel.

– Benedict – javította ki, ajka a lány fülét érintette.

– Engedje...

– Mondd ki a nevemet – szólította fel. Nagyon makacs tud lenni, ha érdeke úgy kívánja, és nem hagyja, nem engedi el, míg nem hallja ajkáról saját nevét.

– Benedict – engedett végül – én...

– Csss – csókkal hallgattatta el, ajka sarkát becézte. És amikor Sophie újra ellágyult, engedelmesen karjába simult, Benedict kicsit hátrahúzódott, csak annyira, hogy lássa a szemét. Elképzelhetetlenül gyönyörű zöld volt a késő délutáni fényben, olyan mély, hogy el lehetett merülni benne.

– Azt akarom, hogy gyere velem Londonba! – suttogta. A szavak önkéntelenül gördültek ki ajkán, mielőtt esélye lett volna megfontolni. – Gyere és élj velem!

Sophie csodálkozva nézett rá.

– Légy az enyém! – mondta sürgető, mély, vágyódó hangon. – Légy az enyém most azonnal! Légy az enyém örökre! Megadok neked bármit, amit akarsz. Nem kérek mást, csak téged.

12. fejezet

Továbbra is spekulációk folynak Benedict Bridgerton eltűnésével kapcsolatban. Már napokkal ezelőtt vissza kellett volna érkeznie a városba.

De Eloise sietett leszögezni, hogy Mr. Bridgerton kora és társadalmi helyzete révén nem köteles tájékoztatni hűgát tartózkodási helyéről.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 9.

– Nem akarok a szeretőd lenni – jelentette ki hirtelen. Benedict zavartan nézett rá, bár Sophie nem tudta, vajon azért, mert olyan nyilvánvaló volt a kijelentés, vagy mert rosszalta a szóhasználatát.

– Azt akarom, hogy velem legyél! – ismételte.

A pillanat szédítően fájdalmas volt, Sophie mégis majdnem elmosolyodott.

– Miben különbözik ez attól, hogy legyek a szeretőd?

– Sophie...

– Miben különbözik? – ismételte meg, egyre csikorgóbb hangon.

– Nem tudom, Sophie. – Hangja türelmetlen volt. – Ez számít?

– Nekem igen.

– Jó. Hát jó. Akkor kimondom: légy a szeretőm! Remélem, így már jó lesz.

Sophie-nak csak annyi ideje volt, hogy elálljon a lélegzete a csodálkozástól, aztán a férfi ajka olyan erővel tapadt az ajkára, hogy szinte elvesztette az eszméletét. Soha ilyen csókot nem váltottak. Vad volt, sürgető, furcsa düh és vágy vibrált benne.

Benedict ajka ősi, vad ösztönnel falta, a csók a szenvedély elemeinek tánca volt. Keze mintha mindenhova elért volna: Sophie mellére, derekára, szoknyája alá is. Simított, karmolt, szorított, dédelgetett.

És közben olyan szorosan fogta magához a lányt, hogy Sophie azt hitte, menten a bőrébe olvad.

– Kívánlak! – mondta nyersen, ajka megtalálta a lány női nyak finom hajlatát.

– Kívánlak most, itt, azonnal!

– Benedict...

– Az ágyamban akarlak tudni – hördült. – Holnap is kívánni foglak. És másnap is, és másnap is.

Sophie gyenge volt, és megadta magát a bűnnek, a pillanatnak, hátrahajtott a nyakát, hogy a férfiak jobban hozzáférjen. Olyan jó érzés volt a bőrén, borzongató, édesen bizsergette magát be lényé legmélyébe. Benedict elérte, hogy kívánja; vágyjon mindazért, amit nem kaphat, és átkozza azért, amit megkaphat tőle.

Aztán valahogy a földön volt, és vele Benedict is, félig a testén, félig mellette. Olyan nagy, olyan erősnek tűnt, és abban a pillanatban tökéletesen az övé volt. Sophie elméjének egy nagyon kis része még éber volt, és tudta, hogy nemet kell mondania, hogy véget vessen ennek az örületnek, de képtelen volt rá. Még nem.

Olyan sokat álmodott róla, olyan kétségbeesetten próbált emlékezni a férfi bőrének illatára, hangjának csengésére. Sok-sok éjszakán át csak Benedict Bridgerton emléke volt vele.

Álmokon élt, és olyan lány volt, akinek nem sok álma válik valóra. Még nem akarta elveszteni ezt az egyet.

– Benedict – suttogta, megérintve a férfi selymes, göndör haját; úgy tett, mintha nem éppen az imént kérte volna, hogy legyen a szeretője, mintha valaki más lenne; bárki.

Bárki, csak ne egy gróf törvénytelen lánya, akinek nincs semmi megélhetése, csak az, hogy szolgáljon másokat.

Suttogása mintha felbátorította volna a férfit, mert keze, mely oly sokáig babrált a térdén, most elindult felfelé, combja lágy bőrét szorongatta. Hosszú évek során a munka szikárrá tette, nem volt divatos, domború alkat, de úgy látszik, Benedict ezt nem bánja. Érezte, hogy a férfi szíve egyre hevesebben ver, lélegzése egyre szaggatottabb, zihál.

– Sophie, Sophie, Sophie – sóhajtotta, nyögte, ajka hevesen csusszant az arcán, míg megtalálta ajkát. – Kívánlak? – Forró, édes, bódítón hosszú csók. – Érzed, hogy kívánlak?

– Én is kívánlak – suttogta Sophie. És kívánta. Tűzláng égett benne, mintha az évekig szunnyadó parázs lobbant volna fel. A férfi látványa szította, érintése olyan volt, mintha olajat öntöttek volna erre a tűzre.

Benedict a női ruha hátán a gyatra gombokat babrált.

– Ezt elégetem! – mordult, másik keze szüntelenül simogatta térdhajlata puha bőrét. – Selyembe, szaténba öltöztetek. – Sophie füléhez hajolt, ajka közé vette fülcimpáját, érzékeny füle tövét nyalogatta. – Semmi, semmi ruhában akarlak látni.

Sophie megdermedt a karjában. Mert Benedict kimondta azt az egy mondatot, amiről eszébe jutott, miért van itt, miért csókolja. Nem szerelem, nem is gyengéd érzelmek vezérlik, amiről Sophie annyit álmodott; hanem kéj. És Benedict kitartott nővé akarja tenni.

Amilyen az anyja is volt.

Ó, szentséges isten, olyan csábító volt, olyan nagy kísértés. Olyan lehetetlenül nagy kísértés! Könnyű, luxuséletemet ígért maga mellett.

Az ő lelke árán.

Nem, ez nem volt egészen igaz, és nem is volt teljesen gond. Élhet egy férfi szeretőjeként. Az előnyök – mert mi másnak tekinthetné, ha nem előnyök, hogy Benedicettel élhet – jelentősebbek lehetnek, mint a hátrányok. De bár hajlandó lett volna ilyen áldozatra saját életével és jó hírnevével kapcsolatban, nem tenné meg ezt egy gyerekkel. És hogyan ne lenne gyereke? Előbb vagy utóbb minden szeretőnek gyereke lesz.

Fájdalmas kiáltással lelökte magáról, kiszabadult alóla, oldalra gördült, aztán négykézlábra kászálódott, és szusszant egyet, mielőtt talpra állt.

– Nem tudom ezt tenni, Benedict – mondta, de alig volt képes ránézni.

– Nem tudom, miért nem.

– Nem lehetek a szeretőd.

A férfi is talpra állt.

– És miért nem?

Volt benne valami, ami nagyon irritálta Sophie-t. Talán hangjának arroganciája, talán kihívó testtartása.

– Mert nem akarom! – csattant fel.

Benedict szeme összeszűkülte. Nem gyanakvással. Haraggal.

– Pár pillanattal ezelőtt még akartad.

– Nem vagy igazságos – mondta halkan. – Nem gondolkodtam.

Benedict ingerülten felkapta az állát.

– Nem is kell gondolkodni. Éppen ez benne a lényeg.

Sophie pirulva gombolta vissza ruháját. Mr. Bridgerton nagyon ügyesen édesgette rá, hogy ne gondolkodjon. Egyetlen heves csóktól majdnem odadobta egy élet minden erkölcsét és fogadalmát.

– Nem akarok a szeretőd lenni – ismételte. Talán ha eleget mondogatja, attól magabiztosabb lesz és Benedict nem tud áthatolni védekezésén.

– És mit csinálsz inkább? – sziszegte. – Szobalányként dolgozol?

– Igen, ha szükséges.

– Inkább kiszolgálnál másokat, ezüstöt tisztogatnál, kisúrolnád az átkozott éjjeliedényeiket, mintsem velem élj?

Sophie egyetlen szóval válaszolt, halkán, de határozottan: – Igen.

Benedict szeme dühödten villant.

– Nem hiszek neked. Senki nem választaná ezt.

– Én igen.

– Bolond vagy!

Sophie nem felelt.

– Felfogod, mit dobsz el magadtól? – gyötörte. Élénken hadonászott, csapkodta a levegőt. Sophie rájött, hogy a férfi bántani is képes. Megsértette a büszkeségét, és most sebzett medveként csapkod. Bólintott, bár nem nézett a szemébe. – Megadnék neked mindent. Ruhákat, ékszereket, a fenébe is, felejtsd el a ruhát meg az ékszert, fedelet adnék a fejed fölé, ami több, mint amid jelenleg van.

– Ez igaz – felelte halkán.

Benedict közelebb hajolt, tekintete szinte égetett.

– Mindent meg tudnék adni neked.

Sophie-nak valahogy sikerült egyenesen állnia, és nem elsírnia magát. És valahogy sikerült megzaboláznia a hangját is, hogy ne remegjen, amikor azt mondta:

– Ha azt hiszed, ez minden, akkor talán nem érted, miért kell visszautasítanom.

Egy lépést hátrált, vissza akart menni a házba, összecsomagolni a holmiját, de Benedict nyilvánvalóan még nem fejezte be mondandóját, mert élesen rákiáltott:

– Hova mész?!

– Vissza a házba. Összeszedem a holmimat.

– És hova akarsz menni azzal a holmival?

Sophie szája tátva maradt. Csak nem gondolja, hogy megmondja?

- Van állásod? - tette fel a kérdést Benedict szigorúan. - Van hova menned?

- Nincs, de...

Benedict csípőre tette a kezét.

- És gondolod, hogy csak úgy elengedlek innen? Pénz nélkül? Cél nélkül?

Sophie annyira meglepődött, hogy csillapíthatatlanul pislogni kezdett.

- Hát... én... nem gondoltam...

- Nem. Valóban nem gondolkodtál! - csattant fel.

Sophie szeme tágra nyílt, képtelen volt elhinni, amit hall.

- Te nagyon bolond! - szidalmazta Benedict. - Van fogalmad róla, milyen veszélyes a világ egy nőnek egyedül?

- Hát... azt hiszem... igen - sikerült kimondania.

Ha Benedict meg is hallotta, ennek semmi jelét nem adta, mert csak folytatta a megkezdett „férfiak, akik kihasználják a helyzetet” és „gyámoltalan nők” és „halálnál is rosszabb sors” litániát. Sophie nem volt biztos benne, de mintha az „egy tál ételért” kifejezést is hallotta volna. A tiráda felénél elvesztette a fonalat, képtelen volt figyelni rá. Csak az ajkát nézte és hangja lejtését hallotta, és egész idő alatt próbálta felfogni, hogy a férfi láthatóan nagyon aggódik miatta, ahhoz képest, hogy ő éppen most utasította el az ajánlatát.

- Figyelsz te egyáltalán arra, amit mondok? - kérdezte végül szigorúan Benedict.

Sophie egyszerre intett igent és nemet.

Benedict a bajsza alatt káromkodott.

- Helyes. Akkor velem jössz Londonba - jelentette be.

Erre felriadt.

- Most mondtam, hogy nem!

- Nem kell szeretőnek lenned - mordult rá. - De nem foglak itt hagyni, hogy gondoskodj magadról.

- Elég rendesen gondoskodtam magamról, mielőtt veled találkoztam.

- Elég rendesen? - hadarta. - A Cavender családnál? Azt nevezed te rendes állásnak?

- Nem vagy igazságos.

– Te meg nem vagy intelligens.

Benedict arra gondolt, hogy ez az érv, ha nem is vitalezáró erejű, nagyon is helyénvaló. Ám ezzel Sophie nyilvánvalóan nem értett egyet, mert Benedict, legnagyobb meglepetésére a földön találta magát, arccal lefelé, egy figyelemre-méltóan gyors balhorogtól.

– Soha többé ne merészelj ostobának nevezni! – sziszegte Sophie.

Benedict pislogott, próbálta visszanyerni látását, koncentrálni, hogy csak őt lássa.

– Nem is neveztelek...

– De igen – felelte Sophie halk, dühös hangon. Aztán sarkon fordult és a másodpercnek abban a töredékében, mielőtt elindult, Benedict rájött, hogy csak egyetlen módon állíthatja meg. Nyilván nem képes talpra állni kellő gyorsasággal az adott, kissé kába állapotából, ezért másképpen, de igen gyorsan reagált: két kézzel elkapta Sophie bokáját, és maga mellé rántotta a földre.

Nem volt különösebben gyengéd manőver, de a koldus ne legyen válogatós, ráadásul a lány vitte be az első ütéset.

– Nem mész sehová! – mordult.

Sophie lassan felemelte a fejét.

– El nem tudom hinni, hogy ezt tetted velem – mondta maró élel.

Benedict elengedte a lábát és guggoló helyzetbe emelkedett.

– Hidd csak el.

– Te...

Benedict kezét nyújtott.

– Most ne mondj semmit! Könyörgök.

Sophie szeme tágra nyílt.

– Te könyörögsz nekem?

– Hallom a hangodat – közölte. – Ezek szerint beszélsz.

– De...

– Ami pedig a könyörgést illeti, biztosíthatlak, hogy csak szófordulat volt.

Sophie újra szólni akart, de aztán meggondolta magát, összeszorította ajkát és olyan dacos, durcás pillantással nézett, ahogy a háromévesek. Benedict sóhajtott,

majd kezét nyújtotta. Hiszen még mindig a sárban ücsörgött és nem tűnt különösebben boldognak ettől.

Sophie látható viszolygással nézte a kezét, aztán a férfi arcára siklott pillantása és olyan vad tekintettel nézte, hogy Benedict azon gondolkodott, nem nőtt-e szarva hirtelen. Sophie egy szót sem szólt; tudomást sem vett a felajánlott segítségről, egyedül állt lábra.

- Ahogy tetszik – mormogta Benedict.
- Rossz válasz! – csattant fel Sophie és elindult.

Mivel Benedict már talpon volt, nem érezte szükségét, hogy akadályozza. De szorosan a nyomában maradt, két lépés távolságból követte (ami, biztos volt benne, a lányt nagyon idegesítette).

Alig egy perc telhetett el, amikor Sophie visszafordult és azt mondta: – Hagyj békén, kérlek!

- Attól tartok, nem tehetem.
- Nem teheted, vagy nem akarsz megtenni?

Benedict ezen egy kicsit elgondolkodott.

- Nem tehetem.

Sophie elkomorult, és ment tovább a ház felé.

- Én is ugyanolyan nehezen hiszem el, mint te – jelentette ki Benedict, miközben lépdelt utána, tartva a menet ütemét.

Sophie erre megállt és megfordult.

- Ez lehetetlen!
- Nem tehetek róla – mondta vállat vonva. – Önvizsgálatot tartottam és arra jutottam, hogy nem vagyok hajlandó elengedni téged.
- A „nem vagyok hajlandó” messze van a „nem tudóktól”.
- Nem azért mentettelek meg Cavendertől, hogy tétlenül nézzem, ahogy elherdálod az életedet.

- Ezt nem te döntöd el.

Ebben igaza volt, de Benedictnek nem volt hajlandósága egyetérteni.

- Talán. De akkor is én döntöm el. Velem jössz Londonba. Erről nem akarok többet vitázni.

- Így akarsz büntetni, mert nem engedtem neked.

– Nem – felelte Benedict, megfontolva minden szavát. –Nem így van. Szeretnék megbüntetni, és jelenlegi lelki állapotomban odáig mennék, hogy kijelentem: meg is érdemelnéd a büntetést, de nem ezért teszem.

– Akkor miért?

– A te érdekedben.

– Ez a legleereszkedőbb, legmegalázóbb...

– Biztos vagyok benne, hogy igazad van – ismerte el. –Ám ebben az egyedi esetben, ebben az adott pillanatban pontosan tudom, mi a legjobb neked, te pedig nyilvánvalóan nem, tehát... nehogy megint megüss!

Sophie lenézett az öklére. Észre sem vette, hogy összeszorult, ütésre áll. Ez a férfi szörnyeteggé változtatja. Nincs más magyarázat. Sosem gondolta volna, hogy képes valakit megütni, és tessék, egy nap másodszor készült ilyesmire.

Tekintetét egy pillanatra sem vette le kezéről, lassan, egyenként kiengedte ujjait, mint a tengeri csillag, és maga előtt tartotta, míg háromig számolt.

– Hogyan szándékozol megakadályozni, hogy azt tegyem, amit én akarok? – kérdezte nagyon halkán.

– Számít ez? – kérdezett vissza Benedict. – Biztos vagyok benne, hogy kitalálok valamit.

Sophie szája tátva maradt.

– Azt akarod mondani, hogy megkötözöl, és...

– Semmi ilyesmit nem mondtam – vágott a szavába. –De kifejezetten érdekes ötletnek tartom.

– Megvetendő alak vagy – mondta.

– Ez úgy hangzott, mintha valami olcsó regény főhősnője lennél – felelte Benedict. – Mit is mondtál, mit olvastál délelőtt?

Sophie érezte, hogy az izmok vadul ugrálnak arcán, érezte, állkapcsa úgy összeszorul, hogy fogai menten szétrepednek. Benedict a világ legcsodálatosabb és legszörnyűségesebb embere egyben, és ő sosem lesz képes felfogni, hogyan és miért van ez így. Az adott pillanatban azonban úgy tűnt, a szörnyűséges oldala áll nyeresre, és biztos volt benne, ha még egy pillanatig vele marad, szétrobban a feje.

– Most megyek! – jelentette ki, megítélése szerint nagy drámai hatással és határozottsággal.

De Benedict csak ravasz mosollyal reagált és azt mondta: – Követlek!
És az a rettentő ember két lépéssel mögötte maradt egészen hazáig.

Benedict ritkán idegesítette végletekig az embereket (testvérei kivételével természetesen), de Sophie Beckett nyilvánvalóan a legrosszabbat hozta ki belőle. Ott állt szobája ajtajában, miközben a lány pakolt; lazán az ajtókeretek dőlt. Keze karba fonva, mert tudta, ez idegesíti Sophie-t.

– Ne hagyd itt a ruhádat! – mondta segítőkészen.

Sophie értetlenül nézett rá.

– Az idétlent – tette hozzá, mintha szükséges lett volna a pontosítás.

– Mindkét ruhám idétlen – felelte a lány.

– Tudom.

Sophie folytatta a batyu pakolását. Benedict újabb okot talált, hogy megszólítsa.

– Vihetsz magaddal valamit emlékül.

A lány felegyenesedett, kezét dühösen csípőre tette.

– Akár az ezüst teáskészletet is? Mert annak az árából évekig élédegélhetnék.

– Természetesen hozhatod az ezüst teáskészletet is, ha akarod – felelte nagylelkűen. – Úgyis mindig velem leszel.

– Nem leszek a szeretőd – sziszegte. – Már megmondtam. Nem akarom. Nem tehetem.

A „nem tehetem” valahogy elevenébe talált. Még néhány pillanatig fontolgatta a mondatot, míg a lány összeszedte a holmiját, az utolsó darabot is beletette a batyuba és meghúzta a zsinórját.

– Hát ez az – mormogta.

Sophie mintha tudomást sem vett volna róla. Az ajtó felé indult, éles pillantást vetve Benedictre.

A férfi tudta, a lány szeretné, ha elállna az útból, hogy kimehessen. Izma sem rezdült, kivéve egy ujját, amivel elgondolkodva simított végig állcsontján.

– Törvénytelen születésű vagy?

A vér kiszaladt Sophie arcából.

– Ezek szerint igen – mondta inkább magának, mint a lánynak. Furcsamód megkönnyebbült ettől a felfedezéstől.

Megmagyarázta, miért utasította el; az ok inkább a családi történetében, mint az ő személyében keresendő.

– Nem érdekel, ha törvénytelen születésű vagy is – mondta, és nagyon igyekezett, hogy el ne mosolyodjon. Komoly pillanat volt, de alig tudta megállni, hogy mosolyra ne fakadjon, mert már tudta, hogy Sophie vele megy Londonba és a szeretője lesz. Nincs más akadály és...

– Semmit nem értesz – mondta, fejét ingatva. – Ennek nincs köze ahhoz, hogy a szeretőd leszek-e.

– Gondoskodnék minden születendő gyerekünkről – mondta ünnepélyesen, elmozdulva az ajtótól.

Sophie még merevebben nézett, ha ez egyáltalán lehetséges.

– És a feleséged?

– Nincs feleségem.

– Soha nem is lesz?

Benedict megdermedt. Az álarcosbáli hölgy jelent meg lelki szemei előtt. Sokféleképpen elképzelte. Néha ezüstsínű báli ruhában, néha semmiben.

Néha esküvői ruhában.

Sophie szeme összeszűkült, nézte a férfit, aztán gúnyosan mordult és ellépett mellette.

Benedict követte.

– Ez nem volt igazságos kérdés, Sophie – mondta, szorosan a nyomában haladva.

Kilépett a folyosóra, a lépcsőnél sem állt meg.

– Szerintem nagyon is jogos kérdés.

Benedict lerohant a lépcsőn, megelőzte, útját állta.

– Egyszer muszáj megnősülnöm.

Sophie megállt. Kénytelen volt; Benedict nem engedte tovább.

– Valóban. De nekem nem muszáj szeretőnek lennem.

– Ki volt az apád, Sophie?

– Nem tudom – hazudta.

- Ki volt az anyád?
- Belehalt a szülésbe.
- Mintha azt mondtad volna, hogy házvezetőnő volt.
- Nyilván félreértelmeztem a tényeket – mondta, már nem is törődve vele,

hogyan hazugságon kapták.

- Hol nőttél fel.
- Nem érdekes – felelte, és próbált átnyomakodni a férfi mellett.

Benedict megragadta a felső karját, szorosán tartotta.

- De én nagyon is érdekesnek találom.
- Engedj el!

Kiáltása felverte a ház csendjét, olyannyira, hogy a Crab-tree házaspár minden bizalommal futva jött volna segítségére, ha Mrs. Crabtree nem ment volna be a faluba, és Mr. Crabtree nem lett volna a kertben, hallótávolságon kívül. Senki nem volt, aki segíthetett volna rajta, ki volt szolgáltatva a férfinak.

- Nem hagyhatom, hogy elmenj – suttogta Benedict. – Nem szolgaságra születtem. Elemészt a munka.

- Ha elemésztene, már évekkel ezelőtt belehaltam volna – felelte Sophie élesen.

- De többé nem kell ilyen alantas munkát végezned – suttogta.

- Ne próbáld ezt tenni velem – mondta, szinte rázkódva az erős érzelemtől.

- Nem azért tennéd, mert aggódsz a jólétem miatt, hanem csak azért, mert nem szereted, ha megghiúsítják a terveidet.

- Ez is igaz – ismerte el. – De az is, hogy nem akarom látni, hogy csak sodródsz az árral.

- Egész életemben sodródtam – suttogta, és érezte, hogy áruló könnyek csípi a szemét. Magasságos isten, nem akart sírni ez előtt a férfi előtt. Nem most, amikor olyan egyen-súlytalannak és gyengének érezte magát.

A férfi megérintette az állát.

- Hadd legyek én a horgonyod.

Sophie behunyta szemét. Érintése fájdalmasan édes volt, és lényének nem is oly kis része sajgott, hogy fogadja el az ajánlatot, hagyja el ezt a fájdalmas életet és

kösse össze a sorsát vele, ezzel a csodálatos, kiváló, irritáló férfival, akiről évekig álmódott.

De gyermekkorra fájdalma még mindig friss volt. És törvénytelenységének stigmája égette a lelkét.

Ezt nem teheti egy gyerekkel.

- Nem tehetem – suttogta. – Bárcsak...
- Mit kívánsz? – kérdezte a férfi sürgetően.

Sophie csak ingatta a fejét. Már majdnem kimondta, hogy bárcsak megtehetné, de tudta, hogy ez nem lenne bölcs dolog. Benedict belekapaszkodna ebbe a szóba és újra kezdődne a vita.

És akkor még nehezebb lenne nemet mondania.

- Ezek szerint nem hagysz nekem más választást – jelentette ki a férfi komoran.

Tekintetük találkozott.

- Vagy eljössz velem Londonba és... – figyelmeztetőn emelte ujját, amikor látta, hogy Sophie tiltakozni akar – ...és találok neked munkát, anyám háztartásában...

- Vagy? – kérdezte Sophie mogorván.
- Jelentenem kell a rendőrbíróságon, hogy megloptál.

Sophie szája íze hirtelen megsavanyodott.

- Ezt nem teheted – suttogta.
- Nyilván nem szeretném.
- De megtennéd.

Benedict bólintott.

- Igen.
- Ezért felakasztanának – mondta. – Vagy Ausztráliába deportálnának.
- Nem, ha én más büntetést kérek.
- És mit kérnél?

A férfi barna szeme furcsán fénytelen volt, és Sophie ebben a pillanatban rájött, hogy ő sem élvezzi a beszélgetést.

- Azt kérném, hogy helyezzenek az én felügyeletem alá.
- Ez nagyon kényelmes megoldás lenne neked.

Benedict ujja, amivel addig a lány állát érintette, lecsusszant a vállára.

– Én csak megpróbállak megmenteni magadtól.

Sophie egy közeli ablakhoz sétált és kinézett. Meglepődött, hogy Benedict meg sem próbálta megállítani.

– Tudod, ha így bánsz velem, meggyűlöllek.

– Azt még elviselem.

Sophie kurtán bólintott.

– Akkor a könyvtárban várok. Még ma szeretnék elmenni innen.

Benedict nézte, ahogy elmegy, mozdulatlanul állt, amíg a könyvtár ajtaja be nem csukódott a lány mögött.

Tudta, hogy nem fog elszökni. Nem olyan, aki megszegi adott szavát.

Őt nem engedheti el. A nagy, titokzatos Ő elment, gondolta fanyar mosollyal; az egyeden nő, aki megérintette a szívét.

Aki még a nevét sem mondta meg.

De itt van Sophie, aki nagy hatással van rá. Olyan hatással, amit nem érzett az álarcosbál óta. Belebetegedett már abba, hogy egy tulajdonképpen nem létező nő után sóvárog. Sophie itt van, és Sophie az övé lesz.

És Sophie nem fogja elhagyni, gondolta nagy elhatározással.

– Azt még elviselem, ha gyűlölsz – mondta a bezárt ajtónak. – De nélküled nem tudok élni.

13. fejezet

Korábban beszámoltunk már róla ebben a rovatban, hogy e sorok írója házasságot jósolt Miss Rosamund Reiling és Mr. Phillip Cavender között. E sorok írója most már elmondhatja, hogy ez valószínűleg nem fog bekövetkezni. Lady Penwood (Miss Reiling édesanyja) fültanúk szerint kijelentette, nem egyezik bele, hogy lánya közrendű férfihez menjen feleségül, annak ellenére, hogy Miss Reiling apja, bár nagyon jó családba született, nem tartozott az arisztokráciához.

Nem említve természetesen azt a tényt, hogy Mr. Cavender határozott érdeklődést kezd mutatni Miss Cressida Cowper iránt.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 9.

Sophie-t rosszullét fogta el abban a pillanatban, amint a kocsi elindult a háztól. Mire éjszakára megálltak egy oxfordshire-i fogadóban, határozottan émelygett. És amikor elérték London külvárosát... nos, akkor már komolyan aggódott, hogy nem tudja leküzdeni hányingerét.

Valahogy mégis sikerült helyén tartania gyomortartalmát, de ahogy kocsijuk egyre beljebb hatolt a kusza londoni utcákon, nagy aggodalom fogta el.

Nem is aggodalom. Mintha végzetét érezte volna.

Május volt, ami azt jelenti, hogy javában tartott a szezon. Ami pedig azt jelenti, hogy Araminta is Londonban van.

Ami azt jelenti, hogy Sophie Londonba érkezése nagyon rossz ötlet volt.

– Nagyon rossz – mondta ki öntudatlanul, félhangosan.

Benedict felnézett.

– Mondtál valamit?

Sophie dacosan karba fonta a kezét.

– Csak azt, hogy nagyon rossz ember vagy.

Benedict kajánul nevetett. Sophie tudta, hogy nevetni fog, mégis bosszantotta.

A férfi elhúzta a kocsi függönyét és kinézett.

– Mindjárt megérkezünk – jelentette be.

Azt mondta, egyenesen anyja házába viszi. Sophie úgy emlékezett a nagy házra a Grosvenor Square-en, mintha tegnap járt volna ott. A bálterem hatalmas, a falakon több száz gyertyatartó, mindegyikben tökéletes viaszgyertya állt. A kisebb szobákban kagylós mennyezetstukkók, pasztellszínű falak.

Sophie ilyen házról álmodott. Szó szerint. Valahányszor Benedictről és kitalált jövőjükről álmodott, mindig ebben a házban látta magukat. Tudta, hogy ostobaság, mert második fiúként nem öröklí ezt a házat, mégis, ez volt a legszebb otthon, amit valaha elképzelt, és az álmok amúgy sem a valóságról szólnak. Ha egyenesen a Kensington-palotába álmodta volna magát, az is szíve joga.

Persze nem valószínű, hogy valaha láthatná a Kensington-palotát belülről.

– Mit mosolyogsz? – kérdezte Benedict.

Fel sem nézett, úgy válaszolt.

– A végzetedet tervezgetem.

A férfi mosolygott; Sophie nem nézett rá, de tudta, hogy mosolyog. Hallotta a lélegzésén.

Gyűlölte, hogy Benedict minden rezdülésére érzékeny. Különösen azok után, hogy az a gyanúja támadt, Benedict is pontosan így van vele kapcsolatban.

– Ez legalább szórakoztatónak tűnik, Miss Sophie.

– Micsoda? – kérdezte, és végül felemelte tekintetét; már nem a függöny alsó szegélyét nézte, mint már óráknak tűnő hosszú ideje.

– A végzetem – mondta pajkos, vidám mosollyal. – Ha meg akarsz ölni, legalább te élvezed, mert istenemre, én biztosan nem.

Sophie szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Te meg vagy bolondulva!

– Lehet. – Vállat vont, aztán hátradőlt és lábát a szemközti ülésre tette. – Hiszen végső soron elraboltalak. Azt hiszem, ez megérdemli a „legbolondabb dolog, amit valaha tettem” kitüntető címet.

– Most már elengedhetnél – mondta, bár tudta, hogy sosem tenné.

– Itt, Londonban? Ahol bármelyik pillanatban útonálló és egyéb gazemberek prédája lehetnél? Nem gondolod, hogy ez felettébb felelőtlen dolog lenne részemről?

– Össze sem hasonlítható azzal, hogy akaratom ellenére elszöktettél.

– Nem szöktettelek el – mondta, körmeit vizsgálva. – Megzsaroltalak. Óriási különbség.

Sophie-t az mentette meg a válaszadáستól, hogy a kocsit megállt.

Benedict még egyszer, utoljára elhúzta a függönyt, aztán hagyta, hogy az visszahulljon a helyére.

– Megérkeztünk.

Sophie várt, míg a férfi kiszállt, aztán lassan az ajtóhoz lépett. Egy pillanatig gondolkodott, vajon elfogadja-e a felé nyújtott kezet vagy segítség nélkül ugorjon le, de a kocsit padlója elég magasan volt, és nem akarta nevetségessé tenni magát azzal, hogy az árokba esik.

Jó lenne inzultálni Benedict Bridgerton, de nem azon az áron, hogy kifiticamodik a bokája.

Felsőhajtott, elfogadta a segítséget.

– Nagyon okos döntés – mormogta Benedict.

Sophie éles pillantást vetett rá. Honnan tudja, hogy mit fontolgatott?

– Mindig tudom, mire gondolsz – jegyezte meg.

Sophie lába lecsúszott a kocsi lépcsőjéről.

– Hoppá! – kiáltott fel Benedict és ügyesen elkapta a derekánál fogva, mielőtt Sophie az árokba eshetett volna.

A szükségesnél csak egy pillanattal tovább fogta, aztán letette a járdára. A lány mondott volna valamit, de fogai túlságosan összeszorultak ahhoz, hogy akár egy szót is ki tudjon ejteni.

– Hát nem gyilkos fegyver az irónia? – kérdezte Benedict kajánul mosolyogva.

Sophie ajka megnyílt a csodálkozástól.

– Rám nem hat, de téged megölhet.

És az átkozott ember nevetett.

– Gyere! Bemutatlak az anyámnak. Biztos vagyok benne, hogy talál neked valami állást a háznál.

– Lehet, hogy nincs üresedés – mutatott rá Sophie.

Benedict vállat vont.

– Szeret engem. Megoldja, hogy legyen üresedés.

Sophie nem mozdult, egy lépést sem volt hajlandó tenni mellette, míg ki nem mondta, amit akart.

– Nem leszek a szeretőd!

Benedict feltűnően kedvesen, nyugodtan nézte: – Igen, ezt már voltál szíves említeni.

– Úgy értem, a terved nem fog működni.

Benedict csupa ártatlanság volt: – Lenne tervem?

– Ugyan már! – jegyezte meg gúnyosan. – Az a terved, hogy addig molesztálsz, addig fárasztasz, míg végül beadom a derekamat.

– Sosem álmodnék erről.

- Biztos vagyok benne, hogy egy kicsit többről is álmodsz – dűnnyögte.

Benedict biztosan hallotta, mert kuncogott. Sophie dacosan karba fonta a kezét, nem törődve azzal, hogy meglehetősen előnytelen és méltatlan pozícióban állt ott a járdán, mindenki szeme láttára. Nem kellett aggódnia, mit szólnak az emberek, senki sem figyelt rá, hiszen a szolgálólányos kopott gyapjúruháját viselte. Úgy gondolta, új állásában egy kicsit jobban kell adnia a megjelenésére és optimistábban kell hozzáállnia a munkához, de a csodába is, akkor és ott mogorva akart lenni.

- Ha óhajtod, itt maradhatunk a járdán egész nap – mondta Benedict, hangjában enyhe maró gúnnyal.

Sophie mérges pillantást készült vetni rá, de aztán hirtelen rájött, hogy hol vannak. Nem a Grosvenor Square-en. A Mayfair negyedben, de nem az előtt a ház előtt, ahová a maszkabála ment.

- Ez a Bridgerton-ház? – kérdezte.

Benedict összevonta a szemöldökét.

- Honnan tudod, hogy a Bridgerton-házban lakom?

- Említetted.

Ez szerencsére igaz volt. Valóban többször is beszélt a Bridgerton-házról és a Bridgerton család vidéki rezidenciájáról, Aubrey Haliról.

- Ó! – úgy tűnt, ezt elfogadja. – Ami azt illeti, nem. Anyám már majdnem két éve elköltözött a Bridgerton-házból. Adott még egy utolsó bált, egy álarcosbált, aztán átadta a házat a bátyámnak és a feleségének. Mindig azt mondta, hogy csak addig marad ott, amíg Anthony megnősül és saját családja lesz. Ha jól emlékszem, az első gyerekük alig egy hónappal azután született, hogy anyám elköltözött ide.

- Fiú vagy lány? – kérdezte, bár tudta a választ. Lady Whistledown mindig megírta az ilyesmit.

- Fiú. Edmund. Az idén született egy másik fiuk, Miles.

- Milyen boldogok lehetnek! – dűnnyögte Sophie, és úgy érezte, megszakad a szíve. Neki valószínűleg nem lesznek gyerekei, és ez volt a legszomorúbb felismerés, ami valaha rátört. A gyerekhez férj kell, és a házasság vad vágyálomnak tűnt. Nem szolgának nevelték, ezért nagyon kevés közös vonást talált önmaga és a környezetében élő férfiak többsége között. Nem mintha a személyzet férfi tagjai

nem lettek volna jó és tisztességes emberek, de nehéz volt elképzelni, hogy olyan férfival kösse össze az életét, aki nem tud olvasni.

Sophie nem arra vágyott, hogy különösen előkelő születésű legyen a férje, de még a középosztálybelieket sem érhetette el. Egyetlen tiszteletreméltó iparos sem venne feleségül egyszerű szobalányt.

Benedict intett, hogy kövesse, és Sophie engedelmeskedett, egészen addig, míg a lépcsőhöz nem értek.

Ott megmakacsolta magát, fejét ingatta.

– Én az oldalbejáraton megyek.

Benedict ajka feszes vonalba húzódott.

– Márpedig a főbejáraton jössz be.

– Én az oldalbejáraton megyek – ismételte meg határozottan. – Előkelő hölgy nem alkalmaz olyan szobalányt, aki a főbejáraton lépett a házba.

– Velem vagy – mordult rá Benedict. – És a főbejáraton megyünk be.

Sophie önkéntelenül felnevetett.

– Benedict, hiszen csak tegnap volt, hogy ajánlatot tettél, legyek a szeretőd. Be mernéd vinni a szeretődet a főbejáraton?

Ezzel összezavarta kissé. Sophie kajánul elmosolyodott, hogy látta a férfi arcát eltorzulni a kínos dilemmától.

Sophie napok óta nem érezte magát ilyen jól.

– Be mernéd vinni? – folytatta, többnyire csak azért, hogy tovább kínozza. – Egyáltalán bemutatnád neki a szerelődöt?

– Nem vagy a szeretőm – zárta le Benedict kurtán a témát.

– Az igaz.

Benedict előreszegte az állát, alig leplezett haraggal nézett Sophie szemébe.

– Nyavalyás kis szobalány vagy – mondta halkán, de erős hangsúlyokkal. – Mert ragaszkodtál hozzá. Hogy szobalány maradj. És szobalányként a társadalmi ranglétra kissé alacsony fokán állsz, de attól még teljesen tiszteletreméltó vagy. Nyilván elég tiszteletreméltó ahhoz, hogy anyám szóba álljon veled.

Sophie mosolya lehervadt. Ezek szerint túllőtt a célon.

– Jó – mordult Benedict, amikor nyilvánvaló volt, hogy ezen nem vitatkoznak többet. – Gyere velem!

Sophie követte felfelé a lépcsőn. Ez még előnyére válhat. Benedict anyja biztosan nem alkalmaz olyan szobalányt, aki volt olyan szemtelen és a főbejáratot használta. És mivel határozottan elutasította, hogy Benedict szeretője legyen, el kell ismernie a vereséget, és vissza kell engednie vidékre.

Benedict kinyitotta az ajtót, és tartotta, hogy Sophie beléphessen előtte. A főkomornyik néhány másodperc múlva már ott is termett.

– Wickham, lenne szíves értesíteni anyámat, hogy itt vagyok?

– Természetesen, Mr. Bridgerton. Rögtön, Mr. Bridgerton – felelte Wickham. – Bátorkodom tájékoztatni önt, hogy az édesanyja felettébb kíváncsi volt az ön hollétét illetően az elmúlt héten.

– Meglepne, ha nem így lett volna – felelte Benedict. Wickham bólintott Sophie felé olyan arckifejezéssel, amit a kíváncsiság és a megvetés elegyének lehetett tekinteni.

– Tájékoztathatom arról is, hogy vendéggel érkezett, uram?

– Kérem.

– Tájékoztathatom a vendége kilétéről is?

Sophie érdeklődéssel nézett Benedictre; kíváncsi volt, mit fog mondani.

– Miss Beckett – felelte Benedict. – Alkalmazást keres a háznál.

Wickham egyik szemöldöke megrezzent. Sophie meglepődött. Úgy tudta, a főkomornyikoknak egyáltalán nem szabad érzelmeket nyilvánítaniuk.

– Szobalányként? – érdeklődött Wickham.

– Akármiként – felelte Benedict. Hangjában megjelentek a türelmetlenség első rezdülései.

– Rendben, Mr. Bridgerton – mondta Wickham, aztán eltűnt a lépcsőházban.

– Nem hiszem, hogy jó véleménnyel van a dologról – súgta Sophie, vigyázva, hogy elrejtse kifakadni készülő mosolyát.

– Nem Wickham dönt ebben a házban.

Sophie halk sóhajtást hallatott.

– Szerintem Wickham nem helyeselné.

Benedict hitetlenkedve nézett rá.

– Wickham komornyik.

– Én pedig szobalány vagyok. Tudom, milyenek a komornyikok. Mondhatom, jobban ismerem őket, mint te.

Benedict szeme összeszűkült.

– Nőismerőseim közül te viselkedsz a legkevésbé szoba-lányosan.

Sophie vállat vont és úgy tett, mintha a falon lógó egyik csendéletet nézné.

– A legrosszabbat hozza ki belőlem, Mr. Bridgerton.

– Benedict – mordult rá. – Korábban a keresztnevemen szólítottál. Ne változtass ezen!

– Anyád mindjárt lejön a lépcsőn – emlékeztette –, és te még mindig azt szeretnéd, hogy szobalányként alkalmazzon. Sok szobalányotokkal vagy tegező viszonyban?

Benedict áthatóan nézett rá, és tudta, hogy Sophie-nak igaza van.

– Nem lehet kétféleképpen beszélni, Mr. Bridgerton – mondta, és egy apró mosolyt engedett meg magának.

– Én csak egyféleképpen akartam – mordult.

– Benedict!

Sophie felnézett. Elegáns, szép hölgy jött lefelé a lépcsőn. Haja, szeme színe világosabb volt, mint Benedicté, de vonásai alapján egyértelmű volt, hogy az anyja.

– Anya! – szólalt meg, és elé sietett. – Olyan jó, hogy viszontláthatlak!

– Nagyobb lenne a viszontlátás öröme – szólt a hölgy élénken –, ha tudnám, hol töltötted az elmúlt hetet. A legutolsó hírem, hogy elmentél a Cavender-partira és a többiek nélkül mentek haza.

– Korán távoztam a partiról – felelte. – Aztán elmentem Az én házamba.

Lady Bridgerton felsóhajtott.

– Azt hiszem, nem várhatom el tőled, hogy harmincéves korodban minden lépésedről beszámolj.

Benedict elnéző mosollyal nézett rá.

A lady Sophie felé fordult.

– Ő biztosan a te Miss Becketted.

– Valóban – felelte Benedict. – Megmentette az életemet Az én házamban.

– Én nem is... – szólalt meg Sophie.

- De igen - vágott a szavába Benedict ügyesen. - Beteg lettem, mert eláztam a kocsin az esőben és ő ápolt, míg fel nem gyógyultam.
- Nélkülem is meggyógyult volna, Mr. Bridgerton.
- De nem olyan hamar, és nem olyan kényelemben - mondta Benedict anyjának.

- A Crabtree házaspár nem volt otthon? - kérdezte Violet.
- Amikor megérkeztünk, nem - felelte Benedict.

Violet olyan nyilvánvaló kíváncsisággal nézett Sophie-ra, hogy Benedict végül kénytelen volt megmagyarázni: - Miss Beckett a Cavender család alkalmazásában állt, de bizonyos körülmények lehetetlenné tették, hogy ott maradjon.

- Értem - mondta Violet, de kijelentése korántsem hangzott meggyőzően.
- Az ön fia megmentett engem a lehető legrosszabb sorstól - jegyezte meg halkán Sophie. - Nagy hálával tartozom neki.

Benedict meglepetten nézett rá. Amilyen ellenségesen viselkedett vele addig, nem várta volna, hogy önként magyarázattal szolgál. De úgy ítélte meg, ez így van rendjén; Sophie nagyon jó erkölcsi alapokkal bír, nem olyan, aki hagyná, hogy a harag torzítsa az igazságot.

Ezt is nagyon szerette benne.

- Értem - ismételte Violet, ezúttal érezhetően nagyobb meggyőződéssel.
- Reméltem, hogy találsz neki valami állást a háztartásodban - mondta Benedict.
- De csak ha nem jelent nagy gondot - sietett hozzátenni Sophie.
- Nem - felelte Violet lassan, megfontoltan, érdeklődéssel figyelve Sophie arcát. - Nem, egyáltalán nem lenne gond, de...

Benedict és Sophie is előrehajolt, várták a mondat befejezését.

- Találkoztunk már? - kérdezte Violet hirtelen.
- Nem hiszem, asszonyom - mondta Sophie kissé remegő hangon. Hogyan lehetné Lady Bridgerton, hogy valaha találkoztak? Biztos volt benne, hogy a maszkabálon nem látták egymást. - Nem tudom elképzelni, hogyan találkozhattunk volna.

– Biztosan igaza van – mondta Lady Bridgerton legyintve. – De van magában valami nagyon ismerős. Nyilván találkoztam valakivel, akivel nagyon hasonlítanak. Sokszor vagyok így. Összetévesztek embereket.

– Különösen engem – jegyezte meg Benedict hamiskás mosollyal.

Lady Bridgerton láthatóan elérezékenyülve, szeretettel nézett fiára.

– Nem az én hibám, hogy a gyerekeim feltűnően hasonlítanak egymásra.

– Ha nem a te hibád, akkor ugyan kié?

– Teljes mértékben apátok hibája – felelte Lady Bridgerton vidáman. Aztán Sophie-hoz fordult: – Mind úgy néznek ki, mint néhai férjem.

Sophie tudta, hogy hallgatnia kéne, de olyan kellemes és olyan nyugalmas volt a pillanat, hogy megjegyezte: – Szerintem a fia önre hasonlít.

– Gondolja? – kérdezte Lady Bridgerton kezét összecsapva örömeiben. – Milyen bájos! És én mindig azt hittem, hogy csak puszta edény vagyok, melyből a Bridgerton család új generációja fakad.

– Anyám! – szólt Benedict döbbenten.

Violet felsóhajtott.

– Túl nyersen szóltam volna? Ahogy öregszem, egyre gyakrabban fordul ez elő.

– Hiszen nem is vagy még idős, anyám!

Violet mosolygott.

– Benedict, miért nem látogatod meg a húgaidat, míg én beszélgetek egy kicsit a te Miss Bennetteddel?

– Beckett – javította ki Benedict.

– Ó, persze, Beckett – dűnnyögte Violet. – Felviszem és megállapodunk.

– Csak a házvezetőnőhöz kell vinnie, asszonyom – mondta Sophie.

Nagyon furcsa, hogy a ház asszonya személyesen törődjön egy szobalány alkalmazásával. Persze az egész helyzet szokatlan volt, az is, hogy Benedict ajánlotta, de az is, hogy Lady Bridgerton személyes érdeklődést mutatott iránta.

– Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Watkins nagyon elfoglalt – mondta Lady Bridgerton. – Ráadásul azt hiszem, szükségünk van még egy fenti szobalányra. Van ezen a téren tapasztalata?

Sophie bólintott.

– Kitűnő. Azt hiszem, megfelel. Nagyon szépen beszél.

– Anyám házvezetőnő volt – mondta Sophie automatikusan. – Nagyon nagylelkű családnál dolgozott, és... – Elhallgatott. Legnagyobb rémületére eszébe jutott, hogy elmondta Benedictnek az igazságot, hogy anyja belehalt a szülésbe. Benedict állának mozdulatával szó nélkül jelezte, hogy nem fogja felfedni a hazugságát. – Szóval a család, akiknek dolgozott, nagyon nagylelkű volt – folytatta Sophie. Megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkát. – Sokszor megengedték, hogy együtt tanuljak a lányaikkal.

– Értem – mondta Lady Bridgerton. – Ez sok mindent megmagyaráz. Nehezen tudtam elképzelni, hogy szobalányként gürcölt. Nyilvánvalóan elég művelt ahhoz, hogy magasabb pozícióban dolgozzon.

– Elég jól olvas – közölte Benedict.

Sophie meglepetten pillantott rá.

Benedict mintha észre sem vette volna; anyjához fordult: – Felolvasott nekem, míg lábadoztam.

– Jól is ír? – kérdezte Lady Bridgerton.

Sophie bólintott.

– Elég szépen tudok írni.

– Kiváló. Mindig jó, ha van segítségem, amikor meghívókat címzünk. És a nyár folyamán rendezünk még egy bált. Két lányom elsőbálozó az idén – magyarázta Sophie-nak. – Remélem, hogy egyikük még ebben a szezonban talál magának férjet.

– Nem hiszem, hogy Eloise férjhez akarna menni – jegyezte meg Benedict.

– Fogd be a szád! – utasította rendre Lady Bridgerton.

– Az ilyen kijelentés itt valóságos szentségtörés – mondta Benedict Sophie-nak.

– Ne hallgasson rá! – szólt Lady Bridgerton a lépcső felé indulva. – Jöjjön velem, Miss Beckett. Mi is a keresztneve?

– Sophia. Sophie.

– Gyere velem, Sophie. Bemutatlak a lányoknak. És találunk neked valami másik ruhát – mondta elfintorodva. – Nálunk szobalány nem nézhet ki ilyen kopottasan. Az emberek még azt hiszik, nem adunk elég fizetést.

Sophie még sosem hallott olyat, hogy a Társaság tagjai törődtek volna vele, hogy rendesen megfizessék a személyzetet; elérzékenyült Lady Bridgerton nagylelkűségétől.

– Te pedig várj meg idelent! – adta ki Lady Bridgerton az utasítást Benedictnek. – Sok mindent meg kell beszélnünk.

– Jaj, reszketek, mint a nyárfalevél, máris rettegek – felelte közömbösen.

– Nem tudom, hogy ő vagy a fivére visz a sírba – mormolta Lady Bridgerton.

– Melyik fivére? – kérdezte Sophie.

– Mindegyik. Mind a három. Kivétel nélkül anyaszomorító csirkefogók!

Mindazonáltal olyan anyaszomorító csirkefogók, akiket nagyon szeretett. Sophie kihallotta a hangjából, ahogy róluk beszélt, látta a fia láttán felcsillanó tekintetében.

És Sophie ettől magányosnak és féltékenynek érezte magát; reménytelenül vágyódott egy jobb élet után. Menynyire más lenne minden, ha anyja nem halt volna bele a szülésbe! Lehet, hogy nem tisztelné őket senki: Mrs. Beckett szerető, Sophie fattyú, de szeretett arra gondolni, hogy anyja szerette volna őt.

Ez több, mint amit bármely más felnőttől kapott, beleértve az apját is.

– Gyere Sophie! – sürgette Lady Bridgerton.

Sophie követte, fel a lépcsőn, és azon tűnődött, miért van az, hogy amikor egyszerően csak új munkája lesz, olyan érzése van, hogy új családba lép.

Nagyon... jó érzés volt.

Hosszú, hosszú ideje nem volt már ilyen jó érzése.

14. fejezet

Rosamund Reiling megesküszik, hogy Benedict Bridgertont látta Londonban. E sorok írója hajlamos hinni a beszámoló hitelességében; Miss Reiling ötven lépés távolságból felismer egy nőtlen férfiembert.

Miss Reiling azonban számára sajnálatos módon egyet sem tud magához kötni közülük.

1817. május 12.

Benedict alig tett két lépést a szalon felé, amikor megjelent húga, Eloise. Szaladt felé az előcsarnokon át. Mint minden Bridgertonnak, neki is dús, gesztenyeszín haja volt, mosolya széles. Benedicctel ellentétben azonban szeme tiszta, élénkszürke, olyan árnyalat, ami egyik testvérének sincs. Pontosan olyan, mint Sophie szeme, jutott eszébe hirtelen.

- Benedict! - kiáltott Eloise, meglehetősen szertelenül, túlradó örömmel ölelve bátyját. - Hol voltál? Anya egész héten morgolódott, hogy merre lehetsz.

- Érdekes. Nincs két perce, hogy beszéltem vele, és akkor arról morgolódott, hogy mikor akarsz már végre férjhez menni.

Eloise elfintorodott.

- Majd amikor találkozok valakivel, akihez érdemes hozzámenni. Bárcsak jönne valami új ember a városba! Úgy érzem, ugyanazzal a száz-egynéhány emberrel találkozom újra és újra.

- Mert ugyanazzal a száz-egynéhány emberrel találkozol újra és újra.

- Pontosan! Én is ezt mondom. Londonban már nincs semmi titok. Már mindenkiről mindent tudok.

- Valóban? - kérdezte Benedict nem kis kajánsággal.

- Gúnyolódj csak, ha akarsz, de egyáltalán nem túlzok.

- Egy kicsit sem?

Eloise mogorva tekintettel nézett rá.

- Hol voltál a múlt héten?

Benedict besétált a szalonba, letelepedett egy kanapéra. Talán meg kellett volna várnia, míg a hölgy leül, de a jelenlévő hölgy csak a hóg volt, és sosem érezte szükségét, hogy betartsa a formáságokat, amikor családi körben voltak.

- Elmentem Cavender partijára - mondta, azzal feltette a lábát egy kis asztalra. - Igen pocsek volt.

- Anya megöl, ha meglátja, hogy feltetted a lábadat az asztalra - figyelmeztette Eloise, és a karosszékbe ült le vele szemben. - És miért volt olyan borzalmas az a parti?

– A társaság miatt. – Lábára nézett, és úgy döntött, ott hagyja, ahol van. – Ennél unalmasabb, renyhe bugrist egy rakáson még nem láttam.

– Ugyan, ne kerülgesd a forró kását!

Benedict felvonta a szemöldökét a nyílt, kissé gúnyos hangra.

– Ezennel szigorúan tilos feleségül menned bárkihez, aki ott volt ezen a partin.

– Ezt a parancsot valószínűleg nem esik nehezemre teljesíteni – felelte, a szék karfáján dobolva. Benedict nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon; Eloise mindig tele volt energiával, pezsgett, zszizegett. – De... – folytatta, és szeme összeszűkülte ez nem ad magyarázatot arra, hogy hol voltál egész héten.

– Mondták már neked, hogy rendkívül kotnyeles vagy?

– Ó, mindenki folyton ezt mondogatja. Szóval, hol voltál?

– És kitartó is.

– Csak így lehet információhoz jutni. Szóval, hol voltál?

– Említettem már, hogy azt tervezem, befektetek egy cégbe, ami embereknek való némító szájkosarat gyárt?

Eloise megdobta egy párnával.

– Hol voltál?

– Az a helyzet, hogy a válasz – mondta, és lazán visszadobta a párnát – egyáltalán nem érdekes. Az én házamban voltam, elég makacs megfázásból lábadoztam.

– Úgy tudtam, abból már felgyógyultál.

Benedict olyan kifejezéssel nézte, ami leginkább a csodálkozás és döbbenet elegye volt.

– Ezt honnan tudod?

– Mindent tudok. Már megtanulhattad volna – mosolygott kajánul. – A megfázás tényleg nagyon makacs betegség. Csak nem visszaestél?

Benedict bólintott.

– Miután esőben hajtottam.

– Hát, ez nem volt túl okos dolog tőled.

– Van valami különleges ok – tette fel a kérdést, és körülnézett a szalonban, mintha nem Eloise-t, hanem valaki mást kérdezne –, amiért hagyom, hogy az én butácska húgocskám inzultáljon?

– Talán azért, mert olyan jól csinálom – felelte Eloise és belerúgott bátyja lábába, hogy lesodorja az asztalról. – Anya minden pillanatban visszajöhet.

– Nem hiszem. El van foglalva.

– Mivel?

Benedict a mennyezet felé intett.

– Eligazítja az új lányt.

Eloise ültő helyében hirtelen kihúzta magát.

– Új alkalmazottunk van? Nekem ezt senki nem mondta.

– Szentséges ég! – mondta Benedict lassan, vontatottan. – Történt valami, amiről Eloise nem tudott!

Eloise hátradőlt a széken, aztán megint belerúgott a bátyjába.

– Szobalány? Konyhalány? Komorna?

– Miért érdekel annyira?

– Mindig jó tudni, mi a helyzet.

– Azt hiszem, szobalány.

Eloise fontolgatta az információt.

– És te ezt honnan tudod?

Benedict úgy gondolta, akár az igazat is elmondhatja. Eloise legkésőbb estére úgyis megtudja.

– Onnan, hogy én hoztam ide.

– A szobalányt?

– Nem. Anyámat. Persze, hogy a lányt.

– Mióta törődsz a személyzet alkalmazásának gondjával?

– Ez a fiatal hölgy mondhatni megmentette az életemet, míg betegen feküdtem.

Eloise szája tátva maradt.

– Annyira beteg voltál?

Akár el is hitetheti vele, hogy már a halál kapujában járt. Egy kis szánalom és aggodás még jól is jöhet, ha legközelebb hízelegnie kell valami szívességért.

– Annyira azért talán nem – felelte halkán. – Hova mész? Eloise már talpon volt.

– Megyek, megkeresem anyát és megnézem az új szobalányt. Talán Francesca és én kapjuk most, hogy Marie elment.

– Elvesztetted a szobalányodat?

Eloise komor pillantást vetett rá.

– Elment ahhoz a förtelmes Lady Penwoodhoz. Benedict önkéntelenül elmosolyodott ezen a jelzőn. Nagyon is jól emlékezett a Lady Penwoodnál tett látogatására; ő is förtelmesnek találta.

– Lady Penwood hírhedten rosszul bánik a személyzetével. Idén már három komornája volt. Mrs. Featherington komornáját a hölgy orra előtt csábította át magához, de szegény lány alig két hét után elmenekült tőle.

Benedict türelmesen hallgatta húga tirádáját, és maga is csodálkozott, hogy valahogy érdekli a téma. Valami furcsa okból kíváncsi volt.

– Marie is térden csúszva fog visszajönni már a jövő héten, és könyörög, hogy fogadjuk vissza, majd meglátod, jegyezd meg, amit most mondtam.

– Mindig figyelek arra, amit mondasz, csak nem mindig érdekel.

– Egyszer még megbánod, amit mondtál! – mutatott rá Eloise.

Benedict csak ingatta a fejét és mosolygott.

– Ezt kétlem.

– Hm. Akkor most felmegyek.

– Jó szórakozást!

Eloise nyelvet öltött bátyjára, ami egészen biztosan nem illendő viselkedés egy huszonegy éves ifjú hölgytől, azzal kilépett a szalonból.

Benedict nem sokáig élvezhette a magányt, mert hamarosan újabb lépések hallatszottak a hall felől; valaki ütemes léptekkel feléje tartott. Felnézett, anyja jelent meg az ajtóban.

Rögtön felállt. Vannak az illemnek bizonyos elemei, amit az ember a húgával szemben hajlamos elhagyni, de az anyjával szemben soha.

– Láttam, hogy az asztalon volt a lábad – mondta Violet, mielőtt Benedict szóra nyithatta volna a száját.

– Csak a csizmámmal fényesítettem a felületét.

Violet összevonta a szemöldökét, aztán odalépett a karosszékhez, ahol nem sokkal korábban Eloise.

– Jól van, Benedict – mondta rendkívül gyakorlatias hangon. – Térjünk a tárgyra. Ki ez a nő?

– Úgy érted, Miss Beckett?

Violet komoran bólintott.

– Fogalmam sincs, kivéve, hogy korábban a Cavender családnál dolgozott és az ifjú Mr. Cavender igen rosszul bánt vele.

Violet elsápadt.

– Vagyis... Ó, istenem!.. Azt a lányt...

– Nem hiszem – felelte Benedict. – Ami azt illeti, biztos vagyok benne, hogy nem. Bár az, hogy végül nem sikerült, nem Mr. Cavenderen múlt.

– Szegény lány! Milyen szerencsés, hogy éppen ott voltál és megmentetted.

Benedict úgy érezte, nem igazán szeretné felidézni, mi történt azon az éjszakán a Cavender-ház kertjében. Bár a megmentés szerencsés véget ért, önkéntelenül is azon járt az esze, mi lett volna ha, és több változatot is végiggondolt. Mi lett volna, ha nem ér oda időben? Mi lett volna, ha Cavender és társai kevésbé lettek volna részegek és kicsit makacsabbak? Sophie-t megerőszakolhatták volna.

És most, hogy megismerte és megkedvelte Sophie-t, a puszta gondolattól csontig hatoló borzongás fogta el.

– Hát, nem az, aminek mondja magát. Ebben egészen biztos vagyok – jelentette ki Violet.

Benedict hirtelen kiegyenesedett.

– Miért mondod ezt?

– Túl művelt ahhoz, hogy szobalány legyen. Az anyja alkalmazói megengedhették neki, hogy lányaik néhány tanórájára beüljön, na de mindegyikre?! Kétlem. Benedict, ez a lány beszél franciául!

– Valóban?

– Nem lehetek benne egészen biztos – ismerte el Violet de láttam, amikor belenézett egy könyvbe Francesca íróasztalán, és az a könyv franciául van.

– Az, hogy belenézett, még nem jelenti azt, hogy el is tudja olvasni.

Violet sértődött pillantást vetett fiára.

- Hidd el nekem, figyeltem, hogy mozgott a szeme, a sorokat pásztázta, olvasta a szöveget.

- Ha te mondod, biztosan így volt.

Violet szeme összeszűkült.

- Te most gúnyolódsz velem?

- Általában azt mondanám, hogy igen – szólt Benedict mosolyogva de jelen esetben komolyan gondoltam.

- Lehet, hogy egy arisztokrata család kitagadott lánya – tűnődött Violet.

- Kitagadott?

- Mert talán teherbe esett – magyarázta.

Benedict nem volt hozzászokva ahhoz, hogy anyja ilyen szókimondóan beszéljen.

- Hmm... nem – mondta, és arra gondolt, milyen hevesen utasította el Sophie, hogy a szeretője legyen. – Szerintem nem – ismételte, de arra gondolt: miért is ne lehetne így? Talán azért tiltakozik ennyire az ellen, hogy törvénytelen gyereket hozzon a világra, mert már van egy törvénytelen gyereke, és nem akarja ugyanazt a hibát még egyszer elkövetni.

Szája íze hirtelen megkeseredett. Ha Sophie-nak gyereke született, akkor Sophie-nak szeretője volt.

- Az is lehet – folytatta Violet, belefeledkezve a kérdés boncolgatásába –, hogy valami nemes úr törvénytelen gyereke.

Ez hihetőbben és elfogadhatóbban hangzott.

- Az ember azt hinné, az apa elég pénzt hagy a lányára ilyen esetben, hogy ne kelljen szobalányként dolgoznia – jegyezte meg Benedict.

- Nagyon sok férfi tudomást sem vesz a balkézről született gyerekeiről – mondta Violet elfintorodva. – Ez egyszerűen botrányos.

- Botrányosabb, minthogy egyáltalán házasságon kívül születnek gyerekeik?

Violet ingerült pillantást vetett fiára.

- Ráadásul – folytatta Benedict hátradőlve, bokáját a térdére fektetve ha nemesember törvénytelen lánya lenne, és az apja törődött vele annyira, hogy gyerekként taníttassa, miért nincs most semmije?

– Hmmm, ez jó érv – mondta Violet, mutatóujjával arcát ütögetve. – De ne aggódj, egy hónap sem telik bele, pontosan tudni fogom, hogy kicsoda – mondta végül.

– Javaslom, hogy kérj segítséget Eloise-tól – mondta Be-nedict szárazon. Violet elgondolkodva bólintott.

– Jó ötlet. Az a lány magát Napóleont is rá tudná venni, hogy árulja el a titkait.

Benedict felállt.

– Mennem kell. Kifárasztott az utazás, szeretnék hazamenni.

– Itt mindig szívesen látunk.

Benedict elmosolyodott. Anyja semmit sem kedvelt jobban, mint ha gyerekei a közelében vannak.

– Haza kell mennem a saját lakásomba – mondta, azzal lehajolt és futólag arcon csókolta anyját. – Köszönöm, hogy találtál helyet Sophie-nak.

– Úgy érted, Miss Beckettnek? – kérdezte Violet hamiskás mosollyal.

– Sophie-nak, Miss Beckettnek – mondta Benedict, közömbösséget színlelve.

– Egy és ugyanaz.

Azzal megfordult és kiment; nem látta, hogy anyja szélesen mosolyog a háta mögött.

Sophie tudta, nem szabadna hagynia, hogy túlságosan jól érezze magát a Bridgerton-házban, hiszen elmegy az első adandó alkalommal, amint lehetősége nyílik rá és talál magának más helyet, de körülnézett a szobájában; a legszebb személyzeti szoba, amit valaha szobalány kapott, és Lady Bridgerton barátságosságára, könnyed mosolyára gondolt...

Bárcsak örökre itt maradhatna!

De ez lehetetlen. Ő is tudta, hogy az ő neve Sophia Maria Beckett, nem pedig Sophia Maria Gunningworth.

Először és legfőképpen azért nem maradhat, mert mindig fennáll a veszélye annak, hogy összetalálkozik Aramintával, különösen, hogy Lady Bridgerton szobalányból komornává tette. A komorna kísérheti asszonyát házon kívül. Olyan helyekre, ahol Araminta és a lányok is jelen lehetnek.

És Sophie-nak kétsége sem volt afelől, hogy Araminta megtalálná a módját, hogy pokollá tegye az életét. Araminta iránta való gyűlölte meghaladta a józan ész határait. Ha meglátja Sophie-t Londonban, nem elégszik meg annyival, hogy egyszerűen tudomást sem vesz róla. És kétsége sem volt afelől, hogy Araminta hazudik, csal, lop, ha kell, csak hogy az ő életét megkeserítse.

Annyira gyűlölte Sophie-t.

De ha Sophie igazán őszinte akart lenni, be kellett vallania magának, hogy az igazi ok, amiért nem maradhat Londonban nem Araminta, hanem Benedict.

Hogyan kerülhetné el, ha anyja háztartásában dolgozik? Dühös volt rá, de valahol mélyen legbelül tudta, hogy ez a düh rövid életű lehet. Hogyan állhatna ellen neki nap mint nap, amikor ha csak meglátja is, elgyengül a vágtyól? Nem telik el sok idő, Benedict rámosolyog, azzal a féloldalas, pajkos mosollyal, és azon kapja magát, hogy meg kell kapaszkodnia, nehogy ott helyben elolvadjon a gyönyörűségtől.

Nem jó emberbe szeretett bele. Nem megfelelő emberbe. Sosem kaphatja meg úgy, ahogy ő szeretné, és nem lesz hajlandó odaadni magát neki, ahogy a férfi akarná.

Reménytelen.

Sophie-t a további sötét gondolatoktól gyors kopogás mentette meg.

– Tessék! – szólt ki.

Lady Bridgerton lépett a szobába.

Sophie felpattant és pukedlizett.

– Miben lehetek szolgálatára, asszonyom?

– Semmiben – felelte Lady Bridgerton. – Csak látni akartam, hogy elfoglalta-e a szobáját és minden rendben van. Szüksége van még valamire?

Sophie csak pislogott. Lady Bridgerton kérdezi, hogy szüksége van-e valamire? A szokásos úrnő-komorna viszony ennek éppen a fordítottja.

– Köszönöm... nem – felelte Sophie. – De szívesen állok szolgálatára. Hozhatok valamit önnek?

Lady Bridgerton legyintett.

– Nem szükséges. Ma semmi dolgod ne legyen. Szeretném, ha berendezkednél a szobában, ne foglalkoztasson, hogy mikor kezdj dolgozni.

Sophie a kis batyura pillantott.

– Nem sok holmit kell kipakolnom. Tényleg örülnék, ha azonnal munkába állhatnék.

– Butaság! Mindjárt vége a napnak, és amúgy sem megyünk ma este sehová. Az elmúlt héten a lányok és én megszoktuk, hogy csak egy komornánk van; nyilván túlélünk még egy ilyen estét – mondta Lady Bridgerton mosolyogva.

– Kérlek, ne akarj vitatkozni ezen! Megmentetted a fiamat, az a legkevesebb, hogy adok még egy utolsó szabadnapot.

– Nagyon keveset tettem, igazán szóra sem érdemes. Nélkülem is felgyógyult volna.

– Mindazonáltal segítettél neki, amikor szüksége volt rá, és úgy érzem, adósod vagyok ezért.

– Örömmel tettem – felelte Sophie. – Ez volt a legkevesebb, amit tehettem érte azok után, amit értem tett.

Sophie legnagyobb csodálkozására Lady Bridgerton beljebb ment és leült az íróasztal mögé.

Íróasztal! Sophie még mindig nem tért napirendre fölötte. Mi az, hogy egy szobalánynak íróasztala van?

– Mondd csak, Sophie – szolt Lady Bridgerton széles mosollyal, amiről a lánynak rögtön Benedict mosolya jutott eszébe –, honnan származol?

– Eredetileg Kelet-Angliából – felelte Sophie, mert nem látott okot arra, hogy hazudjon. A Bridgerton család Kent grófságból való; valószínűtlen, hogy Lady Bridgerton ismerné Norfolkot, ahol felnőtt. – Nem messze Sandringham-től, ha tudja, asszonyom, merre van.

– Hogyne tudnám. Nem jártam arra, de hallottam, hogy a kastély gyönyörű épület.

Sophie bólintott.

– Nagyon. Természetesen sosem jártam bent, de kívülről is nagyon szép.

– Hol dolgozott az édesanyja?

– Blackheath Hallban – felelte Sophie; a hazugság könnyen csusszant ki ajkán. Elég sokszor tették már fel neki ezt a kérdést, régen kitalált már egy nevet állítólagos otthonának.

– Ismeri, asszonyom?

Lady Bridgerton a homlokát ráncolta.

- Azt hiszem, nem.
- Egy kicsit északra Swaffhamtól.

Lady Bridgerton a fejét ingatta.

- Nem, nem ismerem.

Sophie lágyan mosolygott.

- Nem sokan ismerik.
- Vannak testvéreid?

Sophie nem volt hozzászokva, hogy munkaadója a származásáról érdeklődjön, ráadásul ilyen részletesen; többnyire csak arra voltak kíváncsiak, hol dolgozott addig és milyen ajánlólevelei vannak.

- Nincsenek. Egyke vagyok.

- Ó, persze, legalább a lányokkal lehettél, akikkel együtt tanultál. Szép évek lehettek.

- Jól éreztem magamat velük – hazudta Sophie. Valójában igazi gyötrelmem, szó szerint kínszenvedés volt Rosamunddal és Posyval tanulni. Sokkal jobban élvezte az órákat, amikor csak ő volt a nevelőnőjével, amikor a lányok még nem laktak Penwood Parkban.

- Meg kell mondanom, nagyon nagylelkű gesztus volt anyád munkaadóitól... Bocsáss meg – szakította meg Lady Bridgerton saját gondolatmenetét, homlokát ráncolva –, mit is mondtál, mi volt a nevük?

- Grenville.

A lady homloka újra ráncolódott.

- Nem ismerem őket.
- Nem gyakran jönnek Londonba.

- Ó, persze, ez mindent megmagyaráz – mondta Lady Bridgerton. – Azt akartam mondani, nagyon nagylelkű gesztus volt tőlük, hogy megengedték, hogy részt vegyél a tanóráikon. Mit tanultál?

Sophie megdermedt. Nem volt benne biztos, hogy Lady Bridgerton vallatja vagy komolyan érdeklik a tanulmányai.

Még soha senki nem kérdezett bele ilyen mélyen magának kreált hamis életrajzába.

- Hát, a szokásos tantárgyakat – hebegte. – Aritmetikát, irodalmat. Történelmet és egy kis mitológiát is. És franciát.

- Franciát? – kérdezte Lady Bridgerton; elég meglepettnek tűnt. – Milyen érdekes! A franciatanár elég drága.

- A nevelőnő beszélt franciául – magyarázta Sophie. – Így nem került pluszpénzbe.

- Mennyire tudsz franciául?

Sophie nem akarta elmondani az igazat, hogy kitűnően. Illetve majdnem kitűnően. Az utóbbi néhány évben kijött a gyakorlatból, és már nem beszélt elég folyékonyan.

- Elég jól ahhoz, hogy francia komornának nézzenek, ha ezt kívánja, asszonyom.

- Ó, nem! – tiltakozott Lady Bridgerton nevetve. – Az ég szerelmére, dehogy! Tudom, milyen örület van azért, hogy a hölgyek francia komornákat tartsanak, de sosem kérnélek olyasmire, hogy úgy végezd a feladataidat, hogy közben ne felejts el francia akcentussal beszélni.

- Ez nagy bölcsességre vall, asszonyom – mondta Sophie, és nagyon igyekezett, hogy a gyanakvás ne látsszon az arcán. Biztos volt benne, hogy Lady Bridgerton nagyon kedves hölgy; nyilván kedves és jóságos hölgy, ha ilyen szép családot nevelt. De ez az egész szinte már túl szép volt.

- Hát, ez... Ó! Eloise! Mi szél hozott idefent?

Sophie az ajtó felé nézett és rögtön tudta, hogy a hölgy csak valamelyik Bridgerton lány lehet. Dús, gesztenyebarna haja tarkóján elegáns kontyba volt tekerve, ajka széles, kifejező, mint Benedicté.

- Benedict mondta, hogy új komornánk van – szólt Eloise.

Lady Bridgerton intett Sophie felé.

- Igen. Sophie Beckett. Éppen beszélgettünk. Azt hiszem, jól kijövünk majd egymással.

Eloise furcsa pillantást vetett anyjára, legalábbis Sophie furcsának látta. Lady Bridgerton úgy gondolta, hogy Eloise mindig kissé gyanakvó, kissé zavart, féloldalas pillantással néz rá. De Sophie valahogy nem így gondolta.

– A bátyám azt mondja, megmentetted az életét – mondta Eloise, anyjától Sophie felé fordulva.

– Mr. Bridgerton bizonyára túloz – felelte Sophie, ajkán halvány mosollyal.

Eloise furcsa, átható pillantással nézett rá, és Sophie-nak az a kínos érzése támadt, hogy a mosolyát elemzi, próbálja eldönteni, vajon Benedict rovására mosolyog-e, és ha igen, akkor ez tréfa vagy rosszindulat.

Mintha megállt volna az idő egy pillanatra, aztán Eloise ajka meglepően huncut mosolyra húzódott.

– Azt hiszem, anyámnak igaza van. Nagyon jól megértjük majd egymást.

Sophie úgy vélte, nagyon fontos vizsgán ment át.

– Találkoztál már Francesca és Hyacinth húgossal? – kérdezte Eloise.

Sophie tagadón ingatta a fejét. Lady Bridgerton adott magyarázatot.

– Nincsenek otthon. Francesca látogatóban van Daphne-nál, Hyacinth pedig elment Featheringtonékhoz. Kibékült Felicityvel és megint elválaszthatatlanok egymástól.

Eloise kuncogott.

– Szegény Penelope! Szerintem élvezte a viszonylagos csendet és nyugalmat, hogy Hyacinth nem volt ott. Én legalábbis biztosan tudom, hogy élvezem, ha egy kis nyugtom van Felicitytől.

Lady Bridgerton magyarázattal fordult Sophie-hoz:

– Hyacinth lányom többnyire legjobb barátnőjénél, Felicity Featheringtonnál van. Ha nem, akkor Felicity van itt.

Sophie mosolygott, bólintott, és megint csak azon tűnődött, miért osztják meg vele életük ilyen apró részleteit. Szinte családtagnak tekintik. Saját családja sosem tekintette annak.

Nagyon furcsa volt.

Furcsa és csodálatos.

Furcsa és csodálatos és rettenetes.

Mert nem tarthat sokáig.

De talán maradhat egy kis ideig. Nem sokáig. Néhány hétig, talán egy hónapig is. Csak annyi ideig, hogy összeszedje a gondolatait, rendezze az ügyeit. Csak annyi

ideig, hogy megnyugodjon, és talán egy kicsit úgy tegyen, mintha több lenne egyszerű szobalánynál.

Tudta, hogy sosem tartozhat a Bridgerton családba, de a barátjuk talán lehet. És olyan régen volt bárki barátja!

- Valami baj van, Sophie? – kérdezte Lady Bridgerton. –Könny csillog a szemedben.

Sophie a fejét ingatta.

- Csak egy porszem mehetett bele – dadogta, és úgy tett, mintha nagyon el lenne foglalva batyuja kicsomagolásával. Tudta, hogy ezt senki nem hiszi el, de nem törődött vele.

És bár fogalma sem volt, merre tart ettől a pillanattól, olyan érzése támadt, hogy az élete csak most kezdődött.

15. fejezet

E sorok írója szilárdan meg van győződve arról, hogy a népesség felét, nevezetesen az urakat nem érdekli ez a cikk; nyugodtan hagyják ki, ugorjanak a következőre. A hölgyek érdeklődését azonban minden bizonnyal felkelti, hogy e sorok írójának tudomására jutott, miszerint immár a Bridgerton család is érintett a Lady Penwood és Mrs. Featherington közötti, az egész szezon folyamán tombolt szobalányháborúban. Úgy tűnik, hogy a két Bridgerton lány korábbi komornája elpártolt a Penwood családtól. Eredetileg annak a szobalánynak a helyére vették fel, aki visszamenekült a Featherington családhoz, miután Lady Penwood háromszáz pár cipő kitisztítására kötelezte.

A Bridgerton családdal kapcsolatban az a hír, hogy Be-nedict Bridgerton megerősített hírek szerint is Londonban van. Úgy tűnik, vidéki tartózkodása alatt beteg volt, ezért hosszabbította meg ottani tartózkodását. Bárcsak lenne valami érdekesebb magyarázat (különösen, ha az ember, mint e sorok írója is, érdekes történetekből él), de sajnálatos módon az ok valószínűleg ezúttal csak ily prózai.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 14.

Másnap Sophie megismerkedett Benedict hét testvére közül öttel: Eloise, Francesca és Hyacinth még anyjuk házában életek, Anthony benézett kisfiával reggelizni, Daphne – házassága révén Hastings hercegné – segítségét pedig Lady Bridgerton kérte a szezonzáró bál megtervezésére. Csak két Bridgerton fivérrel nem találkozott: Gregoryval, aki Etonban tanult és Colinnal, aki Anthony szóhasználatára szerint „isten tudja, hol van”.

Sophie két évvel korábban, az álarcosbálon már találkozott Colinnal. Nagyon megkönnyebbült, hogy Colin éppen nem volt a városban. Nem gondolta, hogy felismerné, hiszen Benedict sem ismerte fel. De valahogy úgy érezte, hogy nyugtalanító, sőt fájó lenne találkoznia vele.

Nem mintha ez számítana, gondolta szomorúan. Ezekben a napokban minden nyugtalanítónak és fájónak tűnt.

Sophie egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy Benedict másnap reggel megjelent anyja reggeliző asztalánál. Sophie nem találkozott volna vele, ha Benedict nem álldogált volna a hallban, amikor Sophie a konyhába indult, ahol a személyzettel akart reggelizni.

– Milyen volt az első éjszaka a Bruton Street ötös szám alatt? – érdeklődött lassú, lusta, férfias mosollyal.

– Remek – felelte Sophie, és próbálta oldalról, félkörben megkerülni, hogy elmenjen mellette.

Ám amikor balra lépett, a férfi jobbra oldalazott, gyakorlatilag elállva az útját.

– Nagyon örülök, hogy kedvedre való volt – mondta udvariasan.

Sophie megint jobbra lépett.

– Az volt – felelte élesen.

Benedict túl magabiztos volt ahhoz, hogy megint balra lépjen, de úgy mozdult, hogy kissé elfordulva egy asztalra támaszkodott, így megint elállta a lány útját.

– Körbevezettek már a házban? – kérdezte.

– Igen, a házvezetőnő megtette.

– És a birtokon?

– Nincs is birtok.

Mosolygott, barna szeme lágy volt, olvadó.

- Van egy kis kert.
- Alig lepedőnyi – feleselt Sophie.
- Mindazonáltal...
- Mindazonáltal reggeliznem kell.

Benedict gálánsán utat engedett neki.

- Akkor legközelebb – suttogta.

És Sophie-t elfogta az a borzongató érzés, hogy a legközelebb hamar eljön.

Harminc perccel később Sophie lassan kiosont a konyhából; félig számított rá, hogy Benedict előugrik valamelyik sarokból. Illetve lehet, hogy nem félig. Szapora lélegzéséből ítélve talán egyenesen várta.

De Benedict nem volt ott.

Óvatosan lépkedett. Bármelyik pillanatban lerohanhat a lépcsőn, rajtaütésszerűen meglepheti.

De Benedict még mindig nem volt sehol.

Sophie ajka megnyílt, mondani akart valamit, aztán hirtelen ajkába harapott, amikor rájött, hogy a férfi nevét akarta kimondani.

- Buta lány! – dünnyögte.
- Ki a buta? – kérdezte Benedict. – Mert te nem, az biztos.

Sophie majdnem háromlépésnyit ugrott.

- Honnan került elő? – kérdezte, amint levegőhöz jutott a nagy ijedtségtől.

Benedict egy nyitott ajtóra mutatott.

- Innen – felelte nagyon ártatlan hangon.
- Szóval most már gardróbokból ugrik rám?
- Természetesen nem tennék ilyet – felelte sértődött ábrázattal. – Ez itt lépcsőház.

Sophie körülnézett. Az oldallépcső volt. A személyzeti lépcső. Nyilván nem olyan hely, ahol a családtagok csak úgy véletlenül járnak.

- Gyakran oson le a cselédlépcsőn? – kérdezte karját keresztbe fonva.

Benedict közelebb hajolt, csak annyira, hogy Sophie kissé zavarba jött, és bár a lány senkinek, még magának sem vallotta volna be, kissé izgatta a helyzet.

- Csak akkor, ha fel akarok settenkedni valakihez.

Sophie megpróbált elosonni mellette.

- Dolgoznom kell.
- Most?

Sophie a fogát csikorgatta.

- Igen, most.
- De hiszen Hyacinth reggelizik. Nem fésülheted meg a haját, míg reggelizik.
- Francescát és Eloise-t is kiszolgálom.
- Ők is reggeliznek. Én már csak tudom: most nincs semmi dolgod.

- Ez is csak azt mutatja, hogy semmit nem tud arról, milyen az, amikor az ember dolgozik a megélhetéséért – vágott vissza. – Van dolgom. Vasalás, foltozás, tisztítás.

- Ezüstöt is kell tisztítanod?

- Cipőt! – mondta kis híján felkiáltva. – Cipőt kell tisztítanom.

- Ó! – Benedict hátradőlt, egyik vállával a falnak támaszkodva keresztbe fonta kezét. – Nagyon unalmasan hangzik.

- Az is – mondta ki nagy nehezen; próbált nem tudomást venni kitörni készülő könnyeiről. Tudta, hogy az élete unalmas, de fájt, hogy erre valaki más mutasson rá.

Benedict ajkának egyik sarja lassú, csábító mosolyra húzódott.

- Te is tudod, hogy nem feltétlenül kell ilyen unalmas életet élned.

Sophie megpróbált ellépni mellette.

- Én ilyennek szeretem.

Benedict széles mozdulattal oldalra lendítette karját, intett, hogy szabad az út.

- Ha ezt kívánod.

- Ezt. – De a szavak nem voltak olyan határozottak, mint amilyenek szeretne volna. – Ezt – ismételte meg.

Semmi értelme hazudnia önmagának. Nem ezt kívánta. Egyáltalán nem ezt. De így kell lennie.

- Engem próbálsz meggyőzni, vagy magadat? – kérdezte Benedict halkán.

- Ezt a kérdést válaszra sem méltatom – felelte. De nem nézett a szemébe, ahogy ezt mondta.

– Akkor jobb, ha felmész – mondta Benedict egyik szemöldökét felvonva, mert a lány nem mozdult. – Biztosan nagyon sok cipőt kell kitisztítanod.

Sophie felszaladt a cselédlépcsőn, és nem nézett vissza.

Benedict legközelebb a kertben találta, azon a kis zöld területen, amit nem is olyan sokkal korábban (és oly pontosan) tréfából lepedőnyi térnek nevezett. A Bridgerton nővérek elmentek a Featherington lányokhoz látogatóba. Lady Bridgerton pedig szunyókált. Sophie kivasalta az összes ruhát, előkészítette estére, kiválasztotta a ruhákhoz illő hajszalagokat, és kitisztított annyi cipőt, amennyi egy hétig elég.

Miután elvégezte a munkát, úgy döntött, pihen egy kicsit a kertben. Lady Bridgerton megengedte, hogy olyan könyvet válasszon a könyvtárból, amelyet csak akar, így Sophie elvett egy nemrégiben megjelent regényt és leült a kis udvar kovácsoltvas székére. Alig egy fejezetet olvasott, amikor lépteket hallott közeledni a ház felől. Valahogy sikerült megállnia, hogy fel ne nézzen, egészen addig, míg árnyék nem vetült rá. Megjósolható lett volna, hogy Benedict az.

– Ön itt lakik? – kérdezte Sophie ridegen.

– Nem – felelte a férfi, és leült a szomszédos székre –, de anyám mindig azt mondja, hogy érezzem magamat itthon.

Sophie nem is tudott volna ennél vidámabb, szellemesebb viszontválaszt elgondolni, de csak hümmögött és igyekezett beletemetkezni a könyvbe.

Benedict a kis asztalra tette a lábát.

– És mit olvasol, ha szabad kérdezni?

– Ez a kérdés – szólalt meg, összecsapva a könyvet, de ujját könyvjelzőnek a lapok közt hagyva – feltételezi, hogy olvasok, de biztosíthatom, ez lehetetlen, míg ön itt ül.

– Olyan ellenállhatatlan a jelenlétem?

– Annyira zavaró.

– Jobb, mintha unalmas lenne – jegyezte meg.

– Szeretem az unalmas, eseménytelen életet.

– Ha szereti az eseménytelen életet, az csak azt jelenti, hogy nem tudja, mi az izgalom.

Hangjának leereszkedő tónusa bosszantó volt. Sophie olyan erősen szorította a könyvet, hogy ujjizületei elfehéredtek.

- Biztosíthatom – mondta fogát csikorgatva –, hogy elég izgalom volt már az életemben.

- Szeretnék behatóbb társalgást folytatni erről a témáról – mondta lassan, vontatottan csakhogy eddig valami okból nem osztottad meg velem életed egyetlen apró részletét sem.

- Nem véletlenül.

Benedict rosszállóan cümmögött.

- Nagyon ellenséges vagy.

Sophie szeme tágra nyílt.

- De hiszen elszöktetett...

- Meggyőztelek – emlékeztette.

- Azt akarja, hogy megüssem?

- Nem bánám – mondta vidáman. – Most, hogy itt vagy, még mindig olyan szörnyűségesnek találok, hogy erőszakkal idehoztalak? Kedveled a családomat, ugye?

- Igen, de...

- És jól bánnak veled, ugye?

- Igen, de...

- Akkor mi a de? – kérdezte fölényes hangon. – Mi is a probléma?

Sophie kis híján elvesztette a türelmét. Majdnem felugrott és megragadta a vállánál fogva; csak rázta volna, de az utolsó pillanatban rájött, éppen ez az, amit a férfi akar. Ezért csak nagyot szusszant és azt mondta: – Ha nem ismeri fel a problémát, én nem tudom megmagyarázni önnek.

És az átkozott férfi nevetett.

- Istenem! Milyen ügyesen kerülte meg a témát!

Sophie maga elé vette és kinyitotta a könyvet.

- Olvasok.

- Legalábbis próbálkozol – jegyezte meg halkán Benedict.

Sophie lapozott, bár még nem olvasta el az utolsó két bekezdést az oldalon. Csak azt akarta mutatni, hogy nem vesz róla tudomást; később is pótolhatja azokat a sorokat, miután Mr. Bridgerton távozott.

– Fordítva tartod a könyvet – mutatott rá.

Sophie alig kapott levegőt; lenézett.

– Nem is igaz!

Benedict fortélyos mosollyal nézett rá.

– De le kellett nézned, hogy meggyőződj róla, ugye?

Sophie felállt.

– Bemegyek – jelentette be.

Benedict is rögtön felállt.

– És itt hagyod ezt a finom tavaszi levegőt?

– Önt hagyom itt – felelte, bár nem kerülte el a figyelmét, hogy megadta neki a tiszteletet. Úriemberek nem szoktak felállni, ha egy közönséges szobalány feláll.

– Kár – mormolta. – Annyira élveztem!

Sophie azon tűnődött, milyen sérülést okozna, ha Benedict fejéhez vágná a könyvet. Valószínűleg nem eleget ahhoz, hogy kárpótolja a méltóságát ért sérelemért.

Maga is csodálkozott, milyen könnyen fel tudja dühíteni a férfi. Már régen abbahagyta az önmagának való hazudozást: szívből szerette, mégis egész testében remegett a dühtől egyetlen csípős megjegyzésétől.

– Viszontlátásra Mr. Bridgerton.

Benedict csak legyintett.

– Később úgyis találkozunk.

Sophie megállt, elbizonytalanodott ettől a közömbös megjegyzéstől.

– Azt hittem, elmész – mondta Benedict évődve.

– Megyek – erősítette meg Sophie.

Benedict oldalra hajtotta a fejét és nem szólt semmit. Nem is kellett semmit mondania. Enyhén gúnyos tekintete mindent elmondott helyette.

Sophie megfordult, az ajtó felé indult, de félúton sem járt, amikor Benedict utána szólt: – Nagyon jól áll az új ruhád.

Sophie megállt, felsóhajtott. Lehet, hogy egy gróf álgám-lányából egyszerű komorna lett, de a jó modor az jó modor, és nem tehetta meg, hogy ne köszönje meg a bókot. Visszafordult.

– Köszönöm. Mrs. Bridgerton ajándéka. Azt hiszem, Francescáé volt.

Benedict a koraltnak dőlt, testtartása megtévesztően nyugodt volt.

– Női körökben szokás megosztani a ruhákat a szobalánnyal?

Sophie bólintott.

– Igen, ha a hölgy már nem hordja őket. Senki nem ajándékozna el új ruhát.

– Értem.

Sophie gyanakvó pillantással szemlélte; azon tűnődött, vajon mit törődik új ruhája előtörténetével.

– Nem akartál bemenni? – érdeklődött Benedict.

– Mit forgat a fejében?

– Miből gondolod, hogy bármit is forgatnék a fejemben?

Sophie ajkát csücsörítve azt mondta: – Nem önre vallana, ha nem így lenne.

Benedict erre elmosolyodott.

– Azt hiszem, ez bók volt.

– Nem feltétlenül volt annak szánva.

– Mindazonáltal én annak veszem – jegyezte meg már-már kedvesen.

Sophie nem tudta, hogy válaszoljon, ezért inkább nem mondott semmit. De nem mozdult tovább az ajtó felé. Fogalma sem volt, miért, mert elég határozottan hangot adott vágyának, hogy egyedül akar lenni. De amit mondott, és amit érzett, nem mindig volt összhangban. Szívből vágyott Benedict után, olyan életről álmodott, ami sosem lehet valósággá.

Nem tudott haragudni rá. Nem kellett volna kényszerítenie, hogy Londonba jöjjön vele, ez igaz, de nem hibáztathatta azért, hogy megkérte, legyen a szeretője. Azt tette, amit az ő pozíciójában sok-sok férfi tesz. Sophie-nak nem voltak illúziói arról, hol van a Társaságban. Szobalány. Szolgáló. És csak az különböztette meg a többi szobalánytól és szolgáltól, hogy gyerekkorában belekóstolt a luxusba, a jó életbe, ló nevelést kapott, ha szeretet nem is volt benne, ez a tapasztalat formálta ideáljait és értékeit. Örökre megragadt a két világ között, egyikben sem volt igazán helye.

– Komolynak tűnsz – szólalt meg Benedict.

Sophie hallotta, hogy hozzá szólt, de képtelen volt kizökkenni gondolataiból.

Benedict előrelépett. Kezét nyújtotta, hogy megérintse a lány állát, aztán mégsem tette.

– Nem bírom, amikor ilyen szomorú vagy – mondta végül, és maga is meglepődött a szavain. Nem akart mondani semmit, csak kicsúszott a száján.

Sophie felnézett.

– Nem vagyok szomorú.

Benedict fejét alig mozdítva cáfolta ezt.

– Szomorúság van mélyen a tekintetedben. Nem tűnt el.

Sophie az arcához kapta a kezét, mintha megérinthetné azt a szomorúságot, mintha anyaga lenne, amitől megtisztíthatja magát.

Benedict megfogta a kezét, ajkához emelte.

– Bárcsak megosztanád velem a titkaidat!

– Nekem nincsenek...

– Ne hazudj! – vágott a szavába, a szándékoltnál nyersebb hangon. – Több titkod van, mint bármely nőnek, akit... – Hirtelen elhallgatott, az álarcosbáli ezüstruhás nő jutott eszébe. – Alig ismertem nőt, akinek több titka lett volna, mint neked.

Tekintetük egy rövid pillanatra találkozott, aztán Sophie gyorsan másfelé nézett.

– Semmi baj nincs a titkokkal. Ha választhatnék...

– A titkaid elevenen elemésztenek – mondta Benedict élesen. Nem akart ott állni és hallgatni a kifogásait, tehetetlen haragja kikezdte türelmét. – Választhatsz, hogy megváltoztatod az életedet, kinyújtod a kezed, megragadod a boldogságot, mégsem teszed.

– Nem tehetem – mondta, hangjában olyan sajgó fájdalommal, hogy Benedict szíve majdnem meghasadt.

– Ostobaság. Bármit megtehetsz, amit akarsz. De nem akarod.

– Kérlek, ne nehezítsd meg még jobban – suttogta.

Amikor ezt mondta, valami elpattant Benedictben.

Furcsa, váratlan érzés volt, amitől hirtelen megzúdult a vére.

- Azt hiszed, nem nehéz? Te tényleg azt hiszed, hogy nem keményíti meg az embert?

- Én ezt nem mondtam.

Benedict megragadta a kezét, magához húzta a testét, hogy érezze, milyen kemény.

- Égek érted! - mondta, ajkát Sophie füléhez érintve. - Minden éjjel csak fekszem az ágyban és rád gondolok és arra, hogy mi a pokolért vagy anyám házában, éppen nála, és nem velem!

- Én nem akartam...

- Tudom, mit akarsz - vágott a szavába. Kegyetlen kijelentés volt, végtelenül megalázó, de már nem érdekelte, mit mond. Ez a lány amúgy is megsebezte már, olyan nagyon, hogy nem hitte, ez egyáltalán lehetséges; sosem álmodta volna, hogy ilyen ereje van. A fáradságos munkát választotta ahelyett, hogy vele éljen, ő meg most arra van ítélve, hogy minden nap lássa, és érezze az illatát és hallja a hangját, és ez még erősebbé, még kínzóbbá tette a vágyát.

Természetesen az ő hibája. Hagyhatta volna ott vidéken, azzal megmenekülhetett volna ettől a kintól. De maga is meglepődött, hogy ragaszkodott hozzá, jöjjön vele Londonba. Nagyon szokatlan volt ez, és szinte félt elemezni, mit is jelent, de mindenképpen biztonságban, védelemben akarta tudni a lányt, jobban, mint amennyire önmagát.

Sophie kimondta a nevét, hangját bársonyossá tette a vágy, és Benedict tudta, hogy neki sem közömbös a lány. Lehet, hogy nem érti pontosan, mit jelent vágyani egy férfi után, de attól a vágy ugyanúgy vágy.

Benedict ajkát Sophie ajkára tapasztotta; megesküdtött magának, hogy ha nemet mond, ha az ellenkezés legkisebb jelét mutatja, akkor abbahagyja. Ennél nehezebb elhatározása sosem volt még, de abbahagyja. De Sophie nem mondott nemet, nem toltta el magától, nem kapálózott, nem húzódozott. Valósággal beleolvadt, keze a férfi haját simogatta, ajka megnyílt ajka alatt. Benedict nem tudta, miért változott meg így, miért engedte a csókot, miért csókolta viszont, de nem akarta elemelni ajkát, hogy ezt megtudakolja.

Megragadta a pillanatot, ízlelte a lányt, itta, belélegezte. Már nem volt olyan biztos benne, hogy meg tudja győzni, legyen a szeretője, és hirtelen nagyon

sürgetővé lett, hogy a csók több legyen, mint egy csók. Lehet, hogy egy életen át kell az emlékek tartani.

Újult erővel csókolta, elnyomva a folyton jelentkező belső hangot, hogy nem először történik ez vele, ezt már megtette ugyanígy. Két éve táncolt egy nővel, megcsókolta, és az a nő azt mondta, egy egész életet kell besűríteni egyetlen csókba.

Akkor magabiztos volt; nem hitt a hölgynek. És elvesztette, talán mindent elvesztett. Azóta nem találkozott senkivel, akiről el tudta volna képzelni, hogy együtt élnek le egész életüket.

Míg meg nem ismerte Sophie-t.

Az ezüstruhás hölgygel ellentétben, nem remélhetett vele házasságot, de az ezüstruhás hölgygel szintén ellentétben, itt volt, kézzel fogható jelenlét.

És őt nem engedi el.

Itt volt vele, és a mennyországban érezte magát. Hajának illata, bőrének enyhe sós íze... Arra született, hogy a karjában leljen menedéket, gondolta Benedict. Ő pedig arra született, hogy a karjában tartsa, ölelje.

– Gyere haza velem! – suttogta a fülébe.

Sophie nem válaszolt, de Benedict érezte, hogy teste megrándul.

– Gyere haza velem! – ismételte.

– Nem tehetem – mondta, minden szava leheletként simogatta a férfi bőrét.

– De igen.

Sophie tagadón ingatta a fejét, de nem húzódott el, és Benedict kihasználta ezt: ajka újra ajkára tapadt. Nyelve előretört, feltárt, bejárt minden forró ki zugot, ízlelte a lány lényének essenciáját. Keze megtalálta a keblek halmát, lágyan simogatta, és elállt a lélegzete, ahogy érezte, tenyere alatt megkeményedik a bimbó. De ez nem volt elég. A bőrét akarta érezni, nem a ruha anyagát.

Nem alkalmas a hely. Az isten szerelmére, hiszen anyja kertjében vannak! Bárki rajtakaphatja őket, és ha nem húzta volna be az ajtó melletti falmélyedésbe, bárki megláthatná őket. Olyan dolog ez, amiért Sophie elveszíthetné az állását. Talán ki kéne vonnia a kert közepére, hogy az egész világ lássa, mert akkor újra az övé lehetne, és nem lenne más választása, mint az, hogy a szeretője lesz.

És pontosan ezt akarja, tisztázta magában Benedict.

De eszébe jutott – és maga is meglepődött, hogy volt annyi lélekjelenléte, hogy bármi is eszébe jusson –, hogy talán azért is szerette, mert Sophie olyan határozott és megingathatatlan volt. Tudta, kicsoda, és Benedict számára sajnálatos módon nem tévelyedett el a Társaságtól.

Ha nyilvánosan tönkreteszi azok előtt, akiket szeret és tisztel, azzal tönkreteszi a lelkét. Ez pedig megbocsáthatatlan liin lenne.

Lassan elhúzódott. Még mindig kívánta, és még mindig azt akarta, hogy a szeretője legyen, de nem erőlteti a dolgot úgy, hogy anyja házában kompromittálja. Ha egyszer eljön hozzá, az ő házába – és biztosan eljön –, azt szabad akaratából teszi.

Addig udvarol neki, lassanként csökkenti ellenállását. Addig...

- Abbahagytad – suttogta Sophie; meglepettnek tűnt.
- Nem alkalmas a hely – felelte.

Sophie arcán egy pillanatig semmi változás nem látszott. Aztán mintha valami árnyékot vetett volna rá, megjelent a rémület. A szemében kezdődött: hihetetlenül tágra nyílt és valahogy a szokásosnál is zöldebb volt; aztán a szájához ért, ajka szétnyílt, levegő áramlott tüdejébe.

- Nem gondoltam, hogy... – suttogta, inkább magának, mint a férfinak.
- Tudom – mosolygott. – Tudom. Nem szeretem, amikor gondolkodsz. Mindig

rosszul járok.

- Ezt nem ismételtük meg.
- Itt biztosan nem ismételtük meg.
- Nem, úgy értem...
- Ne rontsd el!
- De...
- Kérlek, járj a kedvemben, és hagyj meg abban a tudatban, hogy a délután úgy ért véget, hogy nem mondtad, hogy ezt nem ismételtük meg.

– Na de...

Benedict ujját Sophie ajkára nyomta.

- Nem akarsz a kedvemben járni?
- De...
- Nem érdelem meg ezt a kis fantáziát?

Sikerült meggyőznie. Sophie elmosolyodott.

– Jó. Így már sokkal jobb.

A lány ajka felfelé ívelt, csoda volt, valóságos csoda, mosolya még ragyogóbb lett.

– Egyenesen remek – mormolta. – Most elmegyek. És míg elmegyek, csak egy dolgod van. Maradj itt, ahol vagy és mosolyogj. Mert összetörik a szívem, ha mást látok az arcodon, mint mosolyt.

– Nem is fogod látni az arcomat!

Benedict megérintette a lány ajkát.

– De tudni fogom.

Azzal, mielőtt Sophie ajkáról eltűnhetett volna a döbbenet és az imádat varázslatos elegye, távozott.

16. fejezet

A Featherington család tegnap este kisebb vacsorát adott, és bár e sorok írója nem részesült abban a kiváltságban, hogy jelen lehessen, azt mondják, nagyon jól sikerült összejövetel volt. Három Bridgerton is jelen volt, de sajnálatos módon csak lányok, a férfiak közül senki. Jelen volt a mindig nyájas Nigel Berbrooke is; nagy figyelmet fordított Miss Philippa Featheringtonra.

E sorok írója úgy értesült, hogy meghívást kapott Benedict és Colin Bridgerton is, de sajnálatos módon más elfoglaltságukra hivatkozva lemondták a részvételt.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 19.

Ahogy a napok egy hétté kerekedtek, Sophie rájött, hogy a Bridgerton családnál nagyon is sok dolga van. Mind a három hajadon lányt ki kellett szolgálnia, napjai frizurakészítéssel, ruhajavításokkal, vasalással, cipőtisztítással teltek... Egyszer sem hagyta el a házat, csak néha kis időre kiment a kertbe.

De míg ugyanez az élet Araminta alatt rettenetes és megalázó volt, a Bridgerton-házban nevetés csengett, mindenki mosolygott. A lányok évődtek,

huzakodtak egymással, de sosem olyan ellenséges indulattal, mint Rosamund és Posy. És ha családi körben teáztak, a fenti szalonban, csak Lady Bridgerton és a lányok, Sophie-t mindig meghívták, teázzon velük. Általában felvitte a varrókosarát és stoppolt, gombokat varrt, miközben a család beszélgetett, de olyan jó volt, hogy ott ülhetett velük, finom teát kortyolhatott friss tejjel, és meleg teasüteményt ehetett hozzá. És Sophie néhány nap után annyira jól érezte magát velük, hogy időnként bekapcsolódott a társalgásba is.

Ez lett a kedvenc napszaka.

Egy héttel a nagy csók után (mert Sophie így utalt rá magában) Eloise megkérdezte: – Nem tudod véletlenül, hol lehet Benedict?

– Jaj!

Négy Bridgerton-arc fordult felé.

– Jól vagy? – kérdezte Lady Bridgerton; teáscsészéje megállt félúton a csészealj és ajka közt.

Sophie fájdalmas arcot vágott.

– Megszúrtam az ujjamat.

Lady Bridgerton ajka alig rezdülő titkos mosolyra húzódott.

– Anya már legalább ezerszer mondta neked... – szólt a tizennégy éves Hyacinth.

– Ezerszer? – kérdezte Francesca homlokát ráncolva.

– Anya már legalább százszor mondta neked – helyesbített Hyacinth, bosszús pillantást vetve nővéreire hogy nem kell behoznod a varrogatnivalót, amikor teázunk.

Sophie alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

– Lustának érezném magam, ha nem tenném.

– Hát, én nem fogom behozni a hímzésemet – jelentette ki Hyacinth, bár nem kérte erre senki.

– Lusta vagy? – kérdezte Francesca.

– Egy cseppet sem – vágott vissza Hyacinth.

Francesca odafordult Sophie-hoz: – Hyacinth most miattad lustának érzi magát.

– Egyáltalán nem! – tiltakozott Hyacinth.

Lady Bridgerton a teáját szürcsölgette.

– Elég régen dolgozol azon a hímezésen, Hyacinth. Február óta, ha nem csal az emlékezetem.

– Sosem csal az emlékezetem – mondta Francesca Sophie-nak.

Hyacinth nagy szemekkel meredt Francescára, aki teáscsészéjébe mosolygott.

Sophie köhécselt, hogy elfedje nevethetnékjét. A húszéves Francesca alig egy évvel fiatalabb, mint Eloise. Fergeteges, nagyon fondorlatos humora volt. Egy nap Hyacinth is ilyen lesz, de még nem ér fel hozzá.

– Senki nem válaszolt a kérdésekre – szólt Eloise, és csörrenve letette csészéjét a csészealjra. – Hol van Benedict? Jó régen nem láttam.

– Már egy hete – szólalt meg Lady Bridgerton.

– Jaj!

– Nem kéne gyűszűt használnod? – kérdezte Hyacinth Sophie-t.

– Általában nem vagyok ilyen ügyetlen – dünnyögte Sophie.

Lady Bridgerton ajkához emelte a csészét és meglehetősen hosszú ideig tartotta ott.

Sophie fogcsikorgatva, még nagyobb buzgalommal látott munkájának. legnagyobb meglepetésére Benedict a nagy csók óta, egy hete nem jelent meg a házban. Sophie azon kapta magát, hogy néha az ablakon néz kifelé, sarkokba les be, mindig remélve, hogy megpillanthatja végre.

De sosem volt ott.

Sophie képtelen volt eldönteni, hogy nagyon bánatos vagy örül neki. Vagy mindkettő egyszerre.

Felsóhajtott. Határozottan mindkettő. Örül is, bánkódik is miatta.

– Mondtál valamit, Sophie? – kérdezte Eloise.

Sophie tagadón ingatta a fejét.

– Nem – felelte halkán, és a viláért sem nézett volna fel. Kissé elfintorodva megszorította az ujját, nézte, hogy egy vér-csepp gyöngyözik fel a bőrből.

– Hol a csodában lehet? – tartott ki kérdése mellett Eloise.

– Benedict harmincéves – mondta Lady Bridgerton szelíden. – Nem kell minden lépéséről beszámolnia nekünk.

Eloise hangosan felhorkant.

- Egy hete még egészen másképp viszonyultál hozzá, anya.

- Ezt hogy érted?

- „Hol lehet az én Benedict fiam?” – imitálta Eloise tréfásan anyját. – „Hogy mer csak úgy, szó nélkül elmenni? Mintha lebillent volna a világ végéről.”

- Az teljesen más volt – felelte Lady Bridgerton.

- Hogyhogy? – kérdezte Francesca, jellegzetes fortélyos mosolyával.

- Azt mondta, hogy elmegy ahhoz a borzasztó Cavender fiúhoz valami partira, aztán egy örökkévalóság volt, míg visszajött, de ezúttal... – Lady Bridgerton elhallgatott, ajkát csücsörítette. – Ugyan, miért is magyarázkodom nektek?

- El nem tudom képzelni – dűnnyögte Sophie.

Eloise, aki a legközelebb ült Sophie-hoz, félrenyelte a teát.

Francesca hátba veregette Eloise-t és előrehajolt, hogy megkérdezze: – Mondtál valamit, Sophie?

Sophie tagadón ingatta a fejét és beledöfte a tűt a ruhába, amit éppen javított, de nem talált bele a szegélybe.

Eloise kétkedő oldalpillantást vetett rá.

Lady Bridgerton köhécselt.

- Nos, szerintem... – szólt, fejét oldalra hajtva. – Mintha lenne valaki a hallban.

Sophie sóhajtást fojtott el és az ajtó felé nézett, azt várta, hogy a főkomornyik lép be. Wickham mindig rosszalló pillantást vetett rá, mielőtt közölte volna mondandóját. Nem helyeselte, hogy egy szobalány a hölgyekkel teázzon, és bár sosem adott volna hangot rosszallásának a Bridgerton család tagjai előtt, ritkán leplezte arcán megjelenő érzelmeit.

De Wickham helyett Benedict lépett be az ajtón.

- Benedict! – kiáltott fel Eloise és felállt. – Éppen rólad beszéltünk!

Benedict Sophie-ra pillantott.

- Valóban?

- Én nem – dűnnyögte Sophie.

- Mondtál valamit, Sophie? – kérdezte Hyacinth.

- Jaj!

– Azt hiszem, el kell vennem tőled azt a varrómunkát – mondta Lady Bridgerton szórakozott mosollyal. – Ha így megy tovább, estére sok vért vesztesz.

Sophie felállt.

– Megyek, hozok gyűszűt.

– Nincs gyűszűd? – kérdezte Hyacinth. – Én nem is álmodnék róla, hogy gyűszű nélkül varrjak.

– Álmodtál valaha varrásról? – jegyezte meg kajánul Francesca.

Hyacinth megrúgta és majdnem felborította a teáskészletet.

– Hyacinth! – szólt rá korholón Lady Bridgerton.

Sophie az ajtó felé indult; kétségbeesetten igyekezett elkerülni, hogy Benedictre nézzen. Egész héten azt remélte, hogy legalább egy pillantást vethet rá, de most, hogy ott volt, Sophie csak menekülni akart. Ha ránéz, tekintete elkerülhetetlenül ajkára téved. És ha az ajkára néz, rögtön a csókra gondol. És ha a csókra gondol...

– Szükségem van gyűszűre – mondta ki hirtelen, talpra állva. Vannak dolgok, amikre az ember társaságban nem is gondol.

– Bizonyára – mormogta Benedict, egyik szemöldökét arrogáns ívbe húzva.

– Odalent van – hebegte Sophie a szobámban.

– De hiszen a szobád fent van – javította ki Hyacinth.

Sophie meg tudta volna ölni.

– Én is azt mondtam – habogott.

– Nem – közölte Hyacinth nagyon tárgyilagos hangon. – Nem azt mondtad.

– De igen – mondta Lady Bridgerton. – Hallottam.

Sophie hirtelen Lady Bridgertonra nézett, és azonnal tudta, hogy a hölgy hazudott.

– Megyek, hozom a gyűszűt – mondta; úgy tűnt, már vagy harmincadszorra mondja. Az ajtó felé sietett, de ahogy Benedict felé közeledett, egyre nehezebben kapott levegőt.

– Mindenki fél a fájdalomtól – mondta Benedict, és utat engedett neki az ajtóban. De amint Sophie elhaladt mellette, közelebb hajolt és odasúgta: – Gyáva!

Sophie elpirult, valósággal égett az arca, és már félig leért a lépcsőn, amikor észbe kapott, hogy a szobájába akart menni. A fenébe is! Nem akart újra felmenni,

mert akkor kénytelen lett volna elhaladni Benedict mellett. Valószínűleg még mindig az ajtóban áll, és felfele indulna a szája sarka, ha mellé érne, és olyan kissé gúnyos, kissé csábító mosollyal mosolyogna, amitől neki mindig elállt a lélegzete.

Ez katasztrófa. Semmiképpen sem maradhat a családnál. Hogyan is maradhatna Lady Bridgerton mellett, ha valahányszor meglátja a fiát, remegni kezd a térde. Ehhez egyszerűen nem elég erős. Addig ostromolja, hogy a végén leveszi a lábáról, elfeledteti vele minden elvét, minden esküjét. Muszáj elmennie. Nincs más lehetőség.

Pedig nagyon nagy kár, mert szeretett a Bridgerton nővéreknek dolgozni. Emberként bántak vele, nem úgy, mint valami igáslóval. Bevonták a társalgásba, kérdezték erről-arról, és úgy tűnt, érdeklő is őket a válasz.

Sophie tudta, hogy nem tartozik közéjük, soha nem is tartozhat, de úgy bántak vele, hogy könnyű volt azt hinni, mégis. És Sophie egész életében semmit sem akart jobban, mint családot. A Bridgerton családnál legalább úgy érezhette, hogy van családja.

- Eltévedtél?

Sophie felnézett, és Benedictet pillantotta meg a lépcső tetején, hanyagul a falnak támaszkodva. Aztán lefelé nézett, és rájött, hogy még mindig a lépcsőn áll.

- Kifelé megyek - közölte.

- Gyűszűt venni?

- Igen - felelte dacosan.

- Nincs szükséged pénzre?

Hazudhatott volna, mondhatta volna, hogy van pénz a zsebében, vagy megmondhatta volna az igazat, és akkor olyan szánalmas bolondnak tűnt volna, mint amilyen valójában volt. Vagy egyszerűen leszaladhat a lépcsőn, ki a házból. Gyáva dolog, de...

- Mennem kell - hadarta, azzal nekiiramodott, teljesen elfeledkezve róla, hogy a személyzeti bejárót kéne használnia. Átsuhant az előcsarnokon, kinyitotta a súlyos ajtót, leszaladt a kinti lépcsőn. Amikor lába a járdát érte, északra fordult, csak mert mennie kellett valamerre. Aztán hangot hallott.

Szörnyű, rettenetes, borzasztó hangot.

Szent ég, hiszen ez Araminta!

Sophie szíve egy kis időre megszűnt dobogni, gyorsan a falhoz lapult. Araminta háttal állt, és ha nem fordul meg, nem látja meg őt.

Könnyű csendben maradni, amikor az ember lélegzethez sem jut.

Mit keres itt? A Penwood-ház nyolcsaroknyira van, közelebb...

Aztán eszébe jutott. Előző évben olvasta a Whistle-downban, a néhány példány egyikében, amelyet sikerült titokban elolvasnia a Cavender családnál. Az új Penwood gróf végül úgy döntött, hogy Londonba költözik. Araminta, Rosamund és Posy kénytelen volt új lakás után nézni.

De éppen a Bridgerton-ház szomszédságában? Sophie, ha akart volna sem tudott volna rosszabb rémálmot elképzelni.

– Hol az a kibírhatatlan lány? – hallotta Araminta hangját.

Sophie rögtön megsajnálta a szóban forgó komornát. Araminta egykori „kibírhatatlan lányaként” tudta, hogy ez a pozíció kevés előnnyel jár.

– Posy! – kiáltott Araminta, azzal a várakozó hintóhoz lépett.

Sophie az ajkába harapott, szíve hevesen vert. Abban a pillanatban tudta, mi történhetett, amikor elment a háztól. Araminta nyilván új szobalányt vett fel, és valószínűleg ugyanolyan durva volt azzal a lánnyal is, de nem alacsonyíthatta le, nem kínozhatta úgy, ahogy azt Sophie-val tette. Ismerni kell, nagyon kell gyűlölni valakit ahhoz, hogy olyan kegyetlen legyen vele. Semelyik régi szolga nem felelt meg erre a célra.

És mivel Aramintának mindenképpen el kellett nyomnia valakit, mert nem érezte jól magát, ha másnak nem volt nagyon rossz miatta, nyilván Posyt választotta szenvedő alanyul, pontosabban kegyetlensége tárgyául.

Posy szaladt ki az ajtón, arca elgyötört, nyúzott, szomorú. Boldogtalannak látszott, és talán néhány fonttal súlyosabbnak, mint két éve volt. Aramintának ez biztosan nem tetszik, gondolta Sophie komoran. Sosem tudta elfogadni, hogy Posy nem olyan filigrán alkat és nem olyan szőke, mint ő és Rosamund. Ha Sophie volt Araminta „életének megkeserítője”, Posy mindig is csalódottságot okozott neki.

Sophie figyelte, ahogy Posy megáll a lépcső tetején, aztán lehajol, és rövid szárú cipőjének fűzőjével babrál. Rosamund kidugta a fejét a kocsiból és húga nevét kiáltotta, Sophie megítélése szerint igen kellemetlen visító fejhangon.

Sophie behúzta a nyakát, még jobban a falhoz lapult. Rosamund látóterébe került.

- Jövök már! – kiáltott Posy.
- Siess már! – csattant fel Rosamund.

Posy befejezte a cipőfűzést, aztán nekiiramodott, de lába az utolsó lépcsőfokon megcsúszott, és egy pillanattal később elterült a járdán. Sophie előrebillent, ösztönösen Posy segítségére akart sietni, de erőt vett magán és a falhoz lapult. Posynak semmi baja nem volt és Sophie semmit nem akart jobban elkerülni az életben, minthogy Araminta megtudja, újra Londonban van, ráadásul a közvetlen szomszédban.

Posy feltápászkodott a járdáról, nyakát nyújtóztatta, jobbra, balra, és...

És akkor meglátta. Sophie biztos volt benne, hogy meglátta. Posy szeme tágra meredt, ajka megnyílt, mintha szólni akart volna. Aztán összezáródott, de nem egészen, csak csücsörített, hogy kimondja: Sophie.

Sophie kétségbeesetten rázta a fejét.

- Posy! – szólt Araminta dühös kiáltása.

Sophie újra a fejét ingatta, esdeklő, könyörgő tekintettel kérte Posyt, ne árulja el.

- Jövök, anya! – felelte Posy. Aztán kurtán bólintott Sophie felé, és beszállt a hintóba, ami szerencsére az ellenkező irányba hajtott el.

Sophie a falnak dőlt. Egy teljes percig nem mozdult.

Aztán még öt percig úgy maradt.

Benedict nem akarta elrontani anyja és húgai kedvét, de miután Sophie kiszaladt a fenti szalonból, elvesztette érdeklődését a tea és a sütemény iránt.

- Éppen azon tűnődünk, hol lehetsz – mondta Eloise.
- Hmm? – kissé jobbra nyújtotta a nyakát, az ablakon nézett kifelé.
- Azt mondtam – szólt Eloise igen hangosan, szinte kiabálva hogy éppen azon tűnődünk...

- Eloise, halkabban! – szólt rá Lady Bridgerton.

- De hiszen nem is figyel.

- Ha nem figyel, akkor a kiabálás sem fogja felkelteni a figyelmét – mondta Lady Bridgerton.

- Esetleg, ha megdobnánk egy süteménnyel... – javasolta Hyacinth.
- Hyacinth, ne merészd...

De Hyacinth már elvetette a sulykot, illetve a süteményt. Benedict elhúzta a fejét, alig egy fél másodperccel azelőtt, hogy az édesség képen találta volna. Előbb a falat nézte, ahol halvány foltot hagyott, aztán a padlót, ahová csodálatos mód szinte egyben esett le.

- Azt hiszem, ez a jel nekem szól, hogy távozzak – mondta szinte mézesmázosan, pimasz mosollyal pillantva legkisebb hűgára. A repülő sütemény csak ürügy volt, hogy kijuthasson a szalonból, és megleshesse, hová igyekszik Sophie.

- De hiszen csak most jöttél! – méltatlankodott Violet. Benedict gyanakvással tekintett rá. A szokásos mondat dorgálásszerűen szokott hangzani, és volt benne némi sajnálkozás korai távozása miatt. Most semmi ilyesmit nem lehetett kihallani.

Ez azt jelenti, hogy Violet forral valamit.

- Maradhatok, ha gondolod – mondta, csak hogy próbára tegye anyját.
- Ó, nem szükséges – felelte Lady Bridgerton, ajkához emelve a teáscsészét, bár Benedict meg volt győződve róla, hogy teljesen üres. – A világért sem akarunk feltartóztatni, ha dolgod van.

Benedict küszködött, hogy arckifejezése közömbösnek hasson, vagy legalábbis elrejtse döbbenetét. Amikor legutóbb azt mondta anyjának, hogy sok dolga van, anyja azt felelte: – Annyira sok dolgod van, fiam, hogy még anyádra sincs időd?

Első gondolata az volt, hogy kimondja: – Mégis maradok! –, és leül egy székre, de volt annyi lélekjelenléte, hogy felismerje, ha csak azért marad, hogy anyját megpróbálja félrevezetni, az nevetséges, miközben valójában nagyon is menni akart.

- Akkor megyek is – mondta halkán, az ajtó felé hátrálva.
- Menj csak! – mondta Violet elegáns kézlegyintéssel elbocsátva. – Érezd jól magad!

Benedict úgy döntött, inkább kimegy, mielőtt anyja még jobban összezavarná. Lehajolt, felvette a sütemény maradékát és laza mozdulattal Hyacinth-hoz hajította, aki nevetve kapta el. Aztán bólintott anyja és hűgai felé, és

kilépett a hallba; még nem ért el a lépcsőhöz, amikor anyja hangját hallotta: – Már azt hittem, el sem indul. – Nagyon furcsa.

Hosszú, könnyed léptekkel ment le a lépcsőn, át az előcsarnokon, az ajtóig. Nem gondolta, hogy Sophie még a ház közelében lehet, de ha vásárolni ment, csak egyfelé indulhatott. Jobbra fordult, azt tervezte, hogy elsétál a kis boltokig, de tett meg néhány lépést, és meglátta Sophie-t. Ott állt a Bridgerton-ház téglával kirakott fala mellett, és úgy nézett ki, mint aki lélegezni is elfelejtett.

– Sophie? – sietett oda hozzá Benedict. – Mi történt? Jól vagy?

Megrezzent, amikor észrevette, aztán bólintott.

Benedict természetesen nem hitt neki, de semmi értelme nem volt, hogy ezt ki is mondja.

– Hiszen remegsz – mondta, a lány kezére pillantva. – Mondd el, mi történt! Valaki molesztált?

– Nem – felelte Sophie, rá nem jellemző remegő hangon. – Csak... én... – Pillantása a lépcsőre esett. – Csak félreléptem a lépcsőn, és nagyon megijedtem – mondta halványan elmosolyodva. – Biztos vagyok benne, hogy te is éreztél már ilyet. Mintha az ember belső részei teljesen összekeverednének.

Benedict bólintott, mert természetesen tudta, milyen érzés.

– Gyere velem! – szólította.

Sophie felnézett, és volt valami a tekintete mélyén, amitől Benedict szíve majdnem meghasadt.

– Hová? – suttogta.

– Mindegy, csak innen el. – Én...

– Ötháznyira lakom innen.

– Igen? – szeme tágra nyílt. – Ezt senki nem mondta nekem.

– Szavamat adom, hogy nem török az erényeidre – vágott a szavába. Aztán, mivel képtelen volt megállni, hozzátette: – Hacsak másként nem kívánod.

Az volt az érzése, hogy Sophie tiltakozott volna, ha nem lett volna annyira kábult, annyira a hatása alatt annak, ami történt, de így hagyta, hogy Benedict vezesse.

– Csak üldögélünk egy kicsit a szalonban – mondta. – Míg jobban nem leszel.

Sophie bólintott, és Benedict vezette, házának lépcsőjén felfelé. Ízléses városi épület volt, kissé délre anyja házától.

Amint kényelmes helyet találtak maguknak és Benedict becsukta az ajtót, hogy a személyzet ne zavarja őket, odafordult Sophie-hoz és szólni akart: – Most már igazán elmondhatod, mi történt valójában –, de a legutolsó pillanatban valami arra készítette, hogy inkább ne szólaljon meg. Fellehetne volna a kérdést, de tudta, hogy Sophie nem válaszolna. Védekező álláspontra helyezkedne, és az egyáltalán nem segíti elő, hogy elérje célját.

Ezért közömbösnek tűnő arc kifejezést vett fel és inkább mást kérdezett.

– Hogy tetszik a munka a családomnál?

– Nagyon kedvesek.

– Kedvesek? – visszhangozta, nem törődve vele, hogy a hitetlenkedés az arcára van írva. – Talán őrijtőek. Kimerítőek. De hogy kedvesek lennének?!

– Szerintem nagyon kedvesek – mondta Sophie határozottan.

Benedict elmosolyodott, mert nagyon szerette a családját, és kedvére volt, hogy Sophie megkedvelte őket. Aztán rájött, hogy ezzel a lépéssel éppen a saját helyzetét rontja, mert minél jobban szereti Sophie a Bridgerton családot, annál valószínűtlenebb, hogy megszegyeníti magát előttük azzal, hogy a szeretője lesz.

A fenébe! Ezzel nagyon elszámította magát. De annyira arra koncentrált, hogy Londonba hozza, és az tűnt az egyetlen megoldásnak, hogy meggyőzi, anyja háztartásában kap munkát.

Ez, és némi kényszerítő erejű meggyőzés.

A fenébe! A fenébe! A fenébe! Miért nem olyasmire vette rá, amitől könnyebben a karjába édesedne?

– Nagyon szerencsés vagy, hogy ilyen családot van. Adj hálát értük! – mondta Sophie, délutáni megszólalásainál lényegesen hangosabban, határozottabban. – Bármit megadnék, ha...

Nem fejezte be a mondatot.

– Miért adnál meg bármit? – kérdezte Benedict, és maga is meglepődött, milyen nagyon akarja tudni a választ.

Sophie tűnődve, elérékenyülve nézett kifelé az alakon.

– Azért, hogy bárcsak ilyen családom lehetne!

– Nincs senkid – mondta, nem kérdésként, hanem kijelentésként.
– Sosem volt senkim.
– Míg a... – kezdte, aztán eszébe jutott, hogy Sophie véletlenül elmondta, anyja belehalt a szülésbe. – Néha... egyáltalán nem könnyű Bridgertonnak lenni – szólt szándékosan könnyeden, szelíden.

Sophie lassan felé fordította a fejét.

– El sem tudok képzelni jobbat.
– Azt hiszem, nincs is semmi ennél jobb – felelte, de ez nem jelenti azt, hogy mindig könnyű.

– Ezt hogy érted?

És Benedict azon kapta magát, hogy olyan érzéseit tárja fel, amit soha egyetlen léleknek sem mondott el, különösen családtagjainak nem.

– A kívülálló szemlélők többségének egyszerűen Bridgerton vagyok. Nem Benedict vagy Ben. Egyszerűen csak Bridgerton vagyok – mondta szomorú mosollyal.
– A kettes számú.

Sophie ajka megremegett.

– Sokkal több vagy ennél.
– Szeretném ezt hinni, de az emberek többsége ezt nem így látja.
– Az emberek többsége ostoba.

Benedict ezen nevetett. Igen elbűvölőnek találta a komor Sophie-t.

– Ezzel nem áll szándékomban vitatkozni.

Aztán, amikor már azt gondolta, hogy a témát lezárták, meglepetésére Sophie megjegyezte: – Nem vagy olyan, mint a családod.

– Ezt hogy érted? – kérdezte, de nem nézett a szemébe. Nem akarta, hogy lássa, milyen fontos neki a válasz.

– Hát, a bátyád, Anthony... – szólt, homlokát ráncolva a megfelelő szavak keresése közben – ... Anthony életét teljesen más irányba vitte a tény, hogy ő a legidősebb fiú. Nyilvánvalóan felelősséget érez az egész család iránt, ami benned nincs meg.

– Egy pillanat...

– Hadd mondjam végig – mondta, kezét nyugtatón Benedict kezére téve. – Nem azt mondtam, hogy nem szereted a családodat, vagy nem adnád az életedet

bármelyikükért. De a bátyád helyzete más. Ő felelősséget érez, és őszintén hiszem, hogy saját kudarcának tekintené, ha bármelyikőtök boldogtalan lenne.

– Hányszor találkoztál Anthonyval? – kérdezte Benedict halkán.

– Csak egyszer. – Szája sarka megfeszült, mintha mosolyt nyomna el. – De ennyi is elég volt. Ami az öcsédet, Colint illeti... nos, vele nem találkoztam, de sokat hallottam róla.

– Kitől?

– Mindenkitől. Nem is szólva arról, hogy a Whistledown is folyton ír róla. Be kell vallanom, évek óta olvasom azt a lapot.

– Ezek szerint hírből ismertél, mielőtt személyesen megismerkedtünk.

Sophie bólintott.

– De nem ismertelek így. Sokkal több vagy annál, mint amit Lady Whistledown ismer belőled.

– Mondd csak – tette kezét Sophie kezére –, milyennek láatsz?

Sophie lassan felnézett, Benedict szemébe, a csokoládészín mélységbe, és olyasmit látott, aminek létezéséről addig nem is álmodott: a sebezhetőség, a vágyakozás apró villanását.

Meg akarja tudni, mit gondol róla, hogy fontos-e neki. Ez a férfi, aki olyan magabiztos, akinek olyan szilárd önbizalma van, az ő elismerésére vágyik.

Talán szüksége van rá. A férfinak a nőre. Nem. Rá van szüksége, csak rá.

Kezét mozdította, hogy tenyerük találkozzon, aztán másik mutatójával köröket és görbe vonalakat írt le a férfi kesztyűjének finom szattyánbőrén.

– Te... – kezdte meg lassan, megfontoltan, mert tudta, hogy minden szónak egyre növekvő súlya van. – Azt szeretnéd, ha vidám, magabiztos, ironikus, sziporkázóan szellemes embernek lássanak, és ilyen is vagy, de ez a felszín; mélyebben sokkal több vagy ennél. Figyelmes vagy és tudsz szeretni – tudta, hogy hangja rekedtessé vált az érzelemtől. –Törödsz a családdal, és velem is, bár isten tudja, nem mindig érdelem meg...

– Mindig megérdemled – vágott a szavába, ajkához emelve Sophie kezét, és olyan hevesen csókolva meg, hogy a lány lélegzete elakadt. – Mindig.

– És... és – nehéz volt folytatni, miközben a férfi tekintete olyan nyilvánvaló érzelemmel kapcsolódott tekintetébe.

– És? – suttogta.

– Az, hogy ki vagy, nagyrészt a családotól ered – mondta sietve, mintha a szavak kitülednének ajkán. – Ez egészen bizonyos. Aki ilyen szerető és összetartó családban nő fel, mindenképpen jobb ember lesz. De szíved legbelsejében, lelked mélyén ott van az ember, akinek születtél. Nem valaki fia, nem valaki fivére. Csak te.

Benedict áthatóan nézte. Szólni akart, de nem akadt szava.

Ilyen pillanatra nincsenek szavak.

– Mélyen, legbelül művész lelked van – mondta Sophie.

– Nem – felelte Benedict fejét ingatva.

– De igen. Láttam a vázlataidat. Kiváló tehetség vagy. Nem is tudtam, mennyire, amíg nem ismertem meg a családot. Tökéletesen lerajzoltad őket; Francesca fortélyos mosolyát, Hyacinth pajkos válltartásáig.

– Soha senkinek nem mutattam meg a rajzaimat – ismerte el.

Sophie felkapta a fejét.

– Ezt nyilván nem mondod komolyan.

Benedict a fejét ingatta.

– Pedig így van.

– Nagyon tehetséges vagy. Ragyogó tehetség. Biztos vagyok benne, hogy édesanyádnak nagyon tetszenének a rajzok.

– Nem tudom, miért – mondta kissé zavartan de sosem akartam megmutatni senkinek.

Aztán szíve kihagyott egy dobbanást, mert hirtelen minden nagyon helyénvalónak tűnt.

Szereti Sophie-t. Maga sem tudta, hogyan történt, csak azt, hogy így van.

Nem csak azért, mert szép. Sok szép és készséges nővel találkozott. De Sophie más. Ő megnevetteti. És arra készíti, hogy ő is meg akarja nevetetni őt. És amikor együtt voltak... amikor együtt voltak, pokolian kívánta, de az alatt a rövid idő alatt, amikor testét uralni tudta...

Boldog volt.

Furcsa, hogy az ember talál magának egy olyan nőt, aki pusztán jelenlétével boldoggá teszi. Nem is kellett látni, hangját hallani, illatát érezni. Elég volt tudni, hogy ott van.

Mi ez, ha nem szerelem?

Lenézett rá, próbálta elnyújtani a pillanatot, a tökéletesség gyönyörűségét még egy kis ideig megtartani. Sophie tekintetében valami meglágyult, mintha megolvadt volna írisze színe, fényes, ragyogó smaragdból lágy, eleven mohazöld lett. Ajka szétnyílt, felpuhult, bársonyosra vált, és Benedict tudta, hogy meg kell csókolnia. Nem mert akarta, hanem mert meg kellett tennie.

Maga mellett, alatt, fölött akarta.

Magában, maga körül, testének-lelkének részeként akarta.

Olyan szüksége volt rá, mint a levegőre.

És az utolsó józan pillanatban, mielőtt ajkuk összeért, pontosan tudta, hogy most kell, most azonnal.

17. fejezet

E sorok (rója a lehető legmegbízhatóbb forrásból tudja, hogy Lady Penwoodot két napja a Berkeley téri Gunter's teaházban fejbe találta egy repülő sütemény.

E sorok írója képtelen meghatározni, ki hajította el az inkriminált süteményt, de minden gyanú a hely legifjabb törzsvendégeire, Miss Felicity Featheringtonra és Miss Hyacinth Bridgertonra mutat.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. május 21.

Sophie-nak nem ez volt az első csókja – Benedict korában is megcsókolta már –, de semmi sem készíthette fel erre.

Nem csók volt. Maga a mennyország.

Olyan hévvel csókolta, hogy Sophie alig fogta fel, ajka simított, becézett, csusszant, szorított. Tüzet lobbantott, felszította a nőt, a vágyat, hogy szeressék, hogy cserébe ő is szeressen.

Sophie hallotta, hogy a nevét suttogta, de alig fogta fel, úgy dübörgött fülében a vér. Vágy volt. Szükség. Milyen ostoba volt, hogy valaha is azt gondolta, ellen tud állni ennek, képes megtagadni magától! Milyen öntelt volt, hogy azt hitte, erősebb lehet ennél a szenvedélynél!

– Sophie, Sophie – ismételte Benedict újra és újra, ajka a lány arcán, nyakán, fülén. Olyan sokszor mondta ezt a nevet, hogy úgy tűnt, mintha bőrébe ivódna.

Sophie érezte, hogy a férfikéz ruhája gombjain matat, érezte, hogy az anyag minden gomb kibújásával egyre lazul. Megesküdött, hogy ezt soha nem teszi, mégis, amikor ingválla a derekára hullt és felsőteste szégyentelenül feltárult, Benedict nevét nyöszörögte és hátrahajolt, mint tiltott gyümölcsöt kínálta magát a férfinak.

Benedict lélegzete is elállt, amikor meglátta. Oly sokszor elképzelte ezt a pillanatot: minden éjjel, amikor ébren feküdt az ágyban, minden álmában erre gondolt. De ez a valóság sokkal édesebb volt, mint az álom és sokkal erotikusabb.

Keze, mely addig a hát meleg bőrét simogatta, előrecsusz-szant a mellkas felé.

– Olyan szép vagy! – suttogta, bár tudta, hogy a szavak az érzéshez, a mozdulatokhoz egyáltalán nem illenek. Mintha szavakkal le lehetne írni, mit érez! Aztán, amikor remegő ujjai az út végére értek, és a kebel puha halmára simultak, a borzongató jó érzéstől felnyögött. És innentől lehetetlen volt bármi szó. Olyan sürgető, oly hatalmas volt a vágya, olyan elemi erő. Megfosztotta a beszéd képességétől. Gondolkodni is alig tudott.

Nem tudta, hogyan alakult így, hogy ez a lány olyan sokat jelent neki. Úgy tűnt, egyik nap még idegen volt, a másikon pedig már nélkülözhetetlen, mint a levegő. És mégsem villámcsapásszerűen történt. Lassú folyamat volt, fokozatosan színesítette meg érzelmeit, míg rájött, hogy Sophie nélkül az életének nincs semmi értelme.

Megérintette az állát, felemelte fejét, míg egyenesen szemébe nem nézhetett. Mintha belülről ragyogna, síratlan könnyektől fényesen. Sophie ajka is remegett, és Benedict tudta, rá is ugyanúgy hat ez a pillanat.

Előrehajolt... lassan. Meg akarta adni az esélyt, hogy nemet mondjon. A lelke szakadna bele, ha ezt tenné, de sokkal rosszabb lenne, ha később kéne azt hallani tőle, hogy megbánta, jaj, nagyon megbánta.

De Sophie nem mondott nemet, és amikor a férfi ajka már csak egyujjnyira volt tőle, behunyta szemét és fejét kissé oldalra hajtotta, szó nélkül hívta csókra.

Gyönyörűbb volt, mint valaha; és valahányszor megcsókolta, Sophie ajka mindig édesebb lett, illata egyre elbűvölőbb. És Benedict szüksége nőttön-nőtt. Vére pezsgett a vágytól, és minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne döntse le a kanapéra, és ne tépje le testéről a ruhát.

Ennek is eljön az ideje, gondolta titkos mosollyal. De ez a legelső alkalom lassú lesz és gyengéd, és minden, amiről egy fiatal lány álmodik.

Illetve lehet, hogy nem. Amit tenni fog vele, annak legalább felét Sophie biztosan nem is álmodta volna.

– Mit mosolyogsz? – kérdezte a lány.

Benedict egyujjnyira elhúzódott, Sophie arcát két tenyere közé fogta.

– Honnan tudtad, hogy mosolyogtam?

– Éreztem az ajkadon.

Benedict ujját a lány ajkára tette, kitapogatta körvonalát, aztán körme szélét húzta végig a duzzadt bőrön.

– Mosolyra fakasztasz – suttogta.

Sophie ajka megremegett, lehelete forrón, nedvesen érte az ujját. Benedict megfogta Sophie kezét és ajkához emelte. Nézte, ahogy Sophie szeme tágra nyílik, aztán szájába vette, lágyan szopogatta az ujjbegyét, bőrét csiklandozta fogával, nyelvével.

Sophie gyors, apró nyöszörgésekkel vette a levegőt; édes, bájos, erotikus hang volt.

Benedict ezer és ezer kérdést akart feltenni neki. Mit érez? Milyen érzés? De nagyon félt, hogy Sophie meggondolná magát, ha megadná neki a lehetőséget, hogy

szavakba öntse, amit érez. Ezért kérdések helyett csókokkal halmozta el, ajkuk újra összetapadt, és a vágy epezető, önkéntelen táncába kezdett.

Benedict úgy suttogta Sophie nevét, mint imádságot vagy áldást, és gyengéden lefektette a kanapéra.

- Kívánlak! - nyögte. - Nem tudod, mennyire. Nem is tudod, milyen nagyon kívánlak!

Sophie válasza halk sóhaj volt, toroka mélyéből eredő mély, bűgő hang. Ez valahogy még jobban feltűzelte Benedict vágyát, mintha olajat öntöttek volna a lángra, és ujjai megszorultak, a lány bőrébe nyomódtak, ajka lecsusszant a hosszú, fehér nyakon.

Lejjebb, egyre lejjebb haladt, forró nyomot hagyva a bőrén, alig egy sóhajtásnyi időre állt meg, amikor elérte a kebel enyhe halmát. Sophie alatta volt, teljesen alatta, szeme vágytól homályos, és jobb volt, sokkalta jobb, mint Benedict álmaiban.

Ó, álmodott róla, sokat.

És Benedict lassú, birtokló morranással szájába vette a rózsás bimbót. Sophie halk sikkantást hallatott, és a férfi képtelen volt elnyomni elégedettségének mély moraját.

- Cssszzzz - nyugtatta. - Engedd...

- De...

Benedict talán kicsit erősen nyomta ujját az ajkára, de egyre nehezebb volt irányítania mozdulatait.

- Ne gondolkozz! - súgta. - Csak dőlj hanyatt és hagyd, hogy gyönyörűséget adjak neked.

Sophie bizonytalannak tűnt, de Benedict a másik kebelre csúszította ajkát és újrakezdte az érzéki támadást. Sophie szeme elfátyolosodott, ajka szétnyílt, feje a párnára hanyatlott.

- Jó érzés? - suttogta Benedict, nyelvével tapogatva az apró, kemény csúcsot.

Sophie képtelen volt kinyitni a szemét, de bólintott.

- És ez? - Ajka lecsusszant a halmon, a mellkas finom bőrét harapdálta a bordaív fölött.

Sophie gyorsan, felületesen vette a levegőt, és bólintott megint.

– És ez? – Lejjebb húzta a ruhát, egészen a köldökig.

Sophie-nak már bólintani sem volt ereje. Szent isten, hiszen majdnem meztelen a férfi előtt, és csak nyögni tud, és sóhajtani, és még többért könyörögni.

– Kívánlak – lihegte.

És Benedict a hasába suttogta a választ: – Tudom.

Sophie vonaglott alatta, és feszengett, elbátortalanodott a primitív vágytól. Valami nagyon furcsa érzés erősödött benne, forró és csiklandó érzés. Mintha duzzadna, egyre nőne, mintha ki akarna tömi a bőréből. Mintha huszonkét év után végre életre kelne.

Erős vágya támadt, hogy érezze a férfi bőrét, ezért megmarkolta az ing finom lenvásznát és addig rángatta, míg ki nem húzta a nadrágból. Megérintette, végighúzta kezét a derék hajlatán, és meglepődött és örült, hogy a férfi izmai megremegnek érintése alatt.

– Ó, Sophie – sóhajtott Benedict, és megborzongott, ahogy a lány keze az ing alá csusszant simogatni.

Ettől Sophie felbátorodott, és simogatta még, tovább, fel egészen a széles, izmos vállig.

Benedict megint felnyögött a gyönyörűségtől, aztán alig hallhatóan átkozódott és felemelkedett.

– Útban van ez az átkozott – mormogta, azzal letépte magáról az inget és a szoba másik sarkába hajította. Sophie csak egy pillanatig nézhette a ruhátlan mellkast, mert Benedict visszadőlt rá, és bőr bőrhöz simult.

A legcsodálatosabb érzés volt, amit el tudott képzelni.

Olyan forró volt a férfitest, minden izma kemény, bőre csábítóan puha. Illata is kellemes volt: szantálfa és szappan melengető, férfias keveréke.

Sophie megérintette a haját, moccant, hogy nyakához dörzsölje az orrát. Vastag volt, ruganyos, állát csiklandozta, és Benedict keze a tarkó pihével játszott.

– Ó, Benedict! – sóhajtott. – Ez jó. Nagyon jó. El sem tudok képzelni jobbat.

A férfi felnézett, szeme csillogó sötét, mosolya kéjes.

– Én igen.

Sophie ajka megnyílt, és tudta, hogy nagyon butának tűnik, ahogy ott fekszik, és csak néz.

- Csak várd ki! – súgta Benedict. – Csak várj!

- De... Ó! – felsikoltott, ahogy a férfi lehúzta lábáról a cipőt. Egyik kezével megragadta a bokáját, aztán lassan simogatni kezdte a lábát.

- Képzelted ezt? – kérdezte, a térdhajlatba érve.

Sophie erősen rázta a fejét, nagyon igyekezett, hogy ne mocorogjon.

- Akkor biztosan ezt sem képzelted.

Felnyúlt, kigombolta a harisnyakötőt.

- Ó, Benedict, nem szabad!

- Nemhogy szabad: muszáj – mondta, azzal kínos lassúsággal lehúzta a harisnyát. – Nagyon is muszáj.

Sophie döbrent gyönyörűséggel nézte, ahogy feje fölött hátradobta. Nem a legjobb minőségű harisnya volt, de elég könnyű, és úgy repült a levegőben, mint a pitypang pihe magja; az egyik a csilláron akadt fenn, a másik a földre esett. Aztán, míg a csillárról lagymatagon lógó harisnyát nevette, Benedict alattomban fel-alá csúsztatva a kezét a lábán, egészen fel a combján.

- Gyanítom, soha senki nem érintett még itt – mondta pajzánul.

Sophie csak ingatta a fejét.

- Gyanítom soha nem is képzelted.

Újra nemet intett.

- Ha ezt nem képzelted... – szorította meg a combját, hogy Sophie felsikkantott és ívbe feszítette a hátát – ...akkor biztos vagyok benne, hogy ezt sem.

Közben egyre feljebb és feljebb jutott, körme enyhén súrolta a bőrt, míg el nem érte a nőiség lágy, langyos legközepét.

- Ó, ne – mondta inkább reflexből, mint más ok miatt. – Nem tudod... nem lehet...

- De igen. Biztosíthatlak, hogy igen, igen.

- De... óóóóó. – Hirtelen olyan érzés fogta el, mintha agya kiszállt volna az ablakon, mert majdnem lehetetlen volt másra gondolni, miközben Benedict ujja

finoman simogatta ott. Illetve, valamire mégis képes volt gondolni. Arra, hogy nem lenne szabad ezt tenniük, és mégis milyen nagyon nem akarja, hogy abbahagyja.

- Mit csinálsz velem? - pihegte, minden izma megfeszült, ahogy a férfi ujjával ellenállhatatlan gyönyörűségbe simogatta.

- Mindent - felelte, ajkával ajkát csippentve. - Bármit, amit csak akarsz.

- Azt akarom... ó!

- Jó érzés? - lehelte a lány fülébe.

- Nem tudom, mit akarok - lihegte.

- Én igen. - Füléhez ért, lágyan nyalogatta a cimpát. - Én pontosan tudom, mit akarsz. Bízz bennem!

És ilyen egyszerű volt. Sophie teljesen odaadta magát... nem mintha nem akarta volna. Túl volt már azon a ponton. De amikor azt mondta: „bízz bennem” és rájött, mit akar Benedict, valami megváltozott benne. Készen állt rá. Akkor is bűnös dolog és nem lenne szabad, de kész volt, és akarta, és egyszer az életben valami vad és örült és rá egyáltalán nem jellemzőt tett.

Csak mert akarta.

És mintha Benedict olvasott volna a gondolataiban, alig néhány ujjnyira elhúzódott tőle és nagy, jó szagú tenyerét arca egyik felére simította.

- Ha azt akarod, hogy abbahagyjam - mondta fájón rekedtes hangon -, akkor most mondd. Nem tíz perc múlva, nem egy perc múlva. Most.

Sophie elérzékenyült, hogy Benedict időt szakított a kérdésre, és felemelte a kezét, és ugyanúgy simította tenyerét a férfi arcára, ahogy ő érezte magán tenyerét. De egy, csak egy szót tudott kimondani: - Kérlek!

Benedict tekintetében fellobbant a sürgető vágy, aztán mintha valami megpattant volna benne, egy szempillantás alatt megváltozott. Nem volt már gyengéd, sóvárgó szerető. Férfi volt, vágytól égő. Keze mindenhol megfordult: combon, derékon, arcon. És Sophie a következő pillanatban már anyaszült meztelen volt, de nem talált benne szégyellnivalót, amíg Benedict simogatja, amíg hozzáér a bőre.

Keskeny volt a kanapé, de nem számított, mert Benedict lerúgta a csizmáját, a nadrágot is lehúzta magáról úgy, hogy vetkőzés közben sem vette le róla a kezét.

Így hosszabb volt a művelet és bonyolultabb, de olyan furcsa érzése volt, hogy ott helyben belehalna, ha akár egyujjnyira is el kéne távolodnia tőle.

Korábban is kívánt már nőt. Korábban is érzett vágyat. De ez... ez túl volt minden kívánáson, minden vágyon. Ez nem csak a test. Ez a lélek is.

Végre meztelenül ráfeküdt, és egy borzongató pillanatig csak feküdt rajta mozdulatlanul, érezte tetőtől talpig, ahogy bőr a bőrhöz ért. Merev volt, kőkemény, keményebb, mint amilyennek valaha érezte magát, de megküzdött az ösztönnel és próbált lassú lenni, í Sophie-nak ez az első. Tökéletesnek kell lennie.

Vagy ha nem is tökéletesnek, átkozottul gyönyörűségnek.

Kezét testük közé csúsztatta, megérintette. Nedves volt, és puha és nedves, nagyon is kész befogadni. Becsúsztatta egy ujját, és elégedett mosollyal fogadta, hogy a női test megrándul és feszül körülötte.

- Ez nagyon... - szólt Sophie rekedtes, ziháló hangon. -Nagyon...

- Furcsa érzés - fejezte be helyette a mondatot.

Sophie bólintott.

Benedict mosolygott. Lassan, mint a jóllakott macska.

- Majd megszokod - ígérte. - Azt tervezem, hogy beleszoktatlak ebbe a jó érzésbe.

Sophie feje hátracsuklott. Ez örület. Valami megbolydult teste belsejében, mélyen, a zsigerekben, megfeszült, lüktetett, megmerevítette minden porcikáját. Oldani kell ezt a görcsöt, ezt a valamit, ami megragadta, és mégis, a szorítás ellenére is olyan csodálatos volt, mintha ezért a pillanatért született volna.

- Ó, Benedict - sóhajtotta alig hallhatóan. - Ó, szerelmem.

És Benedict csak a pillanat törtrészére hagyott abba minden mozgást, de ez is elég volt ahhoz, hogy Sophie tudja, meghallotta, amit mondott. De egy szót sem szólt, csak csókolta a nyakát, és combját széttárva elhelyezkedett, ágyékkal a puha, nedves vörösségnek feszült.

Sophie ajka megnyílt a döbbenettől.

- Ne aggódj - mondta szinte felnevetve, mert mint mindig, most is kitalálta gondolatát. - Menni fog.

- De...

- Bízz bennem – suttogta. És Sophie érezte, hogy lassan beléhatol. Feszítő, betöltő érzés volt, de nem éppen kellemetlen. Hanem... hanem...

Benedict megérintette az arcát.

- Komolynak tűnsz.

- Próbálok eldönteni, milyen érzés – vallotta be.

- Ha van annyi lélekjelenléted, hogy ezt tedd, akkor biztosan nem csinálom elég jól.

Sophie meglepetten felnézett. Benedict olyan pajkos mosollyal nézett rá, amitől mindig elolvadt.

- Ne gondolkozz olyan nagyon – súgta.

- De olyan nehéz... Ó! – Önkéntelenül behunyta a szemét, és teste ívbe feszült a férfi alatt.

Benedict a nyakára hajolt, hogy ne lássa leplezetlen örömét. Úgy találta, a mozgás a legjobb módja, hogy másra terelje Sophie figyelmét, nehogy szételemezze a pillanatot. És mozdult. Apró mozdulatokkal, de feltartóztatathatatlantul haladt beljebb, be-ki, míg el nem érte a szüzesség vékony zárját.

Megrezzent. Még sosem tette szűzzel. Mondták, hogy fáj, hogy a férfi semmit nem tehet, hogy csökkentse a nő fájdalmát, de ha gyengéden hatol be, biztosan könnyebb lesz neki.

Lenézett rá. Arca kipirult volt, lélegzése gyors. Szeme csillogó, révedő, szenvedélytől elragadtatott.

Ettől még jobban vágyra kapott. Szent ég, annyira kívánta, hogy minden csontja belesajdult.

- Lehet, hogy ez egy kicsit fáj majd – hazudta. Fájni fog. De nem tudta, megmondja-e neki az igazat, hogy felkészülhessen a fájdalomra, vagy mondja azt, hogy nem fog fájni, hogy ne féljen.

- Nem bánom – zihálta. – Kérlek! Kívánlak! Benedict előrehajolt egy utolsó, perzselő csókra, aztán csípőjét erőteljes mozdulattal előretolta. Érezte, hogy Sophie enyhén összerándul körülötte, és ahogy átszakította a hártyát, Benedict az öklébe harapott, nehogy abban a szent pillanatban magját hullassa.

Mintha nem tapasztalt, harmincéves férfi, hanem tizenhat éves kamasz fiú lenne.

Sophie tette ezt vele. Csak ő. Akkor is megalázónak érezte.

Fogát összeszorítva küzdött az elemi inger ellen, és mozogni kezdett benne, lassan, finoman, pedig legszívesebben vadul szabadjára engedte volna magát.

– Sophie, Sophie – mormolta nevét újra meg újra, és minden gondolatával igyekezett emlékeztetni magát, hogy most az a fontos, hogy Sophie-nak jó legyen. Ő érezzen gyönyört előbb. Azért van itt, hogy életében először megtapasztalja, milyen az igazi gyönyörűség.

Tökéletesnek kell lennie. Az kell, hogy megszeresse a szeretkezést. Az kell, hogy szeresse őt. Ezért is.

Sophie megélenkült alatta, és minden moccanása tovább szította Benedict vágyát. Nagyon gyengéd akart lenni vele, de Sophie olyan átkozottul megnehezítette, hogy visszafogja magát. És Sophie keze is elindult, markolta a férfivállat, derekat, csípőt.

– Sophie! – nyögött fel Benedict megint. Képtelen volt tovább visszafogni magát. Nem volt elég erős hozzá. Nem volt elég nemes hozzá. Nem volt...

– Óóóóóóóóóóóó!

Sophie megvonaglott alatta, teste megfeszült, ívben felemelkedett a kanapéról; sikított. Ujjai a férfi vállába mélyedtek, körme a bőrt karmolta, de Benedict nem is vett róla tudomást. Csak annyit tudott, hogy eljuttatta a gyönyörűségbe, és megpihenhet a teste, és jó volt, nagyon jó, és most már ő is...

– Óóóóóóóóóóóó!

Kirobbant. Egyszerűen nincs rá más szó.

Képtelen volt abbahagyni a mozgást, képtelen volt csillapítani remegését, aztán leroskadt, alig fogta fel, hogy talán teljes súlyával nehezedik a lányra, de egyetlen izmát sem tudta mozdítani.

Mondania kéne valamit, megmondani, hogy milyen csodálatos volt. De nyelvét duzzadtnak, ajkát nehéznek érezte, és alig tudta kinyitni a szemét. A szép szavak várhatnak. Férfi volt, csak férfi, és levegőhöz kellett jutnia.

– Benedict? – súgta Sophie.

Kezét mozdította a lány testén. Másképp nem tudta jelezni, hogy meghallotta a szólítást.

– Ez mindig ilyen?

Benedict a fejét ingatta, remélte, hogy Sophie érzi a mozdulatot és tudja, mit jelent.

Sophie sóhajtott, és mintha még mélyebben süppedt volna a párnákba.

– Nem gondoltam.

Benedict megcsókolta a nyakát, azt tudta a legkönnyebben elérni. Nem, nem mindig ilyen. Olyan sokszor álmodott róla, de ez... ez...

Ez több, mint amit álmaiban képzelt.

Sophie nem gondolta volna, hogy ez lehetséges, de biztosan elszundított, annak ellenére, hogy Benedict súlya a kanapéhoz nyomta, és lélegezni is nehéz volt kicsit. Biztosan Benedict is elaludt. Sophie akkor ébredt fel, amikor hirtelen hideg levegő ért a bőréhez, ahogy a férfi elmozdult róla.

Betakarta, mielőtt ideje lett volna zavarba jönni meztelensége miatt. És Sophie elpirult és közben mosolygott, mert nem sokat lehetett tenni zavarának csillapítására. Nem mintha bármit megbánt volna. De olyan nincs, hogy egy nő elveszti a szüzességét egy kanapén, és egy kicsit sincs zavarban. Ez egyszerűen lehetetlen.

A takaró mégis figyelmes gesztus volt. Bár egyáltalán nem meglepő. Benedict figyelmes férfi.

Benedict azonban nyilvánvalóan nem volt olyan szégyellős, mert meg sem próbálta eltakarni magát, ahogy a szobában járkálva összeszedte az elhajított ruhadarabokat. Sophie szégyentelenül nézte, ahogy öltözött, ahogy a nadrágját húzta fel. Egyenesen és büszkén állt, gyengéden rámosolygott, amikor észrevette, hogy figyel.

Jaj, nagyon szereti ezt a férfit.

– Jól vagy? – kérdezte Benedict.

– Igen – felelte. – Nagyon jól. – Szemérmesen mosolygott. – Csodálatosan jól.

Benedict felkapta az ingét, beledugta az egyik kezét.

– Küldök valakit, hogy hozza el a holmidat.

Sophie pislogott.

– Ezt hogy érted?

– Ne aggódj, gondoskodom róla, hogy diszkrét legyen. Tudom, kellemetlen neked, hogy ismered a családomat.

Sophie magához szorította a takarót; azt kívánta, bárcsak ne lenne olyan messze a ruhája. Mert hirtelen nagyon elszégyellte magát. Azt tette, amiről megesküdött, hogy soha nem teszi, és most Benedict azt hiszi, hogy a szeretője lesz. És miért ne hinné? Természetes feltételezés ebben a helyzetben.

– Kérlek, ne küldj senkit – mondta alig hallható gyenge hangon.

Benedict meglepetten nézett rá.

– Inkább magad mennél?

– Inkább azt szeretném, ha a holmim ott maradna, ahol van – felelte halkán. Sokkal könnyebb volt, mint azt mondani, hogy ennek ellenére sem lesz a szeretője.

Egyszer meg tud bocsátani. Egyszer gyöngéden tudta szeretni. De egy életet leélni egy férfival, aki nem a férje... azt sosem tudná megtenni.

Sophie lenézett a hasára és imádkozott, hogy ne legyen gyereke, akit törvénytelenül, házasság nélkül kell a világra hoznia.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Benedict, átható tekintettel figyelve arcát.

A fenébe! Nem engedi, hogy Sophie egyszerűen kibújjon a válasz alól.

– Azt akarom mondani ezzel – felelte a lány, és sűrűn nyeldekelt, mert hirtelen úgy érezte, torkában kemény gombóc nőtt hogy nem lehetek a szeretőd.

– Ezt minek neveznéd? – kérdezte Benedict felé mutatva.

– Botlásnak – felelte Sophie, nem nézve a szemébe.

– Ó, szóval botlás vagyok? – mondta furcsán kellemes hangon. – Ez szép! Nem hiszem, hogy eddig bárkinek a botlása lettem volna.

– Te is tudod, hogy nem így gondoltam.

– Tudom? – Felkapta egyik csizmáját, a karosszék karfájára támaszkodott, hogy felhúzhassa. – Drága Sophie, nekem már fogalmam sincs, mire gondolsz.

– Nem kellett volna ezt tennem...

Benedict hirtelen megfordult, hogy szembenézzen vele; lángoló tekintete éles ellentétben volt szelíd mosolyával.

– Szóval már „nem kellett volna” vagyok? Remek. Még jobb, mint a botlás. Sokkal erkölcstelenebbül hangzik. A botlás, az csak egyszerű tévedés.

– Nem kéne ezért ilyen undoknak lenned.

Benedict oldalra fordította a fejét, mintha valóban elgondolkozna e szavakon.

– Utálatos lennék? Azt hittem, nagyon barátságos és megértő voltam.

Semmi ordítozás, semmi színlelés...

– Ennél az ordítozás és a színlelés is jobb.

Benedict felkapta a ruháját és odadobta neki, nem is túl finoman.

– Hát, nem mindig kapjuk meg azt, amit szeretnénk, ugye, Miss Beckett? Ezt én is tanúsíthatom.

Sophie elkapta a ruhát, bedugta a takaró alá, és remélte, megtalálja a módját, hogy a takaró fellebbentése nélkül öltözzön fel.

– Ügyes fogás lenne, ha sikerülne – mondta Benedict leereszkedő pillantással.

Sophie csak nézte.

– Nem kértem, hogy bocsánatot kérj.

– Micsoda megkönnyebbülés! Nem hiszem, hogy találnék rá szavakat.

– Kérlek, ne gúnyolódj velem!

Benedict igen gúnyosan nézett rá.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy bármit is kérj tőlem.

– Benedict...

A férfi föléje hajolt, kihívó pillantással mérte végig.

– Kivéve persze azt, hogy feküdjek vissza rád, amit boldogan megteszek.

Sophie nem szólt.

– Van fogalmad róla, milyen érzés, ha az embert visszautasítják? – kérdezte kissé lágyabb tekintettel. – Mit gondolsz, hányszor utasíthatsz el, amíg felhagyok a próbálkozással?

– Nem azt akarom...

– Ó, hagyd ezt a régi kifogást! Elavult már. Ha velem akarnál lenni, velem lennél. Ha nemet mondasz, azért mondd, mert nemet akarsz mondani.

– Nem érted – mondta Sophie halkán, szomorúan. – Te mindig olyan helyzetben voltál, hogy azt tehetted, amit csak akartál. Vannak, akiknek nem adatott meg ez a luxus.

– Ó, én balga! Azt hittem, éppen ezt a luxust kínálom neked.

– Azt a luxust, hogy legyek a szeretőd – mondta keserűen.

Benedict karba fonta a kezét, ajka remegett.

– Hát, semmi olyasmit nem kéne tenned, amit eddig nem tettél.

– Elragadott a hév – mondta Sophie halkan. Igyekezett tudomást sem venni a sértésről. Megérdemelte. Lefeküdt vele. Miért ne gondolhatná Benedict joggal, hogy a szeretője lesz? – Hibáztam – folytatta. – De ez nem jelenti azt, hogy újra meg kéne tennem.

– Jobb életet kínálok neked – szólt szelíden.

Sophie a fejét ingatta.

– Nem akarok a szeretőd lenni. Senkinek a szeretője nem akarok lenni.

Benedict ajka megnyílt a döbbenettől, amikor megértette szavait.

– Sophie – mondta hitetlenkedve tudod, hogy nem vehetlek feleségül.

– Persze, hogy pontosan tudom, hogy nem vehetsz feleségül! – csattant fel.

– Szolgáló vagyok, de nem hülye.

Benedict egy pillanatra megpróbálta a helyébe képzelni magát. Tudta, hogy tisztességes életet akar élni, de tudnia kell, hogy ezt nem tudja megadni neki.

– Neked is nehéz lenne – mondta lágyan akkor is, ha feleségül vehetnélek.

Nem fogadnának be. A Társaság kegyetlen tud lenni.

Sophie hangos, mélyről jövő nevetéssel felnevetett.

– Tudom – mondta kínos mosollyal. – Hidd el, hogy tudom.

~ Akkor miért...

– Tegyéél meg nekem egy szívességet... – vágott a szavába, és elfordult, hogy Benedict ne lássa az arcát. – Találj magadnak valakit, akit befogad a Társaság, valakit, aki boldoggá tud tenni. Vedd el feleségül, és hagyj engem békén.

Sophie szavai megpendítettek valamit benne, és Benedictnek hirtelen eszébe jutott az álarcosbáli hölgy. Az ő világából való volt, az ő köreiből. Őt elfogadnák. És ahogy ott állt és lenézett a kanapén kuporgó, felnézni nem akaró Sophie-ra, rájött, hogy mindig azt az ezüstruhás hölgyet látta lelki szemei előtt, valahányszor a jövőre gondolt. Valahányszor feleséget, gyerekeket képzelt magának.

Az utóbbi két évben mindig az ajtókat figyelte, mindig azt várta, hogy belép a helyiségbe. Néha ostobának érezte magát, de sosem tudta kitörölni gondolataiból.

Az álom is vele maradt, amelyikben szerelmet vallott, örök hűséget ígért neki és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Ostoba fantázia volt az ő társadalmi helyzetében, betegesen érzélgős és negédes, de nem tudott szabadulni tőle. Aki nagy és szerető családban nőtt fel, magának is ilyet akar.

De az álarcosbáli hölgy már csak látomás volt. A fenébe, hiszen még a nevét sem tudja! Sophie pedig itt van.

Nem veheti feleségül, de ez nem jelenti azt, hogy nem lehetnek együtt. Kompromisszum kell hozzá, főleg Sophie részéről, ismerte el. De megoldható. És nyilván boldogabbak lennének, mintha külön maradnának.

- Sophie – szólította. – Tudom, hogy nem ideális a helyzet...
- Ne... – vágott a szavába halkán.
- Ha nem hallgatsz meg...
- Kérlek. Ne...
- De ha nem...
- Elég! – szólt Sophie, rosszat sejtetően felhangosodva.

Úgy felhúzta a vállát, hogy szinte a fülénél volt, de Benedict akkor is tovább mondta. Szereti. Szüksége van rá. Meg kell értetnie vele.

- Sophie, tudom, hogy beleegyezel, ha...
- Nem akarok törvénytelen gyereket! – kiáltotta végül, és küszködött, hogy magán tartsa a takarót, miközben felállt. – Nem! Azt nem! Szeretlek, de annyira nem. Annyira senkit sem szerethetek.

Benedict a hasára nézett, amin nemrég még ő feküdt.

- Lehet, hogy elkéstünk ezzel a döntéssel, Sophie.
- Tudom – mondta halkán. – És máris mardos belülről ez a kín.
- A megbánás már csak ilyen.

Sophie másfelé nézett.

- Nem bánom, amit tettünk. Bárcsak bánni tudnám! Tudom, hogy bánnom kéne. De képtelen vagyok.

Benedict csak nézte. Meg akarta érteni, de fogalma sem volt, hogyan lehet ennyire elszánt, hogy nem akar a szeretője lenni és gyerekeket szülni neki, ugyanakkor nem bánja, hogy szeretkeztek.

Hogyan mondhatja, hogy szereti? Ettől még fájóbb lett a kín.

– Ha nem lesz gyerekünk, ha nem estem teherbe – mondta Sophie halkán –, akkor nagyon szerencsésnek mondhatom magamat. És nem kísértem újra a sorsot.

– Nem, csak engem viszel kísértésbe – felelte Benedict, és hallotta saját hangjában a gúnyt, és gyűlölte érte magát.

Sophie elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést, és még szorosabban fogta magára a takarót; a falon lógó egyik kép felé nézett, de tekintete a távolba révedt.

– Emlék, örökre megőrzöm. Ezért nem tudom bánni, amit tettünk.

– Ez nem melegít éjszakánként.

– Nem – ismerte el szomorúan. – De lesz miről álmodnom.

– Gyáva vagy! – vádolta. – Gyáva, mert nem akarsz beteljesíteni az álmaidat.

Sophie megfordult.

– Nem – mondta, és kész csoda volt, hogy meg tudott szólalni Benedict kihívó tekintete előtt. – Nem vagyok gyáva. Fattyú vagyok. És mielőtt azt mondanád, hogy nem érdekel, hadd mondjam meg, hogy engem igen. És mindenki mást. Egyetlen nap sem volt az életemben, amikor így vagy úgy ne emlékeztettek volna arra, hogy törvénytelen születésű vagyok.

– Sophie...

– Ha gyerekem lenne – mondta elcsukló hangon –, tudod, mennyire szeretném? Jobban, mint az életemet, jobban, mint a friss levegőt, bárminél jobban. Hogyan okozhatnék a saját gyerekemnek olyan sérelmet, amelyet én elszenvedtem? Hogyan tehetném ki ugyanannak a fájdalomnak?

– Eldobnád magadtól a gyerekedet?

– Dehogy!

– Akkor nem érezne olyan fájdalmat, mint te – mondta Benedict vállat vonva.

– Mert én sem tagadnám meg.

– Te ezt nem érted – fakadt könnyekre Sophie.

Benedict úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Jól értelmezem, hogy téged a szüleid megtagadtak?

Sophie gúnyos mosollyal válaszolt.

– Nem ez a helyes kifejezés. A „tudomást sem vesz rólam” pontosabban leírná a helyzetet.

– Sophie! – sietve hozzálépett, karjába fogta, magához ölelte. – Neked nem kell megismételned a szüleid hibáját.

– Tudom – mondta szomorúan. – És éppen ezért nem lehetek a szeretőd. Nem élem újra anyám életét.

– Nem kell, hogy...

– Azt mondják, az okos ember tanul a hibáiból – vágott a szavába tiltakozón.

– De az igazán okos mások hibáiból tanul. – Elhúzódott, felnézett. – Szeretném azt hinni, hogy tényleg okos vagyok. Kérlek, ne vedd el ezt az érzést tőlem.

Volt valami kétségbeesett, szinte sugárzó fájdalom a tekintetében. Benedictet mellkason találta, egy lépést hátratántorodott.

– Szeretnék felöltözni – mondta és elfordult. – Azt hiszem, jobb lenne, ha kimennél.

Benedict sokáig nézte a hátát, aztán azt mondta: – Rá tudnálak venni, hogy megváltoztasd a döntésedet. Megcsókolnálak és te...

– Nem tennéd – felelte. – Ez nem te vagy.

– De igen.

– Megcsókolnál és egy pillanat múlva már gyűlölnéd magad érte.

Benedict szó nélkül kiment a szobából, a kilincs csattanása jelezte távozását.

A szobában Sophie remegő keze elengedte a takarót, a kanapéra kuporodott, örök foltot hagytak rajta hulló könnyei.

18. fejezet

A férjhez menni óhajtó kisasszonyok és anyáik számára elég rossz volt a felhozatal az idén a házassági piacon. Először is, mert erre a szezonra már elkelt az 1816-ban leginkább áhított férfiú, Ashbourne herceg, Macclesfield gróf pedig már tavaly nősülésre adta a fejét.

A helyzetet sokat ront, hogy a két nőtlen Bridgerton fivér (nem számítva természetesen Gregoryt, aki csak tizennégy éves és nincs abban a helyzetben, hogy a házassági piacon bármely kisasszonynak segítségére legyen) nagyon ritkán jelenik meg a Társaságban. E sorok írója úgy tudja, hogy Colin nincs a városban, valószínűleg Walesben vagy Skóciában időzik (bár senki sem tudja, miért ment Walesbe vagy Skóciába a szezon kellős közepén). Benedict esete még rejtélyesebb. Úgy tűnik, Londonban van, de elkerül minden társasági eseményt, helyettük inkább kevésbé előkelő miliőt választott.

E sorok írója azonban nem szeretné azt sugallni ezzel, hogy az említett Mr. Bridgerton minden ébren töltött percét szabados kicsapongásokkal töltötte volna. Ha a beszámolók pontosak, az elmúlt két hét nagy részében Bruton Street-i lakásán tartózkodott.

És nincsenek pletykák olyasmiről, hogy beteg lenne E sorok írója mindebből csak azt a következtetést tudja levonni, hogy a nevezett úr arra a következtetésre jutott, hogy a londoni szezon végtelenül unalmas és nem éri meg, hogy az idejét ilyesmire pazarolja.

Valóban bölcs férfiú.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. június 9.

Sophie két teljes hétig nem találkozott Benedicttel. Nem tudta, hogy ennek örüljön, meglepődjön tőle vagy csalódott legyen. Maga sem tudta, hogy ennek örül, meglepőnek találja vagy csalódottságot érez miatta.

Ezekben a napokban semmit nem tudott. Sokszor úgy találta, magát sem ismeri. Csak abban volt biztos, hogy jó döntést hozott, hogy újra elutasította Benedict ajánlatát. Az eszével tudta, hogy így kellett tennie, és bár nagyon vágyott a férfira, akit szeretett, szíve szerint is így kellett tennie. Túl sokat szenvedett

törvénytelen születése miatt ahhoz, hogy ugyanennek kitegyen egy gyermeket, különösen, ha az a saját gyermeke.

Nem, ez nem igaz. Egyszer megkockáztatta. Bármennyire igyekezett, mégsem tudta rávenni magát, hogy ezt sajnálja. Túl drága volt az emlék. De ez nem jelenti azt, hogy még egyszer megteszi.

De ha olyan biztos benne, hogy helyesen cselekedett, miért fáj ez olyan nagyon? Mintha lassan szakadt volna meg a szíve. Minden nap egy kicsit jobban sajgott, és Sophie minden nap azzal áltatta magát, hogy ennél rosszabb már nem lehet, hogy a szíve már meghasadt, kész, a folyamat befejeződött, már nem fáj, nincs, ami fájjon, és mégis minden éjjel álomba sírt magát, úgy vágyott Benedict után.

És napról napra rosszabbul érezte magát.

Feszültségét növelte az is, hogy rettegett kilépni a házból. Posy nyilván őt keresi, és Sophie úgy vélte, jobb, ha Posy nem veszi észre.

Nem mintha Posy elárulná londoni jelenlétét Aramintának; Sophie elég jól ismerte Posyt ahhoz, hogy megbízzon benne: Posy szándékosan sosem szegne meg ígéretet. És amikor olyan kétségbeesetten jelzett neki, hogy ne szóljon, Posy bólintott, ami ígéretnek számít.

Ám sajnálatos módon, bár Posy állhatatos volt az ígérek betartásában, ajkairól ugyanez nem mondható el. És Sophie könnyen el tudott képzelni olyan helyzetet – pontosabban több olyan helyzetet is –, melyben Posy véletlenül elszólja magát, hogy látta Sophie-t. Ez azt jelenti, hogy egy nagy előnye van, miszerint Posy nem tudja, hol lakik. Mert csak azt tudja, hogy Sophie az utcán volt. Sétált egy kicsit. Vagy éppen Araminta után kémkedett.

Mindent összevetve, valószínűbb volt a valóságnál, miszerint Sophie-t zsarolással vették rá, hogy ugyanabban az utcában vállaljon komornai állást, ahol Araminta és két lánya lakik.

Így Sophie érzései a búskomorság és a túlfűtött izgalom, a reményvesztettség és a rettegés között cikáztak.

Mindezt többnyire sikerült magában tartania, kifelé nem mutatta, de tudta, hogy szótlán és figyelmetlen lett, és azt is tudta, hogy Lady Bridgerton és lányai

észrevették ezt. Aggódón néztek rá, nagyon tapintatosan beszéltek vele. És azon csodálkoztak, miért nem teázik velük.

– Sophie! Hát itt vagy!

Sophie a szobájába sietett, ahol egy kisebb halom varrogatnivaló várta, de Lady Bridgertonnak sikerült megszólítania a hallban.

Sophie megállt, mosolyogni akart, miközben pukedlizett.

– Jó napot, Lady Bridgerton!

– Jó napot, Sophie! Már mindenütt kerestelek.

Sophie zavartan nézett rá. Úgy tűnik, az utóbbi időben gyakran fordult ez elő. Elég nehéz volt bármire is odafigyelnie.

– Valóban?

– Igen. Azon tűnődtem, miért van az, hogy már egy hete nem teáztál velünk.

Tudod, hogy mindig szívesen látunk, ha családi körben vagyunk.

Sophie érezte, hogy arca forrósodik. Azért nem ment teázni a családdal, mert nehéz lett volna ott ülnie a Bridgerton hölgyekkel úgy, hogy ne gondoljon Benedicetre.

Annyira hasonlítottak egymáshoz! Különösen szembetűnő volt ez, ha többen voltak együtt. Milyen békés, szép család!

Sophie önkéntelenül is felidézte magában, hogy neki ilyesmiben sosem volt része, és eszébe juttatta, mije nem lesz soha: saját családja.

Nem lesz senkije, akit szerethetne. Aki őt szeretné. A tisztas házasság kötelékében.

Tudta, vannak nők, akik feláldoznák jó hírüket a szerelemért és szenvedélyért. Lénye nagy része szerette volna, ha ő is ilyen tudna lenni. De nem volt ilyen. A szerelem nem győzhet le mindent. Legalábbis nála nem.

– Nagyon sok dolgom volt – felelte végül Lady Bridgertonnak.

Lady Bridgerton halvány, kissé kérdő mosollyal nézte, de nem szólt, ezért Sophie hozzátette: – Harisnyákat javítgattam.

– Ó, de szörnyű! Nem is tudtam, hogy ilyen borzasztóan szaggatjuk a harisnyáinkat.

– Ó, nem! – felelte Sophie, és amint kimondta, rögtön a nyelvébe harapott. Már szabadkozni sem tud. – Saját ruháimat javítgattam – improvizált és nagyot nyelt

izgalmában, mert hallotta, milyen rosszul hangzott. Lady Bridgerton is tudta, hogy nincs más ruhája, mint amit tőle kapott, ami, mondani sem kell, tökéletes állapotban volt. Ráadásul nagyon helytelen, ha nap közben saját magának dolgozik, amikor a lányokkal kellett volna törődnie. De Lady Bridgerton megértő, ő valószínűleg szóvá sem tette volna, Sophie saját alapelveivel azonban ellenkezett. Munkája volt – ráadásul jó munkája, akkor is, ha naponta összetört a szíve a házban – és büszke volt rá.

– Értem – mondta Lady Bridgerton, még mindig titokzatos mosollyal. – Természetesen a saját javítanivalóddal is beülhetsz hozzánk teázni.

– Ó, arról álmodni sem mernék.

– Mondom, hogy nyugodtan megteheted.

És Sophie a hanghordozásából érezte, hogy valóban így is gondolja.

– Igenis – mormogta Sophie, és követte a ház asszonyát a fenti szalonba.

Ott voltak a lányok, a szokásos helyükön, mosolyogtak és viccekkel dobálóztak (szerencsére ezúttal nem süteménnyel). Ott volt a legidősebb Bridgerton lány, Daphne is – Hastings hercegné –, karján legfiatalabb lánya, Caroline.

– Sophie! – kiáltott fel Hyacinth mosolyogva. – Már azt hittem, beteg vagy!

– De hiszen ma reggel találkoztunk! – emlékeztette Sophie. – Amikor a hajadat fésültem.

– Igen, de mintha ott sem lettél volna.

Sophie-nak erre nem volt alkalmas válasza, mivel gondolatai teljesen másfelé kalandoztak. Nem igazán tudott ellentmondani. Csak ült a székében és bólintott, amikor Francesca megkérdezte, kér-e teát.

– Penelope Featherington azt mondta, ma valamikor átjön egy kicsit – mondta Eloise anyjának éppen akkor, amikor Sophie az első kortyot itta. Sosem találkozott Penelope-pal, de gyakran írt róla a Whistledown, és tudta, hogy ő és Eloise nagyon jó barátnők.

– Feltűnt valakinek, hogy Benedict már jó ideje nem látogatott meg minket? – kérdezte Hyacinth.

Sophie megsúrta az ujját, de szerencsére sikerült türtőztetnie magát, nem kiáltott fel a fájdalomtól.

– Nálunk sem járt – mondta Daphne.

- Azt ígérte, segít egy kicsit az aritmetikában – morgolódott Hyacinth. – Megint megszegte az ígérteit.

- Biztos vagyok benne, hogy egyszerűen csak kiment a fejéből – szólta Lady Bridgerton diplomatikusan. – Talán, ha üzenetet küldenénk neki...

- Vagy egyszerűen bedörömbölnénk az ajtaján – mondta Francesca hamiskásan pislogva. – Nem lakik nagyon messze.

- Hajadon vagyok – szusszant Hyacinth sértődötten. – Egyedülálló férfiak lakásába nem tehetem be a lábamat.

Sophie köhécselt.

- De hiszen csak tizennégy éves vagy! – jegyezte meg Francesca lenézően.

- Akkor sem.

- Simont is megkérheted, hogy segítsen – mondta Daphne. – Ő sokkal jobban ért a számokhoz, mint Benedict.

- Így van – mondta Hyacinth, előbb Francescára pillantva, aztán anyjára nézve. – Szegény Benedict! Most már semmire sem tudom használni.

Kuncogtak, tudták, hogy viccel. Kivéve Sophie, aki úgy érezte, már azt is elfelejtette, hogyan kell nevetni.

- Na de komolyan! – folytatta Hyacinth. – Mit tud Benedict? Simon jobban számol nála, Anthony többet tud a történelemről. Colin persze szórakoztatóbb, és...

- A művészetben – szólta Sophie kissé élesen; bosszantotta, hogy Benedict saját családját nem érti személyiségét és nem ismeri erősségeit.

Hyacinth meglepetten nézett rá.

- Tessék?

- Nagyon jól rajzol – jelentette ki Sophie. – Úgy vélem, sokkal jobban, mint bármelyikötök.

Ez mindenki figyelmét felkeltette, mert bár Sophie addig jó humorérzékről és szellemességről tett tanúságot, soha senki nem hallotta, hogy akár egyszer is hangosabban, éllel szólta volna bárkihez.

- Én azt sem tudtam, hogy tud rajzolni – mondta Daphne nagy érdeklődéssel. – Vagy fest?

Sophie ránézett. A Bridgerton hölgyek közül Daphnét ismerte legkevésbé, de lehetetlen volt nem észrevenni a tekintetében is megmutatózó nagy értelmet.

Daphne kíváncsi volt bátyja rejtett tehetségére, tudni akarta, nekik miért nem mutatott belőle semmit, de legfőképpen arra, honnan tud erről Sophie.

És Sophie mindezt egy szempillantás alatt kiolvashatta a hercegnő tekintetéből. És ez idő alatt azt is felmérte, hogy hibát követett el. Ha Benedict nem szólt családjának arról, hogy kedvét leli a művészetben, nem az ő dolga ezt megtenni.

– Rajzol – mondta határozottan, olyan hangon, amiről remélte, elég válasz a további kérdések megelőzésére.

Így volt. Senki nem szólt egy szót sem, de öt szempár nézte kérdően.

– Rajzolgat – dünnyögte Sophie.

Egyik arcra a másikra nézett. Eloise sűrűn pislogott. Lady Bridgerton egyáltalán nem pislogott.

– Elég ügyes – jegyezte meg Sophie halkán, és korholta magát, hogy egyáltalán megemlítette. Volt valami a Bridgerton hölgyek hallgatásában, ami arra kényszerítette, hogy kitöltse a csend ürességét.

Végül hosszú hallgatás után. Lady Bridgerton köhintett, majd azt mondta: – Szeretném látni legalább egy rajzát. – Szalvétával törölgette ajkát, bár egy kortyot sem ivott még a teából. – Feltéve természetesen, ha hajlandó nekem megmutatni.

Sophie felállt.

– Azt hiszem, mennem kell.

Lady Bridgerton tekintete mintha lándzsaként szögezte volna oda.

– Kérlek – mondta bársonyba burkolt acélpenge hangon maradj még!

Sophie visszaült.

Eloise talpra ugrott.

– Azt hiszem, Penelope-t hallom.

– Nem is hallod – mondta Hyacinth.

– Miért hazudnék?

– Nem tudom biztosan, de...

A komornyik jelent meg az ajtóban.

– Miss Penelope Featherington – jelentette be.

– Na látod! – szólt Eloise, éles pillantást vetve Hyacinthra.

– Alkalmatlan időben jöttem? – kérdezte Penelope.

– Dehogy! – felelte Daphne halvány, kissé szórakozott mosollyal. – Csak szokatlan időben.

– Ó! Esetleg később visszajövök.

– Ugyan már! – szólt Lady Bridgerton. – Kérlek, ülj le és teázz velünk!

Sophie figyelte, ahogy a fiatal hölgy helyet foglal a kanapén Francesca mellett. Penelope nem volt feltűnő szépség, de a maga egyszerű módján bájos. Haja barnásvörös, arca kissé szeplős. Arca kissé sárgás, de Sophie-nak az volt a benyomása, hogy ez inkább előnytelen színű sárga ruhájának tudható be.

Eszébe jutott, olvasott valamit Lady Whistledown lapjában Penelope szörnyű rosszul megválasztott ruháiról. Kár, hogy szegény lány nem tudja rávenni anyját, hadd viseljen inkább kék ruhákat.

De miközben Sophie lopva Penelope megjelenését figyelte, észre sem vette, hogy Penelope szintén lopva őt figyeli.

– Ismerjük egymást? – kérdezte hirtelen Penelope.

Sophie-t hirtelen szörnyű érzés fogta el.

– Nem hiszem – felelte gyorsan.

Penelope nem vette el pillantását az arcáról.

– Biztos vagy ebben?

– Nem tudom, hol találkozhattunk volna.

Penelope felszusszant, fejét ingatta, mintha pókhálót legyintene el gondolatai útjából.

– Nyilván igazad van. De van benned valami szörnyen ismerős.

– Sophie az új komornánk – mondta Hyacinth, mintha ez mindent megmagyarázna. – Általában velünk teázik, ha magunkban vagyunk.

Sophie nézte, hogy Penelope dűnnyög valamit válaszul, és hirtelen eszébe jutott. Találkozott már Penelope Featheringtonnal! A maszkabálon volt, talán tíz másodperccel azelőtt, hogy Benedictet megismerte.

Alig lépett a terembe, és az a néhány fiatalember, aki nyomban körülvette, már elindult felé. Penelope ott állt a közelében, meglehetősen furcsa zöld ruhában, mulatságos kalapban. Valami okból nem viselt álarcot. Sophie egy pillanatig tünődően nézte, próbálta kitalálni, mit is jelent az a kosztüm, amikor egy fiatalember botlott oda Penelope mellé, nekidőlt, kis híján fellökte.

Sophie gyorsan felé nyúlt, segített neki megtartani egyensúlyát, és éppen sikerült valami olyasmit mondania, hogy „remélem, jól van”, de ekkor számos más úriember lépett oda hozzájuk, és elválasztották őket egymástól.

Aztán megérkezett Benedict, és Sophie már nem látott senki mást, csak őt. Penelope és ez a kellemetlen incidens az ügyetlen fiatalemberrel a maszkabálon egészen eddig a pillanatig nem merült fel emlékezetéből.

És nyilván Penelope emlékezetének is a legmélyére került.

- Biztosan tévedtem – mondta Penelope, ahogy átvette a teáscsészét Francesca kezéből. – Nem az arcodra hasonlít, inkább a testtartásodra, ha van ennek valami értelme.

Sophie úgy ítélte meg, szükség van egy kis beavatkozásra, ezért legszebb társalgási mosolyát felvéve azt mondta: – Ezt dicséretnek veszem, mert biztos vagyok benne, hogy az ön ismeretségi körében a hölgyek nagyon kecsesek és kedvesek.

Amint befejezte a mondatot, rögtön rájött, hogy túllőtt a célon. Francesca úgy nézett rá, mintha szarva nőtt volna, Lady Bridgerton ajka széle pedig remegett: – Nahát, Sophie, két hét óta ez a leghosszabb mondat, amit kimondtál.

Sophie arcához emelte a teáscsészét.

- Nem éreztem jól magamat – hebegte.

- Ó! – szólalt meg Hyacinth hirtelen. – Remélem, nem vagy nagyon beteg, mert reméltem, hogy ma este segítesz nekem.

- Persze, hogy segítek – mondta Sophie, és örült, hogy végre van valami jó ok és elfordulhat Penelope-től, aki még mindig úgy nézett rá, mintha valami rejtéllyel állna szemben. – Mit segítek?

- Megígértem, hogy ma este játszok az unokatestvéreimmel.

- Ó, persze – mondta Lady Bridgerton, az asztalra téve csészéjét. – Már el is felejtettem.

Hyacinth bólintott.

- Tudnál segíteni? Négyen vannak, és biztosan nagyon lefoglalnak.

- Természetesen – mondta Sophie. – Hány évesek?

Hyacinth vállat vont.

– Hat és tíz év közöttiek – mondta Lady Bridgerton rosszállóan. – Ezt tudnod kell, Hyacinth. – Aztán újra Sophie-hoz fordult és hozzátette: – A legkisebb húgom gyerekei.

– Szólj, ha megjöttek – mondta Sophie Hyacinth-nak. – Szeretem a gyerekeket, örömmel segítek.

– Ez remek – tapsikolt Hyacinth. – Olyan fiatalok és olyan mozgékonyak! Nagyon belefáradnék, ha egyedül kéne foglalkoznom velük.

– Na de Hyacinth – szólt Francesca –, te sem vagy öreg és roszkatag!

– Mikor voltál együtt utoljára négy tíz év alatti gyerekekkel?

– Elég! – szólt Sophie, és két hét után először felnevetett. – Segítek. Senki nem fog elfáradni. És neked is jönnöd kell, Francesca. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jól fogjuk érezni magunkat.

– Elnézést, ön... – Penelope mondani akart valamit, aztán elhallgatott. – Nem számít.

De amikor Sophie ránézett, Penelope még mindig nagyon csodálkozó tekintettel szemlélte őt. Penelope szólni akart, aztán összecsukta ajkát, majd mégis megszólalt: – Tudom, hogy ismerem valahonnan.

– Egészen biztosan igaza van – szólt Eloise fesztelen mosollyal. – Penelope sosem felejt el arcokat.

Sophie elsápadt.

– Jól vagy? – kérdezte Lady Bridgerton közelebb hajolva hozzá. – Sápadtnak tűnsz.

– Azt hiszem, valami megártott nekem – felelte Sophie gyorsan, és a hatás kedvéért gyomrához kapott. – Lehet, hogy a tej volt kicsit romlott.

– Ó, jaj! – Daphne aggódó pillantást vetett az ölében tartott csecsemőre. – Adtam egy kicsit Caroline-nak.

– Én semmi furcsát nem éreztem rajta – jelentette ki Hyacinth.

– Talán reggel ettem valamit, ami nem tett jót nekem – mondta Sophie; nem akarta, hogy Daphne aggódjon. – De már mindegy. Azt hiszem, jobb, ha lefekszem. – Felállt, egy lépést tett az ajtó felé. – Megengedi, Lady Bridgerton?

– Természetesen. Remélem, mielőbb jobban leszel.

- Biztosan – felelte Sophie, az igazságnak megfelelően. Úgy érezte, rögtön jobban lesz, ha kikerül Penelope Featherington látóteréből.
- Szólok, ha megérkeztek az unokatestvéreim – kiáltott utána Hyacinth.
- De csak akkor segíts, ha jobban érzed magad – tette hozzá Lady Bridgerton.

Sophie bólintott és kisietett a szobából; de kifelé menet még látta, hogy Penelope Featherington igen furcsa arckifejezéssel nézi. Sophie-n rettentő félelem vett erőt.

Benedict két hétig igen rossz hangulatban volt. És ez a rossz hangulat egyre fokozódik, gondolta anyja háza felé menet. Nem látogatott el a családhhoz, mert nem akarta látni Sophie-t; nem akarta látni az anyját, aki biztosan megérezte volna rossz hangulatát és akaratlanul is, de inkább akarva kényes kérdéseket tett volna fel; nem akarta látni Eloise-t sem, aki biztosan megérezte volna anyja érdeklődését és megpróbálta volna kivallatni; és nem akarta látni...

A pokolba is, senkit sem akart látni! És ahogy személyzete fejét vette (a valóságban természetesen csak szóban, de álmodni álmódott ilyet), mindenki, aki csak tehetett, jobban tette, ha nem kereste a társaságát.

De amilyen szerencséje volt, amint az első lépcsőre lépett, valaki a nevéen szólította. Megfordult. Két felnőtt fivére közeledett felé a járdán.

Benedict felhorkant. Senki nem ismerte jobban, mint Anthony és Colin, és nyilván nem hagynak megjegyzés nélkül olyan semmiségeket, mint összetört szív és egyebek.

- Ezer éve nem láttalak! – szólt Anthony. – Hol a csodában voltál?
 - Erre-arra – felelte Benedict kitérően. – Többnyire otthon. – Colinhoz fordult:
- És te, hol voltál?
 - Walesben.
 - Walesben? Miért?
- Colin vállat vont.
- El akartam menni. Még sosem jártam ott.

– Hát, többségben vannak azok, akik ennél jobb magyarázatot szeretnének, miért hagytál itt mindent és mindenkit a szezon kellős közepén – jegyezte meg Benedict.

– Én nem.

Benedict mereven bámult rá. Anthony is mereven bámult rá.

– Hát jó – mondta Colin komoran. – Muszáj volt elmennem. Anya már megint elkezdte forszírozni ezt az istenverte nyavalyás nősülési dolgot.

– Istenverte nősülési dolgot? – kérdezte Anthony kaján mosollyal. – Biztosíthatlak, hogy a nászéjszaka egyáltalán nem olyan rettenetes, és verésről semmilyen vonatkozásban nincs szó.

Benedict erőt vett magán, igen közömbös tekintettel nézett maga elé. Talált egy kis vérfoltot a kanapén, ahol Sophie-val szeretkezett. Rádobott egy párnát, remélve, hogy mire a személyzet észreveszi, el is felejtik, hogy nő volt nála. Remélte, hogy a személyzet nem hallgatózott az ajtónál és nem pletykásak, de egyszer maga Sophie mondta neki, hogy a szolgálók szinte mindig mindenről tudnak, ami a házban történik, és hajlott arra, hogy Sophie-nak igaza van.

De ha el is pirult – és valóban melegnek érezte arcát –, egyik fivére sem vette észre, mert nem tették szóvá, pedig ha valami olyan bizonyos az életben, mint hogy a nap Keleten kel, az, hogy a Bridgerton család tagjai sosem hagyják ki a lehetőséget, hogy egymást bosszantsák és szekálják.

– Egyfolytában Penelope Featheringtonról beszélt nekem – mondta Colin komoran. – Rövidnadrágos korunk óta ismerjük egymást. Illetve én hordtam rövidnadrágot. Ő... – még jobban elkomorult, mert fivérei nevettek rajta. – Ő meg olyasmit viselt, amibe a kislányokat szokták öltöztetni.

– Ruhát? – segítette ki Anthony készségesen.

– Alsószoknyát? – tippelt Benedict.

– Mindegy. Ami számít – folytatta Colin kissé erélyesen hogy biztosíthatlak benneteket is: nem valószínű, hogy beleszeretek.

Anthony odafordult Benedicthez: – Jól jegyezd meg: egy éven belül összeházasodnak.

Colin karba fonta a kezét.

– Anthony!

- Szerintem két éven belül – jegyezte meg Benedict. –Öcsénk még fiatal.
- Nem úgy, mint te! – vágott vissza Colin. – Nem is tudom, miért gyötör éppen engem anyánk a nősüléssel. Szent ég, hiszen harmincegy éves vagy!
- Harminc! – csattant fel Benedict.
- Lényegtelen. Úgy illene, hogy előbb rajtad legyen nagyobb nyomás ezen a téren.

Benedict elfintorodott. Anyja az elmúlt néhány hétben rá egyáltalán nem jellemző módon visszafogott volt; nem hozta fel a házasság és Benedict mielőbbi egymásra találása szükségességének témáját. Persze Benedict is úgy kerülte anyja házáat, mint a pestist, de még előtte is feltűnően hallgatott az ügyben.

Ez felettébb furcsa.

- Akárhogy is – mondta Colin még mindig morogva –, nem mostanában nősülök meg, és az biztos, hogy ha meg is teszem, nem Penelope Featheringtont veszem feleségül!

- Ó!

A csodálkozó kiáltás nem férfihang volt, hanem női, és Benedict fel sem nézett, valahogy tapasztalatból tudta, érezte, hogy az élet legfurcsább pillanatainak egyikét éli át. Szívét rémület facsarta; az ajtó felé fordult. Ott, a nyitott ajtó keretében, a belső tér alkotta sötét háttér előtt állt Penelope Featherington; ajka szétnyílt a döbbenettől, tekintetében szívet tépő fájdalom.

És Benedict abban a pillanatban rájött, hogy valószínűleg túl ostoba volt (férfiasan buta), hogy észrevegye: Penelope Featherington szerelmes Colinba.

Colin köhécselt.

- Penelope! – szólt zavartan, mintha tíz évet visszamentek volna az időben és mind a ketten kamaszok lennének. –Ööö... örülök, hogy látlak.

Fivéreire nézett, hátha segítségére sietnek, de egyikük sem kívánt beavatkozni.

Benedict megrezzent. Olyan helyzet volt ez, amit egyszerűen nem lehetett kimagyarázni.

- Nem tudtam, hogy itt vagy – mondta Colin zavartan.
- Ez nyilvánvaló – felelte Penelope, de hangjában nem volt semmi él.
- Eloise-nál voltál látogatóban?

Penelope bólintott.

– Ő hívott.

– Persze, hogy ő hívott – mondta Benedict hirtelen. – Persze, hogy szívesen látnak. Hiszen jó barátnök vagytok. Családi barát vagy.

Csend. Szörnyű, furcsa csend.

– Neked nálunk nem is kell külön meghívás, a hölgyek mindig szívesen látnak – hebegte Colin.

Penelope semmit nem szólt. Mosolyogni próbált, de láthatóan nem sikerült. Végül, amikor Benedict már azt gondolta, hogy a lány fogja magát és pirulva leszalad a lépcsőn, el az utcán, egyenesen Colin szemébe nézett és azt mondta:

– Nem kértelek, hogy vegyél feleségül.

Colin arcának színe mélyvörösre váltott. Vörösebbre, mint Benedict embernél lehetségesnek tartotta volna. Colin szólni akart, de hang nem jött ki a torkán.

Benedict emlékezete szerint ez volt az első – és nagyon valószínű, hogy az egyetlen – alkalom, amikor öccse nem talált szavakat.

– És soha senkinek... – folytatta mondandóját Penelope, és köhécselt egy kicsit, mert a szavak rekedtesen törtek elő. – És soha senkinek nem mondtam, hogy valaha is erre akarnálak kérni.

– Penelope – szólalt meg végre Colin. – Kérlek, bocsáss meg.

– Nincs miért bocsánatot kérned.

– De igen. Megsértettelek és...

– Nem tudhattad, hogy hallom.

– De akkor is...

– Nem fogsz feleségül venni – mondta Penelope halkán.

– Ezzel nincs is semmi baj. Benedict, nem megyek feleségül a fivéréhez.

Benedict igyekezett nem nézni rá, de erre felkapta a fejét.

– Nem sértődik meg, ha kijelentem, nem megyek hozzá feleségül – ismételte a lány. – Ugye, Mr. Bridgerton?

– Természetesen nem – felelte gyorsan Benedict.

– Akkor megegyeztünk – zárta le a vitát. – Senki sem sértődött meg. És most, ha megbocsátanak, uraim, szeretnék hazamenni.

Benedict, Anthony és Colin úgy váltak szét, mint a Vörös tenger vize, ahogy a hölgy elindult lefelé a lépcsőn.

– Van komornája? – kérdezte Colin.

Penelope tagadón ingatta a fejét.

– Itt lakom egy háznaira.

– Tudom, de...

– Elkísérem – jelentette ki Anthony. Maga volt a megtestesült udvariasság.

– Ez egyáltalán nem szükséges, uram.

– Kérem! Engedje meg, hogy hazakísérjem.

Penelope bólintott, elindultak. Benedict és Colin vagy fél percig szótlánul nézte, ahogy egyre távolodnak. Aztán Benedict öccséhez fordult: – Ezt jól megcsináltad!

– Nem tudtam, hogy ott van.

– Nyilván – mordult Benedict.

– Kérlek, ne! Már így is elég rosszul érzem magamat.

– Nagyon helyes.

– Ugyan! Te sosem sértetted meg önkéntelenül egy nő érzéseit? – mondta Colin védekezően, éppen annyira védekezően, hogy Benedict pontosan tudja, mennyire gyötrődik emiatt.

Benedict azonban megmenekült a válaszdadás elől, mert anyja jelent meg az ajtóban, éppen ott, ahol néhány perce még Penelope állt.

– Megjött már a fivérek? – kérdezte Violet.

Benedict a sarok felé intett.

– Igen, de hazakíséri Miss Featheringtont.

– Ó! Ez nagyon figyelmes tőle. Én... Hova mész, Colin?

Colin egy pillanatra megtorpant, de a fejét sem fordította el, úgy felelt: – Innom kell valamit.

– Egy kicsit korán van... – szólt Violet, de nem fejezte be a mondatot, mert Benedict a karjára helyezte kezét.

– Hadd menjen!

Violet tiltakozni akart, aztán meggondolta magát és bólintott.

- Azért reméltem, hogy összehívhatom a családot, mert szeretnék bejelenteni valamit – mondta sóhajtva. – De azt hiszem, az várhat. Addig is gyere be, teázz velünk!

Benedict a hallban álló órára nézett.

- Nincs egy kicsit késő a teához?

- Akkor ne teázzunk – mondta Violet vállat vonva. –Úgyis csak ürügyet kerestem, hogy beszéljek veled.

Benedictnek sikerült halvány mosolyt erőltetnie arcára. Nem volt abban a hangulatban, hogy anyjával beszéljen. Nem volt abban a hangulatban, hogy bárkivel beszéljen, és ezt a tényt megerősíthette volna mindenki, aki az utóbbi időben keresztezte az útját.

- Semmi komoly – mondta Violet. – Szent ég! Úgy nézel ki, mint aki az akasztófa alá megy.

Nagy udvariatlanság lett volna kijelenteni, hogy pontosan így érzi magát, ezért csak lehajolt és arcon csókolta anyját.

- Micsoda kellemes meglepetés! – szólt Violet és ragyogó mosollyal nézett fel rá. – Most gyere velem – tette hozzá, és a lenti szalon felé intett. – Mondanom kell neked valamit valakiről.

- Anyám!

- Csak hallgasd meg! Nagyon kedves lány...

Ez tényleg maga a vesztőhely.

19. fejezet

Miss Posy Reiling (a néhai Penwood gróf fiatalabb gyámleánya) ritkán szerepel ebben a lapban (e sorok írója szomorúan konstatálja, hogy társasági eseményeken is ritkán figyelnek fel rá), de képtelenség nem megjegyezni, hogy nagyon furcsán viselkedett anyja zeneestjén kedden. Ragaszkodott hozzá, hogy az ablak mellett üljön, és az előadás nagy részét azzal töltötte, hogy az utcát nézte, mintha valamit... vagy valakit keresne.

1817. június 11.

Negyvenöt perccel később Benedict süppedős karosszékben gubbasztott és üveges tekintettel nézett maga elé. Időnként össze kellett szednie magát, hogy ne essen le az álla.

Olyan nagyon unalmas volt, amit az anyja mondott.

Kiderült, hogy a fiatal hölgy, akiről beszélni szeretne nem egy fiatal hölgy, hanem hét, sőt, Violet meg volt győződve róla, hogy egyik jobb, mint a másik.

Benedict azt hitte, menten megőrül. Ott, anyja szalonjában megy el az esze, felugrik ültő helyéből, a padlóra veti magát, karja-lába kalimpál, szája habzik.

– Benedict, figyelsz te egyáltalán rám?

Felnézett, pislogott. A fenébe! Most még egyszer végig kell hallgatnia az anyja összeállította menyasszonyjelölt-listát. A megbolondulás végtelenül kellemesebb megoldásnak tűnt.

– Éppen Mary Edgeware-ról beszéltem neked – mondta Violet, és láthatóan inkább kellemesen szórakozott, mint bosszús volt.

Benedict rögtön gyanakodni kezdett. Amikor arról volt szó, hogy valamelyik gyermeke az oltár elé vonszolja magát, sosem volt kellemesen szórakozott.

– Mary kicsoda?

– Edge... Ó, mindegy is. Látom, nem tudok felülkerekedni, azon, ami éppen a lelkedet nyomja.

– Anya, kérdezhetek valamit? – szólt Benedict hirtelen.

Violet enyhén oldalra hajtotta a fejét, kíváncsian, kissé talán meglepetten nézte fiát.

– Természetesen.

– Amikor megismerted apát...

– Egy szemvillanás alatt történt – mondta szelíden; valahogy tudta, mit akart kérdezni.

– Tudtad, hogy ő az igazi?

Violet mosolygott, tekintete elfátyolosodott, a messzi távolba révedt.

– Ó, a viláért sem vallottam volna be. Legalábbis nem rögtön. Nagyon józan, gyakorlatias lánynak tartottam magamat. Mindig gúnyt űztem a „szerelem

első látásra” dologból. – Egy pillanatra elhallgatott, és Benedict tudta, már nem vele van a szalonban, hanem valami régi-régi bálon, amikor megismerte a férjét. Aztán, amikor azt hitte, anyja már teljesen el is feledkezett a beszélgetésről, Violet azt mondta: – De tudtam.

– Az első pillanattól, amikor megláttad?

– Hát, legalábbis onnan, amikor először beszélgettünk.

Elvette a feléje nyújtott zsebkendőt, szemét törölgette, zavartan mosolygott, mintha szégyellné könnyeit.

Benedict úgy érezte, gombóc nő a torkában, és másfelé nézett; nem akarta, hogy anyja lássa, az ő szeme is gyanúsán csillog. Vajon érte sír majd valaki tíz évvel azután, hogy meghalt? Az ember önkéntelenül elcsendesedik, ha ilyen hatalmas erővel, az igaz szerelemmel áll szemben, és Benedict hirtelen nagyon irigyelte a szüleit.

Megtalálták a szerelmet és volt elég érzékük hozzá, hogy felismerjék és ápolják. Kevesen ilyen szerencsések.

– Volt valami a hangjában, valami megnyugtató és kedves – folytatta Violet.

– Amikor beszélt, olyan érzés volt, hogy rajtunk kívül nincs más a helyiségben.

– Emlékszem – mondta Benedict lágy, nosztalgikus mosollyal.

– Nagyon nagy teljesítmény ez nyolc gyerek mellett. – Megremegett, aztán újra csengő hangon folytatta: – Illetve Hyacinth lányunk akkor még nem született meg, szóval tulajdonképpen hét gyerek mellett.

– Akkor is...

Violet bólintott.

– Akkor is.

Benedict megsimogatta anyja kezét. Nem tudta, miért; nem volt szándékában. De valahogy helyénvalónak tűnt.

– Hát igen – mondta Violet, és enyhén megszorította fia kezét, mielőtt újra az ölébe ejtette. – Van valami különleges oka, hogy apádról kérdeztél?

– Nincs – hazudta. – Legalábbis nem... Nos...

Violet türelmesen várt, azzal a kissé várakozó arckifejezéssel, ami lehetetlenné tette, hogy az ember elrejtse előle érzelmeit.

– Mi van akkor... – kezdte Benedict, és annyira meglepődött saját beszédétől, amennyire valóban meg is volt lepődve. – Mi van akkor, ha az ember nem megfelelő személybe szeret bele?

– Nem megfelelő személybe? – ismételte Violet.

Benedict bánatosan bólintott, és rögtön meg is bánta szavait. Nem lett volna szabad egy szót sem szólnia erről anyjának, és mégis...

Sóhajtott. Anyja mindig meghallgatta, és ez olyan jóleső érzés volt. És igazság szerint, minden bosszantó házasságszerző igyekezete ellenére, nem ismert nála alkalmasabb embert arra, hogy szívbeli ügyekben tanácsot adjon.

Violet lassan beszélt, gondosan megválogatva szavait.

– Mit értesz az alatt, hogy nem megfelelő személy?

– Valaki... valaki... olyasvalaki, akit hozzám hasonlónak nem lenne szabad feleségül venni.

– Valaki, aki nem a mi társadalmi köreinkbe való?

Benedict a falon lógó festmény nézte.

– Igen, olyasvalaki.

– Értem. Hát... – Violet szemöldöke kissé összerándult, de aztán azt mondta:

– Azt hiszem, ez attól függ, milyen messze van a mi köreinktől.

– Messze.

– Egy kicsit messze, vagy nagyon messze?

Benedict meg volt győződve róla, hogy nincs még egy férfi az ő korában és társadalmi helyzetében, aki valaha ilyen beszélgetést folytatott az anyjával, mindazonáltal válaszolt: – Elég messze.

– Értem. Nos, azt kéne mondanom... – ajkába harapott, mielőtt folytatta volna. – Azt kéne mondanom – ismételte kissé erélyesebben (bár abszolút mértékkel nézve egyáltalán nem volt erélyes) – ...azt kéne mondanom – kezdte harmadszor hogy eléggé szeretlek ahhoz, hogy minden helyzetben támogassalak. – Köhécselt. – Amennyiben rólad beszélünk.

Feleslegesnek tűnt tagadni; Benedict csak bólintott.

– De... – tette hozzá Violet – figyelmeztetnélek, hogy vedd figyelembe, mit teszel. Természetesen minden házasságban a szerelem a legfontosabb, de a külső befolyások is rányomhatják a bélyegüket. És ha olyasvalakit veszel feleségül –

köhécselt –, aki a szolgáló osztályba tartozik, azzal sok pletykának teszed ki magadat és egyben annak is, hogy kiközösítenek. És ezt nehezen bírja az olyan ember, mint te.

– Az olyan, mint én? – kérdezte felháborodva anyja szóhasználatán.

– Tudnod kell, hogy nem bántani akartalak. De neked és fivérideknek nagyon jó élete van. Szépek vagytok, okosak, megnyerőek. Mindenki kedvel benneteket. Nem is tudom elmondani, milyen boldoggá tesz ez engem. – Mosolygott, de vágyódó, szomorú mosollyal. – Nem könnyű elviselni, ha levegőnek nézik az embert, ha egy lány petrezselymet árul.

És Benedict hirtelen megértette, miért erőltette bálokon mindig, hogy táncoljon Penelope Featheringtonnal. Azokkal, akik a bálterem szélén álldogáltak, akik úgy tettek, mintha nem is érdekelné őket a tánc.

Őt sem szokták táncra kérni bálokon lány korában.

Nehéz volt ezt elképzelni. Anyját nagyon szeretik, a Társaság középpontja, mosolya kedves, rengeteg barátja van. És ha Benedict jól értette a történetet, apja a szezon legkapósabb fiatalembere volt.

– Csak te hozhatod meg ezt a döntést – folytatta Violet, visszaterelve Benedict gondolatait. – És attól tartok, ez nem lesz könnyű.

Benedict az ablakon nézett kifelé. Hallgatás beleegyezés.

– De – tette hozzá Violet –, amennyiben úgy döntesz, hogy olyan nővel kötöd össze az életedet, aki nem a mi társadalmi osztályunkba tartozik, természetesen minden lehetséges módon támogatlak.

Benedict felkapta a fejét. Nagyon kevés asszony lehet a Társaságban, aki ilyet mond a fiának.

– A fiam vagy – mondta egyszerűen. – Az életemet adnám érted.

Benedict szóra nyitotta száját, de legnagyobb meglepetésére egy hang sem jött ki a torkán.

– Nyilván nem tagadnálak ki, ha rangon alul nőülnél.

– Köszönöm.

Csak ennyit volt képes mondani.

Violet felsóhajtott, elég hangosan ahhoz, hogy Benedict újra figyeljen.

– Bárcsak velünk lenne most az apád! – mondta Violet szomorúan.

- Ezt nem mondom túl gyakran – jegyezte meg Benedict szelíden.
- Mindig azt kívánom, bárcsak itt lenne velünk az apád – mondta Violet és

egy pillanatra behunyta a szemét. –Mindig.

Aztán valahogy minden világos lett. Ahogy nézte anyja arcát, végül felismerte... nem: megértette, milyen mélyen szerették egymást a szülei.

Azt hitte, szereti az álarcosbálon látott nőt. Azt hitte, őt akarja feleségül venni. De megértette, hogy az a nő nem több, csak egy álom, röpke fantázia, egy nő, akit alig ismer.

De Sophie...

Sophie... Sophie. És nem is kell más.

Sophie nemigen hitt a sorsban, végzetben, ilyesmiben, de miután egy órát töltött Nicholas, Elizabeth, John és Alice Wentworth, a Bridgerton család fiatal unokatestvéreinek társaságában, kezdte azt hinni, volt valami gondviselészerű abban, hogy nem sikerült nevelőnői állást szereznie.

Teljesen kimerült.

Nem, gondolta nem kis kétségbeeséssel. A kimerülés nem igazán helyes kifejezés arra, amit érez. A kimerültségben nincs benne az, hogy a négy gyerek az örület határára juttatta.

- Ne!!! Ne!!! Ne!!! Az az én babám! – kiabálta a kis Elizabeth a kis Alice-nek.
- Nem is igaz! Az enyém! – mondott ellent neki Alice.
- De neeeeeeeem!
- De igeeeeeeeeeen!
- Majd én elintézem – közölte a tízéves Nicholas, és csípőre tett kézzel

indult feléjük.

Sophie felnyögött. Az volt az érzése, nem túl jó ötlet egy magát kalóznak tekintő tízévesre bízni a vita rendezését.

- Egyikteké sem lesz – jelentette ki a kisfiú. – Levágom

a...

Sophie odaugrott, hogy beavatkozzon.

- Nem fogod levágni a baba fejét, Nicholas Wentworth.
- De akkor abbahagyják...
- Akkor sem! – szólt rá Sophie erélyesen.

A kisfiú ránézett, nyilván felmérte, mennyire elszánt ez irányban, aztán morogva másfelé indult.

- Azt hiszem, új játékot kéne kitalálnunk – súgta Hyacinth a vita rendezésével kissé nyugodtabb Sophie-nak.

- Tudom, hogy új játékot kéne kitalálnunk – suttogta Sophie.

- Ereszd el a katonámat! – sikította John. – Ereszd el! Ereszd el! Ereszd már el!

- Nem akarok gyereket! Soha! – jelentette ki Hyacinth. –Ami azt illeti, férjhez menni sem akarok.

Sophie megjegyezte, hogy amikor Hyacinth férjhez megy és gyerekei lesznek, biztosan egy egész csapatnyi dajka és pesztonka áll rendelkezésére, akik segítenek a gyerekek gondozásában, és vigyáznak rájuk.

Hyacinth megrezzent, amikor John meghúzta Alice haját, aztán toporgott, amikor Alice gyomron vágta Johnt.

- A helyzet kezd elfajulni – súgta Sophie-nak.

- Szembekötősdit! – kiáltott fel hirtelen Hyacinth. – Játsszunk szembekötősdit! Mit szóltok hozzá? Játsszunk szembekötősdit?

Alice és John lelkesen bólogatott, Elizabeth pedig vonakodva beleegyezett, miután átgondolta a dolgot.

- Te mit mondasz, Nicholas? – kérdezte Sophie az egyetlen, még nem nyilatkozót kérdezve.

- Az jó – felelte lassan, megfontoltan a fiú, és felcsillant a szeme, amitől Sophie-t kirázta a hideg.

- Akkor jó – mondta, aggodalmát leplezve.

- De először a te szemedet kötjük be – tette hozzá Nicholas.

Sophie tiltakozni próbált, de ebben a pillanatban a másik három gyerek is ugrálni és sikítani kezdett örömeiben. Sorsa akkor pecsételődött meg, amikor Hyacinth is csatlakozott a kórushoz.

- Kérlek! Kérlek!

Sophie tudta, hogy a tiltakozás teljesen hiábavaló, és megadón sóhajtott; el is túlozta kissé, hogy a gyerekek örüljenek. Aztán megfordult, hogy Hyacinth beköthesse a szemét a kendővel.

- Látsz? – kérdezte Nicholas szigorúan.
- Nem – hazudta Sophie.

Nicholas erre elfintorodott és Hyacinth-hoz fordult.

- De igenis lát.
- Honnan tudod?
- Köss rá még egy kendőt! Ez túl átlátszó.
- Ez méltatlan... – dűnnyögte Sophie, de tudta, hogy semmi értelme

tiltakozni. Lehajolt, hogy Hyacinth egy másik kendőt is köthessen a szemére.

- Most már nem lát! – rikkantott John.

Sophie negédes mosollyal reagált.

- Most már jó – mondta a vezér szerepét betöltő Nicholas. – Várj tíz másodpercet, hogy elbújhassunk.

Sophie bólintott, és próbált rezzenéstelenül állni, miközben a szobában eszeveszett matatás és csörtetés hangjait hallotta.

- Ha lehet, ne törjetek össze semmit! – kiáltott, mintha ennek bármi hatása lett volna.

- Elbújtatok? – kérdezte. Semmi válasz. Ezt igennek tekintette. – Hol vagytok, báránykák?

- Itt! – szólt egyszerre öt hang.

Sophie annyira koncentrált, hogy homloka ráncba szaladt. Az egyik lány nyilván a kanapé mögött van. Óvatosan néhány lépést tett jobbra.

- Hol vagytok báránykák?
- Itt! – kuncogás, vihogás.
- Hol V...!

Újabb kuncogás, vihogás. Sophie morogva dörzsölte a zúzódást a sípcsontján. Nekiment valaminek. Biztosan megkékül.

- Hol vagytok? – kiáltott, érezhetően kevesebb lelkesedéssel.
- Itt! Itt!
- ITT!
- ITT!
- ITT!

– Az enyémekek vagytok, Alice – mormolta magában, és elhatározta, hogy a legkisebb, vagyis valószínűleg a leggyengébb lányt keresi meg először. – Mind az enyémekek vagytok!

Benedictnek majdnem sikerült észrevétlenül kiosonnia. Miután anyja kiment a szalonból, végre töltött magának egy pohár brandyt, és elindult az ajtó felé, de éppen szembe jött vele Eloise, és azt mondta, az lehetetlen, hogy most elmenjen, hiszen anyának nagyon nehezen sikerült összehívni az egész családot, és Daphne fontos dolgot szeretne közölni.

- Megint gyermeket vár? – kérdezte Benedict.
- Játszd el, mintha meglepődnél. Nem kéne tudnod róla.
- Nem játszom semmit. Elmegyek.

Eloise elszántan előreugrott, és valahogy sikerült elkapnia a kabátujját.

- Ezt nem teheted!

Benedict nagyot sóhajtott, próbálta lefejteni húga ujját magáról, de Eloise vasmarokkal szorította az ingét.

– Most egy lépést teszek előre – mondta halk, közönyös hangon. – Aztán még egy lépést teszek előre...

– Megígérted Hyacinth-nak, hogy segítesz neki aritmetikából! – fakadt ki Eloise. – Két hete felé se néztél.

- Nem mintha emiatt megbuktatnák az iskolában – mormogta Benedict.
- Benedict, hogy lehetsz ilyen undok?! – kiáltott fel Eloise.
- Egyszerűen így – felelte, és remélte, hogy ezzel megúszhatja a tanítást.

– Csak azért, mert mi, a szebbik nem ki vagyunk zárva abból, hogy olyan helyeken tanuljunk, mint Eton és Cambridge, nem jelenti azt, hogy a mi tanulmányaink kevésbé fontosak – szónokolt Eloise, figyelmen kívül hagyva bátyja megjegyzését. – Ráadásul... – Benedict a falnak dőlt. – Azon a véleményen vagyok, hogy csak azért nem tanulhatunk Etonban és Cambridge-ben, mert ha mi is ott tanulhatnánk, minden tárgyból jobban teljesítenénk, mint a férfiak.

- Biztosan igazad van – sóhajtott Benedict.
- Ne beszélj velem ilyen lekezelően!
- Hidd el, Eloise, egyáltalán nincs szándékomban lekezelően bánni veled.

Eloise gyanakodva nézte bátyját, aztán kezét karba fonva így szólt: – Ne okozz csalódást Hyacinth-nak!

- Hát jó – egyezett bele fáradtan Benedict.
- Azt hiszem, a gyerekszobában van.

Benedict zavartan bólintott, aztán a lépcső felé fordult és elindult az emeletre.

De felfelé menet nem vette észre, hogy Violet kikukucskált a zeneszobából, ahol addig rejtőzött. Eloise az anyja felé fordult, rákacsintott és szélesen elmosolyodott.

A gyerekszoba a második emeleten volt. Benedict ritkán ment fel olyan magasra; testvérei szobái többnyire az első emeleten voltak. Csak Gregory és Hyacinth lakott még mindig a gyereklakosztály közelében, és most, hogy Gregory már az év nagy részében Etonban van, és Hyacinth rendszerint a ház másik részében terrorizál valakit, Benedictnek nem sok oka volt feljárni a másodikra.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy a másodikon nem csak a gyerekszoba volt, hanem a belső személyzet néhány tagja is. A komornák is.

Sophie.

Biztosan valahol máshol van a házban, javítgat valamit, nyilván nem a gyerekszobában van, ami dajkák és pesztonkák birodalma. Egy komorna semmiképpen nem...

– Heeheeheehahaha!

Benedict összevonta a szemöldökét. Határozottan gyermeki nevetést hallott, nem a tizennégy éves Hyacinth hangját.

Hát persze! A Wentworth unokatestvérek jöttek látogatóba. Violet említette. Ez külön öröm. Hónapok óta nem találkozott velük, és elég kedves gyerekek voltak, bár kissé túl elevenek.

Ahogy közeledett a gyerekszoba ajtajához, úgy erősödött a nevetés; némi sikongatás is vegyült már bele. A hangok mosolyt csaltak Benedict arcára. Amikor elért a nyitott ajtóhoz, befordult és akkor...

Meglátta őt. Őt.

Nem Sophie-t. Őt.

És mégis Sophie-t.

Be volt kötve a szeme, és mosolygott, ahogy tapogatózva kereste a kuncogó, viháncoló gyerekeket. Csak arca alsó felét látta, és már tudta.

Csak egyetlen nő van a világon, akinek csak a fél arcát látta.

Ugyanaz a mosoly Ugyanaz a gödröcske az áll csúcsán. Minden ugyanaz.

Ó az ezüstruhás hölgy, akivel az álarcosbálban táncolt.

Hirtelen minden rész összeállt egészszé. Csak kétszer érzett ilyen megmagyarázhatatlan, szinte misztikus vonzalmat nő iránt. Furcsának is találta másodsor, hogy még egy van, pedig lelke mélyén tudta, hogy számára csak egyetlen tökéletes nő, élete leendő párja létezik.

A szívének volt igaza. Valóban csak egy van.

Hónapokig kereste. Még sokkal tovább vágyakozott rá. És itt volt, a közvetlen közelben.

És Sophie mégsem mondta el.

Vajon tudja, mit állt ki ő emiatt, milyen szenvedést okozott ezzel? Tudja, hogy hány órát feküdt ébren az ágyban, gyötrődött, hogy megcsalja az ezüstruhás hölgyet – akit feleségül álmodott –, azzal, hogy beleszeretett egy szobalányba?

Szent ég, hiszen ez már a képtelenséggel határos! Végül úgy döntött, lemond az ezüstruhás hölgyről. Feleségül kéri Sophie-t, a pokolba a társasági következményekkel!

És most kiderült, hogy a kettő egy és ugyanaz.

Furcsa morajlás örvénylett fejében, mintha két hatalmas kagylót csaptak volna a füléhez, és minden füttyült, zúgott, zsvajgott és fanyar szag terjengett a levegőben és minden vörös volt és...

Benedict nem tudta levenni róla a szemét.

– Valami baj van? – kérdezte Sophie. Minden gyerek elcsendesedett, szájtátva, tágra nyílt szemmel nézték Benedictet.

– Hyacinth! – mordult fel Benedict. – Kimennétek a szobából?

– Na de...

– Most! – mennydörgött.

– Nicholas, Elizabeth, John, Alice, gyertek velem? – mondta Hyacinth gyorsan, elcsukló hangon. – Sütemény van a konyhában, és tudom, hogy...

De Benedict nem hallotta a többit. Hyacinth-nak igen gyorsan sikerült kiüríteni a szobát, hangja már a hallból hallatszott, ahogy terelte a gyerekeket lefelé.

– Benedict? – szólt Sophie a kendő csomóival bajlódva. – Benedict?

Benedict becsukta az ajtót. Olyan hangosan csattant a zárnyelv, hogy Sophie összerezzen.

– Mi a baj? – kérdezte Sophie sűgva.

Benedict egy szót sem szólt, csak nézte, ahogy a lány próbálja letépni szeméről a kendőt. Tetszett neki, hogy Sophie ennyire tehetetlen. Nem volt éppen kedves és kellemes hangulatban.

– Van valami, amit el akarsz mondani nekem? – kérdezte Benedict. Hangját uralni tudta, de keze remegett.

Sophie nem mozdult; olyan mozdulatlanul állt, hogy Benedict megesküdött volna, látja, a lány teste felforrósodik, megremeg körülötte a meleg. Sophie köhécselt; furcsa, kellemetlen hang volt; aztán tovább próbálkozott a csomóval. Mozdulatára keble megfeszült a ruha alatt, de a vágy legapróbb jelét sem érezte magán.

Arra gondolt, milyen ironikus, ez az első alkalom, hogy nem érez vágyat ez iránt a nő iránt, egyik megtestesülésében sem.

– Segítenél nekem ezzel? – kérdezte Sophie tétován.

Benedict nem mozdult.

– Benedict?

– Érdekes téged így, bekötött szemmel látni, Sophie – mondta halkan.

Sophie karja lehanyatlott, erőtlenül csüngött oldala mellett.

– Majdnem olyan, mint egy álarc, ugye? – jegyezte meg a férfi.

A nő ajka megnyílt, halk sóhaj hallatszott. Más hang nem is volt a szobában.

A férfi feléje indult, lassan, feltartóztathatatlanul; léptei csak annyira voltak hallhatók, hogy Sophie tudja, hol jár.

– Évek óta nem voltam maszkabálban – mondta Benedict.

Sophie tudja. Benedict látta az arcán, ahogy ajkát tartja, sarka feszes, mégis résnyire nyitva. Tudja, hogy tudja.

Benedict azt remélte, ettől megrémül.

Még két lépést tett felé, aztán hirtelen jobbra fordult, karja a ruha ujját súrolta.

– Elmondtad volna valaha, hogy már találkoztunk?

Sophie ajka mozdult, de nem szólt.

– Elmondtad volna? – kérdezte halk, fegyelmezett hangon.

– Nem – felelte Sophie. Hangja remegett.

– Valóban?

Sophie nem szólt.

– Van erre valami különleges okod?

– Nem... nem tűnt helyénvalónak.

Benedict megperdült.

– Nem tűnt helyénvalónak? – csattant fel. – Két évvel ezelőtt beléd szerettem, és nem tűnt helyénvalónak, hogy megmondd, te vagy te?

– Levehetném ezt a kendőt? – suttogta.

– Jobb, ha nem látsz.

– Benedict... én...

– Ahogy én is vak voltam az elmúlt hónapban – folytatta dühösen. – Mert neked úgy tetszett.

– Nem szeretted belém két éve – mondta, a túl szorosra kötött kendőt rángatva.

– Honnan tudod? Hiszen eltűntél!

– El kellett tűnnöm! – kiáltott fel. – Nem volt választásom.

– Az embernek mindig van választása – mondta Benedict leereszkedően. –

Úgy hívják: szabad akarat.

– Könnyű neked! – vágta rá Sophie, kétségbeesetten rángatva a kendőt. – Neked mindened megvan! De nekem... Ó! – Egy erős mozdulattal valahogy sikerült lerántania a két kendőt; mindkettő lazán lógott nyaka körül.

Pislogott a hirtelen fénytől. Aztán meglátta Benedict arcát és egy lépést hátrált.

Tekintete valósággal lángolt; düh volt benne, és igen, sértettség, amit alig értett.

– Jó viszontlátni téged, Sophie – mondta veszélyesen halkán. – Amennyiben ez a valódi neved.

Sophie bólintott.

– Ha emlékezetem nem csal – szólt kissé túl fesztelenül –, a maszkabálon nem éppen szolgálói öltözetet viseltél.

– Nem volt meghívóm – szólt Sophie tétován. – Hívatlan vendég voltam. Csaló. Nem volt jogom ott lenni.

– Hazudtál nekem. Együtt voltunk és te végig hazudtál nekem.

– Kénytelen voltam – suttogta.

– Ugyan, kérlek! Mi lehet olyan borzalmas, hogy el kell titkolnod előlem a nevedet?

Sophie torka elszorult. Itt, a Bridgerton-ház gyerekszobájában, most, hogy Benedict föléje magasodott, már nem is emlékezett pontosan, miért is határozta el, hogy nem mondja meg, ő volt az álarcosbáli ezüstruhás nő.

Talán attól félt, hogy Benedict azt akarja, legyen a szeretője.

Ez persze anélkül is így történt.

Vagy azért nem mondott semmit, mert mire rájött, hogy ez nem csak röpke találkozás lesz, hogy nem engedi el őt, az egyszerű szobalányt az életéből, akkor már túl késő volt. Túl hosszú idő telt el úgy, hogy nem mondta el neki, és attól félt, Benedict nagyon fog haragudni.

És pontosan ez történt.

Igaza volt. Ez persze semmit nem javított a helyzeten, ahogy ott állt előtte, és nézte, hogy Benedict tekintete egyszerre szikrákat szór és a megvetés fagyossága csillog benne.

Talán bármennyire nem kedvező rá nézve, mégis az volt az igazság, hogy büszkeségét sértette volna, ha megmondja. Csalódott volt, hogy Benedict nem ismerte fel. Ha az álarcosbál éjszakája olyan varázslatos lett volna a férfi számára is, mint amilyen neki volt, nem ismerte volna fel az első pillanatban?

Két évet töltött azzal, hogy róla álmodott. Két évig minden éjjel látta az arcát. És mégis, amikor Benedict meglátta őt, csak egy idegent látott benne.

Vagy lehet, csak lehet, hogy egyik ok sem valós. Lehet, hogy az igazság ennél egyszerűbb.

Lehet, hogy csak saját szívét akarta védeni. Nem tudta, miért, de úgy érezte, névtelen szobalányként nagyobb biztonságban van, nincs annyira kiszolgáltatott helyzetben. Ha

Benedict tudná, ki ő, vagy legalábbis azt, hogy ő volt az álarcosbáli hölgy, akkor ostromolná. Könnyörtelenül.

Ő, hiszen akkor is ostromolta, amikor csak szobalánynak hitte. De más lenne, ha ismerné az igazat. Sophie ebben egészen biztos volt. Nem érezte volna olyan hatalmasnak a köztük lévő társadalmi különbséget, és Sophie elvesztett volna egy fontos, védelmező sorompót. Az ő társadalmi helyzete, illetve annak hiánya védelmező fal volt a szíve körül. Egyszerűen nem tudott közelebb kerülni hozzá. Egy olyan férfi, mint Benedict – gróf fia és testvére – sosem venne feleségül egy szobalányt.

De egy gróf balkézről született leánya sokkal bonyolultabb helyzetet teremtené. Szolgálók nem, de arisztokraták törvénytelen gyerekei álmodozhatnak.

Ám ahogy a szolgák álmai, valószínűleg az ő álmai sem válnak valóra. Ettől az álmodozás sokkal fájdalmasabb lesz. És tudta – valahányszor már a nyelve hegyén volt, hogy kimondja a titkot, pontosan tudta –, ha megmondja az igazat, abba beleszakadna a szíve.

Sophie erre a gondolatra majdnem felnevetett. Hiszen ennél rosszabbul akkor sem érezhetné magát.

– Kerestelek – szólalt meg Benedict halk, mérhetetlenül megrendült hangon, Sophie gondolatait megzavarva.

A lány szeme tágra nyílt, kibuggyant a könnye.

– Kerestél? – suttogta.

– Hat keserves hónapig kerestelek. Mintha a föld nyelt volna el.

– Nem volt hova mennem – mondta, bár maga sem tudta, miért éppen ezt mondja.

– Ott voltam neked én.

A szavak a levegőben lógtak, súlyosan, sötéten. Végül Sophie valami kései, konok őszinteségi inger hatására azt mondta: – Nem tudtam, hogy kerestél. De... de... – elharapta a szót, szorosan behunyta szemét a pillanat fájdalma ellen.

– De?

Sophie feszengett. Amikor kinyitotta a szemét, nem nézett Benedict arcára.

– Még ha tudtam volna is, hogy keresel – mondta, két karját szorosan magához ölelve –, nem hagytam volna, hogy megtalálj.

– Annyira ellenszenvesnek találtál?

– Nem! – kiáltott fel, szeme hirtelen rebbent, Benedictre nézett. Fájdalmat látott. Jól titkolta, de ismerte, tudta. Sértettség volt a férfi tekintetében. – Nem – próbálta halkán, nyugodtan mondani. – Nem arról van szó. Egyáltalán.

– Hanem?

– Nem ugyanabból a világból valók vagyunk, Benedict. Akkor is tudtam, hogy nem lehet közös jövőnk. És kínszenvedés lett volna. Miért áltassam magamat egy olyan álommal, ami nem válhat valóra? Képtelen voltam megtenni.

– Ki vagy te? – kérdezte Benedict hirtelen.

Sophie mozdulatlanra dermedt.

– Mondd meg! – szólt rá a férfi. – Mondd meg, ki vagy! Mert az biztos, hogy komorna, szobalány, szolgáló nem vagy.

– Pontosan az vagyok, akinek mondtam magamat – felelte, de Benedict dühös pillantása láttán sietve hozzátette: – Majdnem.

Benedict tovább kérdezett: – Tehát, ki vagy te?

Sophie egy lépést hátralepett.

– Sophia Beckett.

– Ki vagy te?

– Tizennégy éves korom óta szolgáló.

– És ki voltál azelőtt?

Sophie hangja suttogássá gyengült.

– Fattyú.

– Kinek a lánya?

– Számít az?

Benedict még ellenségesebben nézett.

– Nekem igen.

Sophie úgy érezte, menten összeroskad. Nem számított arra, hogy Benedict nem veszi figyelembe a születésénél fogva rá háruló kötelességeket, és tényleg feleségül venné éppen őt, de remélte, hogy ilyen részletekre nem kíváncsi.

- Tehát? Kik voltak a szüleid?
- Nem ismered őket.
- Azt kérdeztem, kik voltak a szüleid? – üvöltött.
- Penwood grófja! – kiáltotta a választ.

Benedict mozdulatlanul állt, egy izma sem rebtent. Nem is pislogott.

- Nemesember fattya vagyok – mondta élesen, hosszú évek dühe és sértettsége zendült hangjában. – Apám Penwood grófja volt, anyám szobalány. Igen – látta, hogy a férfi elsápad –, anyám szobalány volt.

Súlyos csend szállt le közéjük, aztán Sophie szólalt meg halkán, tétován.

- Nem akarok arra a sorsa jutni, mint az anyám.
- De ha máshogy lett volna, most nem lennél itt, hogy ezt elmondd nekem.
- Nem erről van szó.

Benedict ökölbe szorított keze megremegett combja mellett.

- Hazudtál nekem – mondta halkán.
- Nem volt szükség arra, hogy megmondjam az igazat.
- Ki vagy te, hogy ezt eldöntsd? – robbant ki előle a harag. – Szegény kis

Benedict nem tudná elviselni az igazságot! Nem tud maga dönteni. Nem...

Elhallgatott, utálta hangjának panaszos élet.

Sophie olyan hatással volt rá, ami nem tetszett neki, olyan emberré alakította, akit nem szeretett.

Ki kell jutnia innen. Muszáj, hogy...

- Benedict? – szólt Sophie. Furcsán, aggódón nézett rá.
- Mennem kell – mordult. – Most nem vagyok képes veled maradni.
- Miért? – kérdezte, és Benedict látta rajta, hogy rögtön meg is bánta a

kérdést.

- Mert most olyan dühös vagyok rád – mondta lassan ejtve ki a mondat minden szavát hogy nem vagyok magamnál. Én... – Lenézett a kezére. Remegett. Rájött, hogy legszívesebben megütné. Nem, nem tenné. Sosem akarná, sosem tudná bántani. És mégis...

És mégis...

Életében először érzett olyan dühöt, hogy szinte magánkívül volt. Attól félt, nem tud parancsolni magának. És ez megrémisztette.

– Mennem kell – ismételte, és ahogy az ajtó felé ment, egymáshoz értek.

20. fejezet

Ha már a témánál tartunk, az utóbbi időben Miss Reiling édesanyja, Penwood grófné is felettebb furcsán viselkedik. A személyzet pletykája szerint (és mint tudjuk, ez mindig megbízható hírforrás) a grófné tegnap éjjel hisztériás rohamot kapott; nem kevesebb, mint tizenhét cipőt hajított szolgálói felé.

A repülő lábbeli egy inasnak a szemét horzsolta, de ezenkívül nem történt személyi sérülés.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. június 11.

Sophie egy óra múlva már össze is pakolta a batyuját. Nem tudta, mi mást tehetne. Ideges energia hajtotta, fájdalmas érzés, nem tudott egy helyben ülni. Lába meg sem állt, keze remegett, néhány percenként mély lélegzetet kellett vennie, mintha a sok levegő belsőleg nyugtatná kicsit.

El sem tudta képzelni, hogyan maradhatna Lady Bridgerton háztartásában, miután olyan szörnyű veszekedést folytatott Benedicctel. Lady Bridgerton nagyon kedvelte, az igaz, de Benedict a fia. A vér nem válik vízzé, és ez különösen igaz a Bridgerton családra.

Nagyon kár, gondolta, ahogy ott ült az ágyán, gyűrött zsebkendőjét szorongatva. Benedict iránt érzett minden fel-indultsága ellenére szeretett a Bridgerton-házban dolgozni. Egész addigi életében nem érte az a megtiszteltetés, hogy olyan emberekkel élhet, akik valóban tudják, mint jelent a család.

Hiányozni fognak.

Benedict is hiányozni fog.

És gyászolni fogja az életet, ami nem adatott meg neki.

Képtelen volt mozdulatlanul ülni. Talpra ugrott, az ablakhoz ment.

- Légy átkozott, apa! - mondta az égnek. - Tessék. Apának neveztelek. Sosem engedted. Sosem akartál az apám lenni. - Zihált, szipogott, keze fejével törölte meg az orrát. - Apának neveztelek. Milyen érzés?

De nem volt hirtelen mennydörgés, villámcsapás, nem gyülekeztek sötét fellegek az égen a semmiből, nem takarták el a napot. Apja sosem tudja meg, milyen dühös rá, hogy otthagya nincstelenül. Aramintával. Valószínűleg nem is érdekli.

Kimerült volt, az ablakkeretnek dőlt, a szemét dörzsölte.

- Ízelítőt adtál egy másik életből - suttozta. - Aztán magamra hagytál. Könnyebb lett volna, ha szolgálként nevelkedek fel. Akkor nem vágnék sokra. Sokkal könnyebb lenne.

Megfordult, tekintete szegényes batyujára tévedt. Nem akart elvinni egyet sem a ruhák közül, amiket a Lady Bridgerton és lányai adtak neki, de nemigen volt választása, mert régi ruhái már a rongyos zsákban voltak. Ezért kiválasztott kettőt, mert két ruhája volt, amikor a házhoz került. A többit gondosan kivasalva otthagya a szekrényben.

Felsóhajtott. Egy pillanatra behunyta a szemét. Ideje indulni. Nem tudta, hova, csak azt, hogy nem maradhat ott.

Lehajolt, felkapta a batyut. Volt még egy kis pénze. Nem sok, de ha dolgozik és mértékletesen él, meg tud takarítani annyit, hogy egy éven belül kivándoroljon Amerikába. Hallotta, hogy ott könnyebb az élet a nem egészen tisztességes születésűeknek, hogy ott az osztályok határai nem olyan szigorúak, mint Angliában.

Kilesett a hallba; szerencsére nem látott senkit. Tudta, hogy gyáva, de nem akarta, hogy el kelljen búcsúznia a Bridgerton lányoktól. Még valami nagy ostobaságot követ el, elsírja magát vagy ilyesmi. Az itt töltött idején kívül sosem volt még olyan az életében, hogy maga korabeli nőekkel lehetett, akik tisztelettel és szeretettel viszonyultak hozzá. Volt idő, amikor remélte, hogy Rosamund és Posy a testvérei lehetnek, de ez a reménye sosem vált valóra. Posy talán próbálkozott, de Araminta nem engedte; és Posy minden kedvessége ellenére sosem volt elég erős ahhoz, hogy kiálljon anyja ellenében.

De Lady Bridgertontól mindenképpen el kell búcsúznia. Ezt nem lehet megkerülni. Lady Bridgerton minden képzeletet felülmúlóan kedves volt vele, és Sophie nem teheti meg, hogy csak úgy kiosonjon a házból, mint valami bűnöző. Az

nagy hálátlanság lenne. Ha szerencséje van, még nem jutott Lady Bridgerton tudomására, hogy Benedicctel veszekedett. Mindenképpen szólni kell neki, hogy elmegy, elbúcsúzni, és indulni.

Késő délután volt, jóval teaidő után, ezért Sophie elhatározta, hogy megpróbálja, hátha a hálószobája mellett fenntartott „írószobában” találja Lady Bridgertont. Barátságos, kellemes kis szoba volt, benne íróasztal és számtalan könyvespolc; Lady Bridgerton itt intézte a levelezését és itt vezette a háztartás könyvelését.

Az ajtó résnyire nyitva volt, Sophie halkan kopogott; az ajtólap a kopogástól néhány ujjnyira tovább nyílt.

- Tessék! – szólt ki Lady Bridgerton. Sophie benyitott, bedugta a fejét.
- Zavarok? – kérdezte halkan. Lady Bridgerton letette a tollat.
- Nem, gyere csak. Sosem szerettem a háztartási kiadásokat könyvelni.
- Én... – Sophie elharapta a mondatot. Azt akarta mondani, hogy szívesen elvégezné a feladatot; mindig is jól tudott számolni.
- Mit akartál mondani? – kérdezte Lady Bridgerton barátságosan.

Sophie tagadón ingatta a fejét.

- Semmit.

Csend borult a szobára, aztán Lady Bridgerton kissé tünődően elmosolyodott és rákérdezett: – Van valami különleges oka, hogy bekopogtál hozzám?

Sophie mély levegőt vett, így akarta csillapítani idegeit, de a levegővétel erre nem használt.

Aztán azt mondta: – Igen.

Lady Bridgerton várakozón tekintett rá, de egy szót sem szólt.

- Attól tartok, fel kell mondanom az állásomat önöknél.

Lady Bridgerton meglepetésében felállt a székből.

- De miért? Nem vagy itt boldog? Valamelyik lányom rosszul bánt veled?

- Nem, nem! – sietett kijelenteni. – Ez nem is lehetne távolabb a valóságtól.

Az ön lányai nagyon kedvesek és bájosak. Én még soha... azaz még soha senki...

- Mi a baj, Sophie?

Sophie az ajtókeretbe kapaszkodott, kétségbeesetten próbálta egyensúlyát megtartani. Lába gyengének tűnt, ahogy szíve is. Bármelyik pillanatban sírva

fakadhat, és miért is? Mert a férfi, akit szeret, sosem veheti feleségül? Mert gyűlöli, amiért hazudott neki? Mert kétszer összetörte a szívét: egyszer, amikor arra kérte, legyen a szeretője, aztán megszerettette a családját, majd olyan helyzetet teremtett, hogy kénytelen elhagyni őket?

Lehet, hogy Benedict nem követelné, hogy távozzon a családtól, de nem is lehetne nyilvánvalóbb, hogy nem maradhat.

– Ugye Benedict miatt?

Sophie felkapta a fejét. Lady Bridgerton szomorúan mosolygott.

– Szembetűnő, hogy van köztetek valami érzelmi szál – mondta kedvesen, megadva helyette a választ, ami, Sophie pontosan tudta, az arcára van írva.

– Miért nem bocsátott el? – suttogta Sophie. Nem hitte, hogy Lady Bridgertonnak tudomása lett volna arról, hogy ő és Benedict nagyon is bensőséges viszonyba kerültek egymással, de Lady Bridgerton társadalmi helyzetében senki nem tűrte volna, hogy a fia egy szobalány után epekedjen.

– Nem tudom – felelte Lady Bridgerton, és sokkal zavartabbnak tűnt, mint Sophie valaha gondolta volna. – Valószínűleg ezt kellett volna tennem. – Vállat vont, furcsán kétségbeesett tekintettel nézett. – De kedvellek.

A könnyek, melyeket Sophie-nak addig oly nagy erőfeszítéssel sikerük visszatartania, most szabadon folytak le az arcán, de azon kívül valahogy sikerült megtartania higgadtságát. Nem remegett, egy hangot sem hallatott. Csak állt ott, és folyt a könnye.

Amikor Lady Bridgerton újra megszólalt, hangja kiegyensúlyozott volt, mintha nagy gondossággal válogatta volna meg a szavait, mintha a lehető legpontosabb választ keresné.

– Te olyan vagy – mondta, tekintetét nem véve le Sophie arcáról te olyan lány vagy, akit szívesen látnék a fiam feleségül. Nem régóta ismerjük egymást, de tudom, mi lakik a szívedben. Bárcsak...

Sophie halk, síró kiáltást hallatott, de a lehető leghamarabb sikerült erőt vennie magán és abbahagynia.

– Bárcsak más családi háttér lenne! – folytatta Lady

Bridgerton, szomorú, lassú pislogással nyugtázva Sophie könnyeit. – Nem mintha bármi kifogásom lenne ellened, de ez nagyon megnehezíti a dolgokat.

– Így lehetetlen – suttogta Sophie.

Lady Bridgerton nem mondott semmit, és Sophie a lelke mélyén tudta, hogy ha nem is teljesen, de kilencven százalékig egyetért ezzel a meggyőződéssel.

– Lehetséges – szólt Lady Bridgerton még megfontoltabb, még óvatosabb hangon –, hogy a családi háttéréd nem az, aminek látszik?

Sophie nem felelt.

– Vannak dolgok veled kapcsolatban, Sophie, amik sehogy sem illenek a képbe.

Sophie tudta, a lady azt várja, hogy kérdezze meg, pontosan mi is, de sejtette, mire gondol Lady Bridgerton.

– A kiejtésed kifogástalan – mondta Lady Bridgerton. – Tudom, azt mondtad, részt vehettél édesanyád munkaadója gyerekeinek tanóráin, de ez számomra nem tűnik elégséges magyarázatnak. Ezek a leckék nem kezdődhettek korán, csak amikor már egy kicsit idősebb lettél. Legkorábban hatévesen kezdenek taníttatni egy gyereket, de addigra a beszédmódja már kialakul.

Sophie érezte, hogy szeme tágra nyílik a csodálkozástól. Sosem tűnt fel neki, hogy kitalált történetének ezen a részén elbukhat, és nagyon meglepődött, mert eddig ez senkinek nem tűnt fel. De Lady Bridgerton sokkal okosabb, mint azok, akiknek eddig elmondta kitalált történetét.

– És tudsz latinul is – folytatta Lady Bridgerton. – Ne is próbáld tagadni. Hallottam a múltkor, amikor Hyacinth szekált, hogy latin szentségelést dünnyögtél magadban.

Sophie eltökélten nézte a Lady Bridgerton bal oldalánál lévő ablakot. Képtelen volt a szemébe nézni.

– Köszönöm, hogy nem tagadtad le – mondta Lady Bridgerton, és várta, hogy Sophie mondjon valamit. Olyan sokáig várt, hogy Sophie kénytelen volt betölteni a végtelen csendet.

– Nem vagyok alkalmas feleség a fiának – csak ennyit mondott, semmi mást.

– Értem.

– Most mennem kell. – Gyorsan ki kellett mondania, mielőtt meggondolja magát.

Lady Bridgerton bólintott.

– Ha valóban ezt akarod, semmit sem tehetek, hogy itt tartsalak. Hova akarsz menni?

– Vannak rokonaim északon – hazudta.

Lady Bridgerton nyilvánvalóan nem hitt neki, de azt felelte: – Természetesen használhatod az egyik kocsinkat.

– Nem, azt nem lehet.

– De igen. Csak nem gondolod, hogy megengedem, hogy másképpen legyen?! Felelősséget érzek irántad, legalább a következő néhány napra gondoskodni szeretnék rólad; nagyon veszélyes kíséret nélkül járni. Nem biztonságos egy nőnek egyedül ebben a világban.

Sophie nem tudta elnyomni szomorú mosolyát. Lady Bridgerton hanghordozása más, de ugyanazt mondta, amit néhány héttel korábban Benedict. És hova jutott ezzel a mondattal! Sosem állította volna, hogy ő és Lady Bridgerton közeli barátok, de elég jól ismerte ahhoz, hogy pontosan tudja: a lady nem enged ebben a dologban.

– Hát jó – fogadta el a felajánlást Sophie. – Köszönöm.

Út közben megállíthatja a kocsit valahol, kiszállhat, lehetőleg nem messze egy kikötőtől, ahol aztán jegyet foglal Amerikába, és eldönti, hogyan tovább.

Lady Bridgerton szomorú mosollyal nézte.

– Gondolom, már összecsomagoltál.

Sophie bólintott. Nem kellett külön mondania, hogy csak egy batyuja volt.

– Mindenkitől elbúcsúztál?

Sophie tagadón ingatta a fejét.

– Azt hiszem, jobb, ha nem teszem – ismerte el.

Lady Bridgerton felállt, bólintott.

– Igen, néha ez a legjobb. Megvárhatnál az előcsarnokban. Szólok, hogy álljon elő egy kocsi.

Sophie megfordult, kifelé indult, de amikor az ajtóhoz ért, megállt, megfordult.

– Lady Bridgerton, én...

A hölgy szeme felcsillant, mintha jó hírt várna. Vagy ha nem is jó hírt, akkor legalább valami mást.

- Igen?

Sophie feszengett. Egyik lábáról a másikra állt.

- Csak köszönetet akartam mondani.

Lady Bridgerton szeme fénye kissé elhalványodott.

- Miért?

- Azért, hogy befogadtak, elfogadtak, és megengedték, hogy úgy érezzem, a család tagja vagyok.

- Ugyan már, ne butás...

- Nem kellett volna megengednie, hogy önnel és a lányokkal teázzak – vágott a szavába Sophie. Ha most nem mondja el, amit gondol, később talán már nem lesz bátorsága. – A hölgyek többsége ezt nem tette volna. Nagyon jól éreztem magamat... újdonság volt nekem... és... – nagyot nyelt zavarában. – Hiányozni fognak mindannyian.

- Nem kell elmenned – mondta Lady Bridgerton szelíden.

Sophie mosolyogni próbált, de félrecsúszott a mosoly, könnyízű lett.

- Tudom – mondta, szinte fuldokolva a szótól. – És mégis.

Lady Bridgerton egy nagyon hosszú pillanatig csak nézte, kék szemében száanalom csillant, és talán egy kis felismerés is.

- Értem – felelte halkán.

És Sophie attól félt, hogy valóban érti az okot.

- Odalent találkozunk – mondta Lady Bridgerton.

Sophie bólintott és félreállt, hogy az özvegy vikomtessz elmehessen mellette.

Lady Bridgerton megállt a hallban, lenézett Sophie kopottas batyujára.

- Ez mindened?

- Mindenem, amim csak van ezen a világon.

Lady Bridgerton feszengett, toporgott, arca halvány rózsaszín lett, mintha restelné magát azért, hogy gazdag... és hogy Sophie olyan szegény.

- De ez... – mondta Sophie a csomag felé intve. – Nem ez a fontos. Hanem az, amit az ember... – elhallgatott, nagyot nyelt, a torkában növekvő gombóccal hadakozott. – Nem úgy értem, hanem hogy amit az ember birtokol...

- Tudom, mire gondolsz, Sophie – érintette meg Lady Bridgerton. – Köszönöm.

Sophie válla felemelkedett, újra lesüllyedt.

– Ez az igazság.

– Hadd adjak neked egy kis pénzt, mielőtt elmész, Sophie! – szólalt meg Lady Bridgerton hirtelen.

Sophie tagadón ingatta a fejét.

– Képtelen lennék elfogadni. Elvittem két ruhát, amit önöktől kaptam. Nem akartam, de...

– Teljesen rendben van – biztosította Lady Bridgerton. – Mi mást tehetél volna? Amid volt, az már nincs meg. De kérlek, hadd adjak egy kis pénzt neked! – Látta, hogy Sophie tiltakozni akar. – Kérlek! A kedvemért fogadd el!

Lady Bridgerton úgy tudott nézni az emberre, hogy mindenki készséggel megtette, amit akart tőlük, ráadásul Sophie-nak valóban szüksége volt pénzre. Lady Bridgerton nagylelkű hölgy; lehet, hogy annyi pénzt ad, amennyiből harmadosztályú jegyre is telik Amerikába. És Sophie azon kapta magát, hogy elfogadja.

– Köszönöm – mondta, mielőtt lelkiismerete megakadályozhatta volna.

Lady Bridgerton bólintott és eltűnt az előcsarnokban.

Sophie hosszú, remegő sóhajtást hallatott, aztán felkapta a batyuját és lassan lement a lépcsőn. A lenti előcsarnokban várakozott egy kicsit, aztán úgy határozott, akár odakint is várhatna. Szép tavaszi nap volt, és arra gondolt, ha egy kis napfényben fürdetné arcát, sokkal jobban érezné magát. Vagy legalábbis egy kicsit jobban. Ráadásul, ha odakint vár, kisebb az esélye, hogy találkozik valamelyik Bridgerton lánnyal, és bár nagyon fognak hiányozni neki, nem akart elbúcsúzni tőlük.

Batyuját egyik kezében fogva kinyitotta az ajtót és lement a lépcsőn.

Nem tarthat sokáig, míg előáll a kocsí. Öt perc, talán tíz, esetleg...

– Sophie Beckett!

Sophie gyomra összeszorult, szíve a torkában dobogott. Araminta. Hogyan is feledkezhetett meg éppen róla?!

Teste mozdulatlanra dermedt, körülnézett, aztán a ház felé, hogy eldöntse, merre meneküljön. Ha visszafut a Bridgerton-házba. Araminta rögtön tudja, hol találja, és ha gyalog iramodik neki...

– Rendőrt! – sikoltott Araminta. – Rendőrt!

Sophie ledobta batyuját és futásnak eredt.

– Állítsák meg! – visított Araminta. – Fogják meg! Tolvaj!

Sophie futott, bár tudta, hogy ettől bűnösnek tűnik.

Minden izmával belefeszült a futásba, minden levegővétellel erőt vett magán.

Futott, futott, és futott, futott...

Aztán valaki megragadta, hátba vágta és a földre lökte.

– Megvan! – kiáltott egy férfi. – Elkaptam magának!

Sophie pislogott, alig kapott levegőt a fájdalomtól. Feje nagy erővel a járdának csapódott, a férfi, aki elkapta, tulajdonképpen a hasán ült.

– Megvagy! Hát megvagy! – sikongatott Araminta, ahogy odasietett hozzá. – Sophie Beckett! Micsoda arcátlanság!

Sophie csak nézte. Nem voltak szavak arra, hogy kifejezze, mennyire gyűlöli. Nem is beszélve arról, hogy a nagy fájdalom miatt egy hang sem jött ki a torkán.

– Már kerestelek – mondta Araminta gonosz mosollyal. – Posy említette, hogy látott téged.

Sophie behunyta a szemét, pislogásnál hosszabban tartotta zárva. Ó, Posy. Nem hitte, hogy szándékosan akarta elárulni, de Posy hajlamos volt előbb szólni, aztán gondolkodni.

Araminta előrébb lépett, Sophie kezéhez veszélyesen közel toppantott. Kezét a férfi ujjai erősen tartották csuklóban. És Araminta gonosz mosollyal Sophie kezére lépett.

– Nem kellett volna lopnod tőlem – mondta Araminta, kék szeme csillogott.

Sophie felnyögött. Más hangot kiadni nem volt képes.

– Tudod – folytatta Araminta vidáman –, most börtönbe csukathatlak. Azt hiszem, már korábban meg kellett volna tennem, de most az igazság az én oldalamon van.

Ekkor egy férfi futott hozzájuk, csusszanva állt meg Araminta előtt.

– A hatóságok úton vannak, asszonyom. Rögtön elvisszük ezt a tolvajt.

Sophie alsó ajkába harapott, két lehetséges menekülési mód kötött örlődött: imádkozott, hogy a hatóságok késsenek annyit, hogy egy Bridgerton jöjjön ki, és imádkozott azért is, hogy rögtön jöjjenek, és ne lássa őt így egyetlen Bridgerton sem.

Imája meghallgatásra talált. Az utóbbi. A hatóságok alig két perc alatt megérkeztek, kocsiba szállították és a börtönbe vitték.

És Sophie a rabszállítóban csak arra tudott gondolni, hogy a Bridgerton család sosem tudja meg, mi történt vele! És talán így a legjobb.

21. fejezet

Micsoda izgalom volt tegnap Lady Bridgerton Bruton Street-i otthona előtt!

Először is Penelope Featheringtont nem egy, hanem HÁROM Bridgerton fivér társaságában látták; mindez ideig ismeretlen férfibőség ez szegény lánynak, aki meglehetősen hírhedten petrezselymet szokott árulni bálokon. Miss Featherington számára sajnálatos (bár talán előre megjósolható) módon, amikor végül távozott, ezt a vikomt karján tette, aki a három férfi közül történetesen az egyetlen nős ember

Ha Miss Featheringtonnak valahogyan sikerülne valamelyik Bridgerton fivért az oltár elé vonszolni, az biztosan az általunk ismert világ végét jelentené, és e sorok írója készségesen kijelenti, hogy amennyiben ilyen esemény bekövetkezne, az azt jelentené, hogy semmit nem ért a világból és azonnal abbahagyná az írást.

Ha Miss Featherington fenti megjelenése nem lenne elég pletyka, alig három órával később a ház előtt a közelben lakó Penwood grófné kérésére letartóztattak egy nőt. Úgy tűnik, a nő, aki a Bridgerton háztartásban dolgozott, korábban Lady Penwood alkalmazásában állt. Lady Penwood állítása szerint a meg nem nevezett nő két évvel korábban valamit ellopott tőle, és a szegény teremtetést azonnal börtönbe vitték.

E sorok írója nem biztos benne, mi manapság a lopás büntetése, de okkal gyaníthatjuk, hogy elég szigorú. A szóban forgó szegény lányt valószínűleg felakasztják, vagy legalábbis fegyenctelepre szállítják.

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. június 13.

Másnap reggel Benedict első gondolata az volt, hogy tölt magának egy jó adag tömény italt. Illetve, talán inkább hármat. Lehet, hogy botrányosan korán volt még az iváshoz, de az alkoholos mámor sokkal jobb lehetőségnek tűnt, mint bármi más azután, hogy olyan érzelmi csapást kellett elszenvednie előző este Sophie Beckett kezétől.

De aztán eszébe jutott, hogy aznap délelőttre vívőleckét beszélt meg öccsével. Colinnal. Bátyját legyőzni hirtelen kívánatos célnak tűnt, annak ellenére, hogy rossz hangulata ettől valószínűleg nem javul.

Erre valók a fivérek, gondolta Benedict komor mosollyal, miközben felszerelését vette magára.

- Csak egy órám van - közölte Colin, és a kard hegyére tűzte a biztonsági kupakot. - Délután találkozóm van.

- Nem számít - felelte Benedict, néhányszor előrelendülve, hogy ellazítsa lábizmait. Már jó ideje nem vívott; kellemes volt újra kardot fogni. Hátralépett, a kard hegyét a földre nyomta, enyhén meghajlította a pengét. - Egy óráig sem tart, hogy legyőzzelek.

Colin furcsa képet vágott, aztán felvette a fejevédjét.

Benedict a terem közepére sétált.

- Kész vagy?

- Nem egészen - felelte Colin.

Benedict nevetett.

- Azt mondtam, nem vagyok kész - kiáltott Colin és el-ugrott a penge elől.

- Túl lassú vagy! - csattant fel Benedict.

Colin magában átkozódott, aztán, hogy suttogással az illetet ne sértse, hangosabban is kimondta: - A kénköves pokolba!

- Mi ütött beléd?

- Semmi - mondta Benedict, szinte viczorítva. - Miért kérdezed?

Colin egy lépést hátralépett, hogy szűrótávolságon kívülre kerüljön.

- Ó, nem is tudom - felelte gúnyosan. - Talán, csak mert majdnem lenyested a fejemet.

- Kupak van a pengémen.

– Persze, de nem a hegyével támadtál, hanem úgy használtad, mint valami szablyát! – vágott vissza Colin.

Benedict fanyar mosollyal felelte: – Úgy nagyobb az élvezet.

– A nyakamnak erről nem ez a véleménye – mondta Colin, és egyik kezéből a másikba vette a kardot, ahogy ujjait nyújtóztatta, gyakorlatoztatta. Aztán abbahagyta és elfintorodott. – Biztosan nem éles?

Benedict felhorkant.

– Az isten szerelmére, Colin, sosem használnék igazi fegyvert!

– Csak szeretnék biztosra menni – mormogta Colin, enyhén megérintve a nyakát. – Kész vagy?

Benedict bólintott és behajlította a térdét.

– A szokásos szabályok – mondta Colin, vívóállást felvéve. – Semmi sérülés!

Benedict kurtán bólintott.

– En garde!

A két férfi felemelte jobb karját, úgy fordították csuklójukat, hogy tenyerük legyen fölül, kezükben a kard markolata.

– Új? – kérdezte Colin hirtelen, érdeklődéssel szemlélve Benedict kardjának markolatát.

Benedict káromkodott, hogy kizökkent az összpontosításból.

– Igen – vetette oda. – Jobban szeretem az olasz fogást. Colin egy lépést hátrált, teljesen elvesztve vívóállását, ahogy saját kardjának kevésbé kidolgozott markolatát nézte. Francia darab.

– Egyszer majd kölcsönvehetem? Nem bánám, ha kipróbálhatnám, hogy...

– Igen! – csattant fel Benedict, és alig tudott ellenállni a késztetésnek, hogy abban a minutumban előre ne ugorjon.

– Azt mondtam, en garde!

Colin féloldalas mosollyal nézett rá és Benedict tudta, csak azért kérdezett a markolatról, hogy őt bosszantsa.

– Ahogy óhajtod – mormogta Colin, és újra vívóállásba helyezkedett.

Egy pillanatig nem mozdultak, aztán Colin megszólalt:

– Védd magad!

Benedict rögtön előretört, szúrta, támadott, de Colin gyorslábú volt, óvatosan hátrált, kiválóan védte Benedict támadásait.

- Elég ádáz hangulatban vagy ma - szólt Colin, azzal előrelelendült és majdnem vállon találta bátyját.

Benedict ellépett a szúrás elől, pengéjét felemelve háritott.

- Igen, elég rossz - újra támadott, szúrta - napom volt. Colin elegánsan lépett ki a szúrás elől.

- Szép ríposzt - mondta, és pengéje hegyét homlokához emelve tréfásan szalutált.

- Fogd be a szád és vívj! - csattant fel Benedict.

Colin nevetett, támadott, jobbra-balra vágott, hátrálásra kényszerítve Benedictet.

- Biztosan nő van a dologban.

Benedict kivédte a támadást és gyors ellentámadásba lendült.

- Semmi nyavalyás közöd nincs hozzá.

- Ezek szerint tényleg nő van a dologban - vigyorgott Colin.

Benedict előredőfött, a penge tompa csúcsa kulcscsonton találta Colint.

- Találat! - mordult.

Colin kurtán bólintott.

- Egy pont oda.

Visszasétáltak a terem közepére.

- Kész vagy?

Benedict bólintott.

- En garde. Védd magad!

Ezúttal Colin támadott először.

- Ha tanácsra van szükséged nőügyekben... - kezdte, közben visszaüldözve Benedictet a sarokba.

Benedict felemelte a pengét, olyan erővel háritotta Colin támadását, hogy öccse hátratántorodott.

- Ha nőügyben tanácsra lenne szükségem - fordította meg az asszó menetét te lennél a legutolsó, akihez fordulnék.

- Megsebeztél - szólt Colin, egyensúlyát visszanyerve.

- Nem – mordult Benedict. – A biztonsági kupak volt.
- Én jobban tudok bánni a nőekkel, mint te.
- Valóban? – szólt Benedict meglehetősen gúnyosan. Felszegte állát, mintha Colint utánozná. – „Az biztos, hogy nem Penelope Featheringtont veszem feleségül!”
- Colin megrándult. – Te csak ne adj tanácsot senkinek!

- Nem tudtam, hogy ott van.

Benedict támadott, majdnem eltalálta Colin vállát.

- Ez nem kifogás. Nyilvános helyen voltunk, fényes nappal. Még ha nem is lett volna ott, valaki más meghallhatta volna, és az egész megjelent volna a Whistledownban.

Colin könnyedén háritotta a támadást, aztán villámsebessen visszavágott, Benedict gyomrát találta el.

- Találat nálam – mordult.

Benedict bólintott, elismerte.

- Figyelmetlen voltam – mondta Colin a terem közepe felé menet. – Te viszont ostoba vagy.

- Mi a fenét akarsz ezzel mondani?

Colin felsóhajtott, feltolta fejevédjét.

- Miért nem teszed meg azt a szívességet nekünk, hogy feleségül veszed a lányt?

Benedict csak bámult rá, keze elernyedett a kard markolatán. Lehetséges, hogy Colin nem tudja, kiről beszél?

Levette fejevédjét, belenézett öccse sötétzöld szemébe és majdnem felhördült. Colin tudja. Fogalma sem volt, honnan tudja Colin, de határozottan tudja. Úgy érezte, nem is kéne ezen meglepődnie. Colin mindig mindent tudott. Ami azt illeti. Colinnál csak Eloise tudott több pletykát, Eloise pedig néhány órán belül megosztott Colinnal minden kétes információt.

- Honnan tudtad? – tette fel a kérdést végül Benedict.

Colin ajkának sarka kaján mosolyra húzódott.

- Hogy honnan tudtam Sophie-ről? Elég nyilvánvaló volt.
- Colin, te is tudod, hogy ő...

– Szobalány? Kit érdekel? Mi történhet veled, ha feleségül veszed? – kérdezte nemtörődöm vállrándítással. – Olyanok, akik amúgy sem érdekelnek, kritizálnak? A fenébe, nem bánám, ha inkább kritizálnának olyanok, akikkel kénytelen vagyok a Társaságban együtt lenni.

Benedict legyintett.

– Ezt már elhatároztam, úgyhogy a dolognak ez a része nem érdekel.

– Akkor mi a kénköves pokol bajod van? – tette fel a kérdést kissé türelmetlenül Colin.

– Bonyolult.

– Semmi sem olyan bonyolult, mint ahogy az ember gondolja.

Benedict ezen egy kicsit elgondolkodott; a penge hegyével a padlót érintette.

– Emlékszel anya álarcosbáljára? – kérdezte.

Colin pislogott a váratlan kérdéstől.

– Pár éve? Mielőtt kiköltözött a nagy Bridgerton-házból?

Benedict bólintott.

– Igen. Emlékszel egy ezüstruhás nőre? Együtt voltunk a hallban, amikor odajöttél hozzánk.

– Persze, hogy emlékszem. Látszott, hogy nagyon odavoltál érte... – Colin szeme elkerekedett. – Csak nem Sophie volt?

– Érdekes, ugye? – mormogta Benedict. Hangsúlyából ordított, hogy igyekszik kisebbiteni a tény jelentőségét.

– Na de... Hogyan...?

– Fogalmam sincs, hogyan jutott oda, de nem szobalány.

– Nem szobalány?

– Hát, szobalány – pontosított Benedict de származására nézve Penwood gróf törvénytelen lánya.

– Nem a jelenlegi...

– Nem. Azé, aki több éve meghalt.

– És te mindezt tudtad?

– Nem – felelte Benedict. Kurtán koppant a szó. – Nem tudtam.

– Ó! – Colin alsó ajkára harapott, ahogy értelmezni próbálta bátyja rövid mondatát. – Értem. – Csak bámult Benedicetre. – Mit fogsz tenni?

Benedict még mindig a padlóra nyomva rugóztatta kardját, ám a markolat hirtelen kirepült a kezéből. Szenvtelenül nézte, ahogy a penge a padlón csúszik.

– Ez jó kérdés.

Még mindig dühös volt Sophie-ra azért, mert becsapta, de ő sem volt gáncs nélkül való. Nem lett volna szabad olyan vehemensen kérni, hogy legyen a szeretője. Nyilván jogában volt ezt kérni, de Sophie-nak is jogában volt elutasítani. És amikor elutasította, neki annyiban kellett volna hagynia. Benedict nem törvénytelen gyerekként született, és ha Sophie-nak olyan nehéz élete volt miatta, hogy nem volt hajlandó kockáztatni egy balkézzől való gyerek megszületését, nos, ezt tiszteletben kellett volna tartania. Ha tisztelte volna Sophie-t, akkor tisztelte volna a szándékait is.

Nem lett volna szabad olyan foghegyről beszélni vele, azt mondani, hogy minden lehetséges, hogy szabad akarata van eldönteni, mit tesz. Anyjának igaza van; nekik valóban nagyon jó életük van. Van vagyonuk, családjuk... boldogok... és valóban majdnem mindent elérhet, majdnem mindent megkaphat, amit csak akar. Az egyetlen szörnyű dolog, ami vele történt apja hirtelen és korai halála volt, de a család még azon is átsegítette. Nehéz volt elképzelnie bizonyos fájdalmakat és sérelmeket, amelyeket sosem tapasztalt.

És Sophie-val ellentétben, ő sosem volt egyedül.

Most mi legyen? Már elhatározta, hogy nem törődik a társasági kiközösítéssel és feleségül veszi Sophie-t. Egy gróf el nem ismert, törvénytelen lánya egy kicsit elfogadhatóbb, mint egy szolgáló, de valóban csak kicsit. A londoni Társaság befogadhatja, ha erre kényszeríti őket, de nem lesznek különösen kedvesek hozzá. Sophie-val valószínűleg vidéken kéne élniük, hogy elkerüljék a Társaságot, aki minden bizonnyal tartózkodna tőlük.

De szívének csak egy pillanatig tartott dönten: tudta, hogy Sophie-val a csendes, visszavonult élet is sokkal kellemesebb, mint a társasági élet nélküle.

Számít, hogy ő volt az álarcosbáli hölgy? Hazudott a személyazonosságát illetően, de a lelke nyitott könyv. Amikor csókolóztak, amikor nevettek, amikor egyszerűen ültek egymás mellett és beszélgettek... egyetlen pillanat sem volt színlelés.

Az a nő, aki egyetlen mosollyal megénekelte a szívét, a nő, aki olyan elégedettséggel tölti el csak azzal, hogy mellette ül, miközben ő rajzol... ez az igazi Sophie.

És szereti.

– Úgy nézel ki, mint aki döntésre jutott – mondta Colin halkán.

Benedict elgondolkodva nézte öccsét. Mióta ilyen éles meglátású? Ha már itt tartunk, mikor lett ilyen felnőtt? Mindig úgy gondolt öccsére, mint fiatal, elbűvölő és kellemes fenegyerekre, aki soha semmilyen felelősséget nem vállal.

De most, amikor ránézett, valaki mást látott. Válla egy kicsit szélesebb volt, testtartása egy kicsit egyenesebb és mérsékeltebb. Tekintete bölcsebb. Ez volt a legnagyobb változás. Ha a szem valóban a lélek tükre, Colin lelke megnőtt, míg Benedict nem figyelt rá.

– Tartozom neki némi bocsánatkéréssel – mondta Benedict.

– Biztos vagyok benne, hogy megbocsát neked.

– Ő is tartozik nekem némi bocsánatkéréssel. Nem is kevés.

Benedict tudta, mit akar kérdezni öccse: „miért?” de javára legyen írva, Colin csak azt kérdezte: – Hajlandó vagy neki megbocsátani?

Benedict bólintott.

Colin előrenyúlt, kivette a kardot bátyja kezéből.

– Ezt elteszem helyetted.

Benedict igen ostobán, hosszú pillanatokig révedt öccse kezére, aztán visszanyerte figyelmét.

– Mennem kell!

Colin alig tudta megállni, hogy el ne vigyorodjon.

– Gondoltam.

Benedict megint értetlenül nézte Colint, aztán hirtelen indíttatásból gyors öleléssel magához vonta.

– Nem mondok ilyet túl gyakran – szólt kissé nyersnek tűnő hangon de szeretlek, öcsém!

– Én is szeretlek, bátyám – mondta Colin mosolyogva, mint mindig, kissé pajkosan. – Na de tűnj már a csodába!

Benedict odadobta neki a fejevédjét és kivonult a szobából.

– Mit jelentsen az, hogy elment?

– Azt, amit mondtam – felelte Lady Bridgerton szomorú, együttérző tekintettel. – Elment.

Benedict halántéka mögött egyre nőtt a nyomás; csoda volt, hogy feje nem robbant szét.

– És ti csak úgy elengedtétek?

– Azt hiszem, nem lett volna törvényes erővel itt tartanom.

Benedict kis híján felhördült. Az sem volt éppen törvényes, hogy kényszerítette, jöjjön vele Londonba, mégis megtette.

– Hova ment? – követelte a választ.

Violet mintha elsüllyedt volna a karosszékben.

– Nem tudom. Sikerült rábeszélnem, hogy fogadja el, az egyik kocsink elviszi; részben azért, mert féltettem, de azért is, mert tudni akartam, hova megy.

Benedict az asztalra csapott.

– Akkor mi történt?

– Mint próbáltam elmondani, megpróbáltam rábeszélni, hogy az egyik kocsinkkal menjen, de nyilvánvaló volt, hogy nem akarja elfogadni, aztán mégis igent mondott, de eltűnt, mielőtt előhozták a kocsit.

Benedict magában káromkodott. Sophie valószínűleg még Londonban van, de London nagyváros, igen népes. Szinte lehetetlen megtalálni valakit, aki nem akarja, hogy megtalálják.

– Feltételezem, hogy ti ketten veszekedtetek – szólt Violet szelíden.

Benedict a hajába túrt, és meglátta fehér kesztyűjét.

– Szent ég! – mormogta.

Vívóruhában rohant át anyja házába. Zavartan nézett anyjára.

– Kérlek, most ne tarts nekem litániát, hogy ez micsoda szentségtörés!

Lady Bridgerton ajka megrándult.

– Álmodni sem mernék róla.

– Hol találom meg?

Violet elkomorult, súlyos, szomorú tekintettel nézett.

– Nem tudom, Benedict. Nagyon kedveltem Sophie-t.

– Penwood lánya.

Violet elgondolkodott.

– Gyanítottam valami ilyesmit. Balkézről való, ha jól gondolom.

Benedict bólintott.

Anyja szólni akart, ajka rebbent, de Benedict sosem tudta meg, mit mondott volna, mert abban a pillanatban kivágódott Lady Bridgerton irodájának ajtaja, és hangos csattanással ütődött a falnak. Francesca, aki nyilván az egész házban átrohant, az íróasztalnak ütközött, szorosán a nyomában Hyacinth, aki Francescának csapódott.

– Mi a baj? – kérdezte Violet és felállt.

– Sophie – lihegte Francesca.

– Tudom. Elment – mondta Violet. – Éppen...

– Nem! – vágott a szavába Hyacinth, egy ív papírt csapva az asztalra. – Ezt nézzétek!

Benedict igyekezett megkaparintani a lapot. Rögtön felismerte a Whistledown példányát, de anyja gyorsabb volt nála.

– Mi az? – kérdezte, és gyomra összeszorult amint látta, hogy Violet elsápad.

Lady Bridgerton odaadta fiának a lapot. Benedict gyorsan átfutotta az Ashbourne hercegről, Macclesfield grófról és Penelope Featheringtonról szóló részeket, aztán elért ahhoz a cikkhez, ami Sophie-ról szólt.

– Börtönben? – szólalt meg, alig hallhatóan.

– Ki kell szabadítanunk – jelentette ki Lady Bridgerton és úgy kihúzta magát, mint egy csatába induló generális.

De Benedict már az ajtón kívül volt.

– Várj! – kiáltott rá Violet, utána rohanva. – Én is jövök.

Benedict a lépcső előtt megtorpant.

– Nem, nem jössz – rendelkezett. – Nem tehetlek ki azoknak a...

– Ugyan már! – tiltakozott Violet. – Nem vagyok már zsenge lilium. És tanúsíthatom Sophie tisztességét, becsületességét.

– Én is jövök – mondta Hyacinth; csusszanva állt meg Francesca mellett. A lányok is kiszaladtak a fenti hallba.

- Nem! – szólt ellentmondást nem tűrően és egyszerre anya és fivér.
- Na de...
- Azt mondtam, hogy nem – szólt Violet éles hangon.

Francesca nagyot szusszant.

- Gondolom teljesen hiábavaló, ha azzal érvelek...
- Be se fejezd ezt a mondatot! – figyelmeztette Benedict.
- Nem mintha hagynád, hogy legalább megpróbáljam! Benedict tudomást

sem vett erről a megjegyzésről. Anyjához fordult.

- Ha jönni akarsz, azonnal induljunk.

Violet bólintott.

- Hozasd előre a kocsit, a lépcsőnél várok. Tíz perccel később már úton voltak.

22. fejezet

Micsoda felfordulás és nyüzsgés a Bruton Streeten! Bridgerton vikomtessz és fia, Benedict Bridgerton igen sietősen távozott otthonról pénteken délelőtt. Mr. Bridgerton gyakorlatilag behajította anyját a kocsiba, és nyaktörő sebességgel indultak el. Francesca és Hyacinth Bridgerton az ajtóban álltak, és e sorok írója a lehető legmegbízhatóbb forrásból tudja, hogy Francesca hölgyhöz meglehetősen méltatlan szót ejtett ki a száján.

De nem a Bridgerton háztartás volt az egyetlen, ahol nagy izgalmakat éltek át. A Penwood családban is igen nagy megmozdulások történtek, melyeknek eredményeképpen a ház lépcsőjén a grófné és lánya, Miss Posy Reiling nyilvánosan veszekedett.

Mivel e sorok írója sosem kedvelte Lady Penwoodot, csak azt tudja mondani: „Éljen Posy!”

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. június 16.

Hideg volt. Nagyon hideg. És szörnyű motoszkáló hang hallatszott, amit nyilvánvalóan valami apró, négylábú állat keltett. Vagy ami még rosszabb: egy nagyobb négylábú állat. Vagy a pontosság kedvéért: egy kis négylábú állat nagyobb változata.

Patkány.

– Szent isten! – sóhajtott Sophie. Nem túl gyakran vette az Úr nevét ajkára hiába, de jobb későn, mint soha. Lehet, hogy az Úr mégis meghallja könyörgését és lesújt a patkányokra. Igen, ez nagyon jó lenne. Egy kis villámlás. Nagy villámlás. Bibliai méretű villámlás. Lecsapna a földre, delejes erőként terjedne, és minden patkány holtan esne össze.

Szép álmom. Olyan szép, mint az, hogy aztán boldogan él Mrs. Benedict Bridgertonként, míg meg nem hal.

Sophie szívébe hirtelen éles fájdalom hasított. Attól tartott, hogy a két álmom közül a patkányok kiirtása a valószínűbb.

Egyedül volt. Teljesen egyedül. Nem tudta, miért olyan felkavaró ez az érzés. Hiszen mindig egyedül volt. Amióta nagyanyja letette a Penwood-kastély lépcsőjére, nem volt senkije, aki legalább egyenlőnek vagy fontosabbnak találta volna az ő érdekét a magáénál.

Gyomra korgása eszébe juttatta, hogy az éhséget is vegye fel nyomorúságainak listájára. És a szomjúságot. Egy korty vizet sem adtak neki. Igen furcsa fantáziái támadtak a teával kapcsolatban.

Mélyet sóhajtott, erről eszébe jutott, hogy a száján át lélegezzen. Rettenetes volt a bűz. Kapott egy éjjeliedényt testi szükségleteinek kielégítése céljából, de eddig inkább visszatartotta; próbált a lehető legritkábban könnyíteni magán. Az éjjeliedényt kiürítették, mielőtt megkapta, de ki nem tisztították, és amikor Sophie a kezébe vette, még nedves volt, mire azonnal elengedte és egész testében megborzongott az undortól.

Sok éjjeliedényt kiürített életében, de azok, akiknek dolgozott, általában betartottak bizonyos higiéniai szabályokat, és úgymond, pontosan céloztak. Nem is szólva arról, hogy Sophie utána mindig megmoshatta a kezét.

Most a hideg és az éhség mellett tisztátalannak érezte magát.

Szörnyű érzés volt.

– Látogatója van!

Sophie talpra ugrott a börtönőr nyers, barátságtalan hangjára. Vajon Benedict rájött, hogy hol van? Vajon a segítségére sietne azok után, ami történt? Vajon...

– Nahát! Nahát!

Araminta. Sophie szíve elszorult.

– Sophie Beckett! – nevetett a cellához közeledve, és zsebkendőt fogott az orra elé, mintha Sophie lenne a bűz egyetlen forrása. – Sosem gondoltam volna, hogy vagy olyan vakmerő, és Londonba merészkedsz!

Sophie dacos vonallá szorította ajkát. Tudta, mit akar Araminta kiprovokálni, és nem akarta megadni neki ezt az örömet.

– Attól tartok, nem állnak jól a dolgaid – folytatta Araminta fejét ingatva, az együttérzés paródiájaként. Előrehajolt és azt súgta: – A magisztrátus nem nagyon kedveli a tolvajokat.

Sophie karba fonta a kezét és makacsul a falat bámulta. Ha csak egy pillantást vetett volna Aramintára, valószínűleg képtelen lett volna visszafogni magát, hogy ne essen neki, a cella vasrudai azonban nyilván súlyos sérüléseket okoztak volna arcának.

– A cipőcsat is nagy bűn – mondta Araminta, mutatóujjával állát érintve de nagyon mérges lett, amikor tájékoztattam, hogy a jeggyűrűmet is elloptad.

– Nem igaz! – Sophie visszafogta magát, mégis felkiáltott. Araminta pontosan ezt akarta.

– Valóban? – szólt alattomos mosollyal. Ujjait mozgatta a levegőben. – Úgy tűnik, nincs rajtam jeggyűrű. Az én szavam a tiéd ellenében.

Sophie ajka megnyílt, de egy hang nem sok, annyi sem jött ki a torkán. Aramintának igaza van. Nincs olyan bíró, aki neki hinne Penwood grófné ellenében.

Araminta sunyi ragadozómosollyal vigyorgott.

– Az ember odakint, azt hiszem valami börtönőr, azt mondta, valószínűleg nem akasztanak fel, szóval emiatt ne aggódj. Inkább fegyenctelepre visznek.

Sophie majdnem felnevetett. Tegnap még azt fontolgatta, hogy Amerikába emigrál. Most úgy tűnik, hogy biztosan utazik... csak nem oda, ahova menni akart, hanem Ausztráliába. És vasra verve.

– Kegyelemért fogok folyamodni – közölte Araminta. – Nem akarom, hogy megöljenek, csak tüntessenek el.

– A keresztény könyörületesség mintaképe – mormogta Sophie. – Biztos vagyok benne, hogy a bíró nagyon meghatódik tőle.

Araminta tétován hátrasimította a haját.

– Vagy mégsem? – nézett egyenesen Sophie szemébe. Kemény, hamis pillantás volt, és Sophie hirtelen úgy érezte, meg kell tudnia...

– Miért gyűlöl engem ennyire?

Araminta csak bámult rá egy pillanatig, aztán sűgva felelt: – Mert szeretett téged.

Sophie annyira megdöbbsent, hogy szólni is képtelen volt.

Araminta tekintete elképzelhetetlenül rideggé vált.

– Ezt sosem bocsátom meg neki.

– Nem volt ez szeretet – mondta Sophie. – Büntudat volt. Ha szeretett volna, nem hagyott volna éppen magával. Nem volt ostoba; tudhatta, hogy maga mennyire gyűlöl. Ha szeretett volna, nem feledkezett volna meg rólam a végrendeletében. Ha szeretett volna... – elhallgatott, elakadt a szava.

Araminta karba fonta kezét.

– Ha szeretett volna – folytatta Sophie szakított volna rá időt, hogy beszélgessem velem. Megkérdezhetette volna, milyen napom volt, vagy mit tanultam, vagy hogy ízlett-e a reggeli. – Feszengett, elfordult. Túl fájdalmas volt Aramintára nézni. – Sosem szeretett – mondta halkán. – Nem tudta, mi az a szeretet.

Hosszú pillanatok teltek el a két nő között szótlanságban, aztán Araminta azt mondta: – Engem büntetett.

Sophie lassan visszafordult.

– Azért, mert nem szültem neki örököszt – mondta Araminta, és keze remegni kezdett. – Gyűlölt engem ezért.

Sophie nem tudta, mit mondjon. Azt sem tudta, lehet-e erre egyáltalán valamit mondani.

Újabb kínos csend után Araminta folytatta: – Először azért gyűlöltelek, mert két lábon járó sértés voltál számomra. Egyetlen nő sem adna fedelet férje fattyának feje fölé.

Sophie nem szólt.

- De aztán... De aztán...

Sophie legnagyobb meglepetésére Araminta a falnak támaszkodott, mintha az emlékek kiszívták volna belőle az erőt.

- Aztán minden megváltozott. Hogyan lehet az, hogy téged nemzhetett valami szajhának, és én nem tudtam gyermeket adni neki?

Nem sok értelme volt, hogy Sophie anyja védelmére keljen.

- Tudod, látni is gyűlöltelek - sziszegte Araminta.

Sophie ettől valahogy nem lepődött meg.

- Gyűlöltem hallani a hangodat. Gyűlöltem, hogy olyan a szemed, mint az övé. Gyűlöltem, hogy az én házamban laksz.

- Az én házam is volt - felelte Sophie halkán.

- Igen, tudom. És azt is gyűlöltem.

Sophie hirtelen megfordult. Araminta szemébe nézett.

- Miért jött ide? Még nem ártott nekem eleget? Hiszen már elintézte, hogy Ausztráliába deportáljanak.

Araminta vállat vont.

- Úgy tűnik, képtelen vagyok távol maradni. Van abban valami nagyon élvezetes, hogy börtönben láthatlak. Három óráig kell majd fürdővízben ülnöm, hogy megszabaduljak a bűztől, de megérte.

- Akkor bocsásson meg, ha inkább a sarokba ülök, és úgy teszek, mintha könyvet olvasnék - mordult Sophie. - Nem élvezet önt látni. - Azzal a cella egyetlen bútordarabjához, a háromlábú székhez ment és leült; próbált nem annyira nyomorultul kinézni, mint amilyennek érezte magát. Araminta csalással legyőzte, az igaz, de ezzel nem törte meg a lelkét, és nem hagyta, hogy Araminta ezt másként gondolja.

Csak ült, keresztbe font kézzel, háttal a cella rácsának, várta Araminta távozásának hangjait.

De Araminta maradt.

Végül, úgy tíz perc után Sophie talpra ugrott és felkiáltott: - Megtenné, hogy elmegy végre?!

Araminta enyhén oldalra fordította a fejét.

– Gondolkozom.

Sophie megkérdezte volna: „ugyan min?“, de félt a választól.

– Azon, hogy milyen lehet Ausztrália – tűnődött Araminta. – Természetesen én magam sosem jártam ott, és ismeretségi körömben egyetlen civilizált személy sem fontolgatott ilyen látogatást. De úgy hallottam, szörnyű a hőség. És te a fehér bőröddel... Nem valószínű, hogy ez a szép bőr megmarad a forró napon is. Ami azt illeti...

De bármit is akart mondani Araminta, nem mondatott ki (szerencsére, mert Sophie már attól félt, ha még egy szót hall, nem tudja türtőztetni magát és kénytelen lesz gyilkosságot elkövetni), mert hirtelen zaj hallatszott a folyosó felől.

– Mi az ördög... – szólt Araminta, és néhány lépést hátrált, hogy jobban lásson.

És Sophie ekkor ismerős hangot hallott.

– Benedict? – suttogta.

– Mit mondtál? – szólt rá Araminta parancsolón. – Azonnal mondd meg, mit mondtál!

De Sophie már a rácshoz rebbent, a vasakhoz szorította arcát.

– Azt mondtam, hogy álljon félre az útból! – mennydörögte Benedict.

– Benedict! – kiáltott fel Sophie. El is felejtette, hogy nem igazán szerette volna, ha egy Bridgerton ilyen kellemetlen környezetben látná. Elfeledkezett arról, hogy nincs jövője Benedicttel. Csak arra tudott gondolni, hogy miatta jött ide.

Ha Sophie át tudta volna dugni a fejét a rácson, megtette volna.

Ekkor meglehetősen utálatos hang, nyilvánvalóan csont és emberi izomzat találkozásának reccsenése hallatszott, majd egy tompább puffanás, valószínűleg emberi test és a padlózat hirtelen érintkezése.

Futó léptek, aztán: – Benedict!

– Sophie! Istenem! Jól vagy? – Benyúlt a rácson, két kezébe fogta Sophie arcát. Ajkuk egymásra talált; nem a szenvedély, hanem a rémület és megkönnyebbülés csókja volt ez.

– Mr. Bridgerton? – sikoltott fel Araminta.

Sophie-nak valahogy sikerült elvonnia tekintetét Benedict arcáról, hogy lássa Araminta döbbsent arckifejezését. A nagy izgalomban arról is elfeledkezett, hogy Araminta még mindig nem tud semmit a Bridgerton családhoz fűződő kapcsolatáról.

Élete egyik legtökéletesebb pillanatának érezte. Lehet, ez azt jelenti, hogy sekélyes személy. Lehet, ez azt jelenti, hogy nem megfelelő sorrendben vannak a prioritásai. De Sophie nagyon élvezte, hogy Araminta, akinek a társadalmi pozíció és hatalom volt a mindene, kénytelen volt látni, hogy őt London egyik legvágyottabb agglégénye csókolja meg.

Természetesen nagyon örült annak is, hogy Benedict vele van.

Benedict elhúzódott, karba fonta a kezét és olyan pillantást vetett Aramintára, hogy Sophie az hitte, megperzseli a földet.

– Mivel vádolja? – kérdezte Benedict parancsolón.

Sophie érzéseit Araminta iránt legjobban a „rendkívüli ellenszenv” fejezte ki, de még így sem nevezte volna a grófnét ostobának. Most azonban hajlott arra, hogy ezt a véleményét megváltoztassa, mert Araminta ahelyett, hogy meghunyászkodott volna, mint minden normális ember tette volna ilyen lángoló haraggal szemben, teli torokból azt bömbölte: – Tolvajlással!

Abban a pillanatban Lady Bridgerton ért oda futva.

– Nem hiszem, hogy Sophie bármi ilyet tett volna – mondta fia mellé sietve. Szeme összeszűkült, végigmérte Aramintát. – És – tette hozzá meglehetősen ingerlékenyen – sosem kedveltem önt. Lady Penwood.

Araminta hátrált néhány lépést, sértődötten mellére kapta a kezét.

– Nem én loptam! – mordult fel. – Hanem ez a lány – mondta, éles pillantást vetve Sophie felé. – Volt olyan arcátlan, hogy ellopta a jegygyűrűmet.

– Nem loptam el a jegygyűrűjét, és ezt maga is tudja? – tiltakozott Sophie. – A legutolsó dolog, amit akarnék...

– Elloptad a cipőcsatomat!

Sophie ajka dacos vonallá feszült.

– Ha! Látják? – nézett körül Araminta, hogy meggyőződjön, hányan látták. – A bűn nyílt beismerése!

– De hiszen Sophie az ön nevelt lánya! – mordult Benedict. – Sosem lett volna szabad olyan helyzetben lennie, hogy kénytelen legyen...

Araminta arca eltorzult, elvörösödött.

– Ne merészelje a nevelt lányomnak nevezni! – figyelmeztetette. – Semmit nem jelent nekem. Semmi közöm hozzá! Semmi!

– Bocsásson meg grófné – szólt Lady Bridgerton feltűnően udvarias hangon –, de ha valóban semmit sem jelent önnek, nem lenne most itt a börtönben, hogy megpróbálja a tolvajlás állítólagos bűne miatt mielőbb felakasztatni.

Aramintát az mentette meg a válaszdástól, hogy megérkezett a rendőrbíró, és vele egy rendkívül rossz külsejű porkoláb, akinek meglehetősen meglepő módon zúzódástól származó monoklija volt.

A porkoláb Sophie fenekére csapott, amikor betessékelte a cellába, és ezen Sophie önkéntelenül mosolygott.

– Mi folyik itt? – kérdezte a magisztrátus szigorúan.

– Ez a nő – szólt Benedict erős, mély hangon, megakadályozva, hogy bárki más feleljen erre a kérdésre – lopással vádolja a menyasszonyomat.

Menyasszony?

Sophie-nak valahogy sikerült becsuknia a száját, de igen erősen kellett a cella rácsaiba kapaszkodnia, mert lábából kiszállt az erő.

– Menyasszonya? – kapkodott levegő után Araminta.

A magisztrátus felsóhajtott.

– Megtudhatnám, hogy kicsoda ön, uram? – kérdezte. Annyit érzett, hogy Benedict fontos ember, csak a nevét nem tudta.

Benedict karba font kézzel mondta meg a nevét.

A magisztrátus elsápadt.

– Ööö... a vikomt rokona?

– A vikomt a bátyám.

– És ő – mutatott feszengve Sophie-ra –, az ön menyasszonya?

Sophie várta, hogy valami természetfeletti erő csap le, és Benedictet hazugnak bélyegzi, de semmi ilyesmi nem történt. Sőt, Lady Bridgerton is bólintott.

– Nem veheti feleségül – erősködött Araminta.

Benedict odafordult anyjához.

– Van valami ok, ami miatt konzultálnom kéne Lady Penwooddal házasságom ügyében?

- Nem ismerek ilyen okot – felelte Lady Bridgerton.
- De hiszen ez csak egy kis szajha! – sziszegte Araminta. – Az anyja is szajha

volt, és a vér nem válik vízzé.

Benedict torkon ragadta, olyan hirtelenséggel, hogy senki nem vette észre a mozdulatot, csak az eredményt.

- Ne kényszerítsen, hogy megverjem! – figyelmeztetette.

A magisztrátus megkopogtatta Benedict vállát.

- Uram, azt hiszem el kéne engednie a hölgyet.

- Befoghatom a száját?

A magisztrátus mintha gyötrődött volna egy kicsit, aztán tagadón ingatta fejét.

Benedict vonakodva engedte el Aramintát.

- Ha feleségül veszi ezt a nőt – mondta Araminta a torkát dörzsölgetve –, gondoskodom róla, hogy mindenki megtudja, kicsoda... egy szajha fattyú kölyke.

A magisztrátus szigorúan fordult Aramintához: – Nem hiszem, hogy szükséges ilyen szavakat használnia, asszonyom.

- Biztosíthatom, hogy nem szoktam ilyen szavakat használni – felelte Araminta megvetően. – A hely és az alkalom váltja ki ezt előlem.

Sophie az ujjába harapott izgalmában, ahogy Benedict igen vészjósló módon ökölbe szorította, majd ellazította ujjait. Nyilván úgy érezte, az alkalom erős öklöt kíván.

A magisztrátus köhécselt.

- Nagyon súlyos váddal illeti a vádlottat – toporgott. –Egy Bridgerton úr menyasszonyát.

- Penwood grófné vagyok! – visított. – Grófné!

A magisztrátus sorra végignézte a jelenlévőket. Grófné-ként Araminta volt a legmagasabb rangú, de végső soron csak egy Penwood két Bridgerton ellenében, akik közül az egyik hatalmas termetű és láthatóan dühös, és öklét már érintkezésbe hozta a porkoláb szemgödrével.

- Lopott tőlem!

- Maga lopott tőle! – üvöltött Benedict.

A teremben néma csend lett.

– Maga ellopta a gyerekkorát – szólt a haragtól remegve Benedict. Nem tudott sokat Sophie életéről, de valahogy érezte, hogy ez a nő okozta a zöld szempár tekintetében rejlő fájdalom jó részét. És fogadni mert volna, hogy a másik részének a drága, néhai apa volt az oka. – Benedict a magisztrátushoz fordult: – Menyasszonyom a néhai Penwood gróf törvénytelen gyermeke. Ezért vádolja a grófné hamisan lopással. Bosszúból és gyűlöletből. Ilyen egyszerű.

A magisztrátus Benedictről Aramintára, majd végül Sophie-ra nézett.

– Ez igaz? – kérdezte. – Hamisan vádolják?

– Ellopta a cipőcsatomat! – visította Araminta. – A férjem sírjára esküszöm, hogy ez a nő itt ellopta a cipőcsatomat!

– Ó, az isten szerelmére, anya, hiszen én vettem el a cipőcsatomat!

Sophie állta leesett a csodálkozásról.

– Posy?

Benedict a belépőre nézett. Alacsony, kissé kövérkés nő, nyilvánvalóan a grófné lánya. Aztán a falfehérré sápadt Sophie-ra pillantott.

– Azonnal menj ki innen! – mordult rá Araminta. – Semmi keresnivalód nincs ilyen helyen.

– Ellenkezőleg, asszonyom – mondta a magisztrátus Aramintának. – Ha ő vette el azt a cipőcsatot, kívánja, hogy vád alá helyezzem?

– De hiszen ő a lányom!

– Tegyenek egy cellába Sophie-val! – követelte Posy, és a drámai hatás kedvéért egyik kezével mellkasára ütött. – Ha őt fegyenctelepre viszik tolvajlásért, engem is el kell vinniük!

Benedict azon kapta magát, hogy napok óta először elmosolyodik.

A porkoláb elővette kulcsait.

– Mi legyen, uram? – szólt tétován, a magisztrátust noszogatva.

– Tedd csak el! – csattant fel a magisztrátus. – Nem fogjuk bebörtönözni a grófné lányát.

– Ne tegye el! – szólt közbe Lady Bridgerton. – Azt akarom, hogy jövendőbeli menyemet azonnal engedjék szabadon.

A porkoláb tanácstalanul nézett a magisztrátusra.

– Ó, persze, persze – szólt a magisztrátus Sophie-ra mutatva. – Őt engedje szabadon. De senki nem megy sehová, míg ezt az egészet nem tisztázzuk.

Araminta erős ellenkezésének adott hangot, de Sophie kijutott a cellából. Benedict felé indult, de a magisztrátus kinyújtott karral megállította.

– Ne olyan hevesen! – figyelmeztetett. – Nem lesz szerelmes összeborulás, míg ki nem derítjük, kit kell letartóztatni.

– Senkit nem kell letartóztatni! – mordult Benedict.

– Deportálják Ausztráliába! – kiáltott Araminta, ujjal mutatva Sophie-ra.

– Zárjanak a cellába! – sóhajtott Posy. – Én tettem!

– Posy, elhallgatnál végre? – suttogta Sophie. – Nekem elhiheted, nem jó abban a cellában lenni. És patkányok is vannak.

Posy araszolva távolodott a cellától.

– Ezek után semmilyen társasági eseményre nem kap meghívást ebben a városban – mondta Lady Bridgerton az elképedt Aramintának.

– Én akkor is grófné vagyok! – sziszegte Araminta.

– Engem meg szeretnek – felelte Lady Bridgerton, a rá olyannyira nem jellemző éllel, hogy Benedict és Sophie csak állt és csodálkozott.

– Elég legyen! – szólt a magisztrátus. Posyhoz fordult és Aramintára mutatott: – Az ön édesanyja?

Posy bólintott.

– És jól hallottam, hogy az imént azt mondta, ellopta a cipőcsatját?

Posy megint bólintott.

– A jegygyűrűjét senki sem lopta el. Otthon van, az ékszerdobozában.

Senkinek nem esett le az álla, mert senki nem volt szörnyen meglepődve. De Araminta ekkor is ellenkezett: – Nem igaz!

– A másik ékszerdobozban – tisztázta Posy. – Amelyiket a bal oldali harmadik fiókban tartasz.

Araminta elsápadt.

A magisztrátus határozott véleményének adott hangot: – Úgy tűnik. Lady Penwood, nemigen áll meg a vád Miss Beckett ellen.

Araminta rázkódni kezdett a dühtől, kinyújtott karja remegett, ujjal mutatott Sophie-ra.

– Meglopott engem! – mondta mély hangon, aztán dühös tekintettel fordult Posy felé: – A lányom hazudik. Nem tudom, miért, és végképp fogalmam sincs, mit akar ezzel elérni, de hazudik.

Sophie gyomra összeszorult, igen rossz érzése támadt. Posy szörnyű bajban lesz, ha hazamegy. Nem lehet tudni, hogyan bosszulja meg Araminta, hogy nyilvánosan megszégyenítette. Nem hagyhatta, hogy Posy miatta szenvedjen. Muszáj...

– Posy nem... – szaladt ki a száján, mielőtt esélye lett volna gondolkodni, de nem sikerült befejezni a mondatot, mert Posy könyékkel oldalba bökte.

Erősen.

– Mondott valamit? – kérdezte a magisztrátus.

Sophie tagadón ingatta a fejét, képtelen volt megszólalni. Posy úgy megbökte, hogy kiszállt belőle minden levegő.

A magisztrátus megfáradt sóhajt hallatott és végigsimított gyérülő szőke haján. Posyra nézett, aztán Sophie-ra, majd Aramintára, végül Benedictre. Lady Bridgerton köhécselt, hogy felhívja magára a figyelmet.

– Úgy tűnik – szólt a magisztrátus, és nagyon úgy nézett ki, szeretne bárhol máshol lenni, csak ott nem, ahol éppen van –, az úgy nem csak egy ellopott cipőcsatról szól.

– Kettőről! – csattant fel Araminta. – Egy pár cipőcsat volt.

– Lényegtelen – mordult a magisztrátus. – Úgy látom, önök gyűlölik egymást, és szeretném tudni az okát, mielőtt bárkit elítélek.

Egy pillanatig senki sem szólt. Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni.

– Csendet! – kiáltott a magisztrátus. – Maga kezdi – mutatott Sophie-ra.

– Hmmm... – most, hogy szót kapott, Sophie nagyon öntudatos lett.

A magisztrátus köhécselt.

– Amit Mr. Bridgerton mondott, igaz – mondta gyorsan Sophie, Benedictre mutatva. – Penwood gróf lánya vagyok, bár sosem ismert el.

Araminta szóra nyitotta a száját, de a magisztrátus olyan fenyegető pillantással nézte, hogy meggondolta magát.

– Hét évig éltem Penwood-parkban, mielőtt a grófné feleségül ment a grófhhoz – folytatta, Aramintára mutatva. – A gróf mindenkinek azt mondta, hogy a

gyámleánya vagyok, de mindenki tudta az igazat. – Elhallgatott, eszébe jutott apja arca, és arra gondolt, mennyire nem meglepő, de nem emlékszik, hogy valaha mosolyogni látta volna. – Nagyon hasonlítok hozzá.

– Ismertem apádat – mondta Lady Bridgerton halkán, kedvesen. – És a nagynénédet is. Ez megmagyarázza, hogy miért találtalak olyan ismerősnek.

Sophie hálás mosollyal pillantott rá. Volt valami nagyon megnyugtató Lady Bridgerton hanghordozásában, és egy kicsit nagyobb biztonságban érezte tőle magát.

– Kérem, folytassa! – szólt a magisztrátus.

Sophie bólintott, aztán tovább mesélte történetét: – Amikor a gróf feleséget hozott a házhoz, a grófnő nem akarta, hogy ott lakjak, de a gróf ragaszkodott hozzá. Ritkán láttam, és nem hiszem, hogy nagyon nagyra tartott volna, de felelősséget érzett irántam, és nem hagyta, hogy a grófné kitegyen a házból. De amikor meghalt...

Sophie elhallgatott, feszengett, nyeldekléssel próbálta enyhíteni torka feszülését. Még sosem mondta el a történetét senkinek; furcsának, idegennek találta saját szavait.

– Amikor meghalt – folytatta –, végrendeletében megszabta, hogy Lady Penwood évjáradéka megtriplázdjon, ha húszéves koromig a háztartásában tart engem. Ezt tette. De helyzetem jelentősen megváltozott. Szolgáló lettem. Illetve nem éppen szolgáló – mondta keserű mosolyra fakadva. – A szolgálok fizetést kapnak. Engem inkább rabszolgaként tartott.

Sophie elfordította a fejét. Aramintára nézett. Lady Penwood karját keresztbe fonva, orrát magasba emelve állt. Ajka szoros vonalban, és Sophie-nak hirtelen eszébe jutott, hányszor látta már ugyanezzel az arckifejezéssel, ugyanezzel a testtartással. Megszámolni sem lehet, annyiszor. Elégszer ahhoz, hogy összetörje a lelkét.

Igen, ott állt Sophie, piszkosan és nincstelenül, de a lelke, szelleme erős volt.

– Sophie? – szólította meg Benedict, aggódó pillantást vetve rá. – Minden rendben van?

Sophie bólintott, mert rájött, hogy éppen ezekben a pillanatokban rendeződik minden. S a férfi, akit szeret, megkérte a kezét (bár meglehetősen kerülő úton).

Araminta végre megkapja, amit érdemel, mégpedig nem kisebb személyektől, mint a Bridgerton család tagjaitól, akik darabokra szedik, mire ennek az egésznek vége van, és Posy... ez a legszebb az egészben. Posy, aki mindig szeretett volna jó testvére lenni, akinek sosem volt bátorsága, hogy önmaga legyen, most szembeszállt anyjával és valószínűleg megmentette a helyzetet. Sophie száz százalékgig biztos volt benne, hogy ha Benedict nem jelent volna meg, és nem nyilvánította volna menyasszonyának, csak Posy vallomása menthette volna meg a fegyencelepre szállítástól, sőt, talán az akasztófától. És Sophie mindenkinél jobban tudta, hogy Posy drágán megfizet bátorságáért. Araminta talán már azt tervezi, hogyan tegye az életét földi pokollá.

Igen, minden rendben van, és Sophie hirtelen azt vette észre, hogy kihúzza magát, és azt mondja: – Engedjék meg, hogy befejezzem a történetemet. A gróf halála után Lady Penwood ingyen komornájaként tartott engem. Bár igazság szerint három szobalány munkáját kellett végeznem.

– Tudod, Lady Whistledown éppen ezt írta múlt hónapban! – kiáltott fel Posy.
– Mondtam anyának, hogy Lady Whistledown...

– Posy, fogd be a szád! – csattant fel Araminta.

– Amikor húszéves lettem – folytatta Sophie –, nem küldött el a háztól. A mai napig nem értem, miért.

– Azt hiszem, már eleget hallottunk – mondta Araminta.

– Szerintem még közel sem hallottunk eleget – mordult Benedict.

Sophie a magisztrátusra nézett. Bólintására folytatta: – Csak arra tudok gondolni, hogy élvezte, ha valakinek parancsolhat. Vagy egyszerűen csak kellett neki egy ingyencseléd. Apám a végrendeletében semmit sem hagyott rám.

– Ez nem igaz! – bökte ki Posy.

Sophie döbbenten fordult felé.

– Hagyott rád pénzt – erősítette meg Posy.

Sophie érezte, álla leesik a csodálkozástól.

– Ez lehetetlen. Semmim sem volt. Apám húszéves koromig gondoskodott rólam, de azután...

– Azután – szólta Posy meglehetősen határozottan – ott volt a hozományod.

– Hozomány? – suttogta Sophie.

– Nem igaz! – sikoltott Araminta.

– De igaz – tartott ki igazsága mellett Posy. – Nem kellett volna terhelő bizonyítékokat hagynod, anyám. Tavaly elolvastam a gróf végrendeletének egyik példányát. – Azzal a helyiségben tartózkodókhoz fordulva folytatta: – Ugyanabban a dobozban volt, mint a jegygyűrűje.

– Ellopta a hozományomat? – szólt Sophie, leheletnél alig hallhatóbb hangon. Oly sok évig úgy gondolt apjára, hogy nem hagyott neki semmit. Tudta, hogy sosem szerette, hogy éppen csak kötelességének tekintette, de nagyon fájt neki, hogy Rosamundra és Posyra, akik nem is voltak vér szerinti gyermekei, hozományt hagyott... neki pedig semmit.

Sosem gondolta igazán, hogy a gróf szándékosan nem vette figyelembe; az igazat megvallva inkább úgy érezte... hogy elfelejtették.

Ami rosszabb volt, mintha szándékosan kihagyta volna a végrendeletéből.

– Hozományt hagyott rám – mondta tétován. Aztán Benedicthez fordult: – Van hozományom.

– Nem érdekel a hozományod – felelte Benedict. – Nincs rá szükségem.

– De engem érdekel – mondta Sophie. – Azt hittem, elfeledkezett rólam. Annyi évig azt hittem, hogy amikor a végrendeletét írta, egyszerűen elfeledkezett rólam. Tudtam, hogy nem igazán hagyhat pénzt rám úgy, mint törvénytelen születésű lányára, de mindenkinek azt mondta, hogy a gyámleánya vagyok. Nem volt semmi ok, hogy ne hagyjon valamit a gyámleányára. – Valami okból Lady Bridgertonra nézett: – Hagyhatott valamit a gyámleányára. Ez teljesen szokványos.

A magisztrátus köhécselt, és Aramintához fordult: – És mi történt a hozományával?

Araminta nem válaszolt.

Lady Bridgerton a torkát köszörülte.

– Nem hiszem, hogy törvényes lenne elsikkasztani egy fiatal lány hozományát – mondta lassú, elégedett mosollyal. – Ugye, Araminta?

23. fejezet

Úgy tűnik, Lady Penwood elhagyta a várost. Ahogy Lady Bridgerton is. Érdekes...

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1817. június 18.

Benedict úgy érezte, sosem szerette jobban az anyját, mint akkor, abban a pillanatban. Próbált nem vigyorogni, de ez rendkívül nehéz volt, mert Lady Penwood úgy kapkodott levegő után, mint a partra vetett hal.

A magisztrátus szeme tágra nyílt.

- Ezzel ugye nem azt akarja mondani, hogy tartóztassam le a grófnét?

- Nem, persze, hogy nem – felelte Violet. – Valószínűleg megúszná. Az arisztokraták ritkán fizetnek meg a bűneikért. De – tette hozzá fejét kissé oldalra hajtva, nagyon éles pillantást vetve Lady Penwoodra –, ha mégis letartóztatná, nagyon kínos lenne, ahogy védekezni próbál a vádak ellen.

- Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Lady Penwood fogcsikorgatva.

Violet a magisztrátushoz fordult.

- Beszélhetnék néhány percet négyszemközt Lady Penwooddal?

- Természetesen, asszonyom. – Komoran bólintott, aztán az egybegyűltekre mordult: – Kifelé! Mindenki!

- Nem, nem – mondta Violet kedves mosollyal, és a magisztrátus tenyerébe csúsztatott valamit, ami leginkább egy egyfontos bankjegyhez hasonlított. – A családom maradhat.

A magisztrátus enyhén elpirult, aztán megragadta a porkoláb kabátujját és kirángatta a helyiségből.

- Hol is tartottunk? – dűnnyögte Violet.

Benedict valósággal ragyogott a büszkeségtől, miközben figyelte, hogy anyja egyenesen Lady Penwoodhoz lép és magasról lenéz rá. Aztán lopva Sophie-ra pillantott, akinek álla leesett a csodálkozástól.

- A fiam feleségül fogja venni Sophie-t – mondta Violet ön pedig mindenkinek, aki kérdezi, azt mondja, hogy ő elhunyt férjének gyámleánya.

- Sosem hazudnék az ő érdekében – vágott vissza Lady Penwood.

Violet vállat vont.

– Így is jó. Akkor számíthat arra, hogy ügyvédek rögtön elkezdnek nyomozni Sophie hozománya iránt. Hiszen joga lesz rá, ha feleségül megy a fiamhoz.

Benedict karját Sophie dereka köré fonta és enyhén megszorította.

– Ha bárki kérdezi – sziszegte Lady Penwood –, azt mondom, amit kitalálnak róla. De ne várják, hogy bármiképpen is segítek neki.

Violet úgy tett, mintha ez utóbbi megjegyzést meg sem hallotta volna, és így szólt: – Remek. Szerintem ez tökéletesen megfelel. – Fiához fordult: – Benedict?

Benedict kurtán bólintott.

Violet újra Lady Penwood felé fordult: – Sophie apját Charles Beckettnek hívták és a gróf távoli rokona volt, ugye?

Lady Penwood úgy nézett ki, mint aki citromba harapott, de azért bólintott.

Violet szándékosan hátat fordított a grófnénak és folytatta mondandóját: – Biztos vagyok benne, hogy a Társaság néhány tagja kissé póriásnak fogja találni, mivel senki sem ismeri a családját, de ez legalább tisztos háttér. Hiszen – mondta, s visszafordult, széles mosollyal nézve Aramintára – a Penwood családdal áll rokonságban.

Araminta furcsa, morgó hangot hallatott. Benedict alig tudta megállni, hogy fel ne nevéssen.

– Magisztrátus! – kiáltott ki Violet, és amikor a készséges ember újra belépett a helyiségbe, kedvesen mosolygott és azt mondta: – Azt hiszem, az én feladatomban itt véget ért.

A magisztrátus megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ezek szerint senkit nem kell vizsgálati fogságba helyeznem?

– Úgy tűnik, nem.

A férfi valósággal a falhoz tapadt.

– Én most elmegyek! – jelentette be Lady Penwood. Dühödten tekintettel fordult lányához: – Gyere, Posy!

Benedict látta, hogy a vér szó szerint kiszalad Posy arcáról. De mielőtt beavatkozhatott volna, Sophie ugrott elő, és lélekszakadva szólt: – Lady Bridgerton! – éppen akkor, amikor Araminta felkiáltott: – Most azonnal!

– Mi az, kedvesem?

Sophie megragadta Violet karját és elég közel húzta magához, hogy valamit súgjon a fülébe.

– Rendben – mondta Violet. Aztán Posyhoz fordult: – Miss Gunningworth?
– Ami azt illeti, Miss Reiling vagyok – javította ki Posy. – A gróf úr sosem adoptált.

– Persze, persze. Miss Reiling. Hány éves?

– Huszonegy, asszonyom.

– Hát, nyilvánvalóan elég idős ahhoz, hogy saját döntéseket hozzon. Szeretne eljönni hozzánk és velünk lakni egy ideig?

– Ó, igen!

– Posy, te egy percig sem lakhatsz a Bridgerton-házban? – fenyegette meg Araminta.

Violet, mintha meg sem hallotta volna, Posyhoz szólt: – Azt hiszem, ebben a szezonban korán elhagyjuk Londont. Velünk jönne egy hosszú hétvégére kenti birtokunkra?

Posy gyorsan bólintott.

– Nagyon hálás lennék a meghívásért.

– Akkor szívesen látjuk. Megegyeztünk.

– Nem egyeztek meg! – csattant fel Araminta. – Ő az én lányom és...

– Benedict – szólt Lady Bridgerton meglehetősen unott hangon –, hogy hívják az ügyvédemet?

– Hát menj! – fröcsögött Araminta. – De soha többé ne tedd a lábadat a küszöbömre!

Posy a fogdába lépése óta először igazán ijedtnek tűnt. Nem használta a lelki világának, hogy anyja odament hozzá és egyenesen az arcába vágta: – Ha most elmész ezekkel, számomra meghaltál. Érted? Számomra halott vagy!

Posy riadt pillantást vetett Violetre, aki előrelépett és átölelte.

– Minden rendben lesz, Posy – mondta Violet kedvesen, nyugtatón. – Addig maradhatsz nálunk, ameddig csak akarsz.

Sophie is előrelépett és karon fogta Posyt.

– Most már igazán nővérek lehetünk – mondta, azzal hozzá hajolt és arcon csókolta.

– Ó, Sophie – kiáltott Posy könnyekre fakadva. – Annyira sajnálom! Sosem álltam ki melletted! Meg kellett volna szólalnom az érdekedben. Tennem kellett volna valami, de...

Sophie csitítón ingatta a fejét.

– Túl fiatal voltál. Én is fiatal voltam. És mindenkinél jobban tudom, milyen nehéz ellenkezni vele – mondta, és megvető pillantást vetett Aramintára.

– Ne beszélj így! – sziszegte Araminta, és felemelte a kezét, mintha ütni készülne.

– Ah! Ah! – szólt köze Violet. – Az ügyvédek. Lady Penwood. Ne feledje az ügyvédek.

Araminta leeresztette karját, de úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Benedict? – szólt Violet. – Mennyi idő alatt érünk az ügyvédi irodába?

Benedict, aki alig tudta visszafojtani mosolyát, elgondolkozva végigsimított az állán.

– Nincs nagyon messze. Húsz perc? Ha sok a kocsis az úton, talán harminc.

Araminta a haragtól remegve szólt Violethez.

– Hát vigyék csak. Nekem sosem volt más, mint csalódás. És számíthatnak rá, hogy az örökkévalóságig a nyakukon marad, mert senki nem akarja feleségül venni. Ahhoz is meg kellett vesztegetnem a férfiakat, hogy bálokon táncoljanak velem.

És ekkor a legfurcsább dolog történt. Sophie egész testében rázkódni kezdett. Bőre vöröslött, fogát csikorgatta, és a leghihetlenebb morgás tört elő torkából. És mielőtt bárki közbeavatkozhatott volna, öklét egyenesen Araminta bal szeme alá csapta, mire az idősebb nő elterült a földön.

Benedict azt hitte, számára semmi nem okozhat nagyobb meglepetést, mint anyja machiavellista tehetsége. Tévedett.

– Ez nem azért volt, mert elsikkasztotta a hozományomat – sziszegte Sophie. – Nem is azért, mert apám halála előtt is megpróbált kirakni a házból. És még csak nem is azért, hogy személyes rabszolgájává tett.

– Nahát, Sophie, akkor miért? – kérdezte Benedict szelíden.

Sophie egy pillanatra sem vette le tekintetét Araminta arcáról, amikor megadta a választ: – Azért, mert nem egyformán szerettem a lányait.

Posy zokogott.

– Külön hely van a pokolban az ilyen anyáknak, mint maga – mondta Sophie vészesen halk hangon.

– Mielőbb el kéne hagyniuk a helyiséget, hogy behozhassuk a következő lakót! – nyüszített a magisztrátus.

– Igaza van – mondta Violet hirtelen és Sophie elé lépett. Aztán Posyhoz fordult: – Van valami holmija, amit szeretne magával hozni?

Posy tagadón ingatta a fejét.

Violet elkomorult, megszorította Posy kezét.

– Új emlékeket adunk magának, kedvesem.

Araminta feltápáskodott, még egy utolsó, borzalmas pillantást vetett Posyra, aztán elvonult.

– Na végre! – szólt Violet, kezét csípőre téve. – Már azt hittem, sosem megy el.

Benedict elengedte Sophie derekát, de odasúgta neki: – Ne mozdulj! – aztán gyorsan anyja mellé lépett.

– Mondtam mostanában – suttogta a fülébe mennyire szeretlek?

– Nem – felelte Violet könnyed mosollyal –, de anélkül is tudom.

– Említettem, hogy a legjobb anya vagy a világon?

– Nem, de azt is tudom.

– Jó. – Lehajolt, arcon csókolta. – Köszönöm. Kiváltság a fiadnak lenni.

És Violet, aki egészen addig nagyon jól tartotta magát és a leghatározottabbnak, legszellemesebbnek bizonyult közülük, sírva fakadt.

– Mit mondtál? – kérdezte Sophie elég szigorúan.

– Semmi baj – szólt Violet erősen szipogva. – Csak... – átölelte fiát. – Én is szeretlek!

Posy odafordult Sophie-hoz: – Milyen kedves család! Sophie pedig Posy felé fordult és így válaszolt: – Tudom.

Egy órával később Sophie már Benedict szalonjában volt, ugyanazon a kanapén ült, amelyen néhány héttel korábban ártatlanságát vesztette el. Lady Bridgerton kétségét fejezte ki aziránt, hogy bölcs (és helyénvaló) dolog, ha Sophie

egyedül megy Benedict lakására, de Benedict olyan szúrós tekintettel nézett rá, hogy hamar visszakozott, és csak annyit mondott: – Hét órára kísérd haza!

Ami azt jelentette, hogy volt egy órájuk.

– Nagyon sajnálom – szólalt meg Sophie abban a pillanatban, hogy helyet foglalt a kanapén. Valami okból egész úton hazafelé egy szót sem szóltak egymáshoz. Egymás kezét fogták, és Benedict ajkához emelte Sophie kezét, de nem beszéltek.

Sophie megmenekült. Nem is tudta, mit mondjon. A börtönben még könnyű volt, amikor olyan sokan voltak körülöttük, de most, hogy kettesben maradtak...

Nem talált szavakat.

Fogalma sem volt, mit mondhatna azonkívül, hogy elnézést kér a miatta kialakult bonyodalomért.

– Nem, nem. Nincs miért bocsánatot kérned. De nekem van. Nagyon sajnálom – felelte Benedict, azzal mellé ült és megfogta a kezét.

– Nem, én... – Sophie hirtelen elmosolyodott. – Ez nagyon ostoba helyzet.

– Szeretlek – mondta Benedict. – Feleségül akarlak venni. – Sophie lélegzete is elállt. – Nem érdekelnek a szüleid, és az sem, hogy anyám milyen alkut kötött Lady Penwooddal, hogy tisztességesnek tűnj. – Lenézett rá, sötét szeme mély tűzzel csillogott a szerelemtől. – Mindenképpen feleségül vettelek volna.

Sophie pislogott. Forró könny gyúlt szemébe, és olyan furcsa érzése volt, hogy nevetségessé válik, ha Benedict vállán sírja ki magát. A nevét sikerült kimondani, de semmi mást; összecsaptak felette az érzelmek hullámai.

Benedict megszorította a kezét.

– Tudom, hogy nem élhetünk Londonban, de nem is kell Londonban élnünk. Amikor elgondolkodtam azon, hogy mi az, amire igazán szükségem van az életben, nem amit akarok, hanem ami igazán fontos és szükségem van rá, csak te jutottál az eszembe.

– Én...

– Hagyd, hogy végigmondjam – mondta rekedtes hangon. – Nem kellett volna megkérjelek, hogy legyél a szeretőm. Ez nem volt helyes tőlem.

– Benedict – szólalt meg Sophie alig hallhatóan –, mi mást tehetél volna? Azt hitted, szolgáló vagyok. Egy tökéletes világban így is összeházashattunk

volna, de hát nem tökéletes világban élünk. Az olyan férfiak, mint te, nem vesznek feleségül...

– Rendben. Akkor nem vagyok hibás, hogy szeretőmül kértelek. – Mosolyogni próbált, de féloldalasra sikerült. – Ostoba lettem volna, ha nem ezt teszem. Olyan nagyon kívántalak, és azt hiszem, akkor már szerettelek, és...

– Benedict, nem kell...

– Magyarázkodnom? De igen. Nem kellett volna erőltetnem, miután visszautasítottad az ajánlatomat. Tisztességtelen volt, hogy megkértelek, különösen, hogy mindketten tudtuk, egyszer úgyis meg kell nősnöm. Inkább meghalnék, minthogy másé legyél. Hogyan várhattam volna el tőled, hogy elnézd, más nőt kell feleségül vennem?!

Sophie letörölt valamit Benedict arcáról. Szent ég, csak nem sír? Benedict nem is emlékezett rá, mikor sírt utoljára. Talán, amikor apja meghalt. De akkor is csak szobája magányában.

– Olyan sok oka van, miért szeretlek – folytatta. Tudta, hogy megnyerte magának Sophie-t. Nem fog elfutni; a felesége lesz. De akkor is tökéletesnek akarta ezt a pillanatot. A férfiembernek csak egy esélye van, hogy megvallja igaz szerelmét; nem szerette volna elmaszatozni. – De talán azt szerettem benned a legjobban, hogy ismered önmagadat. Tudod, ki vagy és tudod, mik az értékeid. Elveid vannak, Sophie, és ragaszkodsz hozzájuk. – Megfogta a kezét, ajkához emelte. – Ez olyan ritka manapság!

Sophie szeme könnytől csillogott, és Benedict nem akart mást, csak magához ölelni, de tudta, hogy be kell fejeznie, amit elkezdett. Oly sok szó áradt fel benne, és mindet ki kellett mondania.

– És nem sajnáltad az időt, hogy megismerj – mondta egyre halkulón. – Engem. Benedictet. Nem Mr. Bridgertont, nem a „második fivért”. Hanem engem, Benedictet.

Sophie megérintette Benedict arcát.

– Te vagy a legjobb ember, akit ismerek. Nagyon kedvelem a családot, téged pedig szeretlek.

Benedict magához húzta. Nem tudott ellenállni a készítésnek. Karjában kellett éreznie, megbizonyosodni arról, hogy ott van vele és ez mindig is így lesz.

Vele lesz, mellette, míg a halál el nem választja őket egymástól. Furcsa volt, de igen erős kényszert érzett, hogy ölelje... csak ölelje.

Természetes, hogy vágyott rá. Mindig is vágyott rá. De ennél is jobban akarta ölelni. Illatát, testét érezni.

Rájött, hogy nyugtatóan hat rá Sophie jelenléte is. Nem kellett beszélniük. Még csak megérinteniük sem kellett egymást (bár akkor éppen nem volt szándékában elengedni az ölelésből). Egészen egyszerűen boldogabb volt, és talán jobb ember is, ha Sophie mellette volt.

Hajába fúrta arcát, beszívta illatát, szimatolta...

Szimatolta...

Elhúzódott.

– Nem akarnál megfürödni?

Sophie arcának színe rögtön skarlátvörösre változott.

– Ó, ne – nyöszörgött elfojtott hangon, és kezét hirtelen szája elé kapta. – Olyan mocskok volt a börtönben; a földön kellett aludnom, és...

– Ne is mondj többet!

– Na de...

– Kérlek! – Ha még egy szót hallott volna erről, gyilkos hangulata kerekedett volna felül. Ha nem szenvedett maradandó károsodást, nem akarta hallani a részleteket. – Azt hiszem, rád férne egy jó fürdő – mondta, és szája sarkában halvány mosoly bujkált.

– Rendben – bólintott Sophie, azzal felállt. – Visszamegyek a Bridgerton-házba, és...

– Ez is a Bridgerton-ház.

– Itt fürödjék?

A mosoly szétterjedt Benedict arcán.

– Igen, itt.

– De azt mondtad anyádnak, hogy...

– Hogy kilencre otthon leszel.

– Szerintem hét órát mondott.

– Valóban? Én kilencet hallottam.

– Benedict...

Kézen fogta, az ajtó felé húzta.

– A hét órát össze lehet téveszteni a kilenccel.

– Benedict...

– Sőt, inkább éjfélnek lehet érteni.

– Benedict!

Elállta az útját.

– Maradj itt!

– Tessék?

– Ne moccanj! – mondta, és ujja hegyével megérintette az orrát.

Sophie tehetetlenül nézte, ahogy Benedict kioson a hallba, csak állt és várt, és a férfi két perccel később visszatért.

– Hol voltál?

– Fürdőt rendeltem – mondta pajzán tekintettel. – Két személyre.

Sophie alig kapott levegőt.

Benedict közelebb hajolt hozzá.

– De már melegítették a vizet.

– Valóban?

Benedict bólintott.

– Pár perc, és töltik is a kádat.

Sophie az ajtó felé pillantott.

– Mindjárt hét óra.

– Lehet, de éjfélig tarthatlak magamnál.

– Benedict!

A férfi magához vonta.

– Tudom, hogy maradni akarsz.

– Sosem mondtam ilyet.

– Nem is kell. Ha tényleg nagyon ellenedre lenne a gondolat, csak azt mondanád, hogy: „Benediiiiiiict!”

Sophie önkéntelenül elmosolyodott, olyan jól utánozta a hangját.

Benedict ajka ördögi mosolyra húzódott.

– Vagy tévedek? – Sophie nem nézett rá. – Szerintem nem tévedek – mormolta. A lépcső felé intett. – Gyere velem!

És Sophie vele ment.

Legnagyobb csodálkozására Benedict kiment, míg ő levetkőzött a fürdéshez. Nem vett levegőt, míg lehúzta magáról a ruhát. Benedictnek igaza volt; tényleg bűdös.

A szobalány illatos olajokkal és habzó szappannal készítette el a fürdőt, a víz tetején dús hab képződött.

Amint Sophie levetette minden ruháját, bedugta lábát a gőzölgő vízbe, és hamarosan egészen elmerült benne.

Maga volt a mennyország. Nehéz volt elhinnie, hogy két napja fürdött legutóbb. A börtönben töltött éjszakától úgy érezte, mintha már egy éve nem is mosakodott volna.

Sophie próbált semmire sem gondolni, csak élvezni a pillanat gyönyörűségét, de ez igen nehéz volt, mert a várakozás izgalma egyre nőtt. Abban a pillanatban, amikor elhatározta, hogy marad, tudta, hogy Benedict is csatlakozni akar hozzá a kádban. Elutasíthatta volna; minden hízelgés és édesgetés ellenére visszavitte volna anyja házába.

De mégis úgy döntött, hogy marad. Valahol a szalon ajtaja és az első lépcső között jött rá, hogy maradni akar. Olyan hosszú út vezetett eddig a pillanatig, és nem akart elválni Benedicctől, másnap reggelig sem, mert biztos, hogy reggel átmenne a nagy Bridgerton-házba reggelizni.

Nemsokára belép. És így lett...

Sophie megborzongott. A gőzölgő vízben is remegett. Egyre mélyebbre süllyedi a vízben, lemerült, hogy vállát ellepje, nyakig, sőt egészen az orráig érjen a hab; és ekkor meghallotta az ajtó nyílását.

Benedict. Térdig érő, sötétzöld köntöst viselt, derekán széles selyemövével. Mezítláb volt.

- Remélem, nem bánod, ha ezt elégettetem - mondta, a földön heverő ruhára mutatva.

Sophie mosolyogva ingatta a fejét. Nem ezt a mondatot várta, és tudta, hogy Benedict csak azért mondta ezt, hogy nyugtassa kicsit.

- Köszönöm - megmoccant a vízben, hogy helyet adjon Benedictnek, de legnagyobb meglepetésére a férfi a kád másik végéhez lépett.

– Hajolj előre! – mormolta.

Sophie engedelmeskedett, és felsóhajtott a gyönyörűségtől, amikor Benedict a hátát kezdte mosni.

– Évekig álmodtam erről!

– Évekig? – kérdezte csodálkozva.

– Hmmm... hm.... Sokat álmodtam rólad az álarcosbál után.

Sophie örült, hogy éppen előrehajolt, homloka a térdén, mert elpirult.

– Merülj le egy kicsit, hogy megmoshassam a hajad – utasította. Sophie engedelmeskedett, egy pillanatra alámerült, aztán gyorsan felbukkant. Benedict beszappanozta a kezét, aztán nekilátott a hajmosásnak. – Hosszabbra emlékszem – jegyezte meg.

– Le kellett vágatnom. Eladtam egy parókakészítőnek. Szükségem volt a pénzre – felelte, és nem volt egészen biztos benne, de mintha komor mordulást hallott volna. – Sokkal rövidebb is volt – tette hozzá.

– Öblítheted.

Sophie megint lemerült a vízbe, jobbra-balra mozgatva fejét, mielőtt újra a felszínre bukkant.

– Hátul még van egy kis hab – mondta Benedict és vizet öntött rá.

Sophie hagyta, hogy még néhányszor megismételje a műveletet, aztán tétován megkérdezte: – Nem jössz be?

Szörnyű merészség volt, és ezt Sophie is pontosan tudta, ahogy azt is, hogy biztosan olyan piros az arca, mint egy eper, de egyszerűen nem tudta megállni.

Benedict nemet intett.

– Valóban úgy terveztem, de ez sokkal izgalmasabb.

– Engem mosdatni? – kérdezte kétkedően.

Benedict szája sarka igen halvány, pajkos mosolyra húzódott.

– Már alig várom, hogy megtörölgethesselek – azzal lenyúlt, nagy fehér fürdőlepedőt vett elő. – Állj fel!

Sophie alsó ajkába harapott, nem tudta, mit tegyen. Természetesen nem ez lenne az első eset, hogy olyan közel van hozzá, amilyen közel csak két ember egymáshoz lehet, de nem volt annyira tapasztalt, hogy feszélyezettség nélkül ki tudjon szállni a vízből és meztelenül tudjon előtte állni.

Benedict csak állt mosolyogva és szétnyitotta, szélesre tárta a fürdőlepedőt. Félrenézett és azt mondta: – Beburkollak, mielőtt bármit is látnék.

Sophie mély levegőt vett, felállt, és úgy érezte, hogy ezzel hátralévő élete felé teszi meg az első lépést.

Benedict gyengéden bebugyolálta, a kelme sarkával Sophie arcáról törölgette a vízcseppeket, aztán lehajolt, megcsókolta az orrát.

– Örülök, hogy itt vagy – mormogta.

– Én is.

Benedict megérintette Sophie arcát. Egy pillanatra sem vette le róla tekintetét, és Sophie majdnem úgy érezte, hogy a szemét is megsimogatta. Aztán az elképzelhető leglágyabb, leggyengédebb érintéssel megcsókolta. Sophie érezte, hogy Benedict nem csak szereti; imádja.

– Várom kéne hétfőig, de nem akarok.

– Nem akarom, hogy várj – suttogta Sophie.

Benedict újra megcsókolta, ezúttal kissé sürgetőbben.

– Olyan szép vagy! – suttogta. – Minden vagy. Minden, amiről álmodtam.

Sophie arcát csókolta, nyakát, és minden csóktól, minden gyengéd harapástól egyre jobban szédült, egyre nehezebben kapott levegőt. Biztos volt benne, hogy lábából kiszáll az erő, megadja magát a gyengéd ostromnak, és abban a pillanatban, amikor már azt hitte, menten összeesik, Benedict ölje vette és az ágyhoz sétált vele.

– Lelkem mélyén már feleségemnek tudlak – mondta, óvatosan a párnára, takarókra helyezve. – Sophie lélegzete elakadt. – Az esküvő után ez már törvényes lesz – folytatta hozzá bújva –, Isten és törvény szentesíti, de most... most – hangja rekedtessé lett, ahogy felkönyökölt, hogy a szemébe nézhessen – most őszinte vágy.

Sophie megérintette Benedict arcát.

– Szeretlek – suttogta. – Mindig is szerettelek. Azt hiszem, már akkor szerettelek, amikor nem is tudtam, hogy létezel.

Benedict lehajolt, hogy újra megcsókolja, de Sophie zihálva megállította.

– Ne... várj... – Benedict alig egy leheletnyire az ajkától megállt. – Az álarcosbálon – mondta furcsán remegős hangon –, még mielőtt megláttalak volna,

éreztelek. Előérzet. Varázslat. Volt valami a levegőben. És amikor megfordultam, és ott voltál, olyan volt, mintha rám vártál volna, és már tudtam, hogy miattad lopóztam el a bálba. – Nedvesség hullt arcára. Egyetlen könnycsepp, Benedict szeméből. – Te vagy életem értelme – mondta halkán. – Érted, neked születtem.

Benedict ajka mozdult, és Sophie egy pillanatig azt hitte, mondani akar valamit, de csak szaggatott, rekedtes, hang jött ki a torkán, abban is megakadt, és Sophie érezte, annyira izgatott, hogy beszélni sem tud.

És Sophie-t elragadta a vágy.

Benedict csókolta, csókolta újra, szavak nélkül próbálta megértetni vele, amit mondani akart. Nem gondolta, hogy jobban szeretheti, mint néhány pillanattal korábban, de amikor azt mondta Sophie-nak... és amikor Sophie azt felelte...

Szíve hevesen vert, úgy érezte, nem sok hiányzik, hogy kiugorjon mellkasából.

Szereti. Nagyon szereti Sophie-t. A világ hirtelen olyan egyszerűnek tűnt. Szereti, és nem számít semmi, semmi más.

A köntös és a fürdőlepedő valahogy lekerült róluk, és Benedict tetőtől talpig imádta, csókolta, simogatta. Azt akarta, hogy Sophie érezze, milyen nagy vágygal kívánja, és azt akarta, hogy Sophie is ugyanígy vágyjon órá.

– Ó, Sophie – sóhajtotta nevét, az egyetlen szót, amit képes volt kimondani.
– Sophie, Sophie, Sophie!

És Sophie mosolyogva nézett fel rá, és Benedict meglepődött, milyen erős vágyat érez, hogy nevéssen, hosszan, önfeledten. Boldog. Hiszen olyan nagyon boldog.

Jó érzés.

Fölé simult, kész volt beléhatolni, kész volt magáévá tenni. Ez teljesen más volt, mint korábban, amikor az ellenállhatatlan érzelmek irányítottak. Ezúttal mindent ők határozhattak meg. Nem a nyers szenvedély diktált, hanem a tudat. Azt tették testükkel, amit akartak.

– Az enyém vagy – mondta Benedict Sophie szemébe nézve, egy pillanatig sem máshová, miközben becsusszant. – Az enyém vagy.

És sokkal később, amikor kimerülten egymás karjában feküdtek, Benedict Sophie füléhez hajolt. Súgva mondta: – És én a tiéd.

Órákkal később Sophie ásítózva, pislogva ébredt; azon tűnődött, miért érzi magát olyan jól, miért van melege.

– Benedict! – kapkodott levegő után. – Mennyi az idő?

Benedict nem válaszolt, Sophie vállon ragadta, megrázta.

– Benedict! Benedict!

A férfi felmordult, odébb hengeredett.

– Alszom!

– Hány óra van?

Benedict a párnába fúrta arcát.

– Halvány fogalmam sincs.

– Hétre a szobámban kéne lennem.

– Éjfélre – mormogta Benedict.

– Hétre!

Benedict kinyitotta a szemét. Mintha nagy erőfeszítés lett volna.

– Már akkor is tudtad, hogy nem érsz vissza hétre, amikor beleegyeztél, hogy megfürdesz nálam.

– Tudom, de nem hittem, hogy nem érek vissza kilenc óra előtt.

Benedict pislogott egy kicsit, aztán körülnézett a szobában.

– Nem hiszem, hogy ez sikerül.

De Sophie ekkor már meglátta a kandallópárkányon álló órát és csak hebegett.

– Jól vagy? – kérdezte Benedict.

– Hajnali három óra van!

Benedict mosolygott.

– Ennyi erővel egész éjjel nálam maradhatsz.

– Na de Benedict!

– Ugye nem akarod felébreszteni a személyzetet? Biztos vagyok benne, hogy mindenki alszik.

– De én...

– Az isten szerelmére, asszony! Hiszen jövő héten feleségül veszek!

Erre Sophie felkapta a fejét.

– A jövő héten? – sikoltott.

Benedict igyekezett nagyon komolynak látszani.

– Jobb, ha hamar túlesünk rajta.

– Miért?

– Miért? – visszhangozta.

– Igen, miért?

– Hát, hogy elejét vegyük a pletykálkodásnak.

Sophie szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Gondolod, hogy Lady Whistledown is ír rólam?

– Szent ég! Remélem, nem.

Sophie elkomorult.

– Na jó. Szerintem ezt nem hagyja ki. De miért akarsz, hogy írjon rólad?

– Évek óta olvasom a lapját. Mindig arról álmodtam, hogy egyszer rólam is ír

majd.

Benedict csak ingatta a fejét.

– Nagyon furcsa álmaid vannak.

– Benedict!

– Hát, szerintem Lady Whistledown beszámol az esküvőnkéről. Ha nem a szertartás előtt, akkor nem sokkal utána. Ilyesmiben ördögien jól informált.

– Bárcsak tudnám, kicsoda!

– Nem csak te. Fél London szeretné tudni.

– Én inkább azt mondanám, hogy egész London – sóhajtott Sophie, aztán nem túl meggyőzően hozzátette: – Azt hiszem, tényleg mennem kéne. Lady Bridgerton biztosan aggódik miattam.

Benedict vállat vont.

– Hiszen tudja, hol vagy.

– Igen, de mit gondolsz majd rólam?!

– Nem hiszem, hogy rosszat gondolna rólad. Biztosan elnéző lesz veled, hiszen három napon belül összeházasodunk.

– Három nap? – sikoltott. – Azt mondtad, a jövő héten!

– Három nap múlva már jövő hét van.

Sophie a homlokát ráncolta.

– Ó, igazad van. Ezek szerint hétfőn?

Benedict elégedetten bólintott.

– Nahát! Benne leszek a Whistledownban!

Benedict félkönyökre támaszkodott, gyanakodva szemlélte.

– Most azért vagy ilyen izgatott, mert azt várod nagyon, hogy feleségül vegyelek vagy azt, hogy a Whistledown írjon rólad?

Sophie játékosan vállon veregette.

– Ami azt illeti – szólt Benedict elgondolkodva a Whistledown már írt rólad.

– Igen? Mikor?

– Az álarcosbál után. Lady Whistledown megjegyezte, hogy láthatóan nagyon el voltam ragadtatva egy ezüstruhás hölgytől, de bármennyire igyekezett is, nem sikerült kiderítenie kilétét. – Szélesen mosolygott. – Talán ez az egyetlen titok egész Londonban, ami még előtte is titok maradt.

Sophie elkomorult és jó egykönyöknyire elhúzódott vőlegényétől az ágyban.

– Ó, Benedict! Muszáj... szóval... vagyis... – Elhallgatott, pár pillanatra másfelé nézett, aztán visszafordult hozzá: – Olyan nagyon sajnálom!

Benedict fontolgatta, hogy visszahúzza magához, de Sophie olyan komolynak tűnt, hogy nem tehetett mást, komolyan vette.

– Mit sajnálsz?

– Azt, hogy nem mondtam meg neked, ki vagyok. Nagyon hibáztam. – Zavarában ajkába harapott. – Illetve, nem a hiba a pontos kifejezés.

Benedict kissé elhúzódott.

– Ha ez nem hiba, akkor mi az?

– Nem tudom. Fogalmam sincs, miért tettem, amit tettem, illetve nem tettem, de egyszerűen... – megint ajkába harapott. Benedict azt gondolta, ha így folytatja, örökre meglátszik az önharapások nyoma. Sophie felsóhajtott. – Azért nem mondtam meg ott és akkor, hogy ki vagyok, mert nem tűnt értelmes dolognak. Biztos voltam benne, hogy elválnak útjaink, amint elmegyek a Cavender családtól. Aztán megbetegedtél és ápolnom kellett téged, de te nem ismertél fel engem, és...

Benedict felemelte, Sophie ajkára helyezte ujját.

– Nem számít.

Sophie elkomorult.

– Nemrégiben még nagyon is számított.

Benedict nem akart komoly vitába bocsátkozni.

– Azóta nagyon sok minden változott.

– Nem akarsz megtudni, miért nem mondtam meg neked, hogy ki vagyok?

Benedict megérintette finom bőrét.

– Tudom, ki vagy.

Sophie újra az ajkába harapott.

– És akarsz hallani a történet legmulatságosabb részét? – folytatta Benedict.

– Tudod, miért hezitáltam annyit, hogy teljesen neked adjam a szívemet? Azért, mert egy részét az álarcosbáli hölgynek tartogattam; titkon mindig is azt reméltem, hogy egyszer megtalálom.

– Ó, Benedict! – sóhajtott Sophie, és e szavak hallatán kellemes borzongás fogta el, ugyanakkor szörnyen érezte magát, hogy ilyen fájdalmat okozott Benedictnek.

– Amikor elhatároztam, hogy feleségül veszek, egyben azt is el kellett határoznom, hogy örökre lemondok róla – mondta halkán. – Ironikus, ugye?

– Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam azzal, hogy nem fedtem fel kiléteimet előtted – mondta, másfelé nézve. – De abban nem vagyok biztos, hogy megbántam, hogy nem fedtem fel kiléteimet előtted. Van ennek valami értelme?

Benedict nem szólt.

– Azt hiszem, ha még egyszer abban a helyzetben lennék, ugyanazt tenném.

Benedict még mindig nem szólt. Sophie kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát.

– Akkor ez tűnt a legjobb megoldásnak – bizonygatta Sophie. – Semmi értelme nem lett volna, ha megmondom, én voltam az álarcosbáli ezüstruhás nő.

– De legalább tudtam volna az igazat.

– Igen, és mihez kezdtél volna azzal az igazsággal? – kérdezte Sophie, és a takarót hóna alá fogva felült. – Azt akartad volna, hogy a te titokzatos hölgyed legyen a szeretőd, ahogy a szobalányt is szeretődül akartad.

Benedict nem szólt.

– Azt hiszem, azt akarom mondani – hadarta Sophie hogy ha már az elején tudtam volna, amit most tudok, mondtam volna valamit. De nem tudtam, és azt

hittem, csak magamnak okozok szívfájdalmat, és... – elharapta a mondat többi részét, kétségbeesetten kereste Benedict arcán érzései apró jelét. – Kérlek, mondj már valamit!

– Szeretlek – mondta Benedict.

Sophie csak ennyit akart.

Epilógus

A Bridgerton-házban tartandó vasárnapi összejövetel kétségkívül a szezon egyik legfontosabb eseménye lesz. Az egész család összegyűlik, ott lesz vagy száz közeli barát; a vikomtessz születésnapját ünneplik.

Nem illik egy hölgy korát említeni, ezért e sorok írója sem fedi fel, hányadik születésnapját ünnepli Lady Bridgerton.

De kétség se férjen hozzá... e sorok írója pontosan tudja!

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA,
1824. április 9.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – sikoltott Sophie nevetve, ahogy lefele futott a Bridgerton-ház kis udvarára vezető lépcsőn. Három gyerek és hétévi házasság után Benedict még mindig meg tudta neveltetni, még mindig mosolygott a jelenlétében... és még mindig utána osont a házban, amikor csak tehetett.

– Hol vannak a gyerekek? – lihegte Sophie, amikor Benedict utolérte a lépcső alján.

– Francesca vigyáz rájuk.

– És anyád?

Benedict szélesen elmosolyodott.

– Azt hiszem, rá is Francesca vigyáz.

– Bárki megláthat itt – mondta és körülnézett.

Benedict már pajzán mosollyal nézte.

- Lehet – felelte. Elkapta Sophie zöld bársonyszoknyáját, és magához vonta.
- Azt hiszem, ki kell mennünk a magán-teraszra.

Oly ismerősek voltak ezek a szavak, és Sophie egy szempillantás alatt kilenc évet csúszott vissza az időben, emlékezetében az álarcosbál jelent meg.

- Azt mondja, magánterasz? – kérdezte, vidáman, csodálkozóan. – Könyörgöm, árulja el, honnan tudja, hogy van magánterasz?

Benedict ajka az ajkát súrolta lágyan.

- Megvannak a magam módszerei – mormogta.
- Nekem pedig – felelt ravasz-kás mosollyal – megvannak a magam titkai.

Benedict elhúzódott.

- Ó! És megosztja velem a titkait?

Sophie bólintott.

- Nemsokára hatan leszünk.

Benedict előbb rá, aztán a hasára nézett.

- Biztos vagy ebben?
- Olyan biztos, mint legutóbb.

Benedict megfogta felesége kezét, ajkához emelte.

- Ez most lány lesz.
- Legutóbb is ezt mondtad.
- Tudom, de...
- És előtte is.
- Egy okkal több, hogy végre nekem kedvezzen a szerencse.
- Örülök, hogy nem kártyázol – mondta Sophie fejét ingatva.

Benedict erre elmosolyodott.

- Még ne mondjuk el senkinek.
- Azt hiszem, néhányan már tudják – vallotta be Sophie.
- Kíváncsi vagyok, mennyi ideig tart, míg Whistledown asszony-ság tudomására jut.

- Jaj, ne butáskodj!
- Az átkozott nőszemély tudott Charlesről, és Alexanderről, és Williamről is. Sophie elmosolyodott, és hagyta, hogy férje az árnyékba vonja.

- Tudod, hogy kétszázharminckét alkalommal említettek a Whistledownban?

Benedict erre hűvös mozdulatlanságba meredt.

- Te számoltad?
- Kétszázharmincháromszor, ha az álarcosbál utáni utalást is beleszámítjuk.
- Nem hiszem el, hogy számoltad!

Sophie közönyösen vállat vont.

- Olyan izgalmas, ha a sajtóban megemlítik az embert!

Benedict átkozottul idegesítőnek tartotta, ha a sajtóban megemlítik az embert, de nem akarta elrontani Sophie örömét, ezért csak annyit mondott: - Rólad legalább csupa szépet ír. Ha valami rosszat írna, levadásznom és kizavarnám az országból.

Sophie nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

- Ugyan, kérlek! Nem hiszem, hogy ki tudnád deríteni a kilétét, ez még senkinek sem sikerült.

Benedict összehúzta a szemöldökét.

- Ezt nevezem hitvesi rajongásnak és bizalomnak.

Sophie feltűnően nézegette a kesztyűjét.

- Nem kéne erre az erődöt pazarolni. lady Whistledown nyilvánvalóan nagyon jól csinálja, amit csinál.

- Hát, Violetről nem fog tudni, az biztos - fogadkozott Benedict. - Legalábbis addig nem, amíg szembetűnő nem lesz.

- Violet? - kérdezte Sophie.

- Nem gondolod, hogy ideje egy unokának anyám nevét adni?

Sophie hozzá hajolt, arca az ing ropogós vásznára simult.

- Szép név a Violet - dünnyögte, férje ölelésébe fészkelve magát. - Remélem, lány lesz. Mert ha fiú lesz, sosem bocsátja meg nekünk ezt a nevet...

Aznap éjjel London legelőkelőbb negyedének egyik házában egy hölgy tollat vett a kezébe és írni kezdett:

Lady Whistledown társasági lapja, 1824. április 12.

Ő, kedves olvasó, e sorok írója megtudta, hogy a Bridgerton unokák száma hamarosan tizenegyre gyarapodik...

De hiába próbálta tovább írni. Behunyta szemét és felsóhajtott. Régen, nagyon régen kezdte. Van már talán tizenegy éve is?

Lehet, hogy itt az ideje továbblépni. Belefáradt, hogy másokról írjon. Ideje a saját életét élni.

Lady Whistledown letette a tollat, az ablakhoz ment, elhúzta a zsályazöld függönyt és kinézett a tintafekete éjszakába.

– Ideje valami újba kezdenem – suttogta. – Ideje, hogy végre önmagam legyek.

Következik:

**Mr. Bridgeton
család 4.**

Mindjárt nyakunkon az április, és ezzel az új londoni társasági szezon. Az ambiciózus anyák ellepték a ruhaszalonokat drága elsőbálozó leánygyermekükkel, és mindnyájan azt a bűvös, bájos estélyit szeretnék megvásárolni, amely vélelmük szerint a lányságból a házasságba való átlépést szolgálja.

Prédájuk – a megrögzött agglegények sereglete élén – ismét Mr. Colin Bridgerton, a legjobb férjjelölt, bár még nem érkezett vissza legutóbbi külföldi útjáról. Nincs nemesi címe, ez igaz, de bővében van pénznek, és mint azt mindenki tudja, aki egy kis időt is eltöltött Londonban: felettébb sármos férfiú.

De Mr. Bridgerton már meglehetősen érett korba ért; harminchárom éves és még nem mutatott érdeklődést egyetlen ifjú hölgy iránt sem, és nincs remény rá, hogy az 1824-es szezon ebben a vonatkozásban különbözne az 1823-astól.

Talán a drága elsőbálozó leánygyermekük – és talán ennél is fontosabb: az ambiciózus anyák – jobban tennék, ha másfelé keresgélnének. Ha Mr. Bridgerton feleséget keres, ebbéli igyekezetét jól titkolja.

Másrészt, nem éppen olyan kihívás ez, amit az elsőbálozók legjobban kedvelnek?

JULIA QUINN - *Tisztességes ajánlat*

LADY WHISTLEDOWN TÁRSASÁGI LAPJA

A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője
a Talentum Kft.

Cím: Törökbálint, DEPÓ II Telefon: 06-23-332-105

Fax: 06-23-232-336

E-mail: talentum.nagyker@t-online.hu

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Ducsay György igazgató